

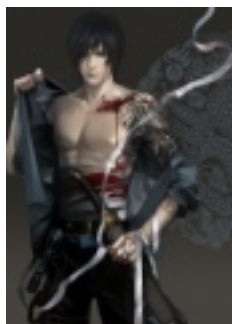
Tối Hậu Nhất Cá Lưư Mạnh

Contents

Tối Hậu Nhất Cá Lưư Mạnh	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	14
6. Chương 6	17
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	44
17. Chương 17	46
18. Chương 18	49
19. Chương 19	52
20. Chương 20	55
21. Chương 21	58
22. Chương 22	60
23. Chương 23	63
24. Chương 24	66
25. Chương 25	68
26. Chương 26	68
27. Chương 27	71
28. Chương 28	74
29. Chương 29	77
30. Chương 30	80
31. Chương 31	83
32. Chương 32	86
33. Chương 33	90
34. Chương 34	93
35. Chương 35	95
36. Chương 36	97
37. Chương 37	100
38. Chương 38	102
39. Chương 39	105
40. Chương 40	108
41. Chương 41	110

42. Chương 42	113
43. Chương 43	116
44. Chương 44	120
45. Chương 45	122
46. Chương 46	125
47. Chương 47	127
48. Chương 48	130
49. Chương 49	133
50. Chương 50	135
51. Chương 51	138
52. Chương 52	142
53. Chương 53	145
54. Chương 54	147
55. Chương 55	151
56. Chương 56	153
57. Chương 57	156
58. Chương 58	158
59. Chương 59	160
60. Chương 60	162
61. Chương 61	165
62. Chương 62	167
63. Chương 63	169
64. Chương 64	171
65. Chương 65	172
66. Chương 66	174
67. Chương 67	177
68. Chương 68	179
69. Chương 69	182
70. Chương 70	184
71. Chương 71	186
72. Chương 72	188
73. Chương 73	191
74. Chương 74	193
75. Chương 75	195
76. Chương 76	197
77. Chương 77	199
78. Chương 78	201
79. Chương 79	203
80. Chương 80	205

Tôi Hậu Nhất Cá Lưu Mạnh

Giới thiệu

Màn đêm dần buông xuống, nhà nhà sáng ánh đèn, ánh sáng chói lọi của cột đèn cao cao nhỏ nhỏ tỏa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-hau-nhat-ca-luu-manh>

1. Chương 1

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lật Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 1: Tiết Tử

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Màn đêm dần buông xuống, nhà nhà sáng ánh đèn, ánh sáng chói lọi của cột đèn cao cao nhỏ nhỏ tọa lạc tại hai bên lề đường vẫn duy trì một khoảng cách cố định, đem bóng tối vô tận xua tan đi.

Trong phòng thí nghiệm tại một gian phòng kiểu khép kín, có mười mấy nhà khoa học mặc áo dài trắng đang xúm quanh một thiết bị nghiên cứu cơ thể người, bên trong thiết bị là một đứa trẻ nít, đứa trẻ nhìn có vẻ chưa đầy hai tuổi, một đôi mắt to đen lầy nhau nhàu nhàu chuyển qua chuyển lại, dường như rất tò mò đánh giá cái thế giới mới lạ này.

- Tiến sĩ Phương, đây là con ruột của ngài a, ngài thực sự muốn làm như vậy sao?

Một nữ tử trẻ tuổi thân mặc áo blu trắng đang nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt bụ bẫm của đứa trẻ nít. Trong đôi mắt sáng long lanh để lộ ra vẻ đau xót cùng yêu thương không thể che giấu nổi.

- Đừng nói nữa.

Người được cô gái trẻ gọi là tiến sĩ Phương là một trung niên nam tử, thân mặc một chiếc áo blu trắng rộng. Tiến sĩ Phương phất tay nói:

- Tiểu Liên, liệu thuốc cường hóa thân thể S-P-1 đã chuẩn bị xong cả chưa?

- Đã chuẩn bị xong.

Vị nữ tử mới vừa rồi khuyên can có chút tiếc hận nhìn đứa trẻ khả ái như một con búp bê gốm sứ trước mặt này, sợ hãi nói:

- Thuốc cường hóa thân thể S-P-1 là sản phẩm tốt nhất ở trong nước, được tính cải tạo cũng là mạnh nhất, đứa trẻ còn nhỏ như vậy, tôi sợ... tôi sợ nó không chịu nổi.

- Nếu như không chịu nổi thì coi như nó chưa từng có mặt trên cái thế giới này, đừng làm nhảm nữa, mở tất cả thiết bị ra, bắt đầu bơm S-P-1 vào.

Tiến sĩ Phương truyền xuống chỉ thị một cách lãnh khốc, mặc dù trong thiết bị là con của lão, nhưng lão không hề có chút nào về mềm lòng cùng sự ảm áp tình thương của người cha, tâm nguyện cả đời này của lão, chính là tạo ra một chiến sĩ mạnh mẽ nhất, chỉ cần có thể để cái tâm nguyện ấy của mình trở thành hiện thực, thì hy sinh một đứa hài tử có đáng là chi, huống hồ nó chỉ là một đứa hài tử thật vô dụng, đã hai tuổi rồi, mà đến cả bò cũng chưa biết. Những đứa trẻ khác hai tuổi thì đều đã biết nói, nhưng cái loại này thì thật là hay, ngay cả bò mà cũng còn chưa được học.

Lão đường đường là một bác sĩ mà cũng không thể nào lý giải nổi, con của mình so với con những khoa học gia khác sinh ra, tại sao lại kém cỏi đến như vậy.

Tiểu Liên vô cùng bất lực cầm lấy cái bình nhỏ đựng chất lỏng màu đỏ, rồi sử dụng ống chích năng lượng cao độ đem cái chất lỏng đỏ như máu kia bơm vào trong cơ thể của đứa trẻ. Ánh mắt Tiểu Liên gắt gao nhìn chăm chăm vào điện tử đồ, rồi chợt quay đầu, kinh hỷ đan xen nhìn vào đứa trẻ nít trong thiết bị đang khóc lớn.

- Tiến sĩ Phương, thành công rồi, đứa trẻ đang khóc, thành công rồi.

Lần thứ mười, rốt cục chín lần thất bại cũng đổi lại một lần thành công, những đứa trẻ của chín lần trước mỗi khi bơm loại cường hóa thân thể S-P-1 vào thì đều ngủ thiếp đi, ngủ thiếp đi cũng đồng nghĩa với việc thí nghiệm đã thất bại. Bất quá, lần này thành công rồi, đứa trẻ khóc.

Tiến sĩ Phương đột nhiên hiểu ra, hài tử của mình cũng không phải là dạng kém cỏi, chẳng phải là cũng có chút truyền thống hay ho di truyền từ mình đó sao! Loại tốt a, nụ cười trên khóe mắt lão chợt lóe lên rồi biến mất, tiếng khóc rống của đứa trẻ cũng không thể nào khơi dậy tình thương đã ngủ say từ lâu của người làm cha trong lòng lão, trên nét mặt lại tỏ vẻ lãnh đạm, lạnh lùng như cũ, khiến cho lòng người phát run:

- Bơm một liều nữa, không, phải bơm hai liều nữa vào.

Nếu đã là cái giống tốt như vậy, phải là nên tận tình mà cải tạo.

Thuốc cường hóa thân thể S-P-1 là do chính lão một tay nghiên cứu mà thành. Hiệu quả cải tạo thân thể của loại này được coi là số một, nhưng cũng là loại chưa hoàn thiện, chín lần thất bại trước chính là bằng chứng rõ ràng nhất. Tìm không được kẻ thích hợp làm thí nghiệm, nghe đâu Phương tiến sĩ-Phương Tuấn đích thân ôm đứa con chưa đầy hai tuổi của mình đi để cải tạo.

Tuy nhiên, tác dụng phụ của việc cải tạo khi thất bại là gì thì cho tới nay chưa được nghiên cứu tới, chỉ là những đứa trẻ của chín lần trước không nhiều thì ít đều có chút quái dị, quái dị cả trong suy nghĩ.

- Điều này....

Tiểu Liên ngạc nhiên nhìn Phương Tuấn, bơm vào một liều S-P-1 mà có thể thành công đã là may mắn lắm rồi, nếu được trải qua huấn luyện, sau khi trưởng thành nhất định sẽ trở thành một nhân vật lợi hại có thể độc đương nhất diện (1). Nhưng đồng thời bơm cả ba liều vào, nếu không thành công thì có thể lấy đi tính mệnh của đứa trẻ, mà thành công rồi cũng có thể lấy đi tính mệnh của nhân dân cả nước a, cả ba liều thuốc cải tạo bơm vào người, như thế thì lực chiến đấu sẽ cường đại biết bao nhiêu?

Ở nơi này, không ai dám làm trái ý của Phương Tuấn, mặc dù không bằng lòng, nhưng cuối cùng Tiểu Liên cũng chỉ có thể bất đắc dĩ dựa theo sự phân phó của Phương Tuấn, thêm một lần nữa lại bơm vào đứa trẻ thêm hai liều cường hóa thân thể S-P-1 mạnh nhất.

Giờ khắc này, trong lòng mọi người ai cũng trở nên căng thẳng, mười mấy ánh mắt gắt gao nhìn vào đứa trẻ, trong lòng Phương Tuấn lại càng âm thầm mà cầu nguyện, mong sao đứa trẻ có thể khóc, cũng chẳng phải lão đau lòng vì sự an nguy của đứa con, lão quan tâm chính là việc thí nghiệm thành công hay thất bại, khóc lên là đại công cáo thành rồi.

Thời gian khẩn trương trong lòng mọi người đang từng giây từng phút trôi qua, đứa nhỏ không thể tạo nên kỳ tích, dõi theo giấc ngủ âm trầm của nó, đợt cải tạo lần này một lần nữa lại được chấm dứt bằng sự thất bại... Đứa trẻ nít chưa đầy hai tuổi này trở thành “Đồ vật thừa” của một sự thất bại đến kỳ công, đúng là được nữ thần may mắn quan tâm, không để cho nó bị biến thành một con cờ trong kế hoạch của người cha nó - một lời nguyện của ma quỷ địa ngục, nhưng nhất định kiếp này của nó sẽ phải một mình đối mặt với những con đường gập ghềnh mấp mô...

Tuy nhiên, trong tình thế mà tất cả các khoa học gia còn đang thất vọng, tuyệt không một ai phát hiện ra dị trạng của tiểu hài tử, ngay cái lúc mà bọn họ buông lơ trong chớp mắt kia, thân thể quý dị của đứa trẻ khẽ chợt run rẩy, đang lúc mọi người còn cho rằng thí nghiệm đã thất bại thì ba liều cải tạo thân thể S-P-1 mạnh mẽ kia lặng lẽ không tiếng động mà dung nhập vào tứ chi xương cốt đứa bé, thậm chí mỗi một giọt máu, một mỗi tác da tác thịt của nó cũng đang tràn ngập luồng năng lượng cường đại.

“Ầm ầm”

Bỗng nhiên, gần như chết lặng, trong phòng thí nghiệm chợt vang nên một tiếng nổ điếc tai, bên trong phòng người người rớt rít liếc mắt, toàn bộ cánh cửa tự động bằng inox dày nặng kia từ từ lõm rồi rụng rơi thậm chí ầm ầm mà đổ xuống đất. Một người thanh niên lãnh khốc ước chừng hai mươi tuổi đang đứng chỗ cánh cửa. Đôi mắt sắc bén lạnh lùng như chim ưng nhìn chăm chăm vào Phương Tuấn:

- Diên khùng bệnh hoạn (2), vì cái kế hoạch của ông mà ngay cả con mình cũng không buông tha.
- Phương Nghị Thiên, mày đi ra ngoài cho tao, nếu không đừng trách tao không nể tình huynh đệ.

Phương Tuấn ngay lập tức đưa tay móc ra một khẩu K54, lạnh lùng hướng họng súng về phía người thanh niên.

- Quay tới đây, bắn đi!

Phương Nghị Thiên sắc mặt không chút thay đổi nhìn vào Phương Tuấn, đối mặt trước họng súng vẫn thờ ơ không chút chần động, hần chậm rãi đi tới thiết bị bên cạnh, đem đứa trẻ ôm vào trong lòng.

- Để thằng nhỏ xuống, nếu không đừng trách tao vô tình.

Phương Tuấn lạnh lùng quát to.

Phương Nghị Thiên thần sắc khinh thường liếc lão một cái, xoay lưng, ôm đứa trẻ chậm rãi bước ra ngoài cửa.

“Pằng”

Phương Tuấn không chút do dự bóp cò, một tiếng súng lớn vang lên dội quanh phòng thí nghiệm, song trong nháy mắt khi mà tiếng súng kia vang lên, gian phòng thí nghiệm vốn sáng như ban ngày đột nhiên chìm ngập trong bóng tối, tới khi mấy khoa học gia lấy được đèn pin mang trong người ra thì sàn nhà phòng thí nghiệm chỉ còn lại một vệt máu đỏ sẫm cùng thanh âm vang vọng khắp phòng thí nghiệm khiến tất cả mọi người cơ hồ đều run sợ:

- Phương Tuấn, chờ xem, rồi ông sẽ hối hận vì việc làm hôm nay, hai mươi năm sau, hài tử của ông sẽ trở thành chướng ngại cho cái kế hoạch mà ông không thể vượt qua!

* Tiết Tử: phần mở đầu câu truyện trong các tiểu thuyết hiện đại

(1) độc đương nhất diện: đứng đầu trên 1 phương diện nào đó

(2) Nguyên văn (tang tâm bệnh cuồng)

Bắt đầu từ ngay mai tiến độ dịch truyện sẽ chính thức đi vào hoạt động - khoảng 2-3 chapter/1 ngày. Nếu được nhiều anh em quan tâm tới, mỗi sẽ mở 1 topic nho nhỏ để anh em cùng đọc và cùng vào góp ý, báo lỗi, để sửa chữa bản dịch cho hoàn thiện hơn.

Đã có topic góp ý sửa lỗi, quý đồng đạo vào đây : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Đã có topic bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

2. Chương 2

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 2: hấn dùng nước tiểu phun ta

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Vàng sáng nhu hòa từ ánh mặt trời đầu tiên của những ngày đông, vẻ tinh mơ dày đặc sớm đã bị ánh sáng âm áp xua tan, thị dân ở cái huyện lỵ Đông Sơn nghèo khó này dậy rất sớm, kể cả những cái đám thường ngày đắm chìm trong tử sắc. Hay kể cả với những tay lãnh tử ăn chơi cũng phải rớt rít mà từ trên ngực, dưới háng đàn bà bò dậy để tiếp tục bài thể dục buổi sáng, từ xa nhìn lại, cảnh sắc hài hòa của huyện Đông Sơn thật tựa như một làn khói bếp lượn lờ.

Đó là một huyện lỵ nhỏ cũng chả có tiếng tăm gì, nơi này mặt ngoài thì cảnh sắc hài hòa, mà bên dưới nó ẩn tàng vô số những cái dơ bẩn và xấu xa, không muốn để ai hay.

Tia nắng ban mai chiếu rọi xuống một căn nhà bừa bộn và cũ nát lộ ra cái vẻ tạp nham mờ mịt theo năm tháng.

- Bà già, thằng tiểu súc sanh Sử Hạo nhà bà nó đập vỡ đầu thằng cu con nhà ta rồi, tiền thuốc thang, phí trị liệu thế nào bà cũng phải bồi thường, vạn nhất thằng Nhâm Tề nhà ta sau này lưu lại di chứng, điên khùng, bại não hay gì gì đó, cũng cần phí trị liệu, xem ra niên kỷ của bà cũng đã đầy một xấp rồi mà hăng còn vác theo thêm được hai đứa, thật là cũng chả dễ dàng gì, ta cũng không nỡ cần nhiều lắm đâu, cỡ một ngàn đồng là được rồi.

Lý Cường đặt mông ngồi lên trên cái bàn, 4 chân bàn cái thấp cái cao, bị thân hình lực lưỡng của Lý Cường đè lên, cái bàn kéo cao kéo thấp kêu vang, giống như là có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào, đứng bên cạnh hấn chính là mấy gã thanh niên cao lớn, thô kệch, trang phục thì lờ lợt, một thằng ranh tầm khoảng 6,7 tuổi đứng bên cạnh Lý Cường xoa xoa một mảnh da đầu bị mất.

- Cường à, Sử Hạo nhà ta đúng là nghịch ngợm một chút, đợi ta chuẩn bị hai quả trứng gà cho Nhậm Tề ăn, lũ tiểu hài tử chơi đùa huyện nào xước một tý da, mà một ngàn đồng tiền thì thật sự....

Bà cụ vỗ về Sử Hạo bên cạnh, nói:

- Hạo Hạo, mau nói xin lỗi Nhâm ca ca đi.

- Bà nội, là hấn dùng nước tiểu phun ta, ta mới đánh hấn.

Sử Hạo gần 6 tuổi lấy tay quệt mồm, vẻ mặt không vui.

- Thằng tiểu súc sanh này đến giờ hăng còn búng thế.

Lý Cường một tay nắm lên thân thể gầy gò của Sử Hạo, liên tiếp tát mạnh vào mặt nó.

- Thằng ranh con, lấy nước tiểu phun mày, mà mày đã đánh người, đưa tiền đây, không thì tao đập chết.

- Đừng đánh, đừng đánh nữa, ta đưa tiền, đưa cho người tiền....

Nét mặt già nua của bà cụ bị hù dọa đến thất sắc, vội vàng kéo Lý Cường ra, rồi từ trong cái lọ dưới cái kháng (1) đem tất thấy tiền tích góp đổ hết ra, nhưng cộng với cả chút tiền lẻ vụn vặt trên người cũng chỉ được 902 đồng tiền mốc.

- Ta đây chỉ có hơn 900 đồng... còn lại đến lần sau đưa cho người, có được không?

Bà cụ nhìn hấn mà cầu xin, đã đụng đến loại ác ôn này thì cũng chỉ có thể nén giận lại mà thôi.

- Ta phải lục, xem xem tiền còn hay hết.

Lý Cường từ trên bàn nhảy xuống, mấy thằng đàn em trong căn nhà gỗ lúc này bắt đầu lục lọi qua quýt, vốn lại càng tàn phá cái căn nhà gỗ này trở nên càng thêm hỗn độn.

- Mẹ kiếp, cái bàn gãy này.

Lý Cường bỗng nhiên cảm thấy dưới móng lạnh lẽo, vừa sờ thì mới biết cái quần xịp trên móng đã rách toạt, lộ hẳn ra một mảng lớn của cái xịp màu đỏ, hẳn vội vội che cái lỗ thủng lớn trên móng, phần nộ đem cái bàn một cước đá bay vèo. Vốn là không chịu nổi sức tàn phá, cái bàn rơi xuống nền đất nhất thời tan tành chia năm xẻ bảy. Bộ vật dụng duy nhất trong nhà rốt cục hôm nay cũng đã ra đi.

Bà cụ ôm thật chặt Sử Hạo núp ở góc trong căn nhà gỗ, mấy trăm đồng tiền kia vốn là định giữ lại cho Sử Hạo đọc sách, để cho hai đứa chúng nó tắm bổ thân thể, đúng là đã phải tích cóp từ rất lâu, thế nhưng giờ đây đã mất hết cả, bọn chúng sau này sẽ ra làm sao?

Bà cụ gạt đi nước mắt trên khuôn mặt già nua với vô số các nếp nhăn của những năm tháng tang thương, thất tha thất thểu từ trên mặt đất bò dậy, cuộc sống khổ cực như thế, đến lúc nào mới là điểm chốt đây.

- Haha, các anh em, chúng ta đi, tối nay “K ca” ta còn phải mời khách.

Lý Cường thấy trong nhà cũng chả còn đồ đạc gì đáng giá, bèn cùng mấy gã thanh niên đáng vẽ lưu manh kẻ vai sát cánh mà xoay người đi ra ngoài cửa. Cái chuyến này thật đáng giá, thằng cháu trai bị mất có chút da đầu, đã kiếm được 900 đồng, đến tối lại có thể gọi được hai tiểu thư cùng say sưa, cái con bé lần trước của sành nhảy Hắc Báo thực sự đúng là con mẹ nó loạn....

- Chúng mày làm sao.

Đột nhiên, trước cánh cửa gỗ chưa bao giờ đóng lại kia chợt xuất hiện thân ảnh của một kẻ cao lớn mạnh mẽ. Một tiếng quát cứng ngạnh ngăn trở bước chân đang ra tới cửa của bọn người Lý Cường.

Thanh niên lạnh lùng nhìn chọc chọc vào bọn Lý Cường, mang theo từng bước chân ngập tràn nộ khí hướng về bọn người này tới gần, nhóm bọn Lý Cường không khỏi bị sát khí rợn người của nam nhân trước mặt này khiến cho run sợ không ngớt, trong lòng căng thẳng, theo từng nhịp bước chân của hắn bắt đầu nhảy dựng lên.

Thanh niên khoe miệng lãnh đạm như có như không một vẻ hình cung, nét mặt tự nhiên lộ ra một cổ ngạo khí không cách nào che dấu, trên mặt có chòm râu được buộc qua loa, ánh mắt nửa mê nửa tỉnh lơ đãng vô thần.

- Lão cẩu đờng cản đường, chỗ này không có việc của ngươi, cút sang một bên cho ta.

Chỉ ngần người trong chốc lát, Lý Cường đầu tiên cũng kịp phản ứng, ở vùng này hoành hành bá đạo, hẳn tự nhiên cũng chẳng bị hù dọa quá lớn, thấy đối phương chẳng qua chỉ có một người, hơn nữa lại còn là một kẻ nhìn qua như kiểu vừa mới tỉnh ngủ, hẳn thật sự không tin 6 người bọn hắn lại ăn không lại cái thằng cha này.

- Muốn chết mà

Trong không khí của cái giá rét ngày đông đang tràn ngập nhiệt độ thân thể con người, nhưng chợt câu nói của người thanh niên băng lãnh kia lại khiến cho trời đông giá rét càng tăng thêm phần lạnh lẽo, người thanh niên khoác một chiếc áo gió màu đen tựa giống như siêu sao điện ảnh Tư Ngồi Tân Cách (Schwarzenegger) của Hảo Lai Ố (Hollywood), toàn thân lan tỏa ra một loại khí chất cao ngạo rất tự nhiên, một loại khí chất không thể ẩn giấu.

Cái loại khí chất chẳng phải tự nhiên mà có này tỏa ra đối với nữ nhân mà nói chính là độc dược, nhưng đối với nam nhân thì lại như là một loại đạo hỏa tác (2) chiến tranh

- Phương thúc thúc, bọn chúng cướp tiền của ta.

Kể từ lúc người thanh niên xuất hiện trong căn nhà, nỗi sợ hãi trong lòng Sử Hạo đã tiêu tan, vội vội vàng vàng đem mọi tội lỗi của Lý Cường nói hết ra.

Thần sắc người thanh niên khẽ run lên, mau lẹ tiến lên một bước, dân trong nghề một khi xuất thủ, chỉ cần nhìn là hiểu, thấy người thanh niên khẽ chuyển động, Lý Cường lúc này quá sợ hãi, ánh mắt sắc bén

như chim ưng của người thanh niên như phảng phất mang theo lực xuyên thấu qua linh hồn hắn, tâm sinh sợ hãi không khỏi khiến hắn lui lại phía sau mấy bước, trong khoảng khắc, người thanh niên chợt phi một cước nặng nề đập vào bụng dưới hắn.

Lý Cường còn chưa kịp nói câu nào, thân thể hắn tựa như con bù nhìn té xa hơn ba thước, đến lúc rơi được xuống đất thì hai đầu gối hắn quỳ gập trên mặt đất, ôm bụng, nhân cầu lòi ra như thể sắp rơi khỏi bất cứ lúc nào, kêu rên thảm thiết, đến một câu nói cũng không nên lời, ý nghĩ đầu tiên lúc mà hắn lăn quay trên đất chính là - kẻ này hạ thủ quả là hung hãn.

Mấy gã thanh niên khác nét mặt ngẩn ngơ, rồi chợt líu ra líu ríu tay ôm chần trước hạ bộ, hướng về phía Phương Nghị Thiên vọt tới.

Trên mặt người thanh niên lãnh khốc lộ ra một tia khinh bỉ, thân hình hắn mạnh mẽ mà bỗng nhào xuống, phi thân nhảy lên rồi một cước sút thẳng vào bộ ngực của thằng côn đồ, mượn lực phản chấn từ trên không trung, dùng sức lực toàn thân mà sút, cú đá nặng nề quất mạnh lên cái đầu của một thằng côn đồ khác. Lúc hạ xuống đất, chân trái vừa bước, chân phải lại đá ra, mấy thằng côn đồ nhất thời bị nện trúng bụng, có ba gã lập tức chia thành ba đường bắn ngược ra ngoài.

Lúc này, một thằng côn đồ lén lén lút lút tiến ra phía sau người thanh niên, ý đồ là định từ phía sau làm quả đánh lén, nhưng thanh niên lúc đáp xuống đất lại chợt xoay người, dễ dàng trở tay mà tóm được gã kia, tay nắm chân đá nện cho tơi bời, khuỷu tay phải không chút lưu tình hướng tới cái khuôn mặt bụi bặm kia mà đâm tới, động tác nhanh nhẹn, thủ pháp tàn bạo, gã nọ nhất thời giống như một hình nhân vẽ lên trên không trung một đạo parabol uyển chuyển rồi nặng nề té ụch xuống bên cạnh đồng bọn. Giống như là kiểu mấy màn đánh võ trong các phim hành động, vài gã dân bụi nhát thời bị hù dọa đến kinh hồn táng đảm, ánh mắt đầy hồi hộp nhìn về phía người thanh niên, thằng cha này dùng dây thép sao? Cũng có thấy cái dây thép nào trước mặt đâu a?

- Để tiền lại, cút

Thanh niên lạnh lùng nói

- Được... được, tiền đều ở đây.

Sắc mặt Lý Cường tái nhợt, hắn vội vàng móc đồng tiền trong túi quần ra để trên mặt đất, rồi cùng một lũ cơ bắp đồ dần dặt dứu nhau chạy khỏi, cái tốc độ cùng thân pháp như vậy mà không đi thi thể vận hội Olympic thì đúng quả là chôn lấp nhân tài a.

Đợi cho bọn người kia đi khỏi, Sử Hạo mới đem sự tình kể đầu kể đuôi cho người thanh niên, chuyện thực rất đơn giản, bởi vì Nhâm Tế dùng nước tiểu phun lên người Sử Hạo, cho nên Sử Hạo mới mượn tảng đá mà nện vào đầu Nhâm Tế, tiếp đó gã thúc thúc của Nhâm Tế là Lý Cường tới dẫn theo vài kẻ đến đây rồi vơ vét tài sản.

Sau khi ăn căng bụng bữa cơm rau dưa đạm bạc xong.

- Tiểu Hạo, có muốn học võ không?

Người thanh niên ôm lấy Sử Hạo hỏi.

- Học võ công, muốn.

Sử Hạo vội vàng đáp, đối với chuyện này của Phương thúc thúc, nó không hiểu tý nào. Thân thể của nó, lai lịch của nó, hết thảy tất tần tật về nó, Sử Hạo giống như là một kẻ mộng muội vĩnh viễn chưa được đánh thức, nó chỉ được nghe bà nội nói qua, ngay từ cái lúc mà hăng còn bú sữa mẹ, người Phương thúc thúc này đã luôn bao bọc quanh nó, nó chỉ biết tên của Phương thúc thúc là Phương Nghị Thiên.

- Tiểu Hạo...

Phương Nghị Thiên ôm Sử Hạo vào trong lòng, muốn nói gì đó rồi lại thôi, nhìn Sử Hạo, hắn hồ hững, ánh mắt mơ hồ hiện lên những vẻ yêu thương, đã năm năm rồi, vì thằng nhỏ, mình đã ở cái tiểu huyện thành này mà đợi đã năm năm rồi, buông xuôi hết thảy, cũng chỉ vì mong nó trưởng thành.

- Được rồi, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày 6 tiếng đồng hồ đến sân thể dục huấn luyện.

Phương Nghị Thiên nghiêm túc nhìn nó, trong lòng thầm nghĩ “Phương Tuấn, chờ xem, ông sẽ phải ngạc nhiên vì đứa trẻ này.”

Với Sử Hạo mà nói, hôm nay là cái ngày kì quái, kì quái đến nỗi khiến cho nó cảm thấy thật khó xử. Nhưng đối với huyện Đông Sơn mà nói, hôm nay bất quá lại chỉ là một ngày bình thường như bao ngày khác, mặt trời vẫn như cũ mọc phương đông, lặn phương tây, gió rét vẫn như cũ mà lùa vào bên trong qua cái cửa gỗ luôn luôn không bao giờ khép lại kia, còn lũ côn đồ thì vẫn như cũ mà sống tiếp cuộc sống ức hiếp dân lành, hết thảy vẫn như trước, không biến đổi chút nào.

(1) Cái kháng: giường đất, giường lò (của người phương bắc Trung Quốc), phương bắc khí hậu rất rét, phải xây bực ở trên, trong bực có đốt lửa cho ấm mà ngủ gọi là kháng.

(2) Đạo hỏa tác: cầu chì - đoạn dây kim loại ngắn nóng chảy ra và làm ngắt mạch điện nếu như dòng điện vượt quá mức an toàn.

Chương tiếp theo: Lưu Manh Sơ Trung Sinh (học sinh lưu manh)

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

3. Chương 3

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lật Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 3: Lưu Manh Sơ Trung Sinh

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Thời gian trôi đi khiến người người chẳng ai kịp phản ứng, dường như là giống giống một loại hình ảnh đáng cười và đáng giận đan xen vào nhau tạo thành một bộ phim nhựa thật tẻ nhạt.

Tháng 9, chính là thời gian mà các trường học khai giảng. Huyện Đông Sơn. Một cây ngô đồng vừa thô vừa to tọa tại ven đường đang ngạo nghễ đứng thẳng, ánh dương quang rực rỡ xuyên thấu qua những cành lá sum xuê đang che phủ trên mặt đất. Dưới bóng cây in hằn loang loang lổ lổ những vết lỗ ánh sáng, nó giống như ánh sáng lộng lẫy của những vì sao khiến cho lòng người mê mẩn. Một gã thiếu niên đang ngóc đầu chờ đợi, lộ ra ánh mắt kiên nghị ngó quanh bốn phía.

Chào đón ánh dương quang gay gắt, từ xa xa một thiếu nữ xinh xắn đang đi tới, dưới ánh mặt trời như muốn cùng ánh nắng kia tranh đoạt vẻ chói lọi.

Thiếu nữ chừng mười sáu mười bảy tuổi, vận một bộ váy liền áo in hình hoa lá làm tôn cái dáng vẻ mảnh khảnh lả lướt trở nên vô cùng tinh tế, chiếc váy liền áo ôm lấy thân hình họa thành những đường cong lung linh khiến cho người ta say lòng, lộ ra một bộ giò trắng như tuyết, một bộ ngực tròn trịa được y phục kìm nén nhô cao lên.

Dưới chân thiếu nữ mang một đôi xăng-đan, một đôi chân nhỏ nhắn thật đáng yêu, dù dưới cái nắng gay gắt của mặt trời vẫn trắng nõn như tuyết, mái tóc dài ngang vai túm mẩy, mềm mại, từng bước chân không ngừng đưa, ngó thấy thiếu niên dưới tàng cây ngô đồng, thiếu nữ lộ ra một nụ cười sáng lạn, hai hàm răng trắng bóng giống như có thể phản xạ lại cả ánh mặt trời.

- Tiểu Hạo, ta tới rồi.

Thiếu nữ phát ra âm thanh trong trẻo, dễ nghe, như chuông bạc, vị thiếu nữ mà toàn thân toát ra khí tức mê người này chính là bạn đồng học của Sử Hạo - Nhiêu Hải Yến, hai người từ lúc nhỏ học năm nhất cho đến ba năm trung học vẫn là bạn cùng bàn, có thể nói là thanh mai trúc mã.

Ngay từ nhỏ, lúc còn học năm nhất, mỗi ngày đi học, Sử Hạo đều ở dưới tàng cây ngô đồng này chờ Nhiêu Hải Yến, gió kệ gió, mưa mặc mưa.

Cây ngô đồng này đã chứng kiến biết bao tình cảm từ ngây thơ cho tới chín chắn trong mười năm qua của hai người, nhưng rốt cuộc cũng chẳng phải là tình yêu, Sử Hạo chưa bao giờ thừa nhận.

- Cô sao giờ mới đến, mới vừa rồi có mười mấy em nữ sinh tới đây vô lễ với ta, cũng may ta đã thể sẽ bảo vệ trình tiết của mình, vì thế để trừng phạt cái cử chỉ trẻ con đó của các nàng, ta cũng đã vô lễ lại các nàng rồi.

Sử Hạo nét mặt đầy vẻ căm phẫn sôi sục.

- Không đứng đắn.

Nhiêu Hải Yến xùy cười một tiếng.

- Người cũng không phải là lần đầu tiên biết ta.

Sử Hạo bĩu môi.

Nhiêu Hải Yến sáng giọng:

- Đừng có ngu ngốc mà chờ dưới ánh mặt trời như vậy chứ, thật là một gã ngốc.

- Trời mưa ta cũng phải ngốc như vậy để mà chờ a, cô không thể quên nhanh như vậy chứ, cô làm tổn thương trái tim ta rồi đấy, ta hãy còn chưa hoàn toàn dậy thì, Phương thúc thúc nói nếu mà bị như vậy thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến “cuộc sống nào đó” sau này trong tương lai a.

-

Thành tích học tập của Nhiêu Hải Yến ở trường học vẫn luôn đứng đầu, Sử Hạo dưới sự phụ đạo của nàng, thành tích cũng tương đối khá khẩm, hai người vừa cùng nhau thi đỗ vào ngôi trường trung học tốt nhất tại huyện Đông Sơn – “Đông Sơn Nhị Trung”, lúc phân ban trung học năm nhất, cả hai thêm lần nữa lại được phân cùng một lớp, lúc biết được cái tin tức này, hai người kích động đến nỗi ôm chầm lấy nhau, nhưng chưa được một giây, Nhiêu Hải Yến đã đỏ mặt bỏ chạy mất.

Da mặt Sử Hạo dưới sự huấn luyện của Phương Nghị Thiên đã trở nên rất dày, Sử Hạo khi đó cũng rất sừng sốt, bất quá hần cũng cảm nhận được mùi thơm cơ thể rất tự nhiên này cùng sự đụng chạm thân thể ở trên người Nhiêu Hải Yến, cái cảm giác như điện giật truyền đến trong chớp mắt, thật chẳng có lấy nửa điểm kín đáo của một chàng trai nhỏ.

Mặc dù vào lúc ấy, Nhiêu Hải Yến cũng chưa có cái dáng vẻ kiều diễm động lòng người như bây giờ, nhưng lần đầu tiên Sử Hạo cùng một người khác phải tiếp xúc thân mật vẫn là khó tránh mang ý nghĩ tội lỗi, cái cảm giác điện giật này tồn tại thật lâu, muốn xua đi cũng không được, kể từ sau chuyện đó. Sử Hạo cũng có lần hối hận, mình khi ấy thể quái nào lại không nhân cơ hội mà làm chút đỉnh a, mẹ nó. Phương thúc thúc đã nhìn thấy qua nữ nhân. Sách báo hay ho cũng đều ngó qua cả rồi.

Một nam một nữ ý kiến bất đồng sinh ra khi ôm nhau, đó cũng là một vấn đề thực tế - đời học sinh trung học, đã là thời kì cho các mối tình đầu, mà học sinh, cũng có nhu cầu a.

Đùa giỡn chẳng biết xấu hổ một phen với Nhiêu Hải Yến xinh đẹp động lòng người xong, Trên đường tới trường, Sử Hạo thấy rất là khoan khoái, Sử Hạo đang kể qua câu chuyện cười hủ bại thứ 18 của mình, Nhiêu Hải Yến mặt đỏ tới mang tai duy trì trong hơn nửa tiếng đồng hồ.

Hai người bước vào trường học - Đông Sơn Nhị Trung.

Đông Sơn Nhị Trung là một trong những trường trung học tốt nhất tại huyện Đông Sơn, đầu vào tương đối khó, học tại ngôi trường này ngoài những học sinh có thành tích học tập tốt ra, những học sinh khác vào

được đương nhiên không nhiều thì ít chính là những nhân vật có địa vị tại Sơn Đông huyện, dựa vào gia cảnh mà tiến vào.

Sử Hạo và Nhiêu Hải Yến học tại Sơ tam Ban 7 (1) , hôm nay đã là tuần lễ thứ hai sau ngày tựu trường.

- Tiểu Hạo, ta... ta hỏi người một vấn đề a?

Đang đi trên con đường nhỏ quanh co trên sân trường, Nhiêu Hải Yến có chút xấu hổ nói.

- Ồ, chuyện gì thế? Trước hết nói rõ nha, nếu là chuyện liên quan đến tuổi tác cá nhân, vấn đề riêng tư là không có trả lời đâu a.

Sử Hạo cảnh giác nhìn Nhiêu Hải Yến, như sợ bị người khác khai quật những bí ẩn riêng tư của gã.

- Ai ya, không phải đâu, ta hỏi người này, nếu người thích một người, mà người đó cũng có vẻ như thích người, người sẽ làm thế nào?

Nhiêu Hải Yến cố kìm nén đỏ mặt hỏi.

Sử Hạo ngó nghiêng Nhiêu Hải Yến một cách kinh ngạc, không khỏi mừng thầm, cô ta không phải đang ám chỉ ta đó sao, nữ sinh bây giờ thật sự là phóng khoáng a. Hắn nói:

- Ta là một nam sinh rất là kín đáo, nếu như là ta, ta sẽ bảo nàng ấy trước tiên phải hôn một cái để biểu thị tình cảm ái mộ lẫn nhau, chờ cho tình cảm nồng nàn rồi, thì hãy hiển dương trình tiết của mình.

Nhiêu Hải Yến hờn dỗi liếc hắn một cái, nói:

- Thật đúng là một tiểu sắc lang, vậy người nói xem, ta, ta có nên đáp ứng để tỏ rõ với nam sinh kia không?

Tâm tình Sử Hạo liên tục nhộn nhạo, ngày hạnh phúc rất cực đã tới, trong đầu hắn chợt liên tưởng đến cảnh tượng mình và Nhiêu Hải Yến phiêu vân phúc vũ, vội vàng nói:

- Đáp ứng chứ, đương nhiên đáp ứng, chuyện tình tốt đẹp hai bên, nếu không đáp ứng là phụ ý trời, trời sẽ phạt cho 5 đợt sét, đúng rồi, cô lúc nào thì đáp ứng cái người tiểu...nam sinh kia.

Sử Hạo kích động, “tiểu sắc lang” , 3 chữ đó thiếu chút nữa thì thốt ra, cũng may phản ứng của hắn không chậm, kịp thời ngậm miệng.

- Cái đó.... Buổi chiều hôm nay, sau khi tan học, ta sẽ nói cho người, hìhì.

Nhiêu Hải Yến cười một tiếng kiêu mỹ, trên khuôn mặt bầu bĩnh đang bay bay hai rặng mây đỏ, quả thật là động lòng người.

Nghĩ tới việc chiều hôm nay có thể cùng cô bé mà mình đã thầm thương trộm mến từ năm 10 tuổi. Sử Hạo không khỏi mở cờ trong bụng, nhưng đồng thời trong lòng hắn có đôi chút sợ hãi. Hắn sợ nếu như đối tượng mà Nhiêu Hải Yến bày tỏ không phải là mình, nếu thật như vậy, có nên không mà xông tới chém chết thằng kia.

Hai người sống vai bước vào phòng học, chương trình học của Sơ tam phần lớn lấy ôn tập làm chủ yếu, cái đề mục “Hải Chiến Thuật Vi Phụ” quả thực là nhằm chán đến cực điểm, trong lòng đang trông ngóng, thời gian tựa hồ qua đi một cách vô cùng chậm chạp, mỗi một phút, một giây trôi qua đều là sự đau khổ, Sử Hạo chính là đang trải qua loại đau khổ này, buổi chiều có 3 tiết, nhìn con người thuần mỹ đang an vị ngay bên cạnh mình, trong lòng hắn chợt tràn đầy ngọt ngào cùng hạnh phúc.

(1) Sơ Tam Ban 7: tương đương lớp Lớp 8 hoặc lớp 9 gì đó ở Việt Nam

Chương tiếp theo: Sân trường

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

4. Chương 4

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 4: Sân trường

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Sau khi tan giờ học, Nhiều Hải Yến hết sức cao hứng chạy bay ra ngoài, nói với Sử Hạo rằng sẽ đem tới cho hắn một niềm kinh hỷ trước tiết tự học, và kết quả là, Sử Hạo trở nên càng thêm hưng phấn, trong vòng 10 phút đồng hồ mà đã chạy quanh 4 dãy nhà vệ sinh, hai chân cứ chạy như phát sốt.

Trong lòng thấp thỏm không yên, cứ mỗi lần tâm tình hắn kích động khó nghĩ là lại phải đi nhà cầu giải quyết chút nhu cầu sinh lý, xong thì mới dễ chịu đi chút ít, Sử Hạo đẩy cánh cửa phòng học, bước dài tiến vào.

Trong nháy mắt khi mà cánh cửa kia được mở ra, cũng đồng thời là lúc mà bảy tám đứa học sinh khê kêu lên một tiếng, phấn viết bảng trong tay hướng Sử Hạo đang đứng gần cửa ném tới.

“Phù” “Phù” “Phù”

Vô số viên phấn lao trên không trung bay vèo đến, mặc dù tần suất không cao, thế nhưng đủ để kẻ bình thường không cách nào tránh khỏi. Trong ánh mắt chờ đợi của bọn người, mục tiêu chung chỗ cánh cửa liên tiếp vang lên mấy tiếng kêu, bảy tám viên phấn viết đã hoàn thành rất tốt sứ mạng của mình.

Sử Hạo bị năm viên phấn mềm trúng lên người, trong đó có 2 viên vô cùng chuẩn xác nện trúng mặt hắn, khuôn mặt bám đầy bụi phấn càng thêm trắng xóa, trông mặt mũi thật chẳng còn giống như chính mình, lúc này trong phòng học, học sinh đợi chờ vào tiết tự học đã tới hơn phân nửa, thấy bộ dáng “mặt chán nản, đầu đầy đất” của Sử Hạo thì không khỏi cười toáng lên, đây cũng không phải là lần đầu tiên gã đem đến loại chê cười này.

“Phù”

Sử Hạo phun viên phấn ra khỏi miệng,

Trong ánh mắt trong suốt của hắn một luồng tàn bạo khê lóe lên rồi chợt tắt, đối mặt với vẻ cười nhạo của đám bạn học hắn chỉ biết cười khổ trong lòng, dù sao thì đây cũng không phải lần đầu tiên, nín nhịn một chút, nín nhịn một chút cho qua.

Sử Hạo kìm nén tức giận, tự khuyên mình không nên vong động. Sự tức giận kia chính là những điều đã chất chứa từ tận sâu trong nội tâm hắn.

- Ha ha ha ha, mày thật đúng là đứa giỏi nhịn.. Sử Hạo, tao thấy mày có lẽ đổi tên sang thành Thi Hạo (1) được rồi đấy, ha ha..

Tiền Nhâm Hào kiêu ngạo cười lớn nói, gã cao cỡ một mét bảy mươi năm, mái tóc nhuộm thật dài được hất cao lên, giữa màu vàng óng là một mớ hỗn tạp chút bạch kim, vận một cái quần jeans mới tinh, 2 bên đầu gối toạc ra 2 cái lỗ mới to làm sao. Trang phục thật khó ngủ, nghe nói đây là model mới nhất của dân bụi, là loại sành điệu nhất, nguyên do gã này cũng là thuộc dạng ăn theo có chút thể lực tại trường Nhị Trung, vì được theo đuổi mấy bậc tiền bối giang hồ.

Tiền Nhâm Hào đã tốt nghiệp Sơ tam, nhưng bỏ qua cơ hội không học lên cao trung, nên là lại quay lại học lại Sơ tam, ở Nhị Trung hắn được coi như là một kẻ lười đời, hoành hành chẳng chút cố kỵ, thường xuyên đánh đập bắt nạt học sinh, lừa gạt vợ vét tài sản.

Trong lớp cũng có không ít người cực kỳ bất mãn với những hành vi của Tiền Nhâm Hào, nhưng cũng đều là giận mà không dám lật, cha gã là cục trưởng cục giáo dục, dây dưa vào đến đâu là đuổi học như chơi, mà khéo lại còn bị ăn đòn thêm một trận ấy chứ.

Sử Hạo tìm cái khăn giấy lau sạch sẽ những bụi phấn trên mặt, rồi lẳng lặng về chỗ mình ngồi xuống, sự nhạo báng cùng châm chọc của bạn học khiến hắn như bị kim châm vào não, nhưng đối với Tiền Nhâm Hào, hắn thực sự chả có dũng khí mà dây vào, bởi vì phụ thân Tiền Nhâm Hào là cục trưởng cục giáo dục, chẳng may đắc tội với gã này, thì hết cả đi học đọc sách.

Sử Hạo nén giận, càng tô điểm thêm cho cái vẻ bề vệ, kiêu ngạo của Tiền Nhâm Hào, gã nghênh ngang tiêu sái đến bên cạnh Sử Hạo, đem cái bàn của Sử Hạo mà lật ngửa lên, không chút kiêng kỵ cười cười:

- Hạo ca, thật không có ý a, cái bàn của mày bị tao ném đi mất rồi.

Sử Hạo hờ hững nhìn vào vẻ mặt kiêu ngạo của Tiền Nhâm Hào, chẳng nói chẳng rằng.

- Ánh mắt này của mày là ý gì đấy? Khinh tao? Hận tao? Mày có thể đánh tao mà, chẳng cần.

Tiền Nhâm Hào nắm lấy tay phải của Sử Hạo, dùng sức mà dấn lên chính mặt mình.

- Cho đánh cũng không dám đánh, thằng gan chuột như mày có tư cách quái gì mà đòi ngồi chung bàn với Hải Yến. Bắt đầu từ hôm nay, tao sẽ ngồi bàn này, mày cút ra phía sau.

Rồi chẳng thêm phân bua, tiện tay vớ lấy cái túi sách của Sử Hạo, dùng lực liệng mạnh ra phía sau, tuy nhiên, ngay khi cái túi sách sắp sửa bay lên, thì một bàn tay kịp thời nắm lấy cánh tay phải của Tiền Nhâm Hào.

- Nhâm Hào ca, ta bất quá là một học sinh bình thường, hà có gì cần phải dày vò ta như vậy?

Sử Hạo nắm lấy cánh tay của Tiền Nhâm Hào thật chặt. Mới vừa rồi trong miệng Tiền Nhâm Hào hằng còn phát ra những lời nói cứng cỏi đầy tính vũ nhục khiến lửa giận chất chứa trong lòng hắn đã lâu, suýt chút nữa bộc phát ra ngoài. Trải qua 10 năm dưới sự huấn luyện của Phương Nghị Thiên, Sử Hạo vô luận là về tốc độ, sức lực khắp các mặt đều đã đạt tới trình độ nhảy vọt, nhóm người cùng lứa tuổi khó mà có thể với tới, hạ thằng Tiền Nhâm Hào này thật dễ như trở bàn tay, nhưng trong suy nghĩ hãy còn một tia tính táo không ngừng khuyến răn hắn, phải bình tĩnh, nếu mình đánh Tiền Nhâm Hào, thật đúng là sẽ chẳng yên ổn mà sinh sống.

- Ao, khí lực của thằng lùn này cũng lớn vậy sao?

Tiền Nhâm Hào trong lòng tràn đầy kinh ngạc, thằng ranh so với mình thấp hơn cả một cái đầu, vậy mà nó nắm cánh tay phải mình không cách nào nhúc nhích, thậm chí hóa giận, gã vùng tay lên, tả quyền nặng nề nhắm lên mặt Sử Hạo đánh tới.

Sử Hạo cứng cỏi đỡ lại một quyền đầy uy lực của Tiền Nhâm Hào, thân thể chợt lão đảo, bàn tay đang nắm cánh tay phải của Tiền Nhâm Hào cũng tự nhiên buông lỏng ra.

- Ô hô ! ! Sảng khoái ghê.

Thân người Tiền Nhâm Hào đột nhiên hạ thấp xuống rồi ưỡn ra, làm một động tác bỉ ổi hạ lưu đến cực điểm. (bóp ...@_@)

- Ngao ngao ngao ngao!, Nhâm Hào ca, quyền pháp hay, hỏa lực mạnh.

Không ít học sinh bám gót theo Tiền Nhâm Hào cũng phải đổi lòng mà giơ ngón tay cái lên, hưng phấn rồi hò hét kêu gào.

Sử Hạo chịu một quyền của Tiền Nhâm Hào, thân thể chẳng qua là khẽ lão đảo một chút, cũng không có cảm giác đau đớn bao nhiêu, hắn cúi đầu xuống đất, nhìn không ra sắc mặt, chỉ chốc lát, chậm rãi ngẩng đầu lên nói

- Nhâm Hào ca, đánh cũng đã đánh rồi, thế được chưa?

- Thằng ranh, mày thật có sức chịu đựng, mày nhớ kĩ cho tao, từ nay về sau, phạm vi 5 mét cấm mày đến gần Hải Yến, nếu không lão tử giết chết.

Tiền Nhâm Hào cứ nghĩ tới thiên sứ người mà mình ngày nhớ đêm mong lại có thể ngồi cùng một chỗ với loại thẳng lùn như vậy, trong lòng tức giận không nguôi, vừa dứt lời gã giơ chân lên một cước đá tới.

Một cước này là nhằm vào hạ bộ của Sử Hạo, nếu như bị đá trúng, sinh mệnh của Sử Hạo sợ là mãi mãi cũng không gượng dậy nổi, Sử Hạo sắc mặt hơi đổi, cơ hồ vô thức đá ra một cước, một cước này thể đi vừa mãnh vừa nhanh, thật là đi sau mà tới trước, nhanh hơn một bước mà đá thẳng lên trước bắp chân của Tiền Nhâm Hào, Tiền Nhâm Hào chỉ cảm thấy dưới chân mình trơn trượt, phù phù một tiếng, rồi ngã gục xuống đất, cú ngã rất đúng tiêu chuẩn.

Tiền Nhâm Hào chỉ cảm giác một cơn đau đớn truyền đến từ bắp chân, ngó thấy đông đảo lũ bạn đang trợn mắt há hốc mồm cùng nét mặt có ý cười, đột nhiên cảm nhận trên mặt không chút ánh sáng, tức quá hóa liều, gã bò dậy rồi vùng vằng lên hung hăng nhắm Sử Hạo mà đánh tới, đồng thời kêu gào anh em huynh đệ lao vào hỗ trợ,

- Ao, lại còn dám oánh trả, thử đánh chết tao xem nào.

Bốn năm tên học sinh sớm đã nhịn không được nhất thời ủa lên, hướng về phía Sử Hạo tay nắm chân đá.

Quần ẩu với bốn năm người, Sử Hạo vốn định nhảy lên rồi đem cái lũ này quăng ngược đi, thế nhưng cuối cùng hắn vẫn không thể, hắn không muốn chọn con đường kia, nổi khúat nhục trong lòng, sẽ cố chôn nó vào thật sâu, cố quên đi, nhất định sẽ quên.

- Dừng tay!

Đột nhiên, một tiếng quát mạnh mẽ truyền đến.

Nhiều Hải Yến cùng một thiếu niên đẹp trai rạng ngời như ánh mặt trời sòng vai đi đến...

(1) Thi Hạo và Sử Hạo tiếng Trung phát âm gần giống nhau, nhưng Thi lại có nghĩa là bãi phân, Hạo có nghĩa là to, lớn, Thi Hạo ý nói bãi cứt to.

Chương tiếp theo: Lưu manh đích chân tâm cáo bạch (Lời tỏ tình chân thật của lưu manh)

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

5. Chương 5

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lật Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 5: Lời tỏ tình chân thật của lưu manh

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Tiền Nhâm Hào theo tiếng quát nhìn lại, chợt thấy có một nam sinh đẹp trai cùng một nữ sinh xinh gái dị thường đang cùng sòng vai nhau, hướng phía mình đi tới, nữ sinh đó rõ ràng chính là Nhiều Hải Yến mà mình ngày nhớ đêm mong. Thấy đối tượng trong lòng thâm ngưỡng mộ tới, Tiền Nhâm Hào hiểu rõ thế nào thì cũng phải biểu hiện ra chút khí độ nho nhã.

- Không đánh nữa, không đánh nữa, thật là một lũ học sinh lão toét, suốt ngày chỉ có biết đánh với đấm, học, hãy học theo Hào ca của các người đây này, lấy đức mà phục nhân.

- Vâng vâng, Hào ca dạy rất phải, chúng em nhất định sẽ tuân theo lời Hào ca dạy bảo, từ nay về sau sẽ chăm chỉ đọc sách, ngày ngày có chí tiến thủ.

Mấy gã học sinh lúc này dừng tay, mỗi thằng đều lộ ra vẻ mặt ăn năn hối lỗi, tự động lui sang một bên.

Nhiều Hải Yến kéo nam sinh đẹp trai chậm chậm chạy đến bên cạnh Sử Hạo, đỡ Sử Hạo đang nằm dưới đất lên, trông thấy Sử Hạo sưng mặt sưng mũi, vội hỏi:

- Tiểu Hạo, rốt cục là tại làm sao? Bọn họ sao lại đánh người?

Lúc này hắn đã không còn rảnh mà chú ý tới Nhiều Hải Yến nữa, đang có một cơn sóng chuyển động trong lồng ngực hắn. Tầm mắt Sử Hạo nhìn vào chàng thiếu niên đẹp trai đứng bên cạnh nàng với một tia bồi hồi.

Đáp lại ánh mắt đầy lo lắng của Nhiều Hải Yến, sự khuất nhục trong lòng Sử Hạo càng thêm rõ ràng, hắn đột nhiên có chút sợ hãi khi phải đối mặt với Nhiều Hải Yến, có chút sợ hãi khi để Hải Yến nhìn thấy mình trong một bộ dáng uất ức như thế này, sợ hãi muốn xoay người lại mà chạy đi.

- Tiền Nhâm Hào, nể mặt ta, đừng động hắn nữa.

Nam sinh đẹp trai bên cạnh Nhiều Hải Yến nói.

- Nếu như Vương Hoa người đã có lời, ta còn có thể nói không được sao, ha ha.

Được kẻ khác vút cho cái thang, Tiền Nhâm Hào đương nhiên là sẽ theo bậc thang mà bước xuống, quay đầu vỗ vỗ vào mặt Sử Hạo nói:

- Tiểu tử, nhớ kỹ lời nói của ta, nếu không lần sau cũng chẳng được tốt số như hôm nay đâu.

Dứt lời, mang theo tiếng cười hách dịch, nghênh ngang bước chân chữ bát ra khỏi phòng học.

Đối với Vương Hoa, Tiền Nhâm Hào gã cũng là có vài phần cổ kị, phụ thân Vương Hoa là huyện trưởng, mà bản thân Vương Hoa, ở Nhị Trung tiếp xúc với các thế lực cũng chẳng kém gì Tiền Nhâm Hào, bản lĩnh đánh lộn cũng cao, hơn nữa lại khá đẹp trai, ở Nhị Trung cũng có thể coi như là một nhân vật phong vân.

- Xin chào, ta là Vương Hoa, người chắc là Sử Hạo.

Tay nam sinh đẹp trai cao hơn Sử Hạo hắn một cái đầu, gã cũng không dùng cái ánh mắt từ trên cao nhìn xuống để đánh giá hắn, mà là hướng về phía Sử Hạo vươn tay phải ra bắt tay hữu hảo.

- Cảm ơn người.

Sử Hạo cũng không giả vờ, dù cùng gã này bắt tay, nhưng trái tim hắn như phảng phất bị vô số con kiến cắn xé một cách nhẫn tâm. Thần thái thân mật cùng ánh mắt của Nhiều Hải Yến khi nhìn gã này lúc hai người mới bước vào cũng lại khiến cho lòng hắn cơ quắp đau đớn kịch liệt, cái loại đau đớn này dường như là nỗi đau của cõi lòng tan nát khi bị một lưỡi lê sắc nhọn đâm vào cái vết thương hằn còn chưa lành. Chỉ có điều, trong lòng hắn vẫn còn ôm ấp một tia hy vọng, hỏi:

- Hải Yến, đây... đây chính là cái mà cô bảo đem đến cho ta niềm vui phải không?

Tiếng lòng trong hắn đang đứng bên bờ vực của sự sụp đổ, tan vỡ.

Khuôn mặt trắng nõn của Nhiều Hải Yến lộ ra một nét thẹn thùng, có chút xấu hổ nói:

- Phải, là anh ấy.... Anh chính là người nam sinh mà ta đã kể với người.

Trên gương mặt nụ cười trắng nõn đó, hai má nàng ửng đỏ, giống như bông hoa tươi đang nở, đem đến cho người ta cảm giác say mê dụ dỗ.

Sắc mặt Sử Hạo trong nháy mắt trở nên tái nhợt, lão đảo lùi về phía sau một bước, trong cái nháy mắt ấy, trái tim như bị trăm vết loét, ngàn vết thương, tan vỡ thành từng mảnh nhỏ, nát vụn đến nỗi ngay cả vết thương cũng chẳng nhìn thấy rõ, à thì ra, bản thân vẫn luôn tự coi mình là một kẻ đa tình, trong lòng vẫn luôn tràn đầy đợi mong, đợi mong nàng tới, rồi khi nàng tới, nhưng lại là ở trong vòng tay của kẻ khác hướng đến phía mình mà tới.

- Tiểu Hạo.....

Nhiều Hải Yến phát hiện ra sự bất thường của Sử Hạo.

- Người, người không sao chứ, nếu không thì người về nhà nghỉ ngơi đi.

- Hải Yến.....

Trầm mặc trong chốc lát, Sử Hạo bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn Nhiều Hải Yến nói:

- Ta... ta thích cô...

Hắn thản nhiên nói ra, khỏe miệng vẫn còn lưu lại ít máu ứ đọng còn sót lại hồi vừa rồi bị đánh.

Học sinh trong lớp không khỏi trợn to hai mắt, cái màn này thật nhiều hứng thú, nhưng càng hứng thú bao nhiêu thì cũng dành cho hắn sự khinh miệt bấy nhiêu, cóc chết đòi thịt thiên nga.

- Tiểu Hạo, người nói cái gì? Người... người chớ có nói đùa.

Nhiều Hải Yến nhìn Sử Hạo một cách không dám tin.

- Ta không có nói đùa, ta muốn cùng cô ngồi một bàn, ta thích cô, ta muốn cùng cô nói những lời yêu thương.

Sử Hạo dũng khí thật dồi dào, ngay trước mặt bao nhiêu người trong lớp, dứt khoát nói ra những tình cảm đã ẩn giấu bao năm trong lòng mình, cho dù trái tim này có bị tan nát bầm dập cũng không hề hối tiếc.

Nhiều Hải Yến ngạc nhiên nhìn Sử Hạo, trong lòng nàng, từ trước đến nay Sử Hạo vẫn luôn là kẻ thờ ơ với mọi việc, trên mặt hắn bao giờ cũng thường đeo theo một nụ cười xấu xa, luôn luôn chẳng đứng đắn, là một tiểu sắc lang luôn luôn đùa giỡn nàng. Nhưng vào thời khắc này, nhìn hắn chăm chú, nghiêm túc như vậy khiến cho nàng có chút hoảng sợ.

- Tiểu Hạo, người mà còn vui đùa như vậy nữa, ta sau này sẽ không bao giờ...để ý đến người nữa.

Nhiều Hải Yến trong lòng hơi bức, mình vừa mới cùng nam sinh ngưỡng mộ từ lâu đi tới, hắn ta lại có thể mở lời bông đùa như vậy, thật là quá đáng.

Ngay từ nhỏ nàng với Sử Hạo đã thành bạn học, giống như một đôi thanh mai trúc mã đang trưởng thành, trong lòng Nhiều Hải Yến quả thực có một loại chân tình khó nói, nhưng nàng biết rõ, đây không phải tình yêu, giữa nàng và hắn là một tình bạn phi giới tính, tri tâm, giao tâm, những cái nắm tay ôm ấp cũng giống như kiểu huynh muội vậy thôi, nhưng thực sự đây không phải tình yêu, tình yêu, là phải có những cuộc gặp gỡ cảm động lãng mạn, là phải khiến cho trái tim con người ta rung động, có tư niệm của sự nhớ thương. nhưng mà đối với Sử Hạo, thì nàng không có cảm giác như vậy.

Hai người thổ lộ tình cảm cho nhau, cơ hồ vô tư, không có bí mật, không có khoảng cách, thì thế nào mà có thể trở thành người yêu người đương được chứ.

Sử Hạo cúi đầu, trốn tránh tất cả mọi ánh mắt cười nhạo.

Một hồi rất lâu.....

Hắn ngẩng đầu, trên mặt lại nở ra nụ cười xấu xa đối với bất cứ ai cũng không thể hài lòng được như trước kia

- Ta nói giỡn cô đấy.

Đúng vậy, coi như nói giỡn thì đã sao, Hải Yến, ta đã biết ta vốn không phải là chàng bạch mã hoàng tử trong tim nàng, thế nhưng.... Ta vẫn thực sự hi vọng có một ngày, một ngày như vậy...

- Tiểu Hạo.....

Nhiều Hải Yến muốn nói gì đó rồi lại thôi, trong tim nàng có phần bất an nhưng chẳng chút nào giảm bớt, nàng biết, kể từ giờ phút này, thế giới của bọn họ đã lần lượt thay đổi thành hai nửa mà đường thẳng song song càng lúc càng xa, dù cố cũng không thể quay về được điểm khởi đầu, thậm chí, càng đi càng xa...

“Rẹt”

Trong phòng học chợt truyền đến một hư thanh thật dài, mọi người không kịp được hướng ánh mắt liếc nghiêng 30 độ ném về phía Sử Hạo. Những cái ánh mắt cao cao tại thượng như vị hoàng đế đang liếc nhìn về phía những bần dân dè dặt, đó là một sự khinh thường đến trần trụi cùng chán ghét.

Một lát sau, trong phòng học lại khôi phục không khí ồn ào ngày thường, Sử Hạo bước nhanh ra khỏi phòng học, quên đi sự náo nhiệt của phòng học, hẳn giờ đây - một kẻ đáng thương.

Bên ngoài phòng học, có một kẻ bị cả thế giới lãng quên, khóc không thành tiếng....

Chương tiếp theo: Lưu manh tiến hóa

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

6. Chương 6

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạ Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 6: Lưu manh tiến hóa

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Ánh dương quang mùa hạ khiến cho con người ta cứ sôi sùng sục, trong trí nhớ mọi người chỉ còn lại mỗi sắc xanh của bầu trời cùng cảnh tĩnh lặng xuôi dòng của những đám bạch vân.

Trong cơn gió sớm của ngày hè nhẹ nhàng và khoan khoái, cái cây kia vẫn ngạo nghễ mà đứng thẳng trên con đường cô tịch ở huyện Sơn Đông, dưới tàng cây ngô đồng nó đã chứng kiến một cặp nam nữ hài tử biến chuyển thành một đôi thiếu niên thiếu nữ, thân mặc hạ trang (1) màu trắng mỏng manh, Nhiêu Hải Yến tựa như từ trong bức họa đi ra, đang một mình đứng dưới tán cây bồi hồi.

Lá cây đã bắt đầu tàn lụi, theo gió lung lay rớt xuống, Sử Hạo đã một tháng rồi, tại sao dưới tàng cây này tìm không được hình bóng người, bắt đầu từ khi nào, nụ cười trên mặt người, dần dần trở nên ít ỏi đi vậy, ta thấy sợ, sợ rằng sau này sẽ không còn được trông thấy nụ cười vô ưu vô lự của người nữa, Tiểu Hạo, thật ra không làm người yêu, chúng ta vẫn có thể cùng ngồi chung một bàn mà...

Ngày hôm đó sau khi về nhà, thân thể khỏe mạnh dị thường hiếm thấy của Sử Hạo chợt sinh quái bệnh, hôn mê vô lực. Những lúc nửa tỉnh nửa mê, cái tên kia cứ trăm vạn lần vang lên.

Phượng Nghi Thiên từng đem Sử Hạo tới Trung y viện tốt nhất tại Đông Sơn huyện này để trị liệu, nhưng cũng chẳng có mấy chuyển biến tốt đẹp, vốn là cho rằng Sử Hạo đã vô phương cứu chữa thì một tuần lễ sau đó một kỳ tích bình phục xuất hiện, đã không còn bất cứ dấu hiệu phát bệnh nào, khôi phục lại bình thường không còn chút triệu chứng, điều này khiến cho các chuyên gia của Trung y viện đều phải hô lớn là kì tích.

Tuy nhiên cũng chỉ có Phượng Nghi Thiên là hiểu nguyên do trong đó.

Sau khi Sử Hạo khôi phục, tổ chức thân thể chẳng những không chút nào giảm sút, ngược lại đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, đối với hiện tượng này, Phượng Nghi Thiên không kịp nén được niềm vui, đến tuần lễ thứ hai bèn mang Sử Hạo đi tới một địa phương. Ở nơi đó, Sử Hạo phải đợi trong hơn nửa tháng.

Ngày đó rời khỏi, dưới bầu trời liên tục có mưa phùn, Phương Nghị Thiên biết, có khả năng an toàn mà thoát khỏi, Sử Hạo vốn chẳng còn là thằng Sử Hạo trước kia nữa rồi, nó thực sự đã phá kiến hóa điệp (2), thoát thai hoá cốt.

Cũng là cuộc đời của nó phát sinh biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Bởi vì đã xin phép nghỉ bệnh một tháng, đương nhiên Sử Hạo mất tích trong sân trường cũng một tháng, nhưng cũng chẳng mấy tạo nên sự ồn ào, ai mà có thể quan tâm đoái hoài đến một kẻ chẳng ra gì như vậy chứ?

Một lần nữa Sử Hạo quay lại trường học, nhưng cũng chẳng thể khiến cho những mỹ nữ thân hình dễ coi để ý tới.

- Tiểu Hạo, một tháng nay rốt cuộc ngươi đã đi đâu, đến nhà ngươi cũng không thấy ngươi, bà nội ngươi nói ngươi bị bệnh, ta thật sự lo lắng a, ngươi bây giờ không sao chứ ?

Ở sân trường vô tình gặp nhau, Nhiều Hải Yến và Sử Hạo cùng sóng vai đi, ngày đó vẻ biểu lộ ra của Sử Hạo tựa như bị cuốn đi theo cơn gió dần dần chấp chờn rồi tiêu tan ở cuối chân trời mờ mịt.

- Không sao... Làm sao có thể nói là không sao, cô xem, móng tay hai tuần lễ chưa thềm cắt, trông dính đầy bùn đất, đầu hai ngày chưa gội, gàu rụng như tuyết, bàn chân như cái lốp, lông chân dài quá thể, người ngòm so với cây hoa cúc hầy còn là gầy hơn a, chuyện này là có sao rồi đấy.

Sử Hạo rung đùi đắc ý, hồn nhiên đến quên mình mà tiếp tục câu chuyện phiếm.

- Hi hi, xem ra đúng là ngươi không sao rồi, Vương Hoa.... ảnh chuyển tới ban chúng ta rồi.

Thấy Sử Hạo trước sau vẫn là kẻ thích nói chuyện phiếm. Nhiều Hải Yến nhất thời thở phào nhẹ nhõm, chỉ có điều hai hàng nguyệt mi xinh đẹp kia lại vô ý mà cau lại, Tiểu Hạo, rốt cục ngươi đã trở về, chỉ là, tại sao khoảng cách giữa chúng ta tựa hồ càng ngày càng xa vậy.

Không nghĩ tới bọn họ lại phát triển nhanh vậy, Sử Hạo trong mắt hiện lên một nét ảm đạm, rồi chợt trong nháy mắt che dấu đi, lại khôi phục vẻ tươi cười.

- Đây chẳng phải là rất tốt sao, các ngươi vậy là có thể từng giờ, từng khắc ở cùng một chỗ với nhau rồi còn gì, bất quá, ngàn vạn lần đừng để ảnh hưởng đến học tập á.

- Ngươi yên tâm đi, tình yêu sẽ chỉ trở thành động lực cho học tập thôi, tuyệt sẽ không trở thành rào cản.

Cái mũi nhỏ của Nhiều Hải Yến khê nhãn nhí một cách đáng yêu, nàng không phát hiện ra người bên cạnh nàng trái tim đang quặn lại.

- Đúng, vì học tập, ta cũng phải cố gắng.... trước hết tạm thời kiểm khoảng tám, chín cô bạn gái tốt tốt týt, phải rồi, phải rồi, động lực như thế mới lớn, đảm bảo cỡ như mô-tơ.

Sử Hạo cười cười.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã tới bên cửa phòng học.

Có hai gã học sinh ăn vận lêu lợt, dáng vẻ khả ố, bộ dạng lười biếng đang tựa vào cửa phòng học, trông thấy Sử Hạo và Nhiều Hải Yến đi tới, lúc này ánh mắt sáng rực lên, trái ngược hẳn với cái vẻ mặt vô thần lúc trước, trong thoáng chốc thần thái chợt tỉnh táo, bọn chúng đứng đối diện với nhau, một gã giờ chân lên, giống như đặt cái hàng rào ngăn cản trước cửa. Một thằng giọng điệu ái nam ái nữ cất lời:

- Ô, đây chẳng phải là Hạo ca sao, Hạo ca thật là hạnh phúc a, nghỉ hưu những đã một tháng, ài, tiểu đệ rất là hâm mộ á.

Hai gã này cũng là học sinh ban 7, là đàn em của Tiền Nhâm Hào, bình thường thích nhất đùa cợt với những học sinh nhất gan, sợ phiền phức. Sử Hạo chính là đối tượng mà bọn chúng thường xuyên ghé thăm.

- Tiểu Hạo, đừng để ý bọn hầy, chúng ta đi cửa sau vào.

Nhiều Hải Yến trừng mắt nhìn bọn chúng, đưa tay nín Sử Hạo về phía cửa sau.

- Đi cửa sau cái gì cơ, đi lỗ đít à (3).

Gã nọ cười khẩy.

- Bỏ chân ra.

Thân thể Sử Hạo vẫn không nhúc nhích, vẫn như cũ trên mặt hắn là nụ cười vô hại với cả người lẫn vật, bọn thằng ranh này hắn biết, là Lưu Nhân và Ngô Tài, hai con ngựa này chỉ là cái loại theo đóm ăn tàn sau đít Tiền Nhâm Hào mà thôi.

- Chân này cũng đã tê rần cả rồi, cảm phiền Hạo ca từ phía dưới chui qua thôi, Hạo ca, ngài là người tốt, thông cảm một chút với tiểu đệ à nha.....Á.....

Tuy nhiên, khi gã Lưu Nhân đang đứng bên trái nói còn chưa dứt, thì một tình cảnh khiến gã cả đời này khó quên phát sinh.

Chỉ thấy một hình vòng cung bao quanh khoe miệng Sử Hạo khiến cho lòng người tê lạnh, đột nhiên vung ra hai quyền, vẫn còn đó cái nụ cười lạnh người kia, Lưu Nhân cùng Ngô Tài chỉ cảm thấy trước mắt hư ảnh chợt lóe, một giây sau, bộ ngực bọn chúng chợt truyền đến một trận đau nhức, giống kiểu bị trâu húc vào, thân thể tựa người rơm dường như bị quăng về phía sau tạo thành một đường hình cung uyển chuyển, bay xa hai mét rồi nặng nề té bịch trên bụi giăng.

- Oa...a,,,,

Một màn này không khỏi làm cho đông đảo chúng bạn học được đại khai giãn giới, âm tiết cuối tất cả đều kéo thật dài ra, tiểu tử này thật ăn bổ thật trắng dương hoàn hay đây là cơ thể của Lý Tiểu Long vậy? Như nào mà đột nhiên trở nên mạnh mẽ thế?

Nhiều Hai Yển nhìn hai gã bạn học vẻ mặt thống khổ đang quỳ trên đất kêu rên thảm thiết, quay đầu nhìn lại, vẫn là nụ cười xấu xa như thường của Sử Hạo, trên khuôn mặt xinh đẹp tràn ngập vẻ không thể tưởng tượng nổi, cũng không tìm được mà bắt đầu nảy sinh tò mò đối với một tháng biến mất này của Sử Hạo, rốt cuộc là trải qua cái gì mà có thể làm ột con người phát sinh biến hóa lớn đến như vậy?

Sử Hạo sửa sang lại cổ áo, lắc lắc mái tóc ngắn nham nhở theo gió tung bay, ưỡn ngực ngẩng cao đầu dáng vẻ tiêu sái đi đến bên cạnh Lưu Nhân và Ngô Tài đang quỳ mọp gối trên bụi giăng, hạ mình xuống nắm lấy gương mặt Lưu Nhân, hòa nhã nói:

- Bọn bay đã thích gọi ta là Hạo ca, như vậy đi, hãy cứ kêu như thế, từ sau nhìn thấy ta mà không gọi, lão tử một quyền đập cho chúng mày vỡ bi (4), nhớ nhé.

- Dạ, dạ.

- Gọi thử một lần xem nào.

- Hạo ca

Mất thấy bộ mặt cợt nhả của Sử Hạo, Lưu Nhân và Ngô Tài bị dọa đến nỗi kinh hồn táng đảm, đời nào còn dám do dự.

- Ô hô, tao còn tưởng là ai cơ, hóa ra là người khổng lồ Hạo ca của chúng ta đã trở về, xin hoan nghênh Hạo ca trở về đại gia đình ban 7 ấm áp này, tao nhớ cậu muốn chết á, không có cậu, chúng ta thiếu đi không ít niềm vui a... Ô, Lưu Nhân, Ngô Tài, chúng mày ở đây làm gì, báai sư hả?

Tiền Nhâm Hào mới vừa rồi đang ở nhà cầu đi dạo một vòng, hai chân ngồi chồm hổm đã lâu cũng hơi có chút nhũn ra, từ xa gã đã nghe thấy âm thanh cao ngạo của Sử Hạo, bất quá, gã cũng không rõ tại làm sao hai thằng tiểu đệ này của mình lại quỳ gối trên bụi giăng, thật đúng là con mẹ nó bề mặt quá thể.

Sử Hạo ngẩng đầu không tránh không né với Tiền Nhâm Hào - kẻ cao hơn mình hắn một cái đầu, mang theo ý cười lạnh làm cho người ta sợ mình.

- Đúng vậy, Hạo ca của chú đã trở về.

(1) hạ trang: trang phục mùa hè

(2) phá kiến hóa điệp: con sâu phá cái kén hóa thành bướm

(3) hậu môn: 1. cửa sau 2. chính là hậu môn (@@)

(4) nguyên văn

Chương tiếp theo: Về thần bí của lưu manh

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

7. Chương 7

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 7: Về thần bí của lưu manh

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Kể từ khi gia nhập vào CLB võ thuật của trường, học được vài ba chiêu quyền cước, dựa vào dũng khí của mình Tiền Nhâm Hào đã trọi hơn nhiều kẻ, trải qua vô số trận chiến lớn nhỏ, rốt cuộc ở Nhị Trung gã cũng tự tạo dựng được một mảnh trời riêng, tại Sơ trung (1), vẫn chưa từng có kẻ nào dám nhìn thẳng vào mặt gã, ai nhìn thấy gã cũng phải một lời Hào ca hai lời Hào ca kêu thật to. Nhưng ngày hôm nay, gã thực sự kinh ngạc.

Sử Hạo híp mắt, ngẩng mặt chăm chọc nhìn Tiền Nhâm Hào

- Mày nhớ tới tao làm gì? Nhớ cái rắm tao à? Xin lỗi, lão tử là một sinh vật giống đực tiêu chuẩn, với những cái loại đồng cô, không hề có hứng thú, thất vọng chưa.

- Tao...

“Gào”

Tiền Nhâm Hào then quá hóa giận, gã không thể tin nổi cái biểu hiện thường ngày rất rất hèn yếu của Sử Hạo lại có thể biến mất sau một tháng, thậm chí còn dám công khai bật lại mình, đây thực sự là điều vô cùng nhục nhã. Tiền Nhâm Hào lúc này tay vung hữu quyền hướng mặt Sử Hạo phóng tới.

- Gào cái gì mà gào, gào cái rắm à?

Đầu Sử Hạo khẽ lệch sang bên, tay trái nhanh chóng lặn mò, dễ dàng bắt được nắm đấm Tiền Nhâm Hào đập tới.

- Hơi một tý là gào, quả rắm đầu tiên của lão tử há có thể ày gào?

Cánh tay phải của Tiền Nhâm Hào bị Sử Hạo chế trụ vững vàng, gã cảm thấy cổ tay mình hình như đang bị một cái kim sắt kẹp lấy, vô luận như nào, dùng hết sức đều không thể tung ra cú đấm. Vai về đã có mấy năm tại trường học, lại thêm luyện tập tại CLB võ thuật của trường, Tiền Nhâm Hào đương nhiên không phải là hạng dễ đối phó, kỹ xảo oánh lộn cũng tương đối cao, trong lòng biết cú đấm này khó mà có thể tung ra được, lập tức tay trái gã mạnh mẽ giơ lên, cùi chỏ hung hăng hướng lên mặt Sử Hạo đánh tới, hòng muốn giải vây mình như lần đánh bại Sử Hạo trước đây.

Sử Hạo khước miệng lộ ra một tia cười lạnh, đúng là hần không hề né tránh cú đánh trước mặt, lúc cùi chỏ của Tiền Nhâm Hào sắp sửa đánh tới, hần chỉ vung tay phải lên một cách thờ ờ hờ hững, lấy ngay phương

thức của Tiền Nhâm Hào để mà nghênh đón, chỉ khác cái là tốc độ cực nhanh, đi sau mà đến trước, hai người chiêu thức giống nhau nhưng uy thế thì khác xa một trời một vực.

Cùi chỏ hai người trong nháy mắt đụng vào nhau, một tiếng vang nhỏ, Sử Hạo và Tiền Nhâm hào cùng theo tiếng vang mà tách ra, Sử Hạo đứng trên mặt đất, không chút mấy may. Nhưng Tiền Nhâm Hào lại từ từ mà lui đến ba bốn bước thân hình mới vững, da mặt co quắp, cánh tay thông xuống, đang khẽ run rẩy.

- Có thể thôi à..... Nhớ kĩ nhé, tao là Sử Hạo, nếu như chú mày muốn đánh lộn, tao tùy lúc có thể bồi tiếp, nhưng nói thật, mày quá yếu...

Sử Hạo đứng tại chỗ sừng sững đối diện với Tiền Nhâm Hào lạnh lùng nói, rồi chợt xoay người hướng chỗ ngồi của mình đi tới, vẫn buộc vòng quanh trên khoe miệng một nụ cười như dã thú.

Cử chỉ khác thường của Sử Hạo đột nhiên xuất hiện, Tiền Nhâm Hào đến chút tức giận cũng chẳng còn, chỉ có gã trong lòng mới hiểu, mình hôm nay đã thua tan tác bê bết. Trong nháy mắt khi mà cùng cùi chỏ Sử Hạo va chạm vào nhau kia, gã cảm giác cánh tay của mình dường như là bị một cái thiết chùy hung hăng đánh vào, sự đau nhức của cánh tay truyền đến làm người hắn đang run lấy bà lấy bầy.

Mọi học sinh trong phòng học cơ hồ đều tê rần, cứng họng, nhìn như kiểu quai hàm sắp rụng ra khỏi miệng, rồi tiếp lại là những tiếng thán phục đầy sợ hãi. Đây thực sự giống như là xem phim võ thuật vậy, chúng bạn trong lớp càng thêm phần tin chắc Sử Hạo đã gặp được kỳ ngộ. Gặp được kỳ ngộ như trong các tiểu thuyết chính là cái kết luận đang hiện ra trong đầu mọi người, cái kiểu như tu luyện thần công cái thể trong thâm sơn cùng cốc dĩ nhiên là được ưu tiên đứng đầu, bởi vì chịu không được sự khuất nhục nên Sử Hạo mới tới Phật Lâm sơn thuộc ngoại ô Đông Sơn huyện mà nhảy xuống, nhưng có lẽ vì quần xip quá rộng, rồi lại kiểu kì tích bị giắt lại tại cành cây to trên vách đá, sau đó men theo đại thụ tìm được một sơn động, trong sơn động khốn cùng thì gặp được một lão nhân chân tay tàn phế, lão nhân đem tất cả thần công cái thể truyền cho Sử Hạo, trước khi lâm chung dặn bảo Sử Hạo vì lão báo thù, kết quả là, Sử Hạo liền đem một thân công lực cái thể xuất sơn.

Trong đầu bọn học sinh lúc này, đây là kịch bản thông thường nhất, bọn họ cho rằng đây cũng có thể là kịch bản có tính chất lớn nhất. Bất quá trong số đó cũng không thiếu các kịch bản sâu sắc, đặc biệt, lan man, hay như kịch bản kiểu biến thái của siêu nhân hiển linh sống động, lũ học sinh rồi rít nghĩ ngợi xem là mình nên dành chút thời gian tới Phật Lâm Sơn nhảy xuống không, “Âm Dương Giao Hợp”, “Thái Bổ Đại Pháp”, phải , phải, nói không chừng rơi vào tay mình cũng nên.

Bất quá cũng chỉ trong lòng Sử Hạo là rõ ràng, Phương Nghị Thiên mang hắn tới cái địa phương hung tàn kia, mỗi lần hồi tưởng, đều làm cho hắn không rét mà run, quả thực đó chính là một cơn ác mộng, và đó cũng là nguyên nhân mà tâm tính hắn trở nên đại biến.

- Tiểu Hạo, người.... người sao vậy?

Nhiều Hải Yến nhìn Sử Hạo đang đứng trước mặt mình, nàng đột nhiên cảm giác thấy Sử Hạo trước mắt sao lại cách trở đến vậy, xa lạ đến vậy, xa lạ đến khó hiểu, xa lạ đến không thể đụng chạm, giống như khoảng cách cố định của hai cây đại thụ ở hai bên đường, mãi mãi không cách nào chạm tới được đối phương, gần trong gang tấc, xa tựa chân trời.

- Nội thương nghiêm trọng, cần gấp âm khí để điều hòa, mau mau gọi mỹ nữ cứu mạng a.

Sử Hạo nháy mắt ra hiệu, đánh tiếng cười ha ha, cái loại đả thương nhỏ như thế này đã bị qua vô số lần, mỗi lần cũng chỉ cần ngủ một giấc là sẽ khỏi hết, hiện tượng thần kỳ này hắn hiện chưa tìm được lời giải thích hợp lý.

Kể từ sau khi rời cái địa phương kia ra ngoài, Sử Hạo cũng cảm thấy trong cơ thể hình như có loại vật nào đó bắt đầu sôi trào, tựa như dã tính hung hãn của loài ác lang, con người bắt đầu trở nên nóng nảy.

Không còn cái vẻ trầm lặng bộc phát nữa, mà chính là cái vẻ trầm mặc biến thái.

- Sử Hạo...

Nhiều Hải Yến nhìn Sử Hạo đang ngồi bên cạnh, muốn nói gì lại thôi.

- Sao thế?

Sử Hạo nghi hoặc nhìn Nhiều Hải Yến

- Cái chỗ này.....Hoa, ngồi ở đây....

Nhiều Hải Yến không dám trực diện nhìn thẳng vào ánh mắt của Sử Hạo, lúc nói ra những lời này, nàng bỗng nhiên có một loại cảm giác, cảm giác tựa hồ như mình đã mất đi cái gì đó, mất đi vĩnh viễn.

- Hờ.

Sử Hạo ngậy người trong chốc lát, rồi chợt đứng dậy, thoải mái cười một tiếng:

- Biết rồi.

Sử Hạo kéo ra túi sách bắt đầu vắt lên vai, xoay người dáng vẻ tiêu sái hướng góc cuối lớp học, cái chỗ kia chưa đứa nào ngó ngang, thật sự ngay cả ánh mắt trời cũng chẳng thềm bận tâm mà chiếu vào cái góc âm u đó.

Ta cùng nàng, vậy là đã trở thành người của hai thế giới khác, mặc dù đã từng đứng trong cuộc sống của nàng, nhưng mãi mãi chẳng cách nào ta tiến được vào nội tâm nàng.

Một mình nhăm nháp cái thi vị của sự tĩnh mịch, Sử Hạo giống như một con nhím bị thương vô phương tìm hướng về tổ, cuộn mình lại trong cái góc cô tịch quanh hiu kia, sự đặc sắc của khu rừng lớn trước mắt kia, cùng hân - không có quan hệ....

(1) Sơ trung: tương đương cấp II ở , cấp III là Cao trung, trường “Nhị Trung” trong truyện bao gồm cả hệ Sơ trung và hệ Cao trung

Chương tiếp theo: Ca dạy người hôn môi

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

8. Chương 8

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lật Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 8: Ca dạy người hôn môi

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Xế chiều, ba tiết học qua đi trong sự u ám tang thương, tiếng chuông tan học vừa vang lên, Sử Hạo đã vội vàng rời khỏi phòng học, hình như đang trốn tránh điều gì đó. Hắn chạy tới bên cạnh hồ nước nhỏ trong trường, hồ nước trong veo phản chiếu lại bóng chiều tà, tựa như có một cái gì đó rất mỹ diệu ở thế giới dưới đáy hồ.

- A!!!!!!!!!!!!!!

Đứng trên cây cầu nhỏ giữa hồ, nhìn những gợn sóng lăn tăn trên mặt nước, Sử Hạo nhìn không được, bắt đầu điên cuồng hét lớn lên, trông bộ dạng hắn như vậy dường như trên cầu cũng chẳng còn ai, hắn gào rú như một kẻ tâm thần, thanh âm của cõi lòng tan nát đang bập bênh trôi cùng cảnh u tĩnh của hồ nước nhỏ.

Đám học sinh đang chơi đùa ở hai bên hồ nước không khỏi bị dọa cho hoảng sợ, rồi rít tò mò ngó nghiêng tới.

- Mịa chúng bay, nhìn cái *** gì vậy, chưa từng thấy qua thằng điên à, chúng bay còn nhỏ không cổ mà học hành cho tốt, chỉ giỏi biết yêu đương, cha mẹ chúng bay đập nổi bán xoong cho chúng bay đọc sách, chúng bay lại đi đọc tiểu thuyết tình yêu, mày, nhìn ai đấy, đang nói mày đấy, nhìn nữa ông chém chết, Grào.

Sử Hạo như kiểu một kẻ điên loạn đứng trên cây cầu hướng về phía lũ học sinh đang trốn mắt há hốc mồm ở phía hồ nước mà chửi ầm ĩ.

- Đồ điên....

Chỉ trong chớp mắt Sử Hạo đã được người ta gán cho cái mác này.

- Thằng cha này nhất định là bị điên tình rồi.

Sau khi hoàn thành cơn hò hét, sự bất mãn cùng tức giận trong lòng cũng phần nào được phát tiết, Sử Hạo trong lòng thấy dễ chịu nhiều, vênh mặt ưỡn ngực, nghênh ngang tiêu sái đến bên cạnh một hàng ghế bên hồ nước nhỏ. Trên ghế là một cặp tình nhân học sinh đang bốn mắt chớp chớp nhìn nhau, nhu tình tỏa ra bốn phía.

Sử Hạo đặt mông ngồi xuống chen giữa hai người này, dừng tại cô nữ sinh, hai tay hấn mạnh bạo ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nữ sinh dễ thương kia. Trong lúc mà nữ sinh kia đầu óc hăng còn bị xâm chiếm, Sử Hạo chẳng chút do dự hướng về phía nàng khẽ tách đôi môi mỏng mà hôn lên.

“Hơ”

Năm giây sau, Sử Hạo nặng nề rên rỉ một tiếng, chợt buông khuôn mặt như hoa anh đào, hàm chứa sắc xuân của nữ sinh kia ra, quay đầu nhìn vào gã nam sinh đang trốn mắt há hốc mồm nọ, thắm thía thành khẩn nói:

- Chả thấy có mẹ gì, chú mày nên can đảm một chút, chủ động một chút, dũng cảm một chút, giống như là ta đích thân vừa rồi làm không chút do dự á, chứ như chú hết trứng mất to, rồi lại liếc mắt nhỏ như vậy, đến khi tới mịt cũng bằng công toi, làm mẫu cũng đã làm rồi, tự mình luyện tập đi a.

Về mặt đưa tình của hai học sinh này đã đến thời khắc mấu chốt, bước phát triển tiếp theo không hôn hít thì là làm gì. Sử Hạo đột nhiên loi choi nhảy vào lại chẳng dọa cho bọn họ hồn xiêu phách tán. Việc Sử Hạo bỗng nhiên xuất hiện hôn hít càng làm cho cô bé kia đầu óc thêm trống rỗng.

Ngây người chỉ trong chốc lát, nữ sinh kia bắt đầu kêu toáng lên, nam sinh nọ lại càng không thể chịu đựng nổi, trực tiếp đặt mông ngồi phịch xuống đất, cả hai người họ sững sờ hồi lâu không kịp phản ứng ánh mắt trừng lớn nhìn về phía Sử Hạo đang mặt mày tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra.

- Mẹ kiếp, nhìn cái quái gì? Còn không đi mà luyện tập, CÚT, có tin là lão tử sẽ đập bọn bay xuống hồ không.

Tay Sử Hạo này thật trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn, mới vừa rồi mặt mày hầy còn hớn ha hớn hở, sau đã lại tức đến sùi cả bọt mép.

Gã nam sinh kia bắt gặp bộ dáng hung thần ác sát của Sử Hạo, trong lúc nhất thời sợ đến khiếp đảm, vội vàng vàng vàng kéo nữ sinh kia đi. Dù sao ở Nhị Trung này, những kẻ có chút địa vị đều mang bộ dáng lưu manh kiểu đó.

Nữ sinh bị nam sinh kia kéo đi, bước được ba bước chợt quay đầu lại, ánh mắt mơ mơ màng màng nhìn lên trên chiếc ghế nọ dường như vẫn còn hồi tưởng lại nụ hôn đột ngột xuất hiện vừa rồi.

Khi mà hai học sinh phần nọ nọ đã đi rồi, Sử Hạo lại lâm vào trạng thái trầm tư, trước mặt người ngoài, hấn hết sức làm bộ làm tịch như không có chuyện gì, hấn dùng bề ngoài phù phiếm để ẩn dấu, lấy tiếng nói khoa trương để che đậy, còn những lúc yên tĩnh, cảm giác tịch tịch vẫn luôn tràn ngập quanh hấn.

- Ca, người ở đây làm gì thế?

Bỗng nhiên, bên tai truyền đến một dòng thanh âm mềm mại trong trẻo cắt đứt luồng trầm tư của Sử Hạo, hấn ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy một tiểu cô nương dung mạo có chút dễ thương đang ngồi cạnh mình. Trên mặt hấn nhất thời lộ ra một nụ cười ôn nhu

- Tiểu Thanh, sao ngươi lại tới đây, không đi ăn cơm sao?

Người ngồi bên cạnh Sử Hạo chính là muội muội của hắn Sử Thanh, là một cô bé mà bà nội nhận nuôi, đang học Sơ Nhất tại Đông Sơn Nhị Trung, cũng may hắn có Phương Nghị Thiên kiên cường hậu thuẫn, nếu không chỉ dựa vào bà nội tuổi đã già thì làm sao có thể chống đỡ lại những trọng trách nặng nề như vậy.

Sử Thanh mặc dù mới mười bốn tuổi, nhưng cũng có những nét duyên dáng yêu kiều, hiển lộ tiềm chất của một mỹ nữ, nó như con chim nhỏ nép sát vào cánh tay Sử Hạo, cười đùa nói:

- Ta vừa mới biết ca ca đến nơi đây, vội chạy tới chỗ này, người ta lại còn tưởng ca ca đang hẹn hò với ai đó cơ.

- Ca ca của ngươi, một nam sinh nhút nhát như thế, đến nhìn nữ hài tử cũng phải lén lén lút lút, thì đâu mà dám hẹn hò.

Sử Hạo chẳng biết xấu hổ, nói.

- Hi hi, vậy có ta đây hẹn hò với ca ca là được rồi.

Sử Thanh vênh mặt cười nói, ánh chiều tà khi mặt trời lặn chiếu lên khuôn mặt trắng nõn của nó, giống như một trái táo chín, quả nhiên thật mê người.

- Đi thôi, tới phòng ăn ăn cơm, đói rồi.

Sử Hạo cười cười, rồi đứng dậy bước về phía phòng ăn, Sử Thanh kéo theo cánh tay hắn, ở bên cạnh hắn nó khoan khoái tung ta tung tãng, hoạt bát tựa như một con thỏ nhỏ, làm cho người đi đường liên tục liếc xéo.

Tiền Nhâm Hào dẫn theo 5,6 thằng đàn em vô cùng hung hăng đang trên đường đi tới phòng ăn, mấy thằng đàn em vênh mặt, ưỡn ngực, ánh mắt ngược lên trên trời, thi thoảng lại đá vài cước lên mông bọn học sinh đi ngang qua, những học sinh đó cũng đều đã biết đến bọn Tiền Nhâm Hào này, có bị ăn đòn cũng chẳng dám bật, chỉ có thể nén giận lại, cúi gầm mặt mà nhanh chóng rời đi.

- Hào ca, hôm nay thằng ôn Sử Hạo kia làm ất hết cả thể diện, chẳng lẽ anh em cứ thế bỏ qua cho hắn sao?

Lưu Nhân nói một cách bất bình căm phẫn, gã buổi sáng vừa bị Sử Hạo trước mặt bạn học cả lớp hạ nhục một phen, trong lòng ầm ục không tiêu, rõ ràng bản thân rất muốn báo thù. Thế mà hoa ngôn xảo ngữ như thể mình bất bình thay cho Tiền Nhâm Hào vậy.

- Chính xác a, thằng ôn đó nó chưa hiểu được ăn roi da là như thế nào, lại còn dám đối nghịch, Hào ca nhất định phải giáo huấn nó một chút.

Ngô Tài ở bên cũng ra sức quạt bếp thổi lửa, trên thế giới nếu có ít bọn người như thằng này, sợ rằng chiến tranh đã giảm đi phân nửa.

Tiền Nhâm Hào nhắc nhở nhảm thẳng mông hai thằng mà sút, vừa sút vừa chửi:

- Mẹ chúng mày, hai thằng chúng mày giờ mở miệng mà đéo biết xấu hổ à, buổi trưa thì quỳ mọp gối trên giảng đài mà gọi Hào ca Hào ca vang dội như thế, mẹ kiếp, trước tiên ăn cái đã, tao sớm muộn cũng sẽ thu thập được thằng ấy.

Hai thằng mặc dù bị ăn mấy cái đập vào mông khá đau, tuy nhiên vì để đổi lấy cơ hội báo thù, trong lòng cũng cảm thấy đáng giá, đang khi nói chuyện, bọn chúng đã tới phòng ăn.

Chương tiếp theo: Bão táp phòng ăn

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

9. Chương 9

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 9: Bão táp phòng ăn (Thượng)

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Lúc này tại phòng ăn đang là giờ ăn uống cao điểm, có thể đồng thời chứa đựng đến mấy trăm con người chứng tỏ nó là một phòng ăn rộng lớn đến nhường nào, một phòng ăn tràn ngập tiếng người ồn ào cười nói.

Trong phòng ăn, đầu người lồn nhón, trên bàn ăn học sinh với hàng ngàn hàng vạn các tư thế đã ngồi đầy, hoặc cũng có kẻ một mình trốn trong một góc giả bộ thâm trầm, hoặc cũng có loại ăn chậm nhai khê ra vẻ ưu nhã, hoặc nam sinh nữ sinh xúm xít lại quanh bàn mà buồn chuyện.

Phía trước bàn ăn, hơn mười mấy cái cửa sổ chọn món đang có một hàng người thật dài. Sử Hạo cùng Sử Thanh đứng ở phía sau đám người một hồi rất lâu mà vẫn chưa tới lượt chọn món, Sử Thanh thì chẳng có gì, nhưng Sử Hạo thì lại có chút bực mình, trong phòng ăn gia súc thì nhiều, mà điều hòa thì không có, nên là trong này nóng bức dị thường.

Hắn kéo Sử Thanh ba bước rồi hai bước mà tiến tới cửa sổ chọn món, đang chọn món ăn là một nữ sinh béo, thân hình ả treo đầy những tảng mỡ to tướng, tối thiểu cũng phải lấn chiếm bằng ba chỗ của người bình thường.

Sử Hạo vốn cương quyết đoạt chỗ nhưng khi thấy thân hình khổng lồ của nữ sinh kia thì lập tức rút lui, hắn đang có chút hoài nghi không hiểu lực công kích của mình có thể công phá nổi lỗ cốt thịt của nữ sinh này hay không, Sử Hạo trở mắt nhìn nữ sinh béo, cố gắng toàn lực để thanh âm hắn nghe thật mềm mại mà lại không mất đi sự chân thành.

- Mỹ nữ tỷ tỷ, người thật xinh đẹp á, thuần khiết mà vẫn quyến rũ, kiều diễm lại không ngậy thô, người giống như vì sao sáng nhất trên cao, cả phòng ăn ta chỉ liếc mắt là phát hiện ra người.

Nhưng trong lòng lại có một câu không nói ra - “Thân thể phốp pháp như thế, muốn không phát hiện ra cũng thật khó khăn a”

Học sinh đang xếp hàng chung quanh không khỏi hướng đến hắn với một ánh mắt lé nghiêng 30 độ, lời như thế mà cũng có thể oang oang mà nói ra rành mạch như vậy được, thật sự, thật sự đúng là con mẹ nó tài a.

Nữ sinh mập mạp kinh ngạc quay đầu nhìn lại, cả người những tảng thịt lồi không ngừng theo động tác của nàng mà phập phồng giống như những đợt sóng, trông thấy một người dung mạo thanh tú, một chàng trai nhỏ với nét mặt chân thành tha thiết đang đứng trước người mình, cái sự chân thành mới vừa rồi kia chính là những lời từ trong miệng hắn vọng lại, nữ sinh béo làm ra vẻ tựa ‘kinh nghi’, tựa ‘vui mừng’.

- Người vừa nói cái gì?

Sử Hạo lộ ra con mắt trái ngậy thô, con mắt phải biểu hiện sự thành khẩn, ôn nhu nói:

- Ta nói tỷ tỷ người thật xinh đẹp a, ta phát hiện tỷ thật giống một ngôi sao trên tivi ngày hôm qua, gọi là gì Lưu Diệc Phi ấy nhỉ, hơn nữa vóc dáng của người, so với nàng ta có phần gợi cảm hơn, trời ơi, người quả thực chính là tiểu tiên nữ thượng thiên hạ phàm,

Nữ sinh béo cánh tay thô kệch hướng Sử Hạo đẩy mạnh một cái, dù là đã trải qua mười mấy năm khắc khổ rèn luyện nhưng Sử Hạo cũng không tránh khỏi có chút lão đảo.

- Ta hỏi người có phải là đồ thần kinh không, chẳng có việc gì sao mà cứ thích xoáy vào vết sẹo của người ta thế, tỷ tỷ nhà người quá béo thì đã làm sao, quá béo thì là sai à, còn người cũng chẳng quá lùn.

Nữ sinh béo hướng về phía Sử Hạo chửi ầm lên, nước mũi nước miếng phun ra tứ tung như máy bơm xả nước, rồi cầm phần bất bình mà bưng thức ăn đi.

Dù đã lớn như vậy nhưng mặt tâm lý vốn không được cân bằng, đối với hành động Sử Hạo vừa ca ngợi nàng ta mà nói không thể nghi ngờ, đó là sự chế nhạo.

Lũ học sinh bên cạnh nở nụ cười nhìn hần không khỏi có chút hả hê, kẻ mà có thể vô liêm sỉ đến trình độ này, thật sự khó tưởng tượng nổi phải cần đến bao nhiêu năm công lực mới có thể đạt tới.

Sử Hạo vốn là muốn sử dụng viên đạn ngọt ngào để gia tăng tính chất lừa gạt cho cái vẻ bề ngoài dùng đối phó với nữ sinh béo, nhưng thật chẳng nghĩ tới vượt mộng ngựa mà lại thành ra vượt chân ngựa, chịu đựng một trận chửi bới ác độc, làm sao mà không đáng tức chứ. Sử Thanh, cái con bé vô lương tâm này sao lại còn đứng một bên mà hả hê cười liên tục.

Nữ sinh béo vừa đi, chỗ cửa sổ nhất thời lộ ra một khoảng không vô cùng lớn. Sử Hạo nhanh tay lẹ mắt, chân phải mạnh mẽ bước lên một bước, thân thể ưỡn ra, từ sau đám người nọ đoạt lấy vị trí tốt nhất đem phiếu cơm đưa ra chọn món ăn.

Sử Hạo không để ý tới những ánh mắt như muốn giết người của đám đó, hướng vào bên trong gào to:

- Sư phụ, hai suất ba lạng cơm, hai suất khoai tây chiên, hai suất thịt xào ớt, hai suất đậu đũa xào ớt, cảm ơn.

- Đm, mày làm cái đ** gì đấy?

Một kẻ phía sau cả giận nói.

Sử Hạo cũng không quay đầu lại, nhìn chọc chọc vào vị sư phụ đang gấp thức ăn, nói:

- Mày ngu quá a, rõ ràng như thế mà còn không nhìn ra? Chen ngang mà chọn cơm, có hiểu không? Sách vở của mày đâu hết rồi, chút kiến thức cũng không biết.

- Chọn cơm là phải xếp hàng, thế chút kiến thức này mày có biết không?

- Lưu manh, chưa bao giờ cần xếp hàng.

Sử Hạo tiếp lấy thức ăn vị sư phụ đưa tới, xoay người khinh thường liếc gã một cái, một tay kéo cái khay cơm định rời đi.

- Mẹ kiếp, xem ra mày rất là đặc ý.

Gã nọ hỗn hển ra sức ngăn cản Sử Hạo, gã từ trên tấm bảng tên trước ngực Sử Hạo biết hần chẳng qua chỉ là đứa học sinh trung học nhỏ con mà thôi, lúc này gân guốc gã nam nhân nọ đã nổi lên, vung tay hướng Sử Hạo tát tới.

- A đánh.

Sử Hạo hai tay giữ khay cơm, mạnh mẽ phi thân đá ra một cước vào giữa bụng gã học sinh kia, cái tát kia của gã học sinh vung lên hãy còn chưa kịp rơi xuống, liền cảm giác bụng mình đau xót, lục phủ ngũ tạng trong nháy mắt chột như bị một khối đè nén, đột nhiên thân thể hướng phía sau bay ra ngoài, ra xa hơn ba thước, cuồn ngã không ít học sinh tới mua cơm.

”Oa..... Tắc...”

Nhất thời, đám học sinh chọn cơm đều phát ra một tiếng than thở đầy sợ hãi.

Sử Hạo vững vàng hạ xuống đất, thức ăn bên trong khay cơm không rơi vãi tí nào, chẳng thèm để ý đến những ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hần cùng Sử Thanh kiếm một chỗ rồi ngồi xuống.

Ca, người không nên hơi tý là đánh người, như vậy không tốt.

Sử Thanh đang nhai thức ăn trong miệng, mơ hồ nói không rõ ràng.

- Một tiểu nam sinh suy nhược như ta, sao mà có thể đi đánh người ta được, ta ghét nhất đánh lộn.

- Mới vừa rồi còn một cước đá người ta xa như vậy.

Sử Thanh hồn dỗi liếc hắt một cái, ngay từ nhỏ, hắt chính đã là một ca ca như vậy, nói dỗi, mở to mắt mà nói dỗi vốn dĩ là sở trường đặc biệt của hắt.

- Hào ca, kia không phải Sử Hạo sao?

Lưu Nhân mới vừa đi vào phòng ăn, liền phát hiện ra Sử Hạo đang ngồi dùng cơm cách đó không xa, gã có thể phát hiện ra Sử Hạo, hoàn toàn là bởi vì con bé Sử Thanh thuần khiết khả ái đang ngồi bên cạnh Sử Hạo. Nam sinh đến phòng ăn ăn cơm, trong mắt ngoại trừ thức ăn thì chính là mỹ nữ.

- ‘Nhân sinh hà xử bất tương phùng’ (1) a, Hào ca, chúng ta giáo huấn nó một chút đi.

Ngô Tài cũng không nhịn được.

- Chúng ta có sáu người, đối phó với một thằng Sử Hạo vậy là đủ rồi.

- Đi

Mang theo năm thằng học sinh bắt lương, Tiền Nhâm Hào sắc mặt âm trầm hướng phía Sử Hạo đi tới, trên đường tiện tay đoạt luôn cái khay cơm của một học sinh đang ăn.

Học sinh kia đang ăn uống say sưa, đột nhiên phát hiện thấy khay cơm bị kẻ khác đoạt đi, đang định nổi xung, khi đứng lên thấy rõ tướng mạo là Tiền Nhâm Hào thì nhất thời lại ngồi yên xuống, bàn tay đang giơ lên cao định đập xuống bàn, cũng nhẹ nhàng mà hạ xuống, bọn này thì đúng là gã không chọc vào nổi.

Sử Hạo tự nhiên cũng phát hiện ra khí thế tiến tới ào ạt của bọn người Tiền Nhâm Hào, chẳng cần phải nghĩ cũng biết là hạng ‘lai giả bất thiện’ (2), nhưng lúc này có muốn chạy cũng không kịp. Bất quá Sử Hạo cũng không tính đến chuyện chạy, ở cái địa phương đó, sinh tử hắt cũng đã trải qua mấy lần, tại sao lại có thể sợ một lũ học sinh bắt lương chứ?

Tiền Nhâm Hào đi tới bên cạnh Sử Hạo, bưng chỗ cơm thừa canh cặn bên trong khay chậm rãi rót vào trong bát Sử Hạo, tay phải Sử Hạo cầm lấy chiếc đĩa gạt ngừng lại trên không, thần sắc lạnh nhạt nhìn cử chỉ độc ác chà đạp lương thực của Tiền Nhâm Hào.

- Chớ khách khí, Hào ca tao mời, ày thêm thức ăn.

Tiền Nhâm Hào cười âm hiểm nói.

Sử Hạo lạnh nhạt quét ánh mắt liếc nhìn bọn chúng, trong lòng tính toán rất nhanh, sáu con người, không vấn đề, chỉ sợ chúng gọi trợ thủ, muối muối đang ở bên cạnh, có chút phiền toái.

(1) Nhân sinh hà xử bất tương phùng: trong cuộc sống không nơi đâu là không thể gặp

(2) lai giả bất thiện: người đến không mang thiện ý

Chương tiếp theo: Bao táp phòng ăn (Hạ)

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

10. Chương 10

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 10: Bao táp phòng ăn (Hạ)

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Sử Thanh phần lớn dựa vào vị ca ca này, có thể nói là hai huynh muội họ tình cảm cực kỳ thân thiết, hồi còn bé khi bị khi dễ, ca ca luôn là người đứng phía trước bảo vệ mình, với ca ca Sử Hạo, cái cảm giác yêu thích, kính nể, thậm chí có chút ngưỡng mộ của Sử Thanh là phát ra chính từ nội tâm nó.

- Ca, ta ăn no rồi, chúng ta đi thôi.

Sử Thanh thấy đám người kia khí thế ào ạt, trong lòng vừa sợ vừa tức, thật khó khăn mới có cơ hội cùng ca ca đi đến phòng ăn dùng bữa, thế nhưng lại đụng phải một lũ học sinh bắt lương đến kiểm chuyện. Nó vốn thông minh lanh lợi, liếc mắt qua liền nhận ra lũ người này đến cũng hoàn toàn không có thiện ý, vội vàng vàng đứng dậy kéo Sử Hạo định rời đi.

Lưu Nhân kinh ngạc nhìn cô bé thuần khiết đáng yêu này, chợt nhả nói:

- Oa, không nghĩ tới a, Hạo ca lại có thể có một muội muội xinh xắn đến vậy, không nghĩ tới a, không nghĩ tới.

Sử Hạo trên mặt đeo một nụ cười nhàn nhạt, nói:

- Tưởng mấy khi còn bé bị con lừa nó đá vào đầu cho nên nghĩ chỉ số thông minh chẳng thể vượt quá 60 được, chẳng nghĩ tới vẫn còn chút hiểu biết.

- Phải rồi, thật cũng chẳng dám nghĩ, có thể tại phòng ăn mà gặp được Hạo ca ngài á.

Lưu Nhân cười cợt nói, nét mặt mang bộ dáng y như con lợn chết không sợ nước sôi.

Tiền Nhâm Hào thấy Sử Hạo không thêm để gã vào trong mắt, ngược lại còn cùng bọn đàn em gã đấu võ mồm, tức không thể chịu được, thẹn quá hóa giận, gã đập bàn một cái thật mạnh, cơm canh trên bàn bị chấn động nảy tung lên.

- Ăn m** đề, không thì đ** biết chuyện gì sẽ xảy ra đâu.

- Ca, ta..... Chúng ta đi thôi.

Cả người Sử Thanh không khỏi khẽ chấn động, khuôn mặt nhỏ nhắn bị hù dọa đến tái nhợt, thân thể mềm yếu của nó đang run rẩy lấy bầy.

Sử Hạo vẫn ngồi như cũ, quay đầu nhìn Sử Thanh một chút, rồi chợt dừng ở người Tiền Nhâm Hào, sắc mặt không chút thay đổi, nói:

- Mày làm muội muội của tao sợ rồi đấy, gọi một suất ăn rồi hưởng muội muội tao mà xin lỗi, không thì cũng đ** biết chuyện gì xảy ra đâu.

- Ha ha ha, thằng ranh nhà mày thật là quá ngông cuồng. Mày là đứa đầu tiên dám nói chuyện với Hào ca tao như vậy đấy.

Một gã thiếu niên đứng bên cạnh Tiền Nhâm Hào cười khẩy, gã thiếu niên tên là Long Giang, là anh em của Tiền Nhâm Hào, bản lĩnh đánh lộn phải nói là rất rất cao.

Tình huống đột ngột phát sinh bên này hấp dẫn sự chú ý của phần lớn học sinh trong phòng ăn, chúng vội vàng dừng đôi đũa lại, ngóc đầu lên nhìn tỏ vẻ 'sống chết mặc bay' đầy hứng thú.

- Mẹ mày, Hào ca bảo mày ăn, nghe thấy không?

Lưu Nhân cử chỉ cao ngạo quát. Có Tiền Nhâm Hào và Long Giang làm chỗ dựa phía sau, gã cũng nhân cơ hội mà mượn chút oai hùng.

- Hihi

Sử Hạo khẽ mỉm cười, chậm rãi bắt đầu bưng khay cơm lên, ánh mắt dừng một chút ở khay cơm, ngay khi mọi người còn cho rằng hắn sẽ ăn, thì cổ tay hắn chuyển mạnh, nắm chặt khay cơm trong tay nhăm lên mặt Lưu Nhân đập tới.

- Gào, Đ. mẹ....mày, có mà tao ăn vú con chị mày á.

Sử Hạo ánh mắt đột ngột biến đổi sắc giọng quát, lời còn chưa dứt, cái khay trong tay đã úp thẳng lên mặt Lưu Nhân, mấy món ăn hắt vừa chọn món nào cũng toàn ớt là ớt, rồi cà chua. Quang cảnh quần áo bất ngờ bị dính đầy thức ăn dầu mỡ hiện ra trong con mắt Lưu Nhân, không đợi gã la thành tiếng, Sử Hạo đột ngột hướng tới bụng gã sút một cước, một cước này hắt đã tận lực mà sút, uy lực thật lớn. Lưu Nhân lúc này bay ngược ra phía sau, mình đập vô hai cái bàn rồi mới rơi phịch xuống mặt đất, bắt đầu kêu la.

Sử Hạo đã biết một trận như này là không thể tránh được, vậy thay vì đứng chờ bọn chúng động thủ, chỉ bằng mình khơi mào chiến tranh. Hắt không thích để mình lâm vào tình huống bị động.

Sử Hạo một bước nhảy vọt đến bên Lưu Nhân, một cái tát như trời giáng hạ xuống mặt gã, dữ tợn cười nói:

- Mày nhất định chưa nghĩ tới cảnh, trong cùng một ngày bị cùng một người đập cho no đòn hai lần á?

Lũ học sinh đang ăn cơm bên cạnh không khỏi kinh hãi nhìn Sử Hạo, đang gấp thức ăn muốn bỏ vào miệng, cũng phải dừng giữa không trung, không nhúc nhích. Một cú đá đem người ta bay xa ba bốn mét, đây là học sinh trung học sao?

- Mẹ bọn bây, nhìn cái đ** gì, lão tử là thức ăn ngon cho bọn bây đấy hả.

Sử Hạo vênh mặt hướng học sinh chung quanh quát lớn.

Lũ học sinh đang hăng say mà ngó nhìn kia lúc này bị tiếng rống của Sử Hạo làm cho bừng tỉnh, bọn chúng lại như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn cơm, chỉ là trong tầm mắt vẫn thi thoảng khẽ liếc về phía Sử Hạo như cũ.

- Hào.....Hào ca, làm sao..... làm sao bây giờ?

Ngô Tài hoảng sợ đến giờ mới kịp phản ứng, gã chăm chăm nhìn vào Sử Hạo, nói chuyện bắt đầu lắp ba lắp bắp.

- Hào cái con ** nhà người, cùng lão tử LÊN!

Tiền Nhâm Hào chửi to một tiếng, chợt cùng bốn kẻ phía sau nhắm Sử Hạo vọt tới.

Sử Hạo thè lưỡi liếm láp đầu môi đỏ sẫm, trong mắt lập lòe một tia quang mang như máu, tay phải hắt nhanh chóng hạ xuống eo lưng, đạo ánh sáng lạnh lẽo chợt lóe lên trước mặt mọi người, một giây sau, một con dao quân dụng nhỏ mang đầy ánh hàn quang xuất hiện trong tay hắt, con dao dài độ sáu tấc (1) (cỡ 20cm-dịchgiã), hoa đao không ngừng lóe sáng, một mặt là lưỡi sắc, một mặt là răng cưa, lực công kích đúng là không thể nghi ngờ.

- Có gan lắm, cùng lão tử LÊN nào!

Sử Hạo nét mặt dữ tợn găm lên.

- Tùng Lâm Vương (2) (Jungle King-dịch giả), trời ơi, là loại Tùng Lâm Vương số ba a.

Long Giang đang muốn xông lên, trong nháy mắt chợt dừng bước, hít một hơi lạnh.

Tùng Lâm Vương là một sản phẩm phòng thân của công ty Tây Ban Nha-Áo Thác (3) thuộc dãy hàng quân cảnh, loại này có rất nhiều công năng, kết hợp với cả việc phòng thân, bài trí cả phụ kiện phòng thân, dưới điều kiện không đảm bảo như khi ra chốn đồng quê không an toàn thì về cơ bản nó là một vật dụng phòng thân không thể thiếu. Ai mà có thể nghĩ đến, một học sinh trung học bình thường trước mặt lại có thể sở hữu Tùng Lâm Vương

Con dao nhỏ này Sử Hạo có được là khi hắt vào cái địa phương kia, là do Phương Nghị Thiên đưa cho hắt, cũng chính bởi vì nó là Tùng Lâm Vương (vua của rừng rậm-dịchgiã) nên Sử Hạo mới có thể sống sót mà từ cái địa phương đó đi ra. Nhìn khuôn mặt được phản xạ trên lưỡi dao, khoe miệng hắt khẽ nhếch lên, lộ ra một tia cười âm hiểm đến thấu xương.

Lúc này, khi ánh sáng kia lóe ra, bốn gã nọ đến một chút dũng khí, trong nháy mắt cũng sụp đổ, chẳng còn chút nào, mềm sợ cứng, không sợ cứng là không muốn đứng (muốn nằm =))-dịchgiã, thực ra câu này nguyên văn là: không sợ cứng là không muốn sống), đối mặt với một Sử Hạo tàn nhẫn như vậy, bọn chúng sợ thật rồi.

Bốn gã quay mặt nhìn nhau, sợ hãi rụt rè không dám lên tiến tới, mà ngay cả một thằng luôn luôn lớn mặt như Long Giang cũng không khỏi chùn bước, trong lòng gã thầm rửa, “có tin nổi không, học sinh trung học oánh lộn, lấy loại này ra dọa người, diên mẹ nó rồi”

Sử Hào lạnh nhạt quét mắt qua mấy thằng, liếm liếm môi, chúng nó lại không động thủ, thế đấy.....

(1) Đơn vị TẮC của Trung Quốc khác đơn vị tắc của

Một tắc của TQ = 3,33 cm (Việt nam 1 tắc = 10cm). 1 Tắc TQ = 10 phân TQ, 10 tắc TQ = 1 thước TQ (khác với đơn vị thước của). Xin xem bảng đối chiếu dưới đây để biết rõ.

Đơn vị đo của Việt Nam:

* 1 tắc = 1 dm = 10 cm

* 1 phân = 1cm

* 1 thước = 1m = 100cm.

Đơn vị đo của Trung Quốc:

* 1 lí, 1 dặm (, li) = 15 dặm = 500 m

* 1 dặm (, yin) = 10 trượng = 33,33 m

* 1 trượng (, zhang) = 2 bộ = 3,33 m

* 1 bộ (, bu) = 5 xích = 1,66 m

* 1 xích, 1 thước (, chi) = 10 thốn = 1/3 m = 33,33 cm

* 1 thốn (1 tắc) (, cun) = 10 phân = 3,33 cm

* 1 phân (, fen) = 10 li = 3,33 mm

* 1 li (, li) = 10 hào = 1/3 mm = 333,3 μm

* 1 hào (, hao) = 10 si = 33,3 μm

* 1 ti (, si) = 10 hu = 3,3 μm

* 1 hốt (, hu) = 1/3 àm = 333,3 nm

(2) Tùng Lâm Vương (nghĩa tiếng việt là Vua của rừng rậm). Một loại dao nhỏ phòng thân, 1 mặt sắc, 1 mặt răng cưa rất nổi tiếng của Trung quốc. Tên tiếng anh của sản phẩm này là Jungle King. Đây là hình ảnh của một sản phẩm trong dòng series Tùng Lâm Vương do công ty Tây Ban Nha Áo Thác của TQ sản xuất tieba.baidu /f?kz=39137880. Có thể thấy nó được trang bị thêm khá nhiều phụ kiện đi kèm.

(3) Công ty Tây Ban Nha Áo Thác: một Cty chuyên sản xuất dao kéo, mã tấu nổi tiếng trong các mặt hàng trên, Tùng Lâm Vương là sản phẩm chủ đạo của Cty này. Ai cần thông tin thêm về Cty này tham khảo tại Google.

Chương tiếp theo: Lưu manh biến thái

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

11. Chương 11

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạ Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 11: Lưu manh biến thái

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Nhìn nụ cười tà đạo, hàn khí thấu xương của thiếu niên tay cầm Tùng Lâm Vương đang hiện trước mắt kia, trên trán Long Giang mồ hôi lạnh đã bắt đầu lấm tấm chảy ra ngoài. Ngay từ hồi nhỏ, lúc Long Giang mới vào Sơ nhất năm mười ba tuổi, gã đã thích coi mấy bộ phim ảnh chém giết, những pha chém giết tàn khốc rồi những cảnh tranh đoạt bang hội trong những bộ phim về giới xã hội đen, cái loại cảm giác kích thích mạnh mẽ đã nhiều lần khiến gã đang ngủ cũng phải bừng tỉnh.

Còn nhớ với niềm mơ ước được làm xã hội đen, ngày thứ hai đó sau khi nhập học gã đã bắt đầu gia nhập vào hàng ngũ của những phần tử bất lương trong trường, ngày thứ ba liền cùng với một đám học sinh bất lương oánh người, ẩu đả, cướp bóc, vợ vét, không chừa bất cứ một thủ đoạn tồi tệ nào.

Dựa vào dũng khí của một bầu nhiệt huyết hơn người, cũng đã gây dựng được một chút thành tựu. Sau học kỳ Sơ nhị gã lại gia nhập CLB võ thuật tại trường, làm quen rồi chung chí hướng với Tiền Nhâm Hào ở CLB, hai gã cùng luyện được dăm ba món công phu mèo cào, rồi một bước lên mây tại Sơ trung, thể lực phát triển nhanh chóng, cũng có thể coi là nhất phương bá chủ.

Nghe Tiền Nhâm Hào nói bị một thằng nhỏ con gây sự, hơn nữa lại là cái thằng, thấp bé nhẹ cân mà ngày trước bọn chúng thường xuyên khi dễ, phía sau không hề có bất cứ một đồng học nào làm chỗ dựa.

Long Giang lúc đầu vốn không tin, gã thực sự không tin tại Sơ trung lại có đứa nào dám đơn thương độc mã mà đối nghịch với Tiền Nhâm Hào. Thế nhưng khi đến phòng ăn. Gã đã tin. Kể trước mắt nhìn qua thật ôn hòa và nhu nhược, một thằng lùn mi thanh mục tú, thế mà đối mặt với đám sáu người, tâm không động, sắc không đổi, chẳng chút nào vẻ sợ hãi, ngược lại còn dám, ra tay động thủ trước.

Nếu như nói mới vừa rồi Long Giang đã bội phục cái dũng khí của Sử Hạo, thì trong chớp mắt khi mà Sử Hạo móc ra một thanh đoản đao kia, Long Giang lại bị tính quyết đoán của Sử Hạo làm cho rúng động, gã trăm ngàn lần không nghĩ tới, một học sinh trung học lại dám khiêu khích Tiền Nhâm Hào, dù đông người cũng không ngại mà rút đoản đao ra, người này khóe miệng mang theo nụ cười tà, trong mắt lóe lên kiêu quang mang của dã thú. Long Giang thậm chí đang hoài nghi cái kẻ nửa người nửa thú kia có thể ăn tươi nuốt sống gã, vẻ hung ác đó hoàn toàn không thể từ một học sinh trung học phát ra, mà không thể nào một học sinh trung học có thể có được.

Gã bỗng nhiên có chút hối hận, đối nghịch với một kẻ kinh khủng như vậy, một cái loại mà hơi một tý là động dao động kéo, thằng cha này thực sự đúng là quái thai, còn nhỏ đã như thế, thì sau này trưởng thành phải nói sao?

Đột nhiên, Sử Hạo chuyển động, chỉ thấy hấn lao mạnh xuống một cái, mượn lực quán tính lao xuống mà vọt người nhảy phốc lên, hai chân hấn trên không trung đồng thời lao về trước đá tới, tựa như hai cái đại bổng chùy vậy, hai thằng học sinh bị vây trong sự kinh hãi chỉ cảm thấy bộ ngực đột ngột truyền đến một trận đau nhức, rồi thân thể không tự chủ được mà bắn về phía sau, cách xa ba mét rơi phịch lên bàn, cơm canh trên bàn theo đó loảng xoảng rơi xuống mặt đất.

Thân giữa không trung, không thể mượn lực. Thân hình Sử Hạo đang giữa không trung, nằm ngang thẳng tắp, tựa hồ đang rơi xuống, nhanh chóng đảo mắt nhìn xuống mặt đất, thấy được khoảng cách đã đủ, tay trái hấn nhanh chóng xòe ra tiếp đất, rồi phát lực mạnh, mượn sức lực trên cánh tay mà xoay người lại trên không trung, thân thể vất ngang một cước lướt trên bắp chân của một gã khác, gã nọ còn chưa kịp phản ứng đã bị cái cước kia làm cho thân thể mất sự thăng bằng, như một cái cọc thẳng, nghiêng nghiêng ngã ngửa úp mặt xuống đất.

Học sinh xung quanh không khỏi tê ngực cứng lưỡi, đôi đũa trên tay rơi xoạch xuống đất, tất cả đều cùng đưa mắt hướng lên phía trên phòng ăn, xác định rõ phía trên phòng ăn không có dây thép. Hơn nữa gần đó

cũng chả có dây dợ gì, đây quả thực không phải kỹ năng làm xiếc trên dây, mà đây là công phu mười mười đích thực.

Ở CLB võ thuật trường học, những kẻ có chút quyền cước, không phải bọn họ chưa từng thấy qua, nhưng kiểu như Sử Hạo chân không chạm đất, thân thủ kinh người đả bại ba mống, chút kiến thức này đối với bọn họ mới là lần đầu, khó trách làm ọi người có chút cảm giác như phim.

Sử Hạo như con cá chép ưỡn ngực nhẹ nhàng từ trên mặt đất xoay mình nhảy lên, cũng chẳng thèm nhìn, vọt thẳng về phía trước tung ra một quyền, quả đấm trong chớp mắt va đập với không khí, mang theo tiếng rít vù vù. Quyền này chính là nhằm hướng Long Giang, lúc vừa chạm đất, hắn đã chú ý tới vị trí của Long Giang.

Long Giang trong lòng kinh hãi, hoàn toàn không ngờ một học sinh trung học lại có loại thân thủ cùng sự quyết đoán này, đánh người vừa mạnh vừa bạo, chân mày cũng chẳng thèm nhăn, gã thấy quyền kia của Sử Hạo đánh tới trước mặt, vội vàng nghiêng đầu né tránh, Long Giang thân là một thành viên của CLB võ thuật tự nhiên cũng không phải là dạng người hời hợt. Cú đấm của Sử Hạo tuy nhanh, nhưng hắn né cũng không chậm, phải khó khăn lắm mới tránh thoát được.

Phản ứng nhanh nhạy của Long Giang cũng khiến cho Sử Hạo bất ngờ, nét mặt không khỏi lộ ra một tia kinh dị, thầm nghĩ “Gã này thân thủ không tồi”.

Trong khi Sử Hạo đang định thu quyền, đá ra một cước, thì đuôi phải Long Giang đã phóng ra trước, cú đá rất mạnh nhắm háng Sử Hạo phóng tới, gã cũng không phải loại bảo thủ, lúc này cùng địch nhân chiến đấu, những thứ giang hồ quý củ kia cho đi gặp quỷ hết rồi.

Sử Hạo khoe miệng khê nhếch, cánh tay phải nhẹ nhàng thoáng một cái, con dao nhỏ trong tay xoay theo quỹ đạo uyển chuyển mang theo ánh hàn quang rồi vất ngang cạnh háng hắn, quỹ đạo xoay dao của Sử Hạo phải nói không tồi, phòng thủ trùng hợp với quỹ đạo tấn công của Long Giang, Long Giang có muốn đá thì cũng chỉ có nước đá trúng vào dao.

“Mẹ nó, cái loại biến thái này.” Long Giang trong lòng mắng to một tiếng, chân phải vội vàng dừng lại, nếu mà đá ra, sợ rằng cái chân của hắn cũng theo thân mà lìa.

“Phản ứng lẹ ghê” Sử Hạo âm thầm khen, tập trung sức mạnh toàn thân hướng Long Giang sút một cước, Long Giang chứng kiến cước này vừa mau vừa mạnh, chỉ trong nháy mắt đã đến trước người mình, lúc này không dám chậm trễ, nhưng có muốn né cũng không kịp nữa, chỉ đành cố sức mà giơ hai cánh tay che chắn trước người. Thế tới hung mãnh dưới cú đá của Sử Hạo tuy bị chặn lại, thế nhưng gã lại bị lực chấn động mạnh mẽ trên đùi Sử Hạo, liên tiếp lùi về phía sau, cho đến khi dựa lưng được vào một cái bàn ăn thì mới ngừng lại. Nếu không phải là có sự chống đỡ của cái bàn, nhất định e rằng gã đã chống vó mà ngã lăn quay xuống đất rồi.

Nhìn Long Giang một mặt xoa nắn cánh tay đau, một mặt vẫn còn nhếch miệng nhe răng. Khỏe miệng Sử Hạo lộ ra một nụ cười bao hàm ý tứ không rõ, chợt quay đầu lại nhìn Tiền Nhâm Hào.

Như cảm nhận được cái tia sáng như dã thú lóe lên trong mắt Sử Hạo kia, Tiền Nhâm Hào không khỏi vô thức lùi về phía sau một bước, nhìn về ánh mắt Sử Hạo với vẻ đầy hồi hộp.

Sử Hạo chậm rãi tiến tới bên cạnh Tiền Nhâm Hào, từng bước, từng bước, hắn đi rất chậm. nhưng chính cái loại bước chân lững thà lững thững này của hắn lại khiến cho quả tim Tiền Nhâm Hào dữ dội mà nhảy dựng lên. Nụ cười như một con thú hoang trên khoe miệng của Sử Hạo càng làm cho gã cảm thấy có một luồng khí lạnh từ gan bàn chân trong nháy mắt truyền lên, máu trong người tựa hồ đông cứng lại, giống như tử thần đang chậm chậm đi về phía mình, nhưng lại vô lực để phản kháng, cho dù muốn trốn chạy khí lực cũng không đủ.

Đi tới trước người Tiền Nhâm Hào, tay phải Sử Hạo đột nhiên giơ lên, một luồng hàn quang xuất hiện, bấp đuôi của Tiền Nhâm Hào máu tươi bắt đầu tung tóe thành từng mảng lớn.

- Mẹ kiếp, thẳng diên.

Long Giang mắng to một tiếng, nội tâm gã rung động theo luồng máu tươi kia. Lũ học sinh chung quanh gã thì lại càng hoảng, hét toáng lên, không ít nữ sinh bị hù dọa đến nổi mặt hoa thất sắc, hoặc không thì

cũng nhảy bổ vào lòng nam sinh bên cạnh, hoặc che đi ánh mắt xinh đẹp để không phát ra tiếng thét chói tai vượt quá 100 decibel (đơn vị đo cường độ âm thanh-dịch giả)

- A

~

Một tiếng kêu la thảm thiết như lợn bị chọc tiết, Tiền Nhâm Hào vội che đi bắp đùi máu tươi rùng rùng, quỳ mọp xuống đất, bắp đùi của gã bị lưỡi dao sắc bén tạo thành một vết thương nhìn thấy phát sợ, da tróc thịt bong.

Chương tiếp theo: Đừng chọc lưu manh

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

12. Chương 12

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 12: Đừng chọc lưu manh

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Sử Hạo đang ngồi chồm hổm, trong mắt không có lấy một chút biểu cảm nhìn Tiền Nhâm Hào, một tay tóm lấy gã, khuôn mặt gã trở nên vận vẹo dữ tợn vì đau đớn. Sử Hạo tay chỉ vào mình, giống y thằng bệnh gào toáng lên:

- Biết bố mày là ai không? Sử Hạo! Lưu manh, là lưu manh a, có biết lưu manh không? Xem cái con mắt mù mịt nhà mày chắc đ** biết rồi. Lưu manh, chính là ăn cơm không phải xếp hàng, mượn đồ không bao giờ trả, oánh nhau có kẻ ra mặt chịu, giết người có đứa gánh tội thay... Chính là tao, nhớ kĩ nha, bắt lại lưu manh là một cử chỉ rất ngu xuẩn, mày hết lần hết lượt chọc giận tao, rất là ngu á.

Sử Hạo đứng một bên chỉ thẳng vào một khuôn mặt bé nhỏ đang tái nhợt tái nhợt. Sử Thanh thân thể lạnh run. Hắn lại quay đầu nhìn Tiền Nhâm Hào quát.

- Biết nó là ai không? Là muội muội của Sử Hạo tao, muội muội của lưu manh, mày vừa rồi hù dọa nó, thế bây giờ mày nói phải làm sao ?

“ ”

Bỗng nhiên thoáng chốc, trông thấy Tiền Nhâm Hào miệng câm như hến không nói lời nào, Sử Hạo mạnh bạo khống chế cánh tay phải của Tiền Nhâm Hào gấp phát xuống đất dùng sức nhấn mạnh một cái, ánh mắt hung ác, một dao phi xuống không chút do dự.

- A.....

Con phóng nhỏ cầm đánh phạt lên kẻ hở giữa hai ngón tay Tiền Nhâm Hào, mặc dù cũng chẳng đủ thương ngón tay gã, nhưng một dao phi xuống của Sử Hạo, cũng khiến cho Tiền Nhâm Hào bị dọa đến chết khiếp, la hét ầm ĩ. Thanh âm thật giống như tiếng quỷ gào, kinh hồn lúc nửa đêm. Học sinh chung quanh không khỏi cảm thấy nổi hết da gà.

Sử Hạo quát:

Nói ! Phải làm sao? Có thật tao phải dạy không?

- A..... ta nói, ta nói, thật.....thật.....thật...xin.....lỗi.

Tiền Nhâm Hào đã hoàn toàn sụp đổ. Lưỡi dao mới vừa rồi kia đã đem phòng tuyến cuối cùng trong nội tâm gã đâm nát, đối mặt với một Sử Hạo đã thú, nỗi sợ hãi của gã phát ra từ chính nội tâm.

Long Giang trong lòng không khỏi kinh hãi, bằng vào tốc độ phi dao nhanh như vậy, lại vẫn có thể chuẩn xác mà cắm vào giữa hai ngón tay, lại không đau thương ngón nào, như vậy khống chế lực và nhãn lực chẳng phải rất mạnh à? Tay, mắt, não đều cùng phải hoạt động, thiếu một thứ cũng không được, thằng này thực sự đúng là quái thai. Gã đang nghĩ, dù là cái loại biến thái của CLB võ thuật cũng liệu có thể đạt đến trình độ này không?

- Mẹ mày, cái này gọi là xin lỗi à, ai nghe được?

- Thật xin lỗi

Tiền Nhâm Hào nhấn mạnh âm điệu, nước mắt nước mũi đều chảy cả ra, từ khi sinh ra đến nay, lần đầu tiên, gã cảm thấy cảm giác tử vong lại cách mình gần đến như vậy.

- Gọi Thanh tỷ.

- Thanh tỷ, thật xin lỗi.....

- Gọi một trăm lần

“”

Sử Thanh hồn siêu phách lạc đi tới bên cạnh Sử Hạo, nước mắt dọc theo gương mặt trắng nõn chảy xuống, nói:

- Ca, ta sợ, chúng ta đi thôi.

Cảnh ngộ mới vừa rồi, quả thật khiến cho Sử Thanh thực sự sợ hãi.

Sử Hạo nhìn Sử Thanh, trong mắt tràn đầy vẻ yêu thương, hẩn chậm rãi đứng dậy, đem Tùng Lâm Vương dắt vào bên hông, rồi dắt Sử Thanh xoay người rời đi, đám đông đang túm năm tụm ba xúm quanh không khỏi mà tự động rẽ sóng nhường một lối đi chiều rộng đến ba thân người.

Lúc này, tại cửa phòng ăn đột ngột có trận náo loạn, chợt thấy có mấy người thanh niên hình như mặc đồng phục an ninh đang xông vào, mấy người thanh niên người nào người nấy trên tay đều cầm một cây côn bồng (cây gậy nhỏ-dịch giả) màu đen, rõ ràng đây là đám bảo vệ của trường học, những người này cũng đều từ xã hội học đường mà ra, trong xã hội đó, tất cả phần lớn đều có chút côn đồ cắc kè, là nhà trường cố ý dùng bọn người này cốt trấn áp chế ngự những loại học sinh bất lương, lấy độc trị độc là như thế đấy.

Tám gã thanh niên thuộc phòng bảo vệ hung hăng đẩy đám người ra, nhanh chóng chạy đến. Liếc thấy Sử Hạo cùng Sử Thanh hình như có vẻ vô can bèn đi lướt qua, rồi quét mắt khắp phòng ăn, vênh mặt hất hàm quát lớn:

- Đứa nào gây rối ở đây?

Thanh âm vang dội, oang oang khắp cả phòng ăn, Sử Hạo bỗng chợt dừng bước, xoay người nhìn lại bọn họ, trong lòng có chút thấp thỏm bất an.

Học sinh chung quanh kẻ thì liếc mắt nhìn mấy người phòng bảo vệ, còn không thì tiếp tục vùi đầu ăn cơm, hoặc là rung đùi đắc ý, tầm mắt phiêu loạn, hoặc là giả vờ giả vịt lấy ra điện thoại di động bắt đầu nghịch nghịch, tỏ ra vẻ mặt không nghe, không thấy vô cùng chướng mắt, riêng cái khoản này thì hầu như chẳng có đứa nào ngu mà xung phong làm chú chim đầu đàn, cả hai lũ này đều không thể đắc tội, chỉ có thể hành xử theo kiểu chuyện chẳng liên quan mà thôi.

Long Giang đi tới bên cạnh đám bảo vệ, cười nói:

- Diệp Đông Siêu, là bọn ta, không có gì đâu, mấy người anh em đùa giỡn ấy mà!

Long Giang trong trường cũng có chút máu mặt, dĩ nhiên quan hệ với đám bảo vệ không phải là tệ. Có lẽ là bởi vì khi này Sử Hạo đối với gã hạ thủ lưu tình, cho nên gã cũng không đem Sử Hạo ra mà vạch trần.

Những đứa máu mặt ở trường học tuy cùng đám bảo vệ quan hệ là không tệ, nhưng chúng tuyệt không bao giờ mượn sức đám đó tới để báo thù, bởi vì như vậy sẽ khiến kẻ khác coi thường, ngay cả bọn chúng cũng cảm thấy đó là một hành vi bất hiếu.

- Đùa giỡn? Tiền Nhâm Hào nó làm sao thế?

Diệp Đông Siêu mắt ngó thấy Tiền Nhâm Hào, nằm bò trên đất, tay che bấp đùi.

Thân thể Diệp Đông Siêu cao lớn, cao cỡ một mét bảy năm, tóc ngắn cùn ngắn cùn, nham nham nhỏ nhỏ, tinh thần toát lên vẻ dị thường, từ cánh tay gã có thể nhìn ra một đồng xương sọ, là một tay rất lão luyện.

Long Giang nhún vai, lơ đãng nói:

- Bị ta cào ấy mà.

- Mẹ kiếp, ăn no rồi việc rồi rửng mỡ à, oánh lộn tại phòng ăn, đến phòng bảo vệ với ta!

Diệp Đông Siêu liếc Long Giang quát.

Long Giang cũng biết gã này chẳng qua cũng chỉ làm bộ làm tịch, bởi vì trước mặt lũ học sinh kia, đám bảo vệ cũng không thể dễ dàng mà phẩy tay cho được, thế nên gã mang vẻ mặt đau khổ nói.

- Được, được, đi thôi, ta nhận tội.

Hai tay Sử Hạo giắt ở thắt lưng, khẽ nghiêng đầu đánh giá Long Giang một cách đầy hứng thú, gã này mặc dù chưa thể tính là ngọc thụ lâm phong, nhưng khá sáng sủa, sống mũi cao, môi không dày, hấp dẫn Sử Hạo nhất chính là ánh mắt dưới hàng lông mày sắc nhọn kia, rất sắc bén, rất có thần, hơn nữa thân thủ cũng rất bất phàm, đúng, chính là nhân tài, Sử Hạo chẳng chút xấu hổ trong lòng bắt đầu soi mói Long Giang.

Đợi cho nhóm người Long Giang, cái lũ mà đã đả thương nhân sĩ Tiền Nhâm Hào cùng đám bảo vệ đi rồi, Sử Hạo cùng Sử Thanh cũng liền ra khỏi phòng ăn, dọc theo đường đi, học sinh liên tục liếc nhìn, trong mắt ẩn chứa nét kinh dị pha tò mò, đồng thời cũng có một chút kính sợ.

Cảm giác như gột rửa được ánh mắt của chúng nhân, Sử Hạo không khỏi lâng lâng.

- Sử Thanh, Sử Thanh, chờ ta với.

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến một luồng thanh âm mềm mại trong trẻo, một tiểu nữ sinh điệu bộ đong đưa đáng yêu chạy tới.

Sử Hạo không kìm được quay đầu nhìn lại. Tuổi tác tiểu nữ sinh này so với Sử Thanh kém không nhiều, da thịt tươi sáng trắng trẻo, dáng vẻ ngây ngô, nó mặc một chiếc váy ngắn, lộ ra một đoạn bắp đùi trắng nõn trắng nà, không đeo bất tất, nên là cái đoạn đùi kia dọc theo tới tận trong giày mà vẫn còn trắng, bắt gặp Sử Hạo nhìn nó, gương mặt bụ bẫm không khỏi ngượng ngùng xấu hổ, tựa như hai rặng mây đỏ nhàn nhạt biến đổi ở phía chân trời.

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

13. Chương 13

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 13: Hạo ca, người thật đẹp trai

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Trần Thơ Lôi (1) , người cũng đến ăn cơm a?

Sử Thanh nhìn con bé bên cạnh, trên mặt nhất thời lộ ra vẻ vui mừng, kéo bàn tay nhỏ con bé, không đợi nó đáp lời bèn quay đầu nói với Sử Hạo:

- Ca, đây là bạn học của ta, Trần Thơ Lôi, đáng yêu không.

- Phải, đáng yêu lắm

Sử Hạo cười cười

- Thơ Lôi, chào bé, ta tên Sử Hạo

- Người.....chào người...

Trần Thơ Lôi tựa như có chút khấn trương, thấy Sử Hạo liếc nhìn nó chột ngượng ngùng cúi gầm mặt, bàn tay nhỏ bé không ngừng vờ về góc áo.

Sử Hạo khẽ cười trong lòng, nghĩ thầm “Xã hội giờ mà vẫn còn có loại tiểu nữ sinh thẹn thùng như vậy, đáng yêu quá a, ngon nghề quá ta.”

Hắn lẩn cấn tới bên Trần Thơ Lôi, ra vẻ lơ đãng rồi ôm chầm lấy bả vai cô gái nhỏ khả ái, nhẹ nhàng cười nói:

- Đã là bạn học của Tiểu Thanh, thì đó cũng chính là bằng hữu của Hạo ca, sau này có kẻ nào khi dễ người, cứ nói với Hạo ca.

- Dạ.....được.....được ạ

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Thơ Lôi, hai má lung lay ửng đỏ, nhưng quá lạ là cũng không tránh không né, nét thẹn thùng đến mê người trên khuôn mặt bị bấm kia lan ra tới tận cổ. Mây tóc ở phía chân trời so với hai cái vạt đỏ của khuôn mặt trắng nõn kia cũng dường như ảm đạm thất sắc hơn, toàn thân nó khấn trương căng thẳng, bước chân bắt đầu có chút cứng ngắc.

Vuốt ve bờ vai mềm mại của Trần Thơ Lôi như không có chuyện gì cả, Sử Hạo cười nhàn nhạt nói:

- Tốt lắm, tiết tự học (2) cũng sắp đến rồi, đi tới phòng học thôi, ta cùng đi.

Nói xong, hắn buông Trần Thơ Lôi ra, xoay người hướng dãy phòng học Sơ tam tiến bước.

Trần Thơ Lôi hai mắt mở to chớp chớp nhìn hai bàn tay vừa ôm sau gáy mình, cùng bước chân nghênh ngang cả chớn của Sử Hạo, chẳng biết đang suy nghĩ điều gì, bỗng nhiên nói:

- Hạo ca, người.... người mới vừa rồi.... Ở trong phòng ăn..... thật độc ác.

Nói xong, đã kéo Sử Thanh tung ta tung tăng chạy đi.

Sử Hạo cảm thấy bức mình kinh người, nhưng cũng chẳng đợi tinh thần gã hồi phục, hai con bé đã chạy tót vào trong khu giảng đường. Sử Hạo sững sốt trơ mắt một hồi lâu, chột cười khổ một tiếng nhắm hướng Ban 7 Sơ Tam thẳng tiến.

Bên trong phòng học, trước sau như một, tất cả chúng bạn học đang chơi đùa nghịch ngợm dường như đang quên đi hết tất cả, nụ cười trên mặt bọn chúng sao lại rực rỡ đến vậy, thật khiến để người ta đổ kỵ. Sử Hạo đứng ở cửa phòng ngậy người nhìn, tựa như một con mèo hoang trong góc phòng bị ruồng bỏ, đối với cái thế giới này, cùng hắn không chút quan hệ.

Đột nhiên, Sử Hạo cảm giác thế giới của hắn vẫn luôn luôn là thế giới của một người, không bằng hữu, không huynh đệ, có chăng cũng chỉ là sự cô độc, sự lẻ loi, vẻ tịch mịch xuất hiện ở khắp các mọi nơi, hắn không oán trời cũng chẳng trách đất, không hận đời, hắn cần phải được mọi người tôn trọng, muốn thế chỉ có không ngừng trở nên mạnh mẽ, dùng thực lực để mà chứng minh hết thảy.

Trên thế gian vốn không có sự công bằng, hấn chẳng cần ai thương hại, cũng chẳng cần ai bố thí, hấn muốn, hấn phải dựa vào chính năng lực của bản thân, bố thí chẳng qua chỉ là sự thương hại của kẻ mạnh đối với kẻ yếu mà thôi, trên thế gian này cho dù hấn có phải một mình mà lang bạt, hấn cũng đếch cần tới sự bố thí của tình bạn, hay tình yêu.

Sử Hạo ngậy người một lúc, bước chân nhắm hướng phòng học nhanh chóng thu trở lại, lui khỏi, mà đi từ cửa sau vào, rồi tiếp tục cuộn mình vào trong cái góc nơi mà mọi người ngay cả tầm mắt cũng chẳng thèm nhìn, màn đêm bắt đầu buông xuống, bầu trời nhàn nhạt, ánh sao giăng khắp cả căn phòng, nhưng duy cũng lại quên băng hấn ở cái góc kia đi.

Mấy ngày kế tiếp, cuộc sống của Sử Hạo đã khôi phục đáng về bình thản ngày xưa, chỉ là, hình bóng giai nhân xinh đẹp của dĩ vãng mà đã không cách nào với tay tới kia vẫn lảng vảng quanh quẩn bên hấn, cạnh nàng giờ đây đã có thêm một thân ảnh xa lạ.

Tiền Nhâm Hạo bị cái uy của Sử Hạo làm cho kinh sợ, gã cũng không dám tìm hấn trả thù. Ngày đó ở phòng ăn, Sử Hạo biểu hiện ra thân thủ cùng tâm tính tàn nhẫn đã vượt xa phạm vi của một học sinh trung học, phải thực sự là nhân tài từng trải qua sinh tử đau đớn mới có được sự khát máu cùng vẻ hung ác đó, kể cả những tay lặn lội nhiều năm trong xã hội cũng chưa chắc có được loại khí phách này, Tiền Nhâm Hạo tự cho rằng mình không có loại khí phách trên, đối mặt với Sử Hạo, gã cảm giác mình dường như chỉ là một thằng trẻ con, còn Sử Hạo lại là một gã vũ phu thô kệch cao lớn, căn bản là gã không thể địch nổi.

Bởi vì mối quan hệ với Sử Thanh, nên Sử Hạo cùng Trần Thơ Lôi cũng trở nên gần gũi, qua mấy ngày tiếp xúc, hai người dần dần quen thuộc. Có thể nhìn ra, Trần Thơ Lôi là một tiểu nữ sinh cực kỳ ngượng ngùng, không phải là kiểu thẹn thùng của hạng giả hươu giả nai. Nguyên nhân loại ngượng ngùng này có thể là vì số tuổi cùng tâm lý, bình thường mỗi khi nói chuyện giọng nói rất là nhỏ nhẹ, nhất là trước mặt Sử Hạo, lại càng khấn trương giống y một con thỏ khi hoảng sợ, dù cố chống lại ánh mắt của Sử Hạo cũng phải thẹn thùng mà mặt đỏ tía tai.

Đối mặt với một tiểu nữ sinh ngây ngô thuần khiết như vậy, gã Sử Hạo này làm sao có thể bỏ qua cơ hội đùa giỡn như thế, hấn dùng thứ ngôn ngữ lấp lửng để lôi Trần Thơ Lôi vào tròng, nếu không phải có Sử Thanh một bên con mắt hết lườm rồi nguýt, chỉ sợ hấn đã quá đà làm ra mấy cái cử chỉ lưu manh rồi.

Ba người trước sau như một, đi tới phòng ăn trường học dùng cơm, nhiệm vụ lấy cơm chọn món đương nhiên được vác trên vai Sử Hạo với thói quen chưa bao giờ biết xếp hàng. Sử Hạo cảm giác gã thực sự là một lưu manh kiệt xuất rất có văn hóa, một con người của thế kỷ mới, vì con gái mà nhận phần chọn cơm là một cử chỉ rất ư trí thức, nghĩ được như vậy, hấn liền mang theo tâm tình khoái trá rồi lặn ngụp chen lên.

- Tránh, tránh ra, mẹ mày, đừng cản đường lão tử, có tin lão tử một phát sút chúng mày sang Siberi không.

Chưa đến một giây, Sử Hạo đã ôm ba suất cơm, kêu la hò hét chen chúc từ trong đám người tới bên cạnh hai cô bé. Tuy nhiên đang lúc Sử Hạo chuẩn bị ngồi xuống, lại chợt liếc mắt thấy Tiền Nhâm Hạo cùng gã thiếu niên thân thủ không tệ nọ sóng vai hướng phía mình đi tới.

Sử Hạo cảnh giác liếc mắt nhìn bọn chúng, trải qua mấy ngày tu thân dưỡng tính, bắp đùi bị thương của Tiền Nhâm Hạo rốt cuộc cũng có vẻ gọn gàng, giờ đây trông thấy hai gã này tới, Sử Hạo tinh thần vô cùng hăng hái, bàn tay lạng lẽ đặt bên hông.

- Sử Hạo, đừng hiểu lầm, bọn ta không phải đến gây sự.

Long Giang bắt gặp vẻ mặt đầy cảnh giác của Sử Hạo, lại thấy bàn tay hấn đã sờ lên thắt lưng, vội vàng lên tiếng nói. Gã cũng không muốn lại lần nữa bức Sử Hạo phải rút Tùng Lâm Vương ra chọc cho gã một dao như đợt nọ.

- Có một đồng Nitrogen dioxide, một đồng melamine (3) ở cửa phòng ăn, lão tử hiện đang dùng bữa.

Sử Hạo ăn nói sắc bén, không chừa cho chúng một chút mặt mũi.

Long Giang cũng không tức giận, cười nói:

- Thật ra chúng ta cũng có thể coi là, không đánh nhau thì không quen biết, tất cả đều là anh em, ân oán trước kia xóa bỏ nhé.

- Không có hứng thú.

Thật khó mà mua được bức rèm che cửa Sử Hạo, gã lạnh lùng quét mắt liếc qua Tiền Nhâm Hào, Tiền Nhâm Hào trong lòng không khỏi bị ánh mắt sắc bén của hắn làm cho chột dạ, vô thức lùi về phía sau một bước, xem ra thằng nhóc con này quả thực đã bị Sử Hạo hù dọa cho không nhẹ.

Tiền Nhâm Hào há mồm như muốn nói gì đó, nhưng Long Giang đã kịp kéo tay áo gã, Tiền Nhâm Hào lúc này hiểu rõ, đã gặp về mặt mặt kiến nhẫn của Sử Hạo, trong lòng hai gã cũng biết, có lưu lại cũng chẳng ích gì, bèn âm ức mà bỏ đi, bọn chúng cũng không cảm thấy thất vọng gì nhiều cho lắm, cái này cũng thật khó trách, hai bên mới vừa rồi đại chiến một trận, liệu có bao nhiêu người gạt đi được mối hiềm khích lúc trước, lập tức trở thành huynh đệ?

Con người dẫu sao cũng mang tình cảm của loài sinh vật thượng đẳng, không phải là lũ gia cầm trong có chớp mắt mà lại ngoe nguẩy vẫy đuôi ngay được.

Sau khi đớp no cái bụng, Sử Hạo liền cùng Sử Thanh và Trần Thơ Lôi ra khỏi phòng ăn hướng khu giảng đường đi tới, dọc đường đi Trần Thơ Lôi có chút rầu rĩ không vui, hình như đang có tâm sự, gã Sử Hạo hằng còn bận lo đùa giỡn nữ sinh đi ngang qua, vẫn chưa phát hiện ra.

Phòng học năm Sơ nhất và năm Sơ tam phân bố ở hai khu giảng đường riêng, Sử Hạo đưa hai cô bé tới khu giảng đường Sơ nhất rồi xoay người nhắm khu giáo đường bên trái mà đi.

- Hạo..... Hạo ca....

Trần Thơ Lôi khẽ cắn môi anh đào, do dự một hồi lâu, rốt cục nỉ non gọi một tiếng...

(1) Trần Thơ Lôi: đây là tên phiên âm ra âm Hán Việt theo cuốn tự điển Thiên Chử, còn phiên âm theo Lạc Việt từ điển hiện đại thì cũng có thể đọc là Trần Thi Luy, nhưng dịch giả quyết định giữ lại tên riêng này theo phiên âm Hán Việt của tự điển Thiên Chử, hình như có vẻ dễ nghe hơn.

(2) Tiết tự học: là tiết cuối cùng muộn nhất của một ngày, thường rơi vào xẩm tối.

(3) Melamine: một loại chất độc.

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

14. Chương 14

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạ Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 14: Nỗi khổ tâm của người đẹp

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Sử Hạo đang loảng quảng tiêu sái trên trục mấy cô nữ sinh mặt mày hung tợn, chợt nghe được thanh âm, dừng bước, ngơ vực quay đầu nhìn lại.

- Thơ Lôi, sao vậy?

- Ta.....Ta.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Thơ Lôi đỏ bừng, đôi mắt trong suốt dường như đang chảy nước, riu rít vội nói:

- Không có..... không có việc gì..... Ta đi đây.

Nói xong, rồi xoay người hướng bên trong khu giảng đường chạy đi, lúc chạy đi vòng eo thon thả dong đưa mang theo cái mông đang vụng vụng, chiếc váy ngắn phấp phới bay trong gió, đôi bắp đùi trắng nõn cơ hồ có thể thấy rõ, để lộ một vẻ quyến rũ thoát ẩn thoát hiện.

Sử Hạo kinh ngạc ngó dáng vẻ Trần Thơ Lôi chập chờn dần. Cặp đùi trắng nõn luôn tung tăng kia, chợt trong mắt gã lóe lên một tia quang mang đầy ẩn ý, khe khẽ nhếch mép tựa hồ có chút nước dãi chảy ra.

Ánh mặt trời chiều chiếu rọi, khúc xạ ra một tia sáng chói lòa.

Một hồi lâu sau, hần mới đem đồng nước miếng tràn lan trong miệng nuốt trở vào, thầm nghĩ: “Con bé này đúng là muốn lấy ‘mạng’ ta a, nhìn cái mông nhỏ đó vụng vụng, thật là khiến cho lòng người đau đớn, nếu có thể sờ xoạc lên trên.... đó.... thật muốn coi chút xem quần lót con bé màu gì a..... nếu có thể thủ được một cái..... Oa oa oa cạp cạp cạp.... ài.... con mẹ nó ta quả thực đúng là tà ác.”

- Thơ Lôi, người mới vừa rồi cùng ca ta nói gì vậy?

Đứng trên bậc thềm khu giảng đường, Sử Thanh hỏi với vẻ mặt mập mờ.

- Không có.... Không có gì.

Trên mặt Trần Thơ Lôi xuất hiện một tia bối rối, nhưng trong nháy mắt nó vội dùng một nụ cười che dấu đi.

- Nhanh chân chút nào, sắp vào tiết rồi.

“Thơ Lôi sao vậy nhỉ? Thật kỳ quái a”. Nhìn bóng lưng Thơ Lôi chạy lên, Sử Thanh thì thầm.

Bên trong phòng học, Trần Thơ Lôi ngồi nghiêm chỉnh, đôi mi thanh tú bé nhỏ nhắm lại, kinh ngạc đến nhập thần nhìn lên tấm bảng đen, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Hồi lâu.....

- Thơ Lôi, Thơ Lôi.....

Sử Thanh ngồi bên cạnh nó bỗng nhiên quát to.

- O.....A? Sao?

Trần Thơ Lôi đột nhiên phục hồi lại tinh thần, nghi hoặc nhìn Sử Thanh.

- Thơ Lôi, người rốt cuộc làm sao thế? Ngoài kia có người gọi.

Ngón tay ngọc Sử Thanh chỉ ra cửa phòng học, nơi cánh cửa một gã thiếu niên mặt mày sáng sủa sắc sảo đang hướng về phía Trần Thơ Lôi quơ quơ tay.

Trần Thơ Lôi theo ngón tay Sử Thanh nhìn lại, sắc mặt nhất thời tái nhợt, trong mắt hiện lên một tia bối rối. Do dự chỉ trong chốc lát, nhưng rồi vẫn đứng dậy, khẽ cắn đôi môi đỏ, chậm rãi đi về phía thiếu niên.

- Hà Phi, người tìm ta có việc gì?

Trần Thơ Lôi đứng bên cạnh thiếu niên, khẽ mở miệng, muốn nói gì đó nhưng rốt cục á khẩu không nói lên lời.

- Đi cùng ta

Trên mặt Hà Phi treo một nụ cười nhạt, ngữ khí vô cùng hung hăng, mạnh mẽ kéo Trần Thơ Lôi tới một góc trong khu giảng đường, mới buông cánh tay nhỏ đã ửng đỏ vì bị nắm, cười cợt lạnh nhạt nói:

- Nghe nói cô gần đây cùng với một thằng qua lại rất gần gũi?

- Không liên can đến người.

Trần Thơ Lôi cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Hà Phi, thanh âm như tiếng muỗi vo ve:

- Ta không thích người, người đừng làm phiền ta nữa.

“Bốp”

Cánh tay Hà Phi nặng nề tung lên mặt Trần Thơ Lôi một cái bạt tai, cả giận nói:

- Không thích ta mà cô còn đáp ứng ta, cô thật là một đứa đáng khinh bỉ.

Trần Thơ Lôi che đi gương mặt đỏ rát, nước mắt theo khuôn mặt đang tái nhợt chảy xuống, rồi rít nói:

- Đó là tại người bức ta. Ta không thích người.

Không đợi Trần Thơ Lôi nói dứt, Hà Phi đã nắm lấy tóc nó mà kéo, dùng sức giật mạnh một cái, làm cho đầu Trần Thơ Lôi gục hẳn xuống ngực, tóc với da đầu dưới áp lực bị lôi kéo này lập tức khiến cho Trần Thơ Lôi đau đớn, thở hổn hển, nước mắt ào ào tuôn ra.

Hà Phi hướng về phía Trần Thơ Lôi rống lớn:

- Muốn chia tay? Tuổi thần tiên à quên dê? Ta biết người gần đây cùng một thằng ranh Sơ tam ban 7 qua lại rất gần gũi, có phải thích nó rồi không? Nói cho người biết, nếu còn dă động đến chuyện chia tay, lão tử nhất định đập chết nó.

- Không... Không Ta cùng Hạo ca... Không có... Không có gì cả... Người chó nên làm khó hần.

Trần Thơ Lôi nức nở nói, kẻ nhát gan như nó khi đối mặt với cái loại hung hãn như Hà Phi, căn bản không có dũng khí phản ứng hay năng lực phản kháng, nhưng trong lòng thực sự lại sợ gã đi tìm Sử Hạo kiểm chuyện.

Thấy con bé đến giờ khắc này mà vẫn còn bảo vệ kẻ khác, trong lòng Hà Phi lại càng giận dữ, giơ tay lên tung ra một cái bạt tai nữa, cười lạnh nói:

- Hạo ca? Sao mà gọi nghe thân thiết thế? Xác định sau này hiến thân cho nó rồi a.

- Mày, thằng khốn.

Trần Thơ Lôi đau đớn khó tả, nước mắt ứa khuất không ngừng chảy xuống theo gương mặt nó, trong lòng tuy rất xấu hổ nhưng đối mặt với gã vũ phu Hà Phi quá đáng này căn bản chẳng thể làm gì.

- Muốn chia tay với tao được thôi, vác hai trăm đồng, lệ phí chia tay tới đây, tao cam đoan sau này sẽ không làm phiền mày nữa.

Hà Phi buông tóc Trần Thơ Lôi ra, uể oải tựa vào vách tường, híp mắt híp mũi khả ố nhìn Trần Thơ Lôi cười cười, mười phần hình tượng một kẻ vô lại.

- Ta không có nhiều tiền như vậy.

Mái tóc ngang vai của Trần Thơ Lôi bị nắm có chút rối tung, vài sợi tóc ngổn ngang rối bù cùng nước mắt bắt lại loang lổ trên gương mặt, lộ ra chút vẻ đáng thương.

- Không có tiền, vậy em vẫn là bạn gái của Hà Phi anh á.. nếu như còn để cho tao biết mày cùng cái thằng ôn con “Hạo ca” ban 7 kia qua lại, không biết chừng tao có thể làm ra chút gì đấy.

Hà Phi lạnh lùng nói.

Trần Thơ Lôi biết Hà Phi đối với lũ du côn trong trường quen biết tương đối rộng, thật sự chỉ sợ gã đi tìm Sử Hạo gây sự, vội vàng nói:

- Ta đưa người tiền, ngày mai ta đưa người tiền, cầu xin người sau này đừng nên tới tìm ta nữa, cũng... cũng đừng.. đi tìm Hạo ca kiểm chuyện.

Trần Thơ Lôi trong lòng rất đau đớn, vẻ ủy khuất khó nói tuôn trào như thủy triều vỡ đê, mang theo uy lực mạnh mẽ vô cùng ấn mòn trên từng tắc da tắc thịt nó. Đau đớn không có cách nào đứng vững, nó ngã sập

ngồi phịch xuống đất, đôi tay bé nhỏ ôm lấy hai chân đang co quắp, lớn tiếng khóc rống lên, vẻ ủy khuất bị kìm nén đã lâu bên trong trái tim nó dần dần hóa thành một biển nước mắt, mệnh môn phát tiết.

Cũng không rõ khóc lóc bao lâu, chỉ tới khi ánh mắt sưng đỏ, không còn đến một giọt lệ nào nữa, trong lòng Trần Thơ Lôi mới thoải mái một chút, lúc này nó mới đứng dậy, nước mắt trên khuôn mặt đã khô, tất cả mọi ủy khuất, tất cả mọi ủy khuất sẽ hóa thành một trận mưa đêm đầy trời, chập chờn tiêu biến trong màn đêm mờ mịt, ngày mai, lại ngày kia, mọi chuyện rồi sẽ tốt cả thôi.

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

15. Chương 15

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạ Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 15: Lưu manh phát điên rồi

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Trần Thơ Lôi rất hoang mang, rất tức giận, nó không biết tại làm sao mình lại quen biết cái gã Hà Phi khôn kiếp này, nó vốn chỉ nghĩ muốn yên ổn mà học hành, sau đó thi vào Cao trung, rồi thi lên đại học, rồi kiếm một bạch mã hoàng tử thuộc về mình, nhưng chả hiểu sao từ khi quen biết Hà Phi, giấc mộng tình khiết đó của nó đã bị đập vỡ rồi.

Chuyện Trần Thơ Lôi cùng Hà Phi quen biết tựa như một ánh hoàng hôn của trời chiều khiến cho lòng người say mê. Chuyện gặp gỡ của hai người có chút lãng mạn theo kiểu cổ tích, Hà Phi đẹp trai cùng Thơ Lôi trong trắng càng khiến cho câu chuyện tương ngộ của bọn họ giống như câu chuyện kể về chàng bạch mã hoàng tử và nàng bạch tuyết công chúa.

Hồi đầu, Trần Thơ Lôi với tâm tư đơn thuần đối với Hà Phi cũng có chút cảm giác tốt đẹp, nhưng rồi dần dần lâu ngày, Trần Thơ Lôi liền phát hiện ra chút tính tình thấp kém, thích oánh lộn, phì phèo thuốc, giỡn nữ sinh, rất thô bạo, rất nhỏ mọn, những tật xấu của Hà Phi làm ột tia hảo cảm trong lòng nó tan thành mây khói. Mặc dù nó cũng cố ý hoặc vô ý tránh né Hà Phi, nhưng chung quy vẫn chạy không thoát sự phiền toái của gã, rồi sau đó, Hà Phi lợi dụng vào những thủ đoạn bất lương cường bách Trần Thơ Lôi làm bạn gái gã. Một Trần Thơ Lôi yếu mềm, chất phác ngây thơ cho rằng làm bạn gái sẽ khiến gã tốt hơn, nhưng cuối cùng đổi được lại là gã càng ngày càng thêm táo tợn, chẳng những ra tay đánh nó, mà vẫn ba lần bốn lượt, giữa tay ra xin nó tiền.

Trần Thơ Lôi chỉ muốn thoát ra khỏi sự quấy rầy của Hà Phi, nó không thể chịu đựng nổi loại hành hạ này, hai trăm đồng đối với nó mà nói không coi là nhiều, nó không muốn bởi vì mình mà khiến cho Sử Hạo dính líu vào, Sử Hạo trong lòng nó, là một kẻ không buồn không lo, khỏe miệng lúc nào cũng treo một nụ cười xấu xa, nhưng nó lại cảm giác rằng, hắn tựa như một loài chim di cư luôn luôn không ngừng siêng năng, khéo léo, vô luận bất cứ kẻ nào cũng vẫn duy trì được một cự ly như có như không.

Sáng sớm ngày thứ hai, Trần Thơ Lôi mang theo 200 đồng tới trường học thật sớm. Mới vừa đi tới cửa lầu khu giảng đường liền cùng Hà Phi không hẹn mà gặp.

Trần Thơ Lôi biết rằng gã đã cố ý chờ nó ở chỗ này, cũng không muốn cùng gã dây dưa, nó trực tiếp đem 200 đồng đưa cho gã, nói:

- Tiền ta đã đưa rồi, đừng tới tìm ta nữa!

Hà Phi mặt mày tươi rói cầm lấy tiền, tiền vừa vào tay, sắc mặt đột ngột biến đổi, lạnh lùng nói:

- Cô là bạn gái của ta, ta tại sao lại không được tìm cô, cô tốt nhất đừng có đi đứng quá gần bọn nam sinh khác, kẻo không ta sẽ cho bọn cô chẳng thể an toàn mà ở lại trường học đâu.

- Người... Người...

Trần Thơ Lôi trong lòng tức giận, nhưng rồi lại chẳng biết cách nào mà phản bác lại.

Hà Phi đưa tay ôm lấy bả vai nó, cười quynh rũ nói:

- Ta, ta làm sao, người đã làm tổn thương đến tấm lòng mềm yếu của ta, nghĩ có thể dễ dàng thoát khỏi ta sao?

Trần Thơ Lôi cố gắng giả vờ, mang theo sự xấu hổ và tức giận khóc lóc nói:

- Buông ra, đừng đụng vào ta.

- Người làm gì đấy, buông Thơ Lôi ra.

Sử Thanh vẻ mặt tức giận đi tới, hung hăng nhìn chằm chằm vào Hà Phi, mới vừa rồi những lời của bọn họ Sử Thanh đều đã nghe rõ từng câu từng chữ, kẻ này ắt hẳn đã lừa gạt Thơ Lôi.

Hà Phi nhìn Sử Thanh, ánh mắt lúc này sáng ngời, cái loại tia sáng này giống như của một thằng tội phạm rù tù mười mấy năm mới được trông thấy đàn bà. Tầm mắt của gã nhanh chóng đặt lên chỗ hơi hơi lộ ra trên ngực Sử Thanh. Chợt gã đưa tay tấp mạnh lên mái tóc trên trán nó, cười nói:

- Ta ôm bạn gái ta, người ý kiến gì....A....

Mới nói được nửa câu, Hà Phi đột nhiên kêu lên như quỷ, thì ra Sử Thanh đang há mồm hung hăng cắn ngón tay gã.

- Mẹ kiếp, người dám cắn ta

Hà Phi nhện đau rút ngón tay từ trong miệng con bé ra, mấy dấu răng rất rõ ràng khắc sâu lên ngón tay, gã đau đớn như sắp trào ra cả nước mắt, tức giận tọng cho Sử Thanh một cái bạt tai.

“Bốp”

Một tiếng vang trong trẻo, Sử Thanh bụm mặt ngã khụy xuống đất, bên tai truyền đến âm thanh ong ong ù ù, một dòng lệ hoa trong suốt khẽ rơi trên đôi mắt nó, không dám phản kháng nữa.

- Mới sáng sớm đã bị chó cắn, thật sự là con mẹ nó xui.

Hà Phi nhỏ đánh toẹt một bãi nước bọt trên đất, che ngón tay, cầm giận tức tối bỏ đi.

Trần Thơ Lôi tranh thủ đỡ Sử Thanh lên, nhìn lên mặt nó thấy rõ vết hằn năm đầu ngón tay, mang vẻ mặt hối lỗi, ân cần hỏi han:

- Sử Thanh, người sao không?

- Ta đi tìm ca ca.

Sử Thanh nhếch miệng ủy khuất, trên mặt hầy còn đau rát.

Trần Thơ Lôi vội vàng can ngăn, thấp giọng nói:

- Đừng đi, Hạo ca.... Hạo ca đâu không lại gã.

Thanh âm càng nói càng nhỏ, nói xong lời cuối, cơ hồ lí nhí như tiếng muỗi kêu.

- Vậy phải làm sao?

Sử Thanh vội la lên.

- Ta, ta cũng không biết, Trần Thơ Lôi khe khẽ nỉ non nói, tựa giống như nói cho Sử Thanh nghe, hoặc tựa như đang lầm bà lầm bầm “Gã đã nói cầm tiền rồi sẽ không làm phiền ta nữa.”

Vào mùa thu, tiết trời nóng nực gay gắt dần dần biến mất khiến cho sự nóng nẩy của con người ta theo đó mà trở nên nhẹ nhàng ấm áp, ánh sáng tươi đẹp khoan thai trong gió sớm, thổi bay đi vẻ cáu kỉnh của ngày hè, làm cho lòng người mát mẻ, không khỏi cảm thấy dễ chịu.

Sử Hạo ở sân thể dục hoàn thành bài huấn luyện buổi sáng xong, cảm thấy trong ngực thư thái sung sướng, hướng phía trường học đi tới, càng hơn thế lại là bóng dáng nữ sinh váy ngắn chập chờn đầy đường càng khiến cho tâm tình hắn thêm phần khởi. Hai con mắt lau lấu nhìn trộm đánh giá qua các nữ sinh, từ bắp chân đến bộ ngực rồi khuôn mặt, không hề bỏ sót thứ gì, giống như đã xuyên qua ‘bên ngoài’ nhìn thấu ‘bên trong’ vậy. Hắn thậm chí kể cả từ những tư thế bước đi rồi nét ửng đỏ trên mặt mà phán đoán xem các nàng còn là trinh nữ hay không. Bất quá đây là một vấn đề đòi hỏi học vấn cao thâm, Sử Hạo tự cho rằng mình cũng chỉ là kẻ mới nhập môn, hăng chỉ mới hiểu lông hiểu da mà thôi.

Khiếu thẩm mỹ tường tận rốt cục cũng khiến cho thị giác mệt mỏi, Sử Hạo đành phải lưu luyến mà rảo bước tiến vào cổng trường học. Đập vào mắt hắn là một bầy lớn học sinh đang bước đi chậm rãi nói chuyện phiếm, cùng bốn dãy nhà năm tầng của khu giảng đường, và còn có hai thân ảnh đang hướng phía mình đi tới —— Vương Hoa, Nhiều Hải Yến.

Sử Hạo liếc mắt nhìn bọn họ, chẳng kịp quay đầu cấp tốc đi tới khu giảng đường, mặc dù làm bộ làm tịch như vô sự, song mỗi khi thấy được hình bóng thấp thoáng của thân ảnh kia, trái tim hắn cơ hồ vẫn đau đốn, cô bé mà mình giữ gìn bao nhiêu năm, nhưng lại dễ dàng lọt vào trong lòng kẻ khác. Sử Hạo đôi lúc cảm thấy, làm người như gã thực sự thất bại.

- Sử Hạo, chờ chút.

Một bóng áo sơ mi trắng quần âu, hai tay dắt ở bên trong dây lưng, Vương Hoa lộ ra một vẻ tiêu sái lỗi lạc. Nhà giàu, giọng hay, cùng nụ cười lạnh lùng nơi khóe miệng đã giúp gã trở nên thu hút được ánh mắt của đông đảo nữ sinh si mê.

- Có gì sao?

Sử Hạo không quay đầu lại, khẩu khí lạnh nhạt.

Vương Hoa nói:

- Muội muội của ngươi bị người ta đánh.

- Ngươi nói cái gì??

Sử Hạo đột nhiên quay đầu lại, chẳng thể giữ nổi cái vẻ lạnh nhạt hồi nãy, hắn một bước, tiến lên, đứng trước người Vương Hoa, tức giận mà gào:

- Đứa nào?

Nhiều Hải Yến hiểu được tình cảm giữa Sử Hạo và Sử Thanh vô cùng thân thiết, Sử Hạo đối với vị muội muội này thương yêu vạn phần, phản ứng giờ đây của Sử Hạo cũng đã nằm trong dự liệu của nàng, lúc này nàng mới đem những gì mình thấy kể ra, chỉ là lúc nói, không biết vô tình hay hữu ý cố sức né tránh ánh mắt của Sử Hạo, nàng không biết, tại sao mình lại sợ hãi khi trông thấy ánh mắt buồn bã của Sử Hạo, là hổ thẹn.... hay là cái gì, nàng không biết....

- Gã đó tên là Hà Phi, đang học Sơ Nhị ban 5.

Vương Hoa bổ sung thêm.

Nghe xong sự kể lể của Nhiều Hải Yến, Sử Hạo toàn thân lửa giận bùng bùng, trong đôi con mắt hiện đầy tơ máu tựa như có thể phun ra lửa, tiện tay quăng luôn cả cái túi sách đang vác trên vai, chỉ trong nháy mắt, tăng hết tốc lực hướng phía khu giảng đường, cơ hồ phát điên.

- Hà Phi, Đm cả nhà mày.

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

16. Chương 16

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 16: Khí lực thật lớn

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Đông Sơn Nhị Trung là một trong bốn trường trung học cao cấp ở huyện Đông Sơn, tỷ lệ tốt nghiệp luôn là số một. Tại huyện Đông Sơn có một lời đồn bắt thành văn, chỉ cần bước chân được vào Đông Sơn Nhị Trung thì chẳng khác nào chân đã bước vào cánh cửa đại học, vì vậy hết thầy từ quan lớn cho đến quý nhân đều vắt hết óc, bon chen nhau đem con cái mình đổ xô mà nhét vào Đông Sơn Nhị Trung. Kết quả dẫn đến, Đông Sơn Nhị Trung cơ hồ trở thành nơi ngoạ hổ tàng long, trắng đen lẫn lộn, những đám con ông cháu cha ỷ vào quyền thế gia tộc làm càn làm bậy ở trường học, hống hách, ương ngạnh, nghiêm nhiên Đông Sơn Nhị Trung trở thành một hình thái của xã hội đen.

Bất quá nền tảng dạy học của Đông Sơn Nhị Trung là không thể xem thường, vẫn liên tiếp duy trì được tỷ lệ tốt nghiệp cao, còn những trò tay trong bản thủ may ra chỉ có đám “thượng tầng nhân sĩ” kia là trong lòng hiểu rõ nhất.

Đông Sơn Nhị Trung chia thành Sơ Trung bộ và Cao Trung bộ, việc lập bang, lập phái thực sự rất nghiêm trọng, tình cảnh dường như trắng trợn đến nỗi coi trời bằng vung. Đối mặt với đám con ông cháu cha này, nhà trường cũng chỉ có thể bất đắc dĩ mắt nhắm mắt mở, qua loa cho xong chuyện.

Lúc này chưa vào giờ học, Sơ nhị Ban 5 vô cùng ồn ã, hổ lớn vô kỷ luật, lớn tiếng kêu la cũng có, bài bạc xóc đĩa cũng có, cầm gương cầm lược bôi bôi trát trát cũng có, ôm nhau hôn hít không thiếu, nếu không phải hăng còn kiếm ché, sợ rằng có khi chẳng ngại mà giờ ngay trò mèo, tiện đà biến chuyển theo xu hướng “sự vận động của pit-tông”.

Tại phòng học, học sinh với đủ các tư thế muôn hình vạn trạng, thật là một đồng quá hỗn tạp.

Trong đó cầm đầu đương nhiên là chàng Hà Phi anh tuấn đẹp trai, chỉ thấy gã đứng trên bàn học, tay cầm một chai nước khoáng, ngêu ngao hát vang:

- Đêm hôm đó, em không cự tuyệt anh, đêm hôm đó, anh làm em đau...

Thanh âm khàn khàn, giọng trầm thấp, tựa như một con vịt sắp chết gào to, sau khi hát xong, lại lên lớp dạy đời bằng vài thế của mấy gã DJ.

- Hãy nhìn lại phía sau chúng mày, chúng mày làm sao? Giờ cánh tay phải của chúng mày lên, cùng lắc lắc theo nhịp nhạc, nhảy đi nào

ngao ngao ~ ~ ...

- Grào grào, ngao,..... Phi ca, Phi ca hát hay lắm, lại lần nữa nào.

Không ít học sinh đầu óc đang choáng váng lớn tiếng phụ họa, nhưng trong lòng lại thầm khấn gã này đừng nên hát nữa, hát tiếp nữa chỉ sợ là đi toi mất con mẹ nó cái mạng già này.

“Ừnh”

Song lúc này, cửa phòng học đột nhiên vang lên một tiếng rất lớn, cánh cửa phòng đã bị một kẻ đá văng, thanh bản lề trên cửa cứng rắn thế mà cũng đứt rụng, cánh cửa dật dờ lay động trên vách tường, tùy thời có thể đổ sập xuống đất

Hà Phi đứng trên bàn đang định ca thêm bài nữa, không khỏi bị tiếng nổ vừa rồi dọa cho chết khiếp, suýt nữa thì từ trên bàn ngã đập mặt xuống. Gã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một người thấp bé nhỏ con cùng hai nữ sinh ngây ngô đứng ở cửa. Hai con bé gã biết rõ, một đứa là Trần Thơ Lôi, đứa kia chính là nữ sinh vừa bị mình cho ăn đòn.

Đám học sinh trong phòng học trong nháy mắt chợt ghé mắt lên nhìn, mấy ả nữ sinh cũng vội vàng rồi rít thôi chải chuốt, hai tay chống cằm, nghi hoặc, kinh ngạc nhìn ra phía cửa. Rất hiển nhiên, cánh cửa phòng học là do chính bị gã tiểu nam sinh kia sút cho tả tơi, xuân tâm các nàng không khỏi rạo rực, khí lực thật lớn a...

Hà Phi nổi giận quát:

- Con ** mày, muốn chết hả ?

Sử Hạo vẻ mặt thâm trầm đứng ở cửa phòng, phía đằng sau hẳn chính là Trần Thơ Lôi và Sử Thanh với bộ dáng hoảng sợ. Mắt hắn quét nhanh đám học sinh trong phòng, hoàn toàn không để tâm những ánh mắt bất thiện của phòng học ban 5 này, cuối cùng tầm mắt dừng lại trên người “đại ca” Hà Phi, lạnh lùng hỏi:

- Hà Phi là thằng nào ?

Mới vừa rồi, Sử Hạo bắt Sử Thanh và Trần Thơ Lôi nhất định phải nói ra, bị một phen ép hỏi, Trần Thơ Lôi rốt cục cũng phải đem hết sự tình, chi tiết kể đầu kể đuôi, sau cùng lại một lần nữa khuyên can Sử Hạo không nên tới tìm Hà Phi. Theo như nó thấy, Sử Hạo tuyệt đối sẽ đâu không lại thằng cha Hà Phi ác bá nhất phương của trường học này.

Sử Hạo vốn chỉ nghĩ rằng Hà Phi ra tay đánh muội muội Sử Thanh hẳn, không nghĩ tới gã này còn là một thằng gian ác khiến người giận sôi. Giờ đây cơn tam bành đã nổi, hẳn cũng không cho rằng mình là một vị đức cao vọng trọng, ngược lại, hắn cảm thấy từ đầu đến hết thực của một thằng lưu manh, oánh lộn ẩu đả, đùa giỡn nữ sinh, xuất khẩu thành cứt, bốn cọt với đời, với những phẩm chất đặc biệt của giới lưu manh hiện diện trên người, hắn tự đánh giá mình đã đạt tới mức độ thập toàn thập mỹ. Nhưng hắn cũng tự cho rằng mình tuyệt đối chưa hề làm ra hành động khi dễ một nữ sinh yếu nhược đến hèn hạ như vậy, vả lại còn thay phiên hết lần hết lượt mà hành hạ. Cái loại người bẩn trốt đến cảnh giới này Sử Hạo vốn không biết dùng từ nào để hình dung, quả thực quá thể vô lại. Sử Hạo biết, vô lại cùng lưu manh, hoàn toàn vốn không cùng đẳng cấp.

Thấy cái mặt hắn tái mét, phía sau lại chỉ là hai con ranh nữ sinh đã bị mình tát cho tòe mủ, dùng ngón chân cũng thể đoán ra mục đích tới của thằng này, bất quá Hà Phi cũng rất bội phục dũng khí của tay tiểu nam sinh, một người một ngựa dám tới tìm gã báo thù, thật có thể nói là ghé con không sợ cọp. Hà Phi cười lạnh nói:

- Bố mày là Hà Phi đây, thế làm sao?

Sử Hạo liếc mắt nhìn thật sâu Hà Phi, rồi lại chợt chuyển nhìn vào mấy chục cặp mắt đang hau háu soi mói, nhắm hướng Hà Phi trong phòng đi tới, vừa mới đến gần, chân phải giơ lên đạp thẳng một phát vào cái chân bàn chỗ Hà Phi.

“Phanh”

Cái bàn chịu không nổi lực mạnh của Sử Hạo, lập tức nghiêng nghiêng ngã ngả, Hà Phi đang đứng trên bàn tự nhiên mất đi trọng tâm té đập xuống, tốc độ của Sử Hạo thật rợn người, chưa đợi đồng thịt Hà Phi chạm xuống mặt đất, chân phải hắn lại thêm lần nữa tung ra một cú sút điên cuồng tàn bạo, hung hăng nhắm vào bộ ngực sắp sửa chạm đất của Hà Phi.

“Rắc rắc”

Chỉ kịp nghe thấy một tiếng xương cốt vỡ vụn làm người ta lông tóc dựng ngược, thân thể Hà Phi còn chưa kịp rơi xuống đất thì lại thêm lần nữa bay vọt lên, xoay chuyển 720 độ trên không trung, rồi mới nặng nề

rơi xuống cách xa hơn 3 mét, một khuôn mặt tuần tú đỏ bừng nín nghẹn, không hề phát ra chút âm thanh nào.

Học sinh trong phòng học không khỏi cảm thấy tức cười, giống như đang xem TV thì bị mất tiếng, mọi người chung quy vẫn duy trì thần thái trợn mắt há hốc mồm, nét mặt không thể tưởng tượng nổi.

- Đã chơi con chị mày xong.

Sử Hạo đột nhiên xoay người nhảy dựng lên, lật tay tát một phát. Chỉ nghe “Đốp” một tiếng, gã thiếu niên vóc dáng hùng tráng to gấp 1,5 người Sử Hạo nghiêng ngả bắn ra ngoài, đập mặt xuống đất. Đám học sinh trong phòng trong lòng run sợ, bọn chúng phải thừa nhận, đã sống qua mười lăm, mười sáu năm rồi nhưng chưa lần nào nhìn qua thấy cái tát đầy vang dội như thế.

Sử Hạo ánh mắt sắc bén, chợt thấy đằng sau có đạo hư ảnh, hấn lần nữa xoay người nhảy vọt lên, cùi chỏ hung hăng đập lên thái dương huyệt của kẻ phía sau, gã nọ bỗng dừng cảm thấy trước mắt ánh sao lấp lánh, rồi chợt tối sầm, trời đất quay cuồng, ngã đập mặt không dậy nổi, trong lòng thầm rống: “Mẹ nó, ta chỉ là xem cuộc vui, không cần thiết đả thương kẻ vô tội á.”

- Thăng khôn kiếp, tao biết là mày muốn chết mà.

Trông thấy Sử Hạo hồng ha hồng hách như vậy, ở trong lớp mình mà dám trắng trợn đánh bạn học mình, một gã học sinh nhịn không được đập mạnh bàn một cái, nhân tiện vác luôn cái ghế dưới chân.

Những học sinh khác sau hồi kinh ngạc, cũng bắt chước theo người, tỏ vẻ phần nộ, đặc biệt là trước mặt các bạn nữ sinh, lòng tự ái thân là nam nhân của bọn chúng đã bị trận động đất cấp tám kia làm cho tím bầm. Gã học sinh mười phần khí thế, tay cầm ghế băng kia, trong giờ khắc này, không thể nghi ngờ, chính là một que diêm, chớp mắt đã làm máu nóng cùng lửa giận trong cơ thể bọn chúng bộc phát, hơn bốn mươi gã nam sinh vội vàng bắt chước học theo, cũng vác cái ghế dưới chân, vây xung quanh Sử Hạo.

Đối mặt với hơn bốn mươi thằng học sinh như lang như hổ, và nhất là những cái ghế trong tay bọn chúng, Sử Hạo trong lòng thầm tính rất nhanh, mười thằng miễn cưỡng có thể đối phó, chứ còn hơn bốn mươi thằng trên tay cầm cái thứ này... Dù vậy hấn vẫn có thể chiến. Bởi vì từ trước tới nay, siêu cấp thúc thúc chưa bao giờ nói, hấn là xi-líp rách.

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

17. Chương 17

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lật Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 17: Chở đánh lộn, kéo bị thương

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Huyện Đông Sơn cuối tháng mười, trời đã bắt đầu vào thu, luồng ánh sáng ôn hòa lan tỏa, huyện Đông Sơn giống như được phủ thêm một tầng lụa mỏng manh, mông lung nhẹ nhàng, từ xa nhìn lại, có lẽ thật sẽ cho rằng đây là một huyện thành hài hòa ấm áp.

Tiếng chuông vào học của Đông Sơn Nhị Trung còn chưa vang lên. Tại Sơ nhị Ban 5, bởi vì Sử Hạo đột nhiên xuất hiện tấn công gây ra bạo lực tạo nên một quang cảnh hỗn loạn. Sau phút hỗn loạn ngắn ngủi,

chính là vẻ tức giận với cùng kẻ thù chung của tất cả các nam sinh không chừa một ai, chúng hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang vác theo cái ghế, mà ngay cả cái lũ vốn bình thường nhất chết cũng giả vờ giả vịt ôm theo cây chổi lập lờ đánh lộn con đen trà trộn vào cuối đám người. Cảnh tượng bốn mươi đầu một quả thật hùng vĩ, học sinh Ban 5 nhiệt huyết sôi trào, rõ ràng đây là thời cơ tốt nhất để chứng tỏ bản lĩnh đàn ông thời nay trước mặt đám nữ sinh.

Sử Hạo trong lòng hơi run nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi, duy trì như cũ một nét mặt băng lãnh, thân thủ mới vừa rồi kia, cũng tạo cho được vài phần uy thế. Sử Thanh, Trần Thơ Lôi đứng ở cửa phòng, tay chân luống cuống nhìn Sử Hạo bị hơn chục thằng nam sinh vây quanh, khuôn mặt nhỏ nhắn bị dọa đến tái nhợt, Trần Thơ Lôi ngồi xổm xuống đất, khóc lóc nức nở, không dám nhìn tiếp.

- Muốn quần ầu sao?

Sử Hạo quét mắt liếc nhìn bọn chúng, lạnh giọng châm chọc nói.

- Chú mày đột nhiên chạy tới lớp ông, giờ tay giờ chân oánh bị thương người, trong mắt chẳng coi có đ** ai, thế định coi Ban 5 bọn ông chết hết rồi chắc?

Một gã thiếu niên dẫn đầu trong đám học sinh dường như có vẻ khá uy vọng, đứng mũi chịu sào, ra mặt lên tiếng.

Sử Hạo vung tay lên mắt hết cả kiên nhẫn, ngạo nghễ nói:

- Mẹ mày, lắm nhảm ít thôi, lão tử làm hay không làm kệ mẹ lão, tới phiên chúng mày quơ tay múa chân á.

Lúc nói chuyện, một cổ ngạo khí tự nhiên lộ ra khiến cho học sinh chung quanh vội vàng sững sờ, nhất thời á khẩu chẳng thể phản bác. Đám nữ sinh kia lại càng tò mò ngó nhìn Sử Hạo, nam sinh này rốt cục là người như nào?

- Fuck, phải cho thằng này một ít màu sắc về mở xương nhuộm mới được.

Giữa lúc bọn người đang bị miệt thị như thế, thiếu niên dẫn đầu then quá hóa giận, chiếc ghế trong tay xoay đi nửa vòng, rồi vù vù xé gió hướng phía Sử Hạo tận lực nện tới.

Ánh mắt Sử Hạo đột ngột chuyển lạnh, trong lòng càng thêm độc ác, toàn lực sút mạnh vào chiếc ghế đang tới. Trải qua mười mấy năm khổ luyện, cả lực lượng lẫn tốc độ của đôi chân Sử Hạo đã đạt tới loại trình độ khiến người người kinh sợ. Mọi người chỉ cảm thấy trước mắt xuất hiện bóng chân, sau đó một giây, chỉ nghe một tiếng vang lớn. Chiếc ghế thực sự bị hất một cước sút tung, vỡ vụn thành từng mảnh nhỏ, chân phải Sử Hạo mạnh mẽ sút vào bộ ngực gã nọ, với cước lực vô cùng khổng lồ đem gã bắn tung ra ngoài, đập cả vào ba bốn đứa học sinh không kịp đề phòng.

- Tao nói lại lần nữa, bỏ ngay cái ý định quần ầu đê, không thì dễ nằm viện lắm. Tao hôm nay là tìm thằng Hà Phi, đừng có tự làm khó bản thân.

Sử Hạo giả bộ thảng thẩn, nét mặt lạnh lẽo như băng, lời nói hàn khí thấu xương, khiến cho người ta không thể nhìn ra mức độ nông sâu của hắn.

Tay thiếu niên cầm đầu vừa rồi, khó khăn lắm mới từ dưới đất bò dậy, trên mặt tràn đầy thống khổ, gã nổi giận quát:

- Mẹ kiếp, nó một mình, sợ nó cái chim (1) à, lên tất cho tao, thằng nào sợ chết là thằng bại não, lão tử không tin mình nó oánh gục được tất cả.

Lời nói của gã đánh thép vang lên, sự sôi căm phẫn, làm nhiệt huyết trong người đám học sinh lúc này từ từ dâng lên, trước mặt nữ sinh cả lớp, bọn chúng cũng không muốn bị mất mặt, bèn đùn đẩy lẫn nhau tính xông lên.

- Ai dám động thủ!

Một tiếng quát lạnh truyền đến từ cửa phòng đang lúc Sử Hạo định rút Tùng Lâm Vương giấu ở bên hông ra để chuẩn bị xử mấy con thú này. Sử Hạo không nhìn được hạ cánh tay xuống, quay đầu hướng về phía cửa nhìn lại, thì ra là Vương Hoa, Nhiêu Hải Yến cùng một gã thiếu niên lạc hoặc đang sóng vai đi đến.

Đám học sinh Sơ nhị Ban 5 cũng vội vàng quay đầu nhìn lại, tầm mắt lưỡng lự dán trên người Vương Hoa cùng gã thiếu niên nọ, quả thật không dám động thủ, lại thêm cả Nhiêu Hải Yến xinh đẹp động lòng người đứng bên. Điều này không khỏi khiến cho Sử Hạo bắt đầu thấy tò mò, tay Vương Hoa cùng gã thiếu niên nọ, lai lịch rốt cuộc ra sao?

- Vương Hoa, Trương Thiên Cường, các ông muốn gì?

Cho tới lúc này, Hà Phi kể vừa rồi bị Sử Hạo nện ột trận, khó khăn lắm mới đứng nổi, nhe nanh nhếch mõm gào lên, thần sắc tỏ ra đầy vẻ thống khổ, đủ thấy đợt công kích vừa rồi của Sử Hạo khiến cho gã thương tổn biết nhường nào.

Đối mặt với hơn chục kẻ đang nhìn chăm chú, Vương Hoa coi vẻ vẫn một nét mặt ung dung bình thản, hơi có chút phong phạm của một bậc tiền bối cao nhân, gã cười nhàn nhạt nói:

- Không có gì, ta chỉ nghĩ, chuyện hôm nay nên bỏ qua đi.....

- Rắm chó!

Sử Hạo cùng Hà Phi trăm miệng một lời đồng thanh kêu lên, như vậy là khiến cho Vương Hoa có chút khó xử rồi. Sử Hạo cười lạnh một tiếng, nói:

- Bỏ qua? Hôm nay lão tử phải chọc cho nhà nó xuyên qua ba tầng thịt mới bỏ qua được.

Hà Phi trước mặt bạn học mất hết thể diện, đã sớm tức sùi bọt mép, ác độc nói

- Được cái lông mẹ mày, hôm nay không phải mày tử tao vong, Vương Hoa, Trương Thiên Cường, ở đây không có chuyện của các ông, tốt nhất các ông xéo đi.

- Nếu ta không đi?

Vương Hoa sắc mặt không chút thay đổi nói:

- Sử Hạo là bằng hữu của ta, nhất định hôm nay ta phải bảo vệ hắn.

- Chúng mày thật đ** biết điều, tao chẳng biết nói gì hơn, có thể chúng mày ở trường là gấu, nhưng đừng tưởng rằng lão tử sợ. Chỗ này là Ban 5, có gan thì chiến thử xem.

Hà Phi nghiêm mặt lại, trong mắt tràn ngập vẻ khinh thường.

Trương Thiên Cường đứng bên cạnh Vương Hoa nặng nề đập bàn một cái, kinh thường hét lên:

- Fuck, cái con ** nhà thằng này, đ** muốn được gọi là Phi ca, lại muốn kêu là phế vật a, một lũ chút cha chút chút lắm nhảm, có phải đàn ông không?

Gã thân thể cao lớn, mi thô mắt to, thanh âm hùng hậu, áo phan cả ra để lộ từng thớ cơ ngực cuộn cuộn lực lưỡng như búa như đao, cộng thêm vài phần hung mãnh bá đạo.

- Được, bố mày là “phế vật” đấy, hôm nay bố xem chúng mày làm thế nào ngăn cản nổi cái đồng “phế vật” này.

Hà Phi đáp lại một cách mỉa mai.

- Nay “Phế vật”, không biết thêm cả bọn này thì định thế nào?

Đột nhiên, cửa phòng học thêm lần nữa lại truyền đến một đạo âm thanh hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Biến cố bất ngờ, các siêu sao bắt đầu lộ diện, học sinh Ban 5 nhanh chóng trở thành khán giả phim trường.

(1) Nguyên văn: - dịch như trên xem ra hầy còn lịch sự chán :037:

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

18. Chương 18

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 18: Có việc gì, tìm Hạo ca

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Thanh âm vừa truyền tới, Hà Phi vội vàng quay đầu nhìn lại, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc không thể tả cùng vẻ không dám tin, hai thằng này thế quái nào lại mò tới, chẳng lẽ bọn nó và tên ranh con là cùng một hội?

Vương Hoa, Trương Thiên Cường cũng rất ngạc nhiên, còn Sử Hạo lại càng nhìn đến sái quai hàm, trong lòng than lớn: “Thế gian này thật cuộc là như thế nào, tại sao mà ý nghĩ cùng hành động của bọn trẻ tuổi luôn luôn nằm ngoài dự liệu tất cả mọi người đến vậy.”

Tiền Nhâm Hào cùng Long Giang sóng vai bước vào phòng học, trên mặt hiện ra một nụ cười đầy giấu cợt. Long Giang ha ha cười nói:

- Mới sáng này ra đã náo nhiệt, ta còn tưởng Nhị Trung tổ chức liên hoan bang hội cơ đấy, ai dè thì ra lại là cái đám phê vật này đang làm càn làm bậy.

Ánh mắt Hà Phi lóe lên, nhưng không tức giận, gã không đáp ngược lại hỏi:

- Bọn mày cũng đến giúp thằng này?

- Ài, mày đều đã nói cả rồi, tao biết nói gì đây.

Long Giang “bất đắc dĩ” nhún vai.

Hà Phi đã rơi vào thế “cười hổ khó xuống”, đứng trước mặt đám đàn em, gã không muốn xuống nước mất mặt giảng hòa. Gã bỗng nhiên đối với thiếu niên gầy bé thanh tú trước mặt có chút ngạc nhiên, thân thủ bất phàm, bằng hữu đều là loại trâu bò ở trường học, thật cuộc từ lúc nào mà lại tòi ra được cái giống quái thai đến như vậy, gã thậm chí chưa từng phát hiện ra.

Bất quá Hà Phi cũng không bị hù dọa nhiều, hơn bốn mươi thằng anh em của gã không thể nào lại sợ năm đứa kia được, gã không hề sợ hãi, ngẩng đầu nói:

- Do chúng mày ngu, tao đây cũng chịu.

Sử Hạo bất đắc dĩ liếc nhìn bọn người, đương nhiên đối tượng trong này chỉ bao gồm Tiền Nhâm Hào, Long Giang, Trương Thiên Cường và Vương Hoa. Hắn trong lòng vô cùng khinh bỉ mà than thở: “Nhìn xem này, nhìn xem này, đây chính là những thanh thiếu niên đã bị đầu độc bởi phim ảnh cùng sách báo xã hội đen a, từng lời từng chữ thốt ra mười phần đều giống xã hội đen”. Hắn cảm giác cái trường học này đang trở thành nơi giải quyết ân oán cho các bang hội, con ** nhà các người, lão tử chẳng qua chỉ tới giải quyết thằng ôn Hà Phi.

Sử Hạo thăm mắng một tiếng, đột nhiên quay đầu nhìn Hà Phi, ánh mắt hắn nheo lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, mang theo vẻ cười lạnh, ghé người đến thấu xương, mạnh mẽ vọt một bước nhảy đến trước người Hà Phi.

Lúc mọi người hãy còn đang suy nghĩ về nụ cười lạnh của hắn thì hắn chợt đã phi thân nhảy lên, một cái cùi chỏ trực diện dứt khoát mà nện xuống khuôn mặt anh tuấn của Hà Phi.

Lớn lên đẹp trai không phải là lỗi của gã, nhưng gã lại đem gương mặt mỹ miều đó để mà đi lừa đứa bé gái là đã sai lầm. Cho nên lúc mà nện vào Sử Hạo không hề nương tay, cứ hết lực mà phạt. Một tiếng động lớn, Hà Phi ngã mặt ngã quỵ, cái mũi méo xệch, máu mũi, nước mũi lẫn lộn bầy nhầy cùng phun ra.

Ba nàng nữ sinh Nhiều Hải Yến, Sử Thanh, Trần Thơ Lôi không khỏi bị dọa cho hét ầm lên, Nhiều Hải Yến lại càng nhảy bổ vào trong lòng Vương Hoa, thân thể lạnh run. Nàng chợt phát hiện, Sử Hạo đã thay đổi, hoàn toàn thay đổi, thay đổi đến xa lạ, Sử Hạo trước kia vốn là kẻ hòa nhã dễ gần như vậy, thế nhưng giờ đây hẳn lại độc ác, bá đạo như này.

Nữ sinh ban 5 cũng rối rít mà hét toáng lên tiếng hét chói tai đã vượt quá 100 đề-xi-ben, âm điệu kéo dài tưởng như vô tận. Bất quá tiếng hét chói tai này là do các nàng hưng phấn hay sợ hãi thì không thể nào nghiên cứu nổi.

- Mẹ nó, kiếp thẳng lùn phiền phức thế này đây, đã xấu mặt lại còn phải lãng phí sức mà lo chơi nhảy lên.

Lần đầu tiên Sử Hạo cảm thấy bất mãn về cái thân thể “cao lớn” trời sinh của mình, nhưng loại bất mãn này không tồn tại quá một giây đã bị hấn sứt ra ngoài chín tầng mây. Hấn sải bước, bước dài tới bên cạnh Hà Phi, khom lưng xuống một tay nắm lấy tóc Hà Phi, cứ như thế, xềnh xệch lôi gã đi tới bên cạnh bục giảng y như lôi một con chó chết.

Sử Hạo nắm tóc gã, hung hăng đập vào vách tường, ánh mắt cũng chẳng thêm chớp, thủ pháp thật tàn độc, tâm chí thật cứng cỏi, khiến người người không khỏi nổi hết da gà. Hành động khiêu chiến của Sử Hạo lần này đã khiến bọn họ thừa nhận năng lực của hắn từ tận đáy lòng.

Trên vách tường lưu lại một vết máu dài loang lổ, Hà Phi lập tức hôn mê bất tỉnh, giờ khắc này, ngắt đi được đối với gã mà nói chính là hạnh phúc. Bất quá loại hạnh phúc này của gã cũng bị Sử Hạo cương quyết hủy diệt.

Sử Hạo tung một cước nặng nề đập lên ngực gã, những dao động đau nhức như bị tảng đá lớn đập lên ngực kích thích tới tận cuối dây thần kinh khiến một Hà Phi lúc này còn chưa hoàn toàn mất đi tri giác, tỉnh lại trong đau đớn, lăn lộn kêu gào trên mặt đất, tiếng kêu thật thảm thiết đến đáng thương, thấy cảnh tượng thê thảm đó thật chẳng dám nhìn.

Trong phòng học, vô luận là học sinh Ban 5 hay đám Trương Thiên Cường, Long Giang, quả tìm tất cả không tìm được một trận co thắt. Với đám học sinh tay đang cầm ghế kia, càng như hít phải khí lạnh, thậm chí bọn chúng còn cảm thấy thật may mắn vì kẻ khi này động thủ không phải là mình.

Sử Hạo đi tới cửa phòng học, chẳng nói chẳng rằng ôm lấy cơ thể mềm mại đang lạnh run của Trần Thơ Lôi, tiến tới trước người Hà Phi đang nằm trên đất, từ cao nhìn xuống, liếc mắt nhìn Hà Phi tựa như một vị thần đứng trên đỉnh núi cao cao đang quan sát đám chúng sanh, dùng giọng điệu của lũ lưu manh đầu đường xó chợ:

- Tao tên Sử Hạo, nàng là Trần Thơ Lôi, nàng, là bạn gái của Sử Hạo tao, bạn gái của Hạo ca không cho phép thẳng nào được khi dễ, nghe rõ chưa?

Trần Thơ Lôi sững sờ nhìn Sử Hạo, trong mắt hiện ra một chút cảm xúc khó tả, vẻ sợ hãi cơ hồ như bị loại bỏ, nhưng trong lòng lại chợt hiểu ra câu nói của Sử Hạo, gương mặt bụ bẫm không khỏi có chút nóng ran.

Sử Hạo chợt kéo Sử Thanh, đi tới nói:

- Nó là Sử Thanh, muội muội của Hạo ca, muội muội của Hạo ca cũng không cho phép thẳng nào được khi dễ, một con bé đáng yêu như thế, thẳng ôn nhà mày lại dám tát nó, mày có còn tính người không?

“Gào”

Sử Hạo tức giận một cước sút cái bàn giáo viên lật tung, lăn quay trên bục giảng, phần nộ quát:

- Nhớ kỹ vào, mọi thứ của Hạo ca, đều không cho phép đứa nào chạm đến, đừng thấy Hạo ca lùn mà khi dễ, Hạo ca lùn, đó là bởi vì bị dồn nén quá nhiều tình hoa, bằng không lão tử chẳng dài đến hai mét, bọn bây có tin không?

Lũ học sinh Ban 5 chết cười, lời nói của Sử Hạo quả thật thâm sâu quá, bọn chúng không nhịn nổi cười, nhưng lại không dám cười, chẳng thể làm gì hơn là kim nén cảm xúc lại. Bất quá từ tần suất nhăn nhúm của cái đồng thít trên mặt bọn chúng có thể nhìn ra được, bọn chúng thực sự quá nhẫn nại rồi.

- Hôm nay cũng chỉ là “giờ cao đánh khê”, nếu như bọn bảy đứa nào không phục, muốn đi báo thù, cứ việc kiếm Sử Hạo tao mà tới, nhưng chớ có động đến lũ tiểu nữ sinh.

Sử Hạo lạnh lùng quét mắt nhìn đám học sinh Ban 5, rồi chợt ngồi xổm xuống một tay nhắc Hà Phi đang lù lù như một đồng cứt ở phía trên bục giảng, vỗ vỗ gương mặt đang nhăn nhó vụn vụn của gã, nói:

- Một lần nữa mà để Hạo ca biết mày kiếm Thơ Lôi gây chuyện..... chỉ cần đụng đến đầu ngón tay nàng, lão tử sẽ băm nát cả cánh tay mày. Không nên hoài nghi lời Hạo ca, nếu không thực sẽ bị thảm đấy.

Nói xong, Sử Hạo “trái ôm phải ấp” trực tiếp đi ra khỏi phòng học, hơn bốn mươi thằng học sinh tay ôm khư khư cái ghế khí thế hùng hực nhưng tuyệt chẳng thằng nào dám tiến lên ngăn cản, rồi rút bằng ánh mắt “chào tạm biệt” nhìn Sử Hạo ôm ấp hai vị thuần mỹ nữ sinh chậm rãi bước ra khỏi phòng học.

Nhóm người Vương Hoa, Nhiêu Hải Yến, Long Giang, Trương Thiên Cường cũng vội vàng công khai mà rời khỏi phòng học ban 5, mấy kẻ này cũng đều là những nhân vật phong vân trong đám Sơ trung của trường học, đương nhiên sẽ chẳng e ngại mấy thằng du thủ du thực Ban 5.

Sử Hạo liếc nhìn đám người Vương Hoa, Nhiêu Hải Yến bên cạnh, chợt quay đầu bảo Sử Thanh:

- Các người vào học trước đi, Tiểu Thanh, lần sau gặp chuyện như vậy, không nói cho ca, ca nhất định gõ chết người, có nghe không?

Dừng một chút, không đợi Sử Thanh trả lời, liền quay đầu lại nhìn Trần Thơ Lôi, thấy trong đôi mắt hình quả hạnh của nó vẫn mang theo một chút hồi hộp, gương mặt bị bấm của nó đang ửng đỏ tựa như có chút nước mắt trong suốt long lanh chảy ra. Sử Hạo lạnh nhạt nói:

- Có việc gì, tìm Hạo ca.

- Dạ

Trần Thơ Lôi khẽ đáp, chợt ngẩng đầu, một người luôn luôn e lệ thẹn thùng như nó cũng dám chằm chằm nhìn thẳng vào đôi mắt Sử Hạo, đôi môi đỏ mọng khẽ lay, ánh mắt như nước mùa thu, ôn nhu nói:

- Hạo ca.... cảm ơn anh!

Sử Hạo khe khẽ nhéo vào khuôn mặt nhỏ bé trơn nhẵn non nớt của nó, cười cười.

- Đứa ngốc này, cảm ơn cái gì, về phòng học đi.

- Dạ, chúng ta đi đây.

Động tác mập mờ vô ý của Sử Hạo khiến cho gương mặt nhỏ nhắn của Trần Thơ Lôi đỏ bừng, trong mắt nó cơ hồ hiện lên chút tư vị khác thường, vội kéo Sử Thanh như bay mà chạy.

Ánh mắt Sử Hạo chằm chằm khả ố nhìn theo cảnh tượng đáng chạy uyển chuyển của Trần Thơ Lôi, trong lòng lại được một phen than thở. Nhiêu Hải Yến kinh ngạc nhìn Sử Hạo, khẽ chợt cúi đầu, mái tóc ngang vai rủ xuống che đi khuôn mặt kiều mỹ của nàng, nhìn không ra sắc mặt.

Sử Hạo ý vị chưa hết, liếm liếm môi, chợt xoay người, nhìn đám người Vương Hoa bên cạnh, cười nói:

- Hôm nay đa tạ các người, lần sau có việc cứ tìm Sử Hạo ta, đừng ngại mở miệng.

Mặc dù Sử Hạo với gã Tiền Nhâm Hào chẳng có chút hảo cảm, nhưng dù gì gã này hôm nay cũng đã đứng ra giúp mình, thân là một vị lưu manh “3 tốt” : có văn hóa, có phẩm vị, có đẳng cấp, Sử Hạo chí ít cũng hiểu được đạo lý tri ân báo đáp là một việc nên làm.

- Ha ha, thật ra hôm nay chúng ta cũng đã giúp cậu được gì đâu.

Vẫn là cái nụ cười nhàn nhạt mọi khi của Vương Hoa, ánh mắt gã khẽ nheo lại, vẽ ra một hình cong cong đẹp mắt, khoe miệng khẽ nhếch, mang theo nụ cười lạnh lùng. Sử Hạo không khỏi không thừa nhận, một gã nam sinh như vậy, lực sát thương đối với bọn trẻ gái quả thực lớn.

Sử Hạo cười khẩy, không nói gì, chợt nhóm người Long Giang, Trương Thiên Cường vội vàng giới thiệu qua loa bản thân, màn chào hỏi diễn ra trong chớp lát, nhưng cũng rất nhanh chóng mà làm thân, Long Giang cười nói:

- Sử Hạo, cậu thân thủ tốt như vậy, đề nghị cậu gia nhập CLB võ thuật trường học, CLB có rất nhiều cao thủ, có lẽ nói không chừng đối với cậu cũng có chút thách thức á.

- CLB võ thuật trường học? Có cao thủ?

Sử Hạo không khỏi bị câu nói vừa rồi làm cho hứng thú. Ở Nhị Trung quả thật hẳn vẫn chưa tìm được bao nhiêu người có thể nhận là đối thủ, nghe Long Giang nói ở CLB có cao thủ, tại làm sao lại không khiến hắn hưng phấn?

- Ha ha, tôi ở CLB võ thuật chẳng qua cũng chỉ là dạng dăm ba chiêu thức chó cắn mèo cào, bên trong còn có hai gã biến thái, rất mạnh, nếu không ngại thử khiêu chiến một lần xem sao.

Long Giang nháy nháy con mắt nhìn Sử Hạo, gã quả thật rất muốn chứng kiến Sử Hạo cùng hai tên biến thái ở CLB đánh nhau để được mở mang kiến thức, xem xem rốt cục sẽ ra làm sao, đoán chừng so với phim hành động chắc cũng có chút giống nhau a.

Trương Thiên Cường cũng phụ họa

- Há há, đương nhiên là tốt rồi, Sử Hạo, tôi thấy hẳn là cậu nên tới giày vò cho bọn ở CLB kia một trận, bọn chúng thực sự quá kiêu căng rồi.

Gã thanh âm hùng hậu, làm người kinh sợ, trên nét mặt đầy nghiêng lộ ra một chút cơ bắp, chứng tỏ không phải đang làm ra vẻ.

Sử Hạo uể oải ngáp một cái, phờ phạc rũ rượi nói:

- Để lần sau đi, tao phải đi hái cái.

Nói xong, liền nghiêng ngang, ngạo nghễ cả chớn tiến thẳng hướng nhà cầu.

Nhớ lại một phen tiếp xúc cùng Sử Hạo mới vừa rồi, tất cả hết thấy hiện ra trong đầu Nhiều Hải Yến trôi đi dường như giống một cuốn phim nhựa, nhìn bóng lưng càng lúc càng xa của Sử Hạo, Nhiều Hải Yến mở miệng như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại im lặng, chỉ là đột nhiên trong phút chốc, nàng muốn khóc.....

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

19. Chương 19

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 19: Phế vật VS Thiên tài

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Ánh nắng hoàng hôn vàng đậm của bầu trời thu rắc đầy trên mỗi cành cây mỗi nhánh cỏ, phẳng phất như có một loại ma lực khiến cho con người ta cảm thấy không phải đang sống trong một cái mùa của sự lạnh lẽo “xuân bi thu buồn”.

Ở phía đông huyện Đông Sơn, có một vùng kiều dương làm người ta không dám nhìn thẳng nhưng lại không muốn rời mắt, cũng đang tọa lạc ngay trên đầu một tòa thành thị khác, đây là một tòa thành thị đẹp đẽ xa hoa, những chiếc Limousine đủ loại kiểu dáng mà cả đời này ở Đông Sơn huyện cũng khó bắt gặp đang

phóng trên những con đường cao tốc rộng lớn bằng bằng chạy đi, ven đường đầy rẫy những tòa nhà cao tầng, chập chờn bóng ảnh các mỹ nữ càng làm cho thành phố này tăng thêm không ít hơi thở đến mê người.

Đó là một thiên đường mà vô số người muốn hướng tới —— Phong Hải thị (thành phố Phong Hải-dịch giả)

Trong một tòa biệt thự cao cấp ở Phong Hải thị.

Phương Tuấn ngồi ngay ngắn tựa lưng trên một chiếc ghế da, thần sắc âm trầm, ngồi bên cạnh gã là một lão già, lão già mái tóc hoa râm, nhưng đôi mắt lấp lánh có thần, lóe ra tinh quang đến rợn người.

Phương Tuấn trầm ngâm một hồi lâu, chậm rãi mở miệng, thanh âm trầm thấp:

- Đã tra ra được tung tích Phương Nghị Thiên, không nghĩ rằng thằng đó lẩn trốn đã 15 năm, ẩn núp thật kỹ a, Trần bá, lần này phải phải phiền lão tự mình ra tay một chuyến rồi.

Lão già ngồi bên cạnh gã khẽ khom người nói:

- Lão gia, ngài yên tâm, ta nhất định tóm hần trở lại.

- Được, vậy thì tốt

Phương Tuấn thần sắc âm trầm, dụ đi một chút.

- Mười lăm năm rồi, thằng nhỏ bị hần mang đi chắc hần cũng đã trưởng thành, dưới sự huấn luyện của hần, hần là sẽ không quá kém cỏi, Trần bá, lão mang ba đứa Thanh Hổ, Hắc Xà, Hôi Ưng đi, cũng đã đến lúc cho chúng nó chứng tỏ thực lực rồi, quan trọng nhất, phải giết hần.

Trong lòng gã cười lạnh: “Phương Nghị Thiên, không biết cái thằng con phé vật của ta đã được người huấn luyện ra sao rồi, liệu có chịu đựng nổi một kích không đây, bản thân ta muốn xem xem, cái thứ phé vật mà người huấn luyện là lợi hại, hay thiên tài do ta cải tạo mới lợi hại!”.

*

* *

Sử Hạo mấy ngày gần đây có thể nói là “đường làm quan thênh thang rộng mở”, hần lúc này đã không còn độc thân “anh dũng” chiến đấu nữa, mỗi khi đùa giỡn nữ sinh luôn luôn có một, hai đứa bên cạnh bầu bạn với gã, lại càng không ít học sinh đi học giống như vào triều, thấy hần vô cùng lưu loát đồng thanh hô to “Hạo ca, chào buổi sáng”

Hạo ca tự nhiên cũng giống như một vị hoàng đế, “có sợ thì tấu, không sợ bãi châu” oang oang đọc thuộc, khiến hần cao hứng vô cùng.

Bất quá thì giờ của hần không lúc nào rảnh rỗi, cuộc sống vốn dĩ bình thản từ khi sinh ra của hần cũng đã không còn.

*

* *

Đêm khuya, tại huyện lỵ Đông Sơn khỉ ho cò gáy - nơi chó ăn đá, gà ăn sỏi (1), đột nhiên xuất hiện bốn vị khách không mời, bọn họ tiến vào trên một chiếc xe Lexus có rèm che mà huyện Đông Sơn trăm năm khó gặp.

Chiếc Lexus xa hoa dừng lại tại thị trấn cửa ngõ của huyện Đông Sơn, ngồi trong xe là ba thiếu niên cùng một lão già.

- Trần bá, Phương Nghị Thiên thật trốn tại cái loại địa phương này sao? Mười lăm năm?

Một thiếu niên ngồi bên trái chừng mười tám mười chín tuổi phá vỡ sự im lặng, bên trong chiếc áo là một bộ ngực vạm vỡ, trên lồng ngực xăm hình một cái đầu hổ, con mãnh hổ bao trùm cả lồng ngực gã nhìn về phía trước, con hổ mắt lộ hung quang, trông cứ như thật, dường như tùy thời có thể một tát giết chết con mồi, khiến người người không khỏi nảy sinh tâm lý sợ hãi.

Bên ngoài cửa xe là một căn nhà cũ kỹ rách nát, trong mắt vị thiếu niên trẻ tuổi tràn đầy thần sắc không dám tin, ở cái chốn này so với bãi rác của Phong Hải thị cũng không bằng, chỉ ít bãi rác của Phong Hải thị hãy còn có thang máy, có điều hòa, sáng sáng lại có những thiếu phụ kiều diễm gọi cảm xách rác ra đổ, còn ở cái xó này, chẳng có quái gì cả, hồi sáng trông thấy cũng chỉ là một mớ kiểu trang điểm quái đản, dù đã bôi bôi trát trát dày đến mấy tầng những loại son thô phẩn đều lên trên mặt cũng không thể nào che hết được đi những mụn đen, trứng cá. Phương Nghị Thiên đường đường là một đỉnh cấp sát thủ, lại có thể lẫn trốn ở cái địa phương nhỏ này, hơn nữa lại sống trong những mười lăm năm? Thật không thể tin, trong những năm đó hẳn thế đếch nào “chịu đựng” được, hẳn là một đại lão gia, chẳng lẽ không có chút “nhu cầu” sao?

- Tuyệt đối không sai, Phương Nghị Thiên đang trốn trong một tòa nhà hai tầng tại cái trấn này.

Trần bá vô cùng lo lắng nói:

- Mọi người cẩn thận núp đi, cố gắng tranh thủ trong một lần giải quyết xong, bắt gã lại

- Hành động!

Lão lấy tay ra hiệu, ba gã thiếu niên lập tức phi thân vọt ra khỏi xe, ba đạo bóng đen thoát ầm thoát ầm hiện trong bóng đêm mịt mờ.

“Gâu Gâu”

Mấy tiếng chó sủa trong trấn chợt vang lên, không thể phủ nhận, lũ chó của huyện Đông Sơn làm rất hết bốn phận, đã nửa đêm rồi mà chúng nó vẫn y như cũ cẩn trọng giữ đúng cương vị.

Đang nằm trên giường mê man một giấc mộng đẹp bất lương, Phương Nghị Thiên đột nhiên bừng tỉnh, như một con cá chép gã xoay mình từ trên giường nhanh chóng bật dậy, thân thể nhạy bén kinh khủng, gã khom người hướng ra bên ngoài cửa sổ ngó nghiêng thăm dò, nhìn đi nhìn lại sắc mặt bỗng chợt thay đổi..... Phía bên ngoài tối đen như mực, cái gì cũng nhìn không rõ.

Còn có cái gì đáng sợ hơn việc nhìn không rõ?

- Có người tới?

Phương Nghị Thiên trong lòng khẽ động, vội vàng tóm lấy một bộ y phục phủ lên thân mình trần như nhộng, nhẹ nhàng cẩn thận từ trên cửa sổ phi thân nhảy xuống, mặc dù không có phát hiện được gì, nhưng nửa đêm lũ chó đang yên đang lành đột nhiên sủa vang, tuyệt đối là có vấn đề, gã cũng không cho rằng nguyên nhân là vì lũ chó kia đang giao cấu đến cực điểm mà sủa vang, nhất định là có gì đó phát sinh, nếu ngay cả chút cảnh giác này mà cũng không có, thì có lẽ gã đã bị kẻ khác bám ra làm sủi cảo từ vài năm trước rồi.

Hai chân Phương Nghị Thiên vừa chạm xuống đất đang tính chạy đi, thế nhưng ba đạo thân ảnh đột ngột xuất hiện trước người gã. Phương Nghị Thiên thân là một sát thủ chuyên môn mai phục trong bóng tối, đối với màn đêm năng lực thích ứng cực cao, tình huống phát sinh trong vòng ba mét trước mắt, mơ hồ có thể nhận ra.

“Vù vù vù”

Gió mùa thu mát mẻ nhẹ nhàng thổi qua những rác rưởi đang nằm trên đất, tựa giống như là những thiếu nữ xinh đẹp mặc váy ngắn đang múa may thân hình trên không trung.

Sợi tóc đen nhánh mềm mại của một vài kẻ theo gió lạnh tung bay, dây cung trong lòng bọn chúng cũng theo làn gió thu lạnh lẽo mà từ từ căng lên. Đây là một cơ hội tuyệt diệu. Bọn chúng đang tìm kiếm cơ hội, nhất định phải một kích tiêu diệt...

- Thanh Hồ

- Hắc Xà

- Hôi Ưng

Ba gã thiếu niên theo thứ tự báo danh, trong nháy mắt tiến vào trạng thái phòng bị cao độ, kẻ trước mặt này, chính là con mồi của bọn chúng.

(1) Nguyên văn là: nơi trâu bò vắt không ra sữa, chim chóc không thềm ỉa
Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780
Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

20. Chương 20

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 20: Rình mò rồi bị tóm ?

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Phượng Nghị Thiên khẽ nhướn chân mày, cũng không nhận ra ba nhân vật này. Bỗng nhiên hai chân gã ra sức đạp mạnh lên mặt đất, bất động như núi rồi lại chuyển động điên cuồng, trong khoảnh khắc, thân hình gã mạnh mẽ bổ nhào tới, tựa như một con mãnh hổ đang thời kì động dục nhưng lại không có cách nào phát tiết, còn ba thiếu niên này tựa như ba con cọp cái để cho gã phát tiết.

Giữa nửa đường, Phượng Nghị Thiên đột nhiên phi thân nhảy lên, chân phải giống như một cái chày gỗ thô chắc, hung hăng nện tới bộ ngực của thiếu niên xăm hình mãnh hổ.

Ánh đèn bốn phía chỉ có một màu u ám, Phượng Nghị Thiên thể tới như vũ bão, đợi đến khi Thanh Hồ phát hiện ra thể tới hung mãnh đó của Phượng Nghị Thiên thì cũng đã muộn, hắn chỉ đành cố sức giơ hai tay lên ngăn cản, hắn chẳng muốn vì nhiệm vụ mà mất đi khuôn mặt đẹp đẽ vốn là dựa vào đó mà sống

“Rắc rắc”

Chân phải Phượng Nghị Thiên đã sút trúng cánh tay hắn, tựa như sao chổi Halley lao vào địa cầu, sức mạnh truyền ra từ cái chân phải hung bạo điên cuồng trong nháy mắt khiến Thanh Hồ bị đẩy lui ba bốn mét. Một tiếng giòn tan vang lên, xương tay đã lìa, nhưng điều đáng được ăn mừng chính là gương mặt dầu sao cũng được bảo toàn. Bất quá từng hồi từng trận tê nhức làm cho Thanh Hồ đau đớn thở hắt ra, đã đau nhức nhưng cũng đồng thời cảm thấy thật thất vọng, mình thậm chí ngay cả một chiêu của người ta cũng đỡ không nổi, sức mạnh của cước kia tuyệt đối là mình không thể theo kịp.

Không đợi cơ thể hạ thấp, Phượng Nghị Thiên mượn lực phản chấn, từ trên không trung mạnh mẽ chuyển mình, ở trên không trung gã như con quay xoay tròn một vòng, chân trái nặng nề hướng tới mé đầu của một thiếu niên khác.

“Nhanh quá”

Hắc Xà sắc mặt đại biến, mắt thấy một cước kia nhất định quất trúng đầu mình, trong thời điểm ngàn cân treo sợi tóc đó, hắn thoáng một cái đột nhiên gấp thân, chỉ thấy một cái chân uy mãnh vô cùng lướt vào qua, cũng không chờ cho hắn kịp nghỉ ngơi, thân ảnh quỷ dị của Phượng Nghị Thiên thêm một lần nữa lại vọt mình trên không, tựa như được buộc bởi dây thép, thời gian như ngừng lại.

Hắc Xà hăng chưa kịp cảm thán lần tìm tòi sâu xa về cái thân thủ kinh người của Phượng Nghị Thiên, dưới ánh đèn u ám, đã gặp phải một đạo bóng đen, từ xa nhanh chóng tiến gần quét tới, quá ư kinh hãi, hắn vội vàng đưa tay đan chéo vào nhau bảo vệ gương mặt, nhưng vẫn như cũ bị lực công kích chấn động của Phượng Nghị Thiên đẩy mạnh về phía sau lăn lộn mấy vòng. Nền đất xi-măng lạnh lẽo cộng với thân thủ kinh người đó của Phượng Nghị Thiên làm cho lòng hắn khẽ run rẩy.

Lúc này, Hôi Ưng đang lén lén lút lút luồn ra phía sau Phương Nghị Thiên, hướng lưng gã khua ra một quyền thật mạnh. Lúc Phương Nghị Thiên hạ xuống đất bèn xoay chân tung một cước, trong đêm tối chỉ thấy một đạo bóng chân phi tới, Hôi Ưng nhất thời kinh ngạc, thật may thân thủ hắn cũng đủ nhạy bén, vội vàng thu quyền, xoay mình trên không, mới tránh khỏi được cú đá ẩn chứa đầy nguy hiểm của Phương Nghị Thiên.

“Nguy hiểm thật”

Hôi Ưng âm thầm thở hắt ra một hơi, mới vừa rồi chỉ cần chậm chân một chút, nhất định là đã dính đòn, bộ âu phục Metersbonwe (1) này hẳn chả còn nguyên vẹn. Chỉ là khi tinh thần hắn phục hồi lại, cái lúc mà hắn phát hiện ra bộ âu phục hàng hiệu của mình không bị làm sao cũng chính là lúc bóng dáng Phương Nghị Thiên biến mất.

- Để hắn chạy?

Lão già đột nhiên xuất hiện bên cạnh ba gã thiếu niên, chân mày nhăn lại.

- Các người không sao chứ?

- Thật xin lỗi, Trần bá

Thanh Hổ trên mặt có chút xấu hổ, nhưng trong lòng hắn lại nghĩ thằng cha kia chẳng có quái gì là không thể chạy trốn, lúc giao chiến hầu như không có lấy một chút tiếng động, đến khi kẻ đó chạy hắn mới phát hiện, gã là loại người gì a?

Thói đời giờ là như vậy, tâm tư trong bụng chẳng ai giống ai, đến như thằng ăn mày cũng phải bời bời trát trát hàng tá đồng bunn lên trên mặt mới có thể ra ngoài “công tác”, huống chi là cuộc sống của những kẻ luyện võ tại Phong Hải thị, với mấy người da mặt chỉ dày bình thường thì tuyệt đối nhìn không ra suy nghĩ thực của bọn chúng.

- Các người đấu không lại cũng rất bình thường, nếu là ta, thật cũng chẳng dám tin 100% sẽ ngăn cản được.

Lão già nhú mày nói.

“Ngăn cản được người thì rõ ràng có mà sớm đã toi rồi.” Ba người đồng thời thầm nghĩ trong bụng.

Trong đêm tối đen như mực, Phương Nghị Thiên vô cùng lo lắng vội vã chạy tới nhắm phía Sử Hạo bên trong nhà. Hơn mười năm trước Phương Nghị Thiên vì Sử Hạo chi tiền mua một căn nhà với hai gian buồng và một phòng khách. Sử Hạo ở một buồng, bà cụ cùng Sử Thanh ở một buồng, mặc dù không tính là thoải mái, nhưng nếu so với cái chòi gỗ trước kia thì tốt hơn nhiều.

Đang nằm ườn trên giường với tư thế của một con heo đang ngủ, nước dãi nhót nhát, Sử Hạo đột nhiên bị một trận gõ cửa dồn dập đánh thức, có lẽ dùng từ phá cửa thì chính xác hơn. Sử Hạo lăn lông lốc bò dậy, tiện tay quẹt đi đồng dốt dãi bấy nhẩy trên gương mặt, ngồi trên thành giường, mơ màng một hồi lâu, mí mắt díp xuống, thêm một lần nữa chìm vào giấc ngủ trong tư thế ngồi.

“Thình thình thình.....”

Lại một hồi âm thanh phá cửa điếc tai, Sử Hạo thêm lần nữa lại mở mắt, uể oải ra mở cửa, đột nhiên ngoài cửa có một bóng đen ghì lấy cổ hắn. “Xuỳnh” một tiếng, cánh cửa đóng lại.

- Á

sầm sỡ a, ăn cướp a, cứu mạng a, help...me.... (2)

Trong lòng Sử Hạo giật đánh thót một cái, cảm giác buồn ngủ lúc này cũng đã chẳng còn, theo suy đoán của hắn cho rằng nửa đêm hắn là đụng phải lũ cướp của giết người, hắn một đảng thét lên chói tai, một đảng thầm nghĩ: “Mẹ nó, đây là cướp tiền hay hiếp dâm a, hiếp dâm bố còn có thể chấp nhận được, chứ cướp tiền thì quên mịa đi a”

- Nín

Trong bóng tối, chân mày Phương Nghị Thiên khẽ mắt tự nhiên nhảy dựng lên.

Đối với Sử Hạo cái âm thanh này không thể nói là không quen thuộc, trong nháy mắt liền nhận ra là Phương thúc, nhưng vẫn có chút cảnh giác hỏi:

- Phương thúc à, bình tĩnh lại, bình tĩnh lại, thúc đừng quá kích động, có phải hôm qua thúc lại đến hồ bơi làm “mặt vụ” rồi phải không?

Sử Hạo đoán, gã thúc này có lẽ do ngắm nhìn ở hồ bơi đến nhập thần, hưng phấn quá mức, chỉ sợ gã kích động thái quá, lại làm ra cái chuyện gì đó đáng tức giận thì hỏng.

- Đừng nói nữa, chỉ cần nghe cho rõ.

Phương Nghị Thiên hô hấp có chút dồn dập, tâm tình dịu đi một chút, mới nói:

- Bây giờ ta không có nhiều thời gian giải thích, ngươi chỉ cần nhớ kỹ, không được nhắc tới tên ta trước mặt kẻ nào, cũng đừng nói có quen biết với ta, ta phải lập tức rời khỏi chỗ này, hãy nhớ kỹ, lòng người hiểm ác, ngươi phải một mình đối diện với xã hội này, nhất định phải lo học hành cho xong, chuyện gì làm cũng phải theo nguyên tắc, Phương thúc có thể dạy ngươi những gì cũng đã dạy cả, sau này hãy tự săn sóc bản thân mình.

Phương Nghị Thiên nhìn Sử Hạo thật sâu, hồi tưởng lại thời gian quá khứ mười năm qua, gã biết Sử Hạo có lòng tự ái rất mạnh, tâm chí đặc biệt cứng rắn hơn người. Mười năm qua ấy, nó khắc khổ tập luyện không chút nghỉ ngơi, làm cho gã vui mừng chính là năng lực tiếp thu của Sử Hạo khá kinh người, một thân bản lĩnh của gã, nó học được cũng tương đối nhiều, cộng thêm ba liều cường hóa thân thể trong mình nó, thành tựu tương lai nhất định sẽ nằm ngoài dự liệu của mọi người.

- Phương thúc thúc, rốt cuộc là làm sao vậy?

Sử Hạo trong lòng nhất thời bắt đầu có chút bối rối, vội la lên:

- Phương thúc, ngươi có phải ngó nghiêng rình mò ở hồ bơi rồi bị cảnh sát truy nã không, ta sớm đã nói không nên tới đó thường xuyên, giờ thì thật xảy ra chuyện rồi!

- Câm miệng.

Đồng thịt trên mặt Phương Nghị Thiên không tự chủ được co quắp lại.

- Hãy nghe ta nói hết, thật ra ngươi là cháu ruột của ta, cha ruột ngươi là khoa học gia ở Phong Hải thị, ngươi vừa mới ra đời không lâu đã bị phụ thân tiến hành cải tạo cường hóa thân thể, tổ chất thân thể của ngươi có thể không ngừng phát huy chính là hiệu quả của thuốc cải tạo....

Phương Nghị Thiên lưu loát nói hết một hơi, còn Sử Hạo thì đang nghe mà vẫn mơ mơ màng màng, chung quy điều này thật sự quá mức nghe rộn cả người, hần văng vẳng dạ dạ rồi lại hỏi:

- Phương thúc, ngươi.... ngươi rốt cục đang nói.... nói cái gì.

- Ngươi bây giờ không hiểu cũng chẳng sao, chỉ cần nhớ kỹ lời ta, sau này nếu có cơ hội, tới Phong Hải thị tìm ta, ta sẽ nói cho ngươi biết rõ hết thấy..... nếu như, ta còn sống....

Phương Nghị Thiên liếc mắt thật sâu nhìn Sử Hạo, dứt khoát xoay người rời đi, khoảng không tĩnh lặng trong phòng, nháy mắt chỉ còn lại cảm giác kinh ngạc bao bọc khắp quanh Sử Hạo.

(1) Nguyên văn: - Một nhãn hiệu thời trang cao cấp của Tung Cửa, trang chủ: metersbonwe

(2) Nguyên văn: ”

~ , , , help. . me. . ”

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

21. Chương 21

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 21: Anh hùng cứu mỹ nhân trong truyền thuyết

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Tiết trời đầu thu mang theo cái mùi vị đa sầu đa cảm, Sử Hạo đang rất bàng hoàng, đột nhiên hắn phát hiện, tựa hồ như bị mất đi chính bản thân mình, tình yêu rồi tình thương ở bên gã lần lượt mà rời đi. Mỗi lúc đêm khuya tĩnh lặng, một loại cảm giác vô lực luôn luôn quanh quẩn bên gã, rồi lại để gã đối diện với sự thật, đúng vậy, Phương thúc đã rời khỏi huyện Đông Sơn, không phải là gã đang mơ, bởi vì gã mới vừa hung hăng nện ột thẳng đê cụ đang mê mẩn trên đám nữ sinh, tay nam sinh kia đau đốn gào cha gọi mẹ, như vậy có thể khẳng định, không phải hắn mơ.

Việc Phương Nghị Thiên đột nhiên rời khỏi, Sử Hạo quả thực buồn bực mất mấy tiếng đồng hồ, dù gì cũng đã đầu ấp vai kề ở chung một chỗ hơn mười năm rồi, con người chứ có phải con thú đâu, ai nào có thể vô tình. Hơn nữa Phương Nghị Thiên trước lúc bốn tẩu lại còn nói ra những lời rợn người đến vậy. Mặc dù Sử Hạo khi ấy nghe xong đầu óc có hơi choáng váng, nhưng hắn biết đó là sự thật, giữa hắn và Phương Nghị Thiên chính là quan hệ ruột thịt.

Cùng mình nương tựa lẫn nhau, là một người thân chiểu cố ình trong suốt hơn mười năm qua, sao có thể nói đi là đi luôn. Trải qua quá trình thích ứng trong hai ngày, Sử Hạo cũng dần dần bình thường trở lại, kẻ đã chạy xa không thể quay về, buổi tiệc vui nào mà chẳng có lúc tàn. Tuy rằng sau này sẽ chẳng còn ai đôn đốc thúc giục hắn luyện võ, cũng chẳng còn ai mang hắn tới hồ bơi làm “mật vụ”, và cũng sẽ chẳng còn ai mua về cho hắn tạp chí khiêu dâm để nghiên cứu, Sử Hạo vô cùng đau đớn bước đi trên con đường cái, bồi hồi nhớ lại những kỉ niệm đẹp đẽ trước kia, nhưng rồi chợt vỗ đầu, thở dài một tiếng: “Ài, ta lớn rồi, có khả năng một mình bươn trải trong xã hội, ta tin rằng cho dù Phương thúc không còn nữa, thì mình ta cũng có thể hoàn thành những chuyện này”.

“Oa oa”

Đang thả mình vào cõi thần tiên thiên ngoại, Sử Hạo bỗng nhiên bị tiếng còi xe làm cho hồn xiêu phách tán, hắn vô thức co rụt người lại, một chiếc xe Volkswagen màu đen từ bên cạnh hắn đang gào rít lao qua, trong xe truyền lại một câu chữ:

- Thằng ranh con, muốn chết a, mới sáng này ra đã mộng du.

- Đm, tưởng có ô tô mà đã ghê à, cái con xé này cùng lắm cỡ chỉ 258 vạn đồng, tương lai lão tử mày phát tài, mua mười con đầu kéo để chết cả nhà người, còn dám chửi ta, nếu không phải người chạy quá nhanh, lão tử chả đập mẹ cả cái bánh xe nhà người đi rồi.

Sử Hạo lẳng qua lẳng quăng hướng bóng chiếc xe hơi khoa chân múa tay rồi giơ lên ngón giữa, trong miệng không ngừng hùng hùng hổ hổ kêu gào ồm ồm, rồi lại lập tức xoay chuyển hướng phía trường học tiến bước. Trên đường đi đương nhiên không thể thiếu việc ngó nghiêng soi mói bình phẩm các loại phụ nữ có số tuổi từ bốn cho đến bốn mươi một cách rất có chiều sâu. Ngắm mỹ nữ là một đặc ân của người đàn ông, bất luận là thằng trẻ con tám tuổi hay ông cụ già tám mươi tuổi, đối với mỹ nữ chẳng kẻ nào có được lực miễn dịch. Sử Hạo, cái thằng gia hỏa này lại càng thái quá, theo như lời của hắn, thì cái đó hắn cho là đề cao lực miễn dịch, bao gồm giữ vững tầm nhìn cho thật tốt, vun đúc cảm giác thật cao thượng, chúng ta hoàn toàn là đang thưởng thức cái đẹp trên một tầm cao, xét theo phương diện của lĩnh vực nghệ thuật, việc phát hiện ra vẻ đẹp con người cùng loại dâm ý với thân thể mỹ nữ của loài sắc lang hoàn toàn là hai đẳng cấp khác hẳn nhau.

Đi được trăm mét, tầm mắt Sử Hạo bỗng nhiên tập trung lại vị trí năm mét trước mặt, mắt lé 30 độ ngó nghiêng mặt tiền một cửa hàng. Long Giang cùng một nữ sinh có chút dễ thương ở trong cửa hàng kia,

đang từ trên một cái cầu thang chiều rộng cỡ hai mét đi xuống. Tầm mắt của Sử Hạo thêm một lần nữa lại bay lên cao ba mét, một tấm bảng hiệu bắt mắt đang tung bay theo gió: “Nhà nghỉ An Khang”....

Cô nam quả nữ vừa mới sáng sớm từ trong nhà nghỉ mò ra, nhìn thần thái cái gã Long Giang có tật giật mình cùng với một khuôn mặt nhỏ nhắn đang ửng đỏ của cô bé con, cộng thêm dáng đi hai chân cứ bành hết cả ra, Sử Hạo dùng nửa thân dưới cũng có thể suy ra một cái kết luận — Kẻ này lại vừa sát hại một thiếu nữ vị thành niên. Trong lòng Sử Hạo tức giận, thằng này thật không còn là người, lại dám mang cả trẻ vị thành niên đến mướn phòng, hơn nữa lại không hề rủ hấn, thế mà hôm trước cứ réo réo bên tai “có phúc cùng hưởng”, thật đêch có nghĩa khí gì cả, cái thân thể đồng trinh này của lão tử biết đến bao giờ mới có thể lột bỏ được đây.

- Hắc, Tiểu Long, cái thằng khốn kiếp nhà ngươi, vừa rồi cái gì ta cũng đã thấy, chú yên tâm, ta nhất định sẽ đến trường học về vang mà tuyên dương hộ chú, cái thằng tội nhân này.

Sử Hạo đứng ở phía sau hét lên, Long Giang làm bộ giả điên, kéo bàn tay nhỏ của cô bé kia tiến nhanh về phía trước, tốc độ quả thực vượt xa cả người thường khi trốn chạy.

Long Giang đã đang buồn bực thì chớ, ánh mặt trời buổi sáng thế quái nào lại chiếu phải kẻ này, vì một ngày mai tươi sáng, chạy là thượng sách.

- Ấy, đừng chạy, Đm.

Sử Hạo từ phía sau đuổi theo, thấy gã này vẫn làm bộ làm tịch như không nghe thấy, bèn vung tay ném tới cái túi sách, Long Giang cũng nhảy bén, nghe được phía sau có chút bất thường, vội vàng xoay người, thận trọng bắt lấy túi sách của Sử Hạo. Gã kinh ngạc nói:

- Ô, Hạo ca, hôm nay sao cậu lại đẹp trai rạng ngời như vậy, tính đi đâu thế?

- Fuck, bộ quần áo này của lão tử được hơn năm ngàn đứa nó mặc, kiểu dáng màu sắc y như nhau, dùng có giả nai mà lừa phỉnh, có phải người đánh thuốc mê con gái nhà người ta hay không, lừa tình hay là gian dâm? Thành thật khai báo, chính sách của đảng người cũng đã biết.

Sử Hạo tiếp lấy túi sách Long Giang đưa tới, cảm giận bất bình nói.

- Lừa

Long Giang trong lòng quýnh lên, suýt chút nữa là thốt hẳn ra, rất may mắn gã kịp thời phản ứng nhanh, ngậm họng lại, âm thầm thở ra một hơi, tên này vẫn thật không hổ là đại biểu cho cái đám dâm đảng và hèn mọn, một tấm gương mẫu mực của giới lưu manh, những điều này gã có thể dễ dàng nhận ra, Long Giang vội vàng đổi giọng:

- Bắt tôi khai cái gì đây a, chỉ là bổ sung giấc ngủ thông thường mà thôi, cậu tư tưởng xấu xa quá.

- Bổ sung giấc ngủ? Giấc ngủ bắt đầu bằng kiểu phiên vân phúc vũ, trời đất mù mịt, đại chiến kịch liệt như thế à, thật sự đúng là hảo hảo bổ sung a.

Sử Hạo khinh thường liếc gã một cái, rồi chợt oai phong lẫm liệt quay đầu nhìn cô bé con, khuôn mặt đang đỏ bừng bừng, hận không có cái lỗ nào mà chui xuống, hấn nói:

- Cô nương, xin yên tâm, có Hạo ca ở đây duy trì hòa bình của cả thế giới, phát triển cho xã hội thật hài hòa, nếu như hấn đối với cô có cử chỉ nào bất chính, Hạo ca nhất định sẽ đại biểu cho vàng sáng của mặt trăng mà trừng phạt gã, cô hãy mau mau đem cảm nhận về cái đêm hôm qua kể lại chi tiết rành mạch ra, Hạo ca sẽ thay cô mà phân tích xem nó là lừa tình hay gian dâm.

Lúc này Long Giang cảm thấy đúng là tự mình hại mình, thật là vất vả mới có cơ hội để cùng bạn gái “hú hí” chút đỉnh, mà thế đ** nào lại đụng phải gã này, còn bết bát gấp vạn lần so với việc đụng phải phụ huynh hay giáo viên. Chỉ có thể bất đắc dĩ đẩy ra ma quỷ của Sử Hạo đã bắt đầu mon men ôm lấy bạn gái mình, cười khổ nói:

- Hạo ca, cậu cũng lớn rồi, có thể ngàn vạn lần đừng giày vò ta được không.

Sử Hạo nhất thời vênh mặt ưỡn ngực, tiêu sái sửa sang lại đồng phục:

- Sai rồi, phải kêu là “siêu đại hiệu thiết côn” (cái cọc sắt cực lớn-dịch giả), bắt quá nó lại chưa được sử dụng. Trong lòng hắn vẫn còn chưa hết buồn bực a, về đàn bà, hắn nghiên cứu sách báo cũng không ít, nhưng chưa có được cơ hội để thực hành, mọi thứ mới chỉ dừng lại ở giai đoạn lý thuyết mà thôi. Những thứ chó má hổ lốn học được ở trường tất cả chung quy lại vẫn chỉ là dạng “Quay lại vạch xuất phát”, có muốn cho đó là “Con đường của sự khởi đầu” cũng hãy còn chưa đủ trình, nói ra thật là dọa người a.

- Giang à, em.... Em... Các anh cứ nói chuyện... Em đi học trước.

Cô bé tự nhiên biết Sử Hạo đang ám chỉ về cái gì, nhất thời mặt đỏ tía tai, cuống quýt chạy nhanh về phía trước, mặc dù thuộc loại mặt hàng “trái cấm đã bị hái”, nhưng dấu sao vẫn không thể đại diện cho những loại không biết xấu hổ là gì được, chung quy lại đám nữ sinh hăng còn có chút dè dặt.

- Bà chị à, đừng đi a, hãy còn chưa nói cho ta biết cảm giác đêm hôm qua mà, thế nào mà so với ta vẫn còn thẹn thùng như vậy, thật là...

Thằng cha Sử Hạo lại bắt đầu giả bộ ngây thơ trong trắng, trời sinh cho hắn một cái vẻ bề ngoài tri thức thanh tú như thế, quả thực là làm hại nhân gian a, sau này không biết còn có bao nhiêu nữ nhân bị hắn dùng cái bề ngoài này mà lừa phỉnh đây, Long Giang cũng đã bắt đầu mặc niệm thay cho đám nữ sinh kia.

Thực sự là chẳng nói ngoa, nếu Sử Hạo giả ngậm miệng lại, bằng vào cái vẻ bề ngoài hào hoa phong nhã của gã, kết hợp với ánh mắt lơ đãng tỏ vẻ đau thương u buồn, đối với bọn con gái quả thật có chút lực sát thương. Bất quá thằng cha này mà không nói lời nào, sợ rằng so sánh với việc bị giết có khi hắn còn khó chịu hơn.

- Hạo ca, cái kế hoạch lần trước của bọn ta, cậu dù gì, cũng nên biểu hiện chút thái độ a.

Long Giang đột nhiên hỏi....

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

22. Chương 22

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 22: Hạo ca có số đào hoa?

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Hai ngày tới học viện mới sẽ phải thi mấy môn giữa khóa cho nên có thể sẽ hơi bận chút, thi cử xong xuôi sẽ post đủ chương như đã cam kết.

Long Giang nói xong, đôi mắt đầy vẻ mong ngóng nhìn Sử Hạo, chờ đợi một câu trả lời vừa ý từ hắn.

Sử Hạo đương nhiên biết cái kế hoạch trong miệng gã này là gì, cùng có quan hệ với Sử Hạo, hội của Tiên Nhân Hào, Long Giang và hội của Vương Hoa, Trương Thiên Cường đang tính hợp hai làm một, cũng chính là kiểu liên minh bang hội thường tình của đám xã hội đen, bọn chúng muốn cố gắng mời Sử Hạo, nhưng Sử Hạo vẫn chưa tỏ rõ thái độ.

Sử Hạo vắn vẹo vai phải, vác túi sách lên, nói:

- Ở trường học đánh đấm nhỏ lẻ vô vị bỏ mẹ, ta đối với nó cũng chẳng hứng thú, các người cứ việc tham gia náo nhiệt, lúc nào cần ta thì hẵng mở miệng.

- Ài, nhưng mà cậu đã nghĩ qua chưa, mặc dù không có hứng thú, nhưng vô hình chung cậu đã bước chân vào rồi, hiện nay ở trường học, có rất nhiều người đều đã biết đến đại danh Sử Hạo của cậu, uy vọng không hề nhỏ a.

Long Giang có chút tiếc hận thở dài, mặc dù mới cùng Sử Hạo tiếp xúc không lâu, nhưng gã cũng biết, nếu tay đại ca này mà đã quyết thì chỉ sợ dù có tám vị mỹ nữ trần trường cũng kéo không lại.

- Hắc hắc, không gia nhập, nhưng cũng không có nghĩa là ta dễ dàng tha thứ cho đứa nào đó khi dễ ta, dám liều lĩnh mà động đến các thứ của Hạo ca, ta sẽ sút cho nó tòi mủ.

Sử Hạo ngữ khí không nhanh không chậm, rất ôn hòa, thế nhưng lại làm lộ ra một cỗ ngạo khí quyết đoán khó tả.

Hai người chém gió chém bão một phen, bất tri bất giác đã tới trường học, Long Giang học Sơ tam Ban 1, hai người chia tay, Sử Hạo trực tiếp nhắm phía Sơ tam Ban 7 rồi đi. Trước giờ vào học, cảnh tượng ở Ban 7 thật là lộn xộn, so với cái bọn quán cóc bán đồ ăn nhanh hợp lại cũng chẳng khác chi là mấy, đám nữ sinh “long tộc” kia thì đang ra sức hăng hái mà bôi son trát phấn lên mặt. Chì vẽ mắt, son môi, phấn sáp vốn là những đồ vật thiết yếu không thể thiếu nằm trong túi sách của đám đàn bà. Sử Hạo chợt hiểu, đồng tiền với đám đàn bà, kiếm ra thật dễ, hần cũng không biết rằng với cái ý nghĩ trong lúc vô tình đó, cũng chính là “tiền đồ” của hần sau này.

Nhiều Hải Yến đến sớm trước hần, lúc này đang ngồi trên bàn chuẩn bị bài vở môn học. Chỗ bên cạnh nàng vẫn đang bỏ trống, Vương Hoa hầy còn chưa tới, thật gã mà tới, há Hải Yến còn ngồi mà xem bài vở? Tầm mắt Sử Hạo khẽ liếc nhìn lên khuôn mặt kiều mỵ đang chăm chú của Nhiều Hải Yến, trong thoáng chốc vội rời đi, thói quen của hần là bước vào lớp bằng cửa sau, kiểu giống như luồng không khí vô hình vô sắc ấy, không ai chú ý tới trong phòng học còn có thêm một người.

Sử Hạo cảm thấy cái chuyện này thật đáng thương mà cũng thật đáng cười. Hần thề, một ngày nào đó, hần sẽ làm cho tầm mắt chúng nhân không ngừng mà dõi theo thân ảnh di động của Hạo ca.

Tuy nhiên, cơ hội cũng đến sau đó không lâu.

Sử Hạo uể oải gục trên mặt bàn, con mắt hết ngó lại nghiêng luẩn quẩn quanh người Nhiều Hải Yến xinh đẹp. Bởi vì hôm nay là thứ hai, nhà trường có một buổi chào cờ nhạt nhẽo, tất cả học sinh phải mặc đồng phục, nghe lãnh đạo nhà trường nói chuyện, hành vi không mặc đồng phục trong giờ chào cờ chính là không có tinh thần yêu nước, hồi thời kì Văn Cách (Cách mạng Văn hóa-dịch giả), thì sẽ được kéo ngay ra ngoài mà chửi rửa, bất quá bây giờ đang là thời kì xã hội chủ nghĩa cộng sản yên bình, không thể bị để lãng nhục như vậy, cho nên việc phê bình được thay đổi bằng phạt tiền.

Đồng phục hai màu trắng xanh mộc mạc giao nhau cũng không thể nào che đầy hết đi nét kiều mỵ của Nhiều Hải Yến. Ngược lại với bộ đồng phục tăng thêm cho nàng vài phần mê hoặc. Thoáng trong phút chốc Sử Hạo không khỏi ngây người, hình bóng Nhiều Hải Yến trong đầu hần như đang chìm dần vào một cuốn phim, cùng nhau cười đùa, cùng nhau khóc, cùng nhau đi học, cùng nhau chơi, mười năm rồi, tình cảm đã mười năm a.

Nghĩ tới đây, trái tim Sử Hạo không khỏi quặn lại, trong ánh mắt hần tự dưng hiện ra một chút đau thương, u buồn nhàn nhạt. Chợt lúc này, Nhiều Hải Yến đột ngột quay đầu nhìn về cái góc của Sử Hạo, ánh mắt hai người lập tức va chạm. Chỉ trong nháy mắt Nhiều Hải Yến lập tức quay đi, nhưng thần sắc ở trong đôi mắt Sử Hạo giống như một thanh kiếm sắc hung hăng mà đâm vào trái tim nàng, nàng chợt cắn răng một cái, giống như quyết định điều gì đó, có chút cảm thụ của sự liều lĩnh như khi tiến ra chiến trường. Đột nhiên nàng đứng dậy, hướng phía Sử Hạo đi tới, trên đường đi vẫn né tránh ánh mắt của Sử Hạo, tới bên cạnh hần, đem một tờ giấy nhỏ đặt lên trên bàn Sử Hạo rồi trở gót quay lại.

Sử Hạo kinh ngạc nhìn Nhiều Hải Yến, con bé này đang làm quái gì thế? Chẳng lẽ là nhận lầm người? Bằng không tại sao lại đem tờ giấy truyền qua đây? Không nên là thư tình nha. Sử Hạo mừng tượng một chút tư vị đẹp đẽ, nhưng ngay sau đó gã tự giấu mình cười cười. Cả đời này của gã chỉ sợ không có số nhận được

thư tình, có lẽ sau này phải đẻ ra thằng con, đẹp trai một chút, giúp mình hoàn thành chí nguyện lớn lao này.

Trên tờ giấy viết rất ngắn gọn, chữ viết ưu nhã rõ ràng, tuy không phải là dạng tiêu chuẩn của thể chữ khải, nhưng nhìn qua rất thoải mái. Người ta thường nói chữ viết con gái cùng tướng mạo có quan hệ trực tiếp, nhưng chữ viết con trai và tướng mạo thì lại ngược lại, thật đúng là có chút đạo lý.

Chữ viết Sử Hạo ngoáy tí thò lò rất khó ngửi, quả thực có thể xưng là ma quỷ họa phù (xấu như gà bới-dịch giả), cho nên hẳn cho rằng mình rất có mị lực.

“Tiểu Hạo, đã lâu rồi chúng ta không cùng nhau về nhà, hôm nay, tan học chờ ta, được không?”, trên tờ giấy chỉ viết một câu như vậy, nhưng trong lòng Sử Hạo không biết có cảm giác gì, hình như đó là cảm giác vui sướng mãnh liệt không tưởng tượng nổi.

Thoảng chớp, tiếng chuông trường học vang lên, tất cả học sinh như ong vỡ tổ tràn xuống sân trường. Ngồi trường Nhị Trung có hơn năm ngàn học sinh, từ trên nhìn xuống, là một đám lớn chi chít. Nghi thức nghiêm trang long trọng bắt đầu, thế nhưng đối với học sinh mà nói, thật ra là nhàm chán đến cực độ, đầu tiên là bốn đứa thành viên Hội học sinh ăn mặc như mấy con chó đang mang quốc kỳ bước đi không hề có chút chuẩn mực tới bên cột cờ. Bài hát quốc ca vang lên sau đó, “đại ca” cầm cờ vung mạnh tay lên, nhưng lại không thể làm cho lá cờ tung ra, lá cờ gập xuống ử rử giống như một cái cọc gỗ từ từ được kéo lên cao, cuối cùng cũng lên tới đỉnh, quốc kì một chút tung bay cũng chẳng thấy đâu.

Sử Hạo không thể ngửi nổi, nếu để các bậc tiền bối cách mạng những người đã phải mang máu tươi để đổi lấy quốc kỳ, rồi lại bị đám hậu bối làm thành như vậy, thế nào cũng phải đập mộ mò dậy mà nện cho chúng nó một gậy.

Quốc kỳ mặc dù không bay theo gió nhưng cuối cùng cũng được treo lên, kế tiếp chính là màn phát biểu của lãnh đạo nhà trường. Chẳng qua cũng chỉ quanh đi quẩn lại người tốt việc tốt, ai ai được khen, ai ai giúp bà cố nội phơi cái chăn bông, rất nhiều mấy cái thể loại này, sau đó là đốc thúc học sinh cố gắng học tập, có chí tiến thủ, tương lai trở thành con người có ích cho đất nước, học sinh đang đứng dưới sân nghe thôi cũng thấy phát ngán.

Lúc con mắt Sử Hạo còn đang soi mói nữ sinh thứ ba mươi tám, thì lão hiệu trưởng “thông minh tuyệt đỉnh” kia cuối cùng cũng diễn giảng xong xuôi, nhanh chóng kết thúc, chuông vào học theo đó vang lên, Sử Hạo quả thực kinh sợ không thôi, sắp xếp thời gian thật là chuẩn, cứ như thần linh ấy, khó trách trên đầu lão này còn không có đủ mười cọng lông.

Đến buổi trưa, Sử Hạo cũng không biết đã qua bao lâu, đang lúc mơ mơ màng màng thì nghe được tiếng chuông tan học, thế nhưng cái lúc mà gã luống cuống không biết làm sao này, Tiền Nhâm Hào bỗng nhiên đi tới phía hắn, tựa người vào bàn Sử Hạo, hướng ra ngoài cửa, bĩu mũi cả mũi, cười cười nói nói về mặt mập mờ.

- Hạo ca, “cụ bà” của cậu tới kìa.

Tiếp xúc trong mấy ngày qua, quan hệ của hai kẻ này cũng không còn mấy căng thẳng, bởi vì Sử Hạo thường xuyên tự xưng “Hạo ca”, cho nên gã cũng quen miệng thành tính cứ “Hạo ca Hạo ca”, con người một khi tạo thành thói quen, muốn thay đổi nó sẽ cực kì khó. Tục ngữ có nói “Thói quen tốt, được lợi cả đời, thói quen hư, thiên tai cả kiếp” (1)

Sử Hạo nhìn theo hướng ánh mắt Tiền Nhâm Hào, chỉ thấy ở cửa có một bóng hình xinh đẹp đang chân chừ lưỡng lự, hai tay nghịch nghịch góc áo, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo chút ửng đỏ, không phải là Trần Thơ Lôi thì là ai.

Sử Hạo mỉm cười, việc Trần Thơ Lôi đến tìm hắn cũng không phải chuyện gì quá hi hữu, hắn đi ra ngoài, cười cười.

- Thơ Lôi, có chuyện gì sao?

- À?

Trần Thơ Lôi đang suy nghĩ xem có nên hay không gọi Hạo ca ra, không nghĩ tới là hắn đã tự mò đến, Trần Thơ Lôi ban đầu cả kinh, sau đó lắp ba lắp bắp.

- Không....Không có gì ... Hạo ca.... Bây giờ... Anh có rảnh không?

Sử Hạo bực cả mình, thế quái nào mà thoáng chốc đã có hai ả nữ sinh cùng mình hò hẹn, số đào hoa tới?

(1) Nguyên văn: , (người có thói quen tốt, cuộc đời sẽ được lợi, kẻ có thói quen xấu sẽ hủy diệt cả cuộc đời)

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bản luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

23. Chương 23

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lật Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 23: Đánh mất nụ hôn đầu

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Đông Sơn Nhị Trung, một trong ba ngôi trường trung học đứng đầu tại huyện Đông Sơn. Lúc này đang là tan tầm cao điểm, khắp nơi trong trường ồn ào tiếng nói tiếng cười, vô tư vô lự của đám học sinh. Trong lòng đám học sinh, có thể để cho bọn chúng phiền não chính là vấn đề học tập và tình yêu lòng bông của tuổi trẻ. Thời học sinh, ai mà chẳng tận tình tiêu xài tuổi thanh xuân của họ, yêu hận, tình thù trong trường học đan xen vào nhau cũng thật là thú vị. Có lẽ, những khi hoài niệm về nó, trong lòng những người trưởng thành không khỏi vô tình mà bật ra một chút ý cười.

Cho tới bây giờ, Sử Hạo vẫn không nghĩ tới, hắn lại có một ngày đẹp đẽ đến vậy, đồng thời cùng được hai vị mỹ nữ tuyệt đỉnh khác nhau hẹn hò, trái ôm phải ấp, điều này bao nhiêu nam nhân tha thiết ước mơ liệu rằng có thể thực hiện được sao?

- Bây giờ?

Sử Hạo sững sờ, đầu óc choáng váng hầy còn chưa kịp hoàn hồn, gã chửi thầm trong lòng “Ta nhất định là một thằng lưu manh kiểu mẫu của thế kỷ mới. Đàn bà là cái gì? Quần áo à, muốn mua cũng mua được rồi, đ** mặc cũng chẳng chết ai”. Gã đang nghĩ tới việc Hải Yến gọi gã tan giờ học cùng nhau về nhà, hầy còn chút do dự, nhưng cuối cùng chả hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, cười đi thỏa nói:

- Trừ ăn trưa ra cũng không có việc gì, Thơ Lôi, bé muốn mời anh hả? Hắc hắc...

- Á....?

Bị khám phá ra tâm tư, khuôn mặt nhỏ nhắn của Trần Thơ Lôi chợt đỏ bừng, quả tim như một con nai con chạy loạn, đầu cúi gằm xuống, kẻ sát chỗ bộ ngực hơi nhô lên.

- Hạo ca, anh, anh đã giúp em nhiều như vậy.... Trưa nay.... em em muốn mời.... Hạo ca....ăn cơm.

- Ô, Thơ Lôi muội muội à, em cũng thật là quá bất công, bọn anh cũng giúp em mà, em mời một mình hắn, chẳng lẽ ợ.... hắc hắc.

Hai thằng gia hỏa Long Giang và Tiền Nhâm Hào không biết từ xó nào chui đến, thuận miệng phun ngay ra một câu.

- Ah há há há, đúng rồi, tớ vẫn còn đang nghiên cứu xem vắc tiền đi kiếm chỗ nào ăn uống cái đây, hắc hắc, Thơ Lô chắc sẽ không hẹp hòi như vậy a

Lại thêm bố Trương Thiên Cường đột nhiên xông ra, lúc bước đi, hăng còn cố ý làm ấy sơi cơ bắp trên người trở nên giật giật.

Vương Hoa, Nhiêu Hải Yến cùng khoác vai từ trong phòng học đi ra, mới vừa rồi bọn này nói chuyện với nhau Vương Hoa cũng nghe thấy, liền sau đó nói:

- Thế này không được, ta sẽ chủ trì, mọi người cùng nhau đi ăn một bữa.

Sử Hạo liếc mắt nhìn Vương Hoa và Nhiêu Hải Yến, rồi dịch chuyển tầm mắt, nhún nhún vai, nói với vẻ không hề gì:

- Tao thì sao cũng được, dù sao cũng là cơm chùa, Thơ Lô, nếu không thì cùng anh đi ăn đi, nói cho em biết nha, cái loại cơm chùa nó có hương vị rất đặc biệt, ăn bao nhiêu cũng không thành vấn đề.

- Đkm...

Mấy vị nam sĩ đều đồng loạt nhip nhàng, nho nhã mà hướng phía Sử Hạo khoa tay múa chân, bắt đầu chọc lên ngón tay giữa.

Buổi trưa, tan giờ học đại đa số học sinh đều về nhà ăn trưa, Sử Thanh cũng như vậy, cho nên Sử Hạo cũng không rủ rê nó.

Nhóm người ùn ùn kéo đến tàn sát quán cơm nhỏ đối diện trường học, Sử Hạo có lần yêu cầu tới quán rượu Long Sơn nổi tiếng bậc nhất Đông Sơn huyện, nhưng trải qua vẻ khinh bỉ của mấy chàng trai cùng việc hai cô gái hết lời khuyên can, Sử Hạo rốt cục cũng đành phải bỏ cái ý niệm đó trong đầu.

Đối diện trường học là một quán cóc nhỏ, nhưng bên trong tiệm cơm nhỏ này khách khứa không hề ít, cả giáo viên lẫn học sinh. Bởi cái quán này là nơi Vương Hoa cũng hay lui tới, nên khi mấy người đang định ngồi xuống thì thấy có một mục giả hết thời xun xoe đến bên nhiệt tình chào hỏi. Sử Hạo vừa ngó mục một phát, mặt mày lại rũ rượi, phờ phạc nằm gục ngay xuống bàn, chờ mang đồ ăn lên, hần thấy mục giả này kêu con gái mục đảm đương cương vị người bán hàng, đảm bảo cái quán này có lẽ làm ăn sẽ tốt hơn nhiều.

- Lại thế rồi, nếu không thì uống chút rượu nhá.

Vương Hoa thử dò hỏi.

Sử Hạo bĩu môi, giả nhân giả nghĩa chém:

- Chúng ta đang là học sinh, nhậu nhẹt nó làm bại hoại cái không khí của trường học, nếu mà say ra đấy, điên điên khùng khùng thì thật là phiền toái, hơn nữa ta cũng không uống được bia, tửu lượng không tốt lắm.

- O..... vậy bỏ đi

Vương Hoa nói còn chưa xong, đã nghe Sử Hạo làm ngón tay kêu vang đánh tách một phát, lớn tiếng nói:

- Ông chủ, mang tới ba bình Mao Đài (1), hai bình Tứ Đặc (2), ờ, cho thêm bốn lon Hồng Ngưu! (bò húc Red Bull-dịch giả ++)

Mao Đài và Tứ Đặc là hai loại rượu cực kỳ nặng, không thể pha lẫn với Bò húc, bằng vào cái thứ kinh nghiệm tửu lượng của bọn này, đảm bảo hai chén là phê lòi, bất tỉnh nhân sự, đó cũng chính là điều mà Phương Nghị Thiên từng dạy hần.

- Hạo ca, sao cậu trâu bò thế?

Trương Thiên Cường ngạc nhiên nhìn Sử Hạo, vừa kêu đ** biết uống bia mà giờ nốc hần Mao Đài, quái thai vật con mẹ nó vãi, hôm nay đúng là được bệ ở chỗ này rồi.

Mặt tiền quán cơm nhỏ mặc dù không lớn lắm, nhưng hiệu suất quả thật không tệ, mấy người cười cười nói nói được một lúc, chục món ăn đã được dọn ra. Sử Hạo đem Mao Đài và Tứ Đặc chia ra rót vào hai cái bát

ô tô, sau đó đổ Bò húc vào trong hai bát đó, tuy nói là trộn lẫn cùng bò húc, nhưng nồng độ sợ rằng còn cao gấp chục lần rượu bia.

Từng người rồi từng người, mỗi người làm một chén nhỏ, uống xong, tất cả đều sắc súa ho khan, chỉ có Trương Thiên Cường nhấp miệng nhăm nháp, thần sắc đầy vẻ thưởng thức, lẩm bẩm nói:

- Ta thế nào lại cảm giác giống như uống nước lọc đun sôi?

“Phụt.....”

Sử Hạo vừa mới uống Tứ Đặc hầy còn chưa kịp nuốt xuống thì nguyên cả đồng rượu phun hết ra, mẹ mày, Tứ Đặc là nước lọc đun sôi à? Té ra hôm nay đụng phải cao thủ rồi.

Sử Hạo thiếu chút nữa thì sắc lòi cả phổi, nước mắt nước mũi cũng chảy cả ra, Trần Thơ Lôi ngồi bên cạnh hần chẳng còn thời gian lo lắng, vội vàng một tay kéo cánh tay hắn, một tay nhẹ nhàng vuốt vuốt sau lưng, thân thể hai người cơ hồ gần như dán cùng một chỗ. Lúc Sử Hạo ho khan cánh tay cứ cựa quậy, thỉnh thoảng lại đụng chạm đến bộ ngực đang tuổi lớn của Trần Thơ Lôi, bàn tay chạm vào cảm thấy rõ sự mềm mại của đôi gò nhỏ.

- Uầy, hai người ý tứ chút nào, đây là chỗ công cộng, đối diện là trường học, đừng làm ảnh hưởng tới bọn trẻ vị thành niên chứ.

Long Giang vẻ mặt oán giận nói.

Bị Long Giang rít lên như vậy, lúc này Trần Thơ Lôi mới để ý tới mình cùng Sử Hạo có phần hơi quá thân mật, vội vàng nới lỏng ra, con bé ngồi lại ngay ngắn, cầm đũa gấp một miếng thịt nhét luôn vào miệng, ý đồ muốn che dấu đi sự bối rối của nó.

Tên khốn kiếp này, lão tử mà có cơ hội nhất định sẽ đem mày ra bêu riếu rồi công bố cho cả thiên hạ, Sử Hạo hung hăng trợn mắt lườm lườm về mặt có phần hả hê của Long Giang, chợt ngạc nhiên nhìn vào trong cái miệng đang nhai nhai của Trần Thơ Lôi, khúm núm nói:

- Thơ Lôi... này..... cái em cầm là đũa của anh

- Á?

Trần Thơ Lôi sợ hãi hét lên một tiếng, tiện tay quăng luôn đôi đũa trong tay đi, bất quá điều này cũng chỉ là hành động vô thức bởi vì trong lúc khẩn trương quá độ mà thôi, cũng không có bất cứ kì ý gì cả. Trong lòng nó bỗng nhiên có chút mừng trộm ngọt ngào, mình đã cùng ảnh dùng chung đôi đũa, đây chẳng phải là đã cùng hắn gián tiếp hôn môi à? A, hôn môi? Có thể là nụ hôn đầu của mình a, như vậy có tính không nhỉ?

- Hai người tại nơi công chúng, hôn nhau trước bao nhiêu người, quả thật vô cùng coi thường luật pháp, đạo đức bại hoại.

Long Giang lại rống lên, mới buổi sáng hầy còn bị tay Sử Hạo này hung hăng cười nhạo một phen, giờ đây kiếm được cơ hội, thật không thể nào bỏ qua cho hắn, dám hù dọa làm bạn gái ta chạy mất, ta đây cũng muốn hù dọa cho chạy mất dép bạn gái nhà ngươi.

- Shit!, chú ghen à, không thì để anh hôn chú cái? Anh đạo đức bại hoại, mẹ kiếp, nhà nghỉ An Khang đ** biết có còn lưu lại cái “vật chứng” kia hay không nhỉ.

Sử Hạo liếc Long Giang nháy mắt ra hiệu, gã này bị dọa đến nổi vội vàng vàng kiếm cớ đi đái rồi “chuồn chuồn” mất tằm.

Nhiều Hải Yến ngồi ở bên cạnh Vương Hoa, ánh mắt mập mờ, cũng chẳng nói lời nào.

- Thiên Cường, cậu tửu lượng rất cao a, cậu thử uống chơi với Hạo ca xem sao, cho gã đó bệt đi.

Vương Hoa ở một bên giục dấy Trương Thiên Cường đang ăn uống hăng say, tay này uống rượu hay uống nước cũng đều như nhau, nhân tài a.

- Được, Hạo ca, anh em chiến đi?

Trương Thiên Cường cười nói một cách hào sảng.

- Chiến thì chiến.

Sử Hạo vén tay áo lên, một chân dẫm lên chiếc ghế băng, tự rót ỉnh một chén đầy.

- Anh cũng thích chơi oẳn tù tì, loạn chiến đi!

Nói vừa dứt, một chén Tứ Đặc hạ xuống. Trương Thiên Cường không cam tâm tỏ ra yếu thế, ực ực một hơi cũng hết sạch.

Chỉ trong chốc lát, hai kẻ tự mình liền đã uống hết cỡ một bát ô tô lớn, sắc mặt cũng dần dần đỏ bừng, đầu óc cũng bắt đầu quay cuồng, ngay cả Trần Thơ Lôi cũng phải vội vàng đoạt lấy chén rượu trong tay Sử Hạo, giống như một người vợ hiền khuyên can chồng phu, nói:

- Hạo ca..... Chiều nay còn phải đi học, đừng uống nữa.

- Thế không được, chưa phân thắng bại, chưa ngã ngũ.

Sử Hạo đoạt lại chén rượu trong tay con bé, lẩm bẩm nói.

- Không đấu nữa, không đấu nữa, Hạo ca, ta nhận thua.

Trương Thiên Cường quả thực bội phục, tay đàn anh này làm cái đ** gì cũng kiểu như liều mạng.

Bỗng nhiên, một đạo thanh âm hùng hậu truyền đến bên tai Sử Hạo:

- Đứa trẻ mà Phương Nghị Thiên mang theo hẳn là cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, chắc vẫn còn học trung học, chỗ này là một trong ba trường trung học lớn tại huyện Đông Sơn, có thể sẽ tìm ra một chút manh mối.

Nội dung của câu nói với người khác thì chẳng có gì kì quái, nhưng khi lọt vào tai Sử Hạo thì lại giống như sấm sét kè bên, trong lòng đột nhiên nổi lên bão to sóng lớn, hắn nhanh chóng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy có một lão già cùng ba thiếu niên tuổi chừng mười tám mười chín, ngồi cách hắn khoảng 3 mét, có kẻ ăn, có người không, bọn chúng đang dùng bữa.

Sử Hạo thờ ơ vô ý gấp một miếng cá nhét vào trong miệng, lòng thầm nghĩ: “Lẽ nào Phương thúc bị bức phải đi là do bọn người này, bọn chúng nói còn có đứa bé được mang theo, chẳng lẽ chính là ta? Bọn chúng muốn tìm ta?”

(1) Rượu Mao Đài: một loại rượu nổi tiếng của Trung Quốc, thông tin thêm: vi.wikipedia.org/wiki/R%C6%B0%E1%BB%A3u
bài viết về rượu Mao Đài antg.cand/vi/vuan/2009/1/68526.cand

(2) Rượu Tứ Đặc: một loại rượu nổi tiếng của Trung Quốc, thông tin thêm: blog.19lou/15023210/viewspace-4302188

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

24. Chương 24

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lật Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 24: Lưu manh Lão Sư VS Lưu manh Học Sinh

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: Google

Sử Hạo cũng không phải thằng con nít trẻ người non dạ. Dù rằng lúc này hắn cũng có hơi chút men say, nhưng hoàn toàn còn chưa mất đi lý trí, vẫn có thể cân nhắc hơn thiệt, được mất. Bốn kẻ trước mắt này vừa nhìn đã biết không phải dân địa phương, nhất định chính là lũ mà muốn bắt Phương thúc, bây giờ bọn chúng đang tìm hắn, hắn cũng không cho rằng lũ này muốn mời hắn ăn cơm. Phì!, nhất định chẳng phải chuyện tốt lành, nếu không Phương thúc cũng chẳng dặn dò mình phải nói không quen biết lão, Phương thúc lợi hại như thế mà cũng chỉ còn nước chạy, nếu ta liều mạng sợ rằng chỉ còn con đường chết, mẹ kiếp, hy vọng chúng nó nhanh chóng xéo đi, lão tử thần công còn chưa luyện thành, không thể ra mặt, cứng đối cứng.

Chẳng còn lòng dạ nào mà cơm với nước, Vương Hoa đứng dậy thanh toán tiền nong, rồi cùng mấy người kéo nhau rời khỏi quán. Đi qua bàn cơm của bốn kẻ nọ, Sử Hạo vô tình mà như cố ý liếc nhìn bọn chúng, ba thanh niên và một lão già tựa hồ hình như cũng cảm nhận được ánh mắt của Sử Hạo, cũng lại liếc nhìn hắn. Sử Hạo vội vã chuyển tầm mắt tỏ vẻ như vô sự, nhưng trong lòng lại âm thầm khiếp sợ, loại cảnh giác này quả thật là kinh người, nhân thần mình ẩn giấu như thế mà cũng bị phát hiện ra.

Mấy người đi vào trường, bước chân Sử Hạo bắt đầu loạng choạng, Trần Thơ Lôi từ đầu vẫn một mực theo sát cạnh hắn hình như cũng nhìn ra, vội vàng đưa tay đỡ hắn, Sử Hạo chẳng thêm khách khí, thuận tay ôm luôn cả vai mềm mại của nó. Hắn quả thật bây giờ rất khó chịu, bên trong bao tử đã bắt đầu sôi lên sùng sục, bất quá có nên mượn say cố ý “ăn bớt” vài phần thì có lẽ nên để sau hẵng nghiên cứu.

Vóc dáng Sử Hạo cao hơn Trần Thơ Lôi một chút, cơ hồ lúc này hắn hoàn toàn dựa vào thân thể Trần Thơ Lôi, mùi thơm thiếu nữ trên người con bé cùng thân thể mềm mại không khỏi làm Sử Hạo xua tan đi bớt chút men say. Hắn cúi đầu tựa lên bờ vai Trần Thơ Lôi, cười khúc khích dâm dật:

- Thơ Lôi, bé đáng yêu ghê.

Thân thể mềm mại của Trần Thơ Lôi khẽ run rẩy nhẹ, Sử Hạo lúc nói chuyện thở ra mấy hơi nhiệt khí thổi phù vào vành tai nó, cảm nhận được thân hình đang nóng đến cực điểm của Sử Hạo, Trần Thơ Lôi không kìm được, cả người cũng nóng ran hết cả lên, khuôn mặt nhỏ nhắn thoáng chốc ửng đỏ như đám mây tía phía chân trời. Nhóm người Long Giang, Trương Thiên Cường đứng bên thấy thế, nháy mắt ra hiệu rồi cười to, Trần Thơ Lôi càng xấu hổ cúi gằm mặt không dám nói lời nào.

Do phòng học của Trần Thơ Lôi và phòng học của nhóm người Sử Hạo ở hai khu vực khác nhau, cho nên nhiệm vụ khuôn vác đồng thịt Sử Hạo đương nhiên giao cho hai vị đại hán Vương Hoa và Tiền Nhâm Hào. Bất quá làm ọi người khinh bỉ chính là lúc Tiền Nhâm Hào và Vương Hoa muốn kéo hắn sang, hắn hất tay, bước đi lại trầm ổn có lực, nào còn chút gì về say.

- Đ.m

Mọi người im lặng, thì ra thằng này một mực làm trò.

Ba gã con trai huyền não âm ỉ đi tới phòng học, đến cửa phòng, ba người Sử Hạo, Vương Hoa, Tiền Nhâm Hào lúc này mới thôi cợt nhả, đứng im ở cửa, không hề nhúc nhích, như kiểu sắp lâm đại địch, thật giống bốn thằng nhãi vừa gây ra chuyện, đang chờ đợi sự phán quyết của bậc trưởng bối. Lúc này đứng trên bục giảng là một vị giáo viên tuổi chừng ba mươi, đây là thầy giáo môn hóa học của bọn hắn, thầy giáo Dương Lâm, đối với học sinh vô cùng hà khắc, vô cùng nghiêm nghị.

Dương Lâm tay đang cầm sách đứng trên bục giảng giảng bài, thấy đột nhiên ở cửa xuất hiện bốn học sinh, gã để quyển sách trên tay xuống, chậm rãi đi tới, tầm mắt quét qua mặt bốn người, cuối cùng ánh mắt cợt nhả dừng trên người Sử Hạo.

- Biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

Dương Lâm nhìn chằm chằm Sử Hạo, nói với nét mặt lạnh lẽo như băng. Trong bốn đứa này, thằng Tiền Nhâm Hào là con trai lão Cục trưởng cục Giáo dục, Vương Hoa là con trai ngài Huyện trưởng, Nhiêu Hải Yến là một học sinh giỏi trong trường. Hai thằng học sinh trước mặt này, Dương Lâm cũng chẳng dám dĩnh đạc vào làm gì, Nhiêu Hải Yến thì lại là một trong những học sinh gã yêu thích nhất, nó cho dù có làm gì sai thì căn bản cũng có thể bỏ qua. Cho nên, tất cả mọi mũi nhọn đều hướng về Sử Hạo, một đứa không có

bối cảnh, thành tích học tập cũng chẳng đâu vào đâu. Tội vào mượn mà không tỏ ra có chút phản ứng thì cái danh dự giáo viên này của gã mất hết ụy vọng à.

[Đoạn tiếp theo này đã bị lược bỏ]

Link hoàn chỉnh của chương 24 TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH NÀY này được tìm kiếm bởi máy chủ Google tại một website khác, nếu bạn có nhu cầu đọc xin vào link sau vip.vanda/showpost.php?p=27022&postcount=25
Chương truyện này đã không nằm trên website tangthuvie, tangthuvie không chịu trách nhiệm về chương truyện trên, có thắc mắc về chương truyện xin liên hệ website chủ quản lưu giữ đoạn truyện này - [VIP]

Chương tiếp theo: Sự phẫn nộ của Lưu manh

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

25. Chương 25

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 25: Sự phẫn nộ của Lưu manh

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: Google

Link của chương 25 TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH NÀY này được tìm kiếm bởi máy chủ Google tại một website khác, nếu bạn có nhu cầu đọc xin vào link sau vip.vanda/showpost.php?p=27024&postcount=27
Chương truyện này đã không nằm trên website tangthuvie, tangthuvie không chịu trách nhiệm về chương truyện trên, có thắc mắc về chương truyện xin liên hệ website chủ quản lưu giữ chương truyện này - [VIP]

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

26. Chương 26

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 26: Người yêu của anh, hãy bảo trọng

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Rượu còn cho người ta thêm can đảm, nam sinh muốn biểu lộ với nữ sinh cũng cần phải mượn chút kích thích của rượu còn, nhưng uống rượu cũng là nhân tố chính gây nên hỏng việc, dưới sự kích thích của rượu

còn. Sử Hạo gần như phát điên, cái bạt tai đột nhiên xuất hiện càng làm cho hắn không còn cách nào để khống chế nổi tâm tính của mình. Tùng Lâm Vương trong nháy mắt rút ra khỏi vỏ, nhưng cơ hồ hắn không biết, trước mặt mình chính là Nhiều Hải Yến.

Nghe được thanh âm của Vương Hoa, đầu Sử Hạo kêu “Oang” một tiếng, trong chớp mắt tỉnh táo hơn nhiều, cũng may hắn phản ứng nhanh nhạy, vội vàng mạnh mẽ thu hồi lực, con dao lướt ngang qua cái cổ trắng nõn của Nhiều Hải Yến, vài sợi tóc đen theo gió lung lay, rồi rụng xuống.

Tất cả học sinh trong phòng học bị dọa đến tái nhợt mặt mày, run rẩy toàn thân, thật quá mạo hiểm. Mới vừa rồi, chỉ cần chậm trong gang tấc, nhát dao kia có thể đã cắt đứt cổ họng Nhiều Hải Yến.

Dương Lâm nằm ở cách đó không xa khiếp sợ đái ra máu, đây rốt cuộc là loại học sinh gì, bản thân quãng đời dạy học đã được tám năm, từ trước đến nay chưa hề bao giờ đụng phải cái thứ học sinh này. Vừa rồi nếu không phải có Nhiều Hải Yến ra tay, không biết chừng thằng đó thật sự đã chọc ỉnh vài nhát dao. Trên TV chẳng phải thường xuyên đưa tin, kẻ nào rồi người nào đó chỉ vì một chút chuyện vặt, mà cuối cùng bị đâm cho nát như tổ ong vò vẽ đầy sao, cứ nghĩ đến cảnh tượng đó, lại càng làm cho Dương Lâm bắt đầu táng đả kinh hồn.

Nhiều Hải Yến dường như đối với giây phút sinh tử vừa qua có chút bồi hồi vô cảm, một đôi mắt hình quả hạnh thắm đẫm nước mắt, nàng nhìn Sử Hạo, nức nở giận giữ thét:

- Tiểu Hạo, rốt cuộc là tại làm sao? Tại sao ngươi lại biến thành như vậy? Trước kia nhà ngươi hòa nhã như thế, thân thiện như thế, thế nhưng bây giờ, ngươi lại đồ đốn như thế, hơi một tí là ra tay đánh người, tính khí thô bạo, kiêu căng ngạo mạn, hung hăng độc đoán. Ngươi trước kia không phải ghét nhất loại người ấy sao? Tại sao bây giờ ngươi lại trở thành loại người đó? Ngươi có xứng đáng với bà nội của ngươi không? Tại sao ngươi trưởng mà không chịu thành (người dài nhưng óc vẫn ngắn-dịch giả). Ngươi luôn miệng nói rằng sau này lớn lên sẽ cho bà nội và mọi người có được những ngày tươi sáng, nhưng thật ra ngươi chỉ là kẻ quan tâm đến chính bản thân mình, giờ đây ngoại trừ gây họa ra, nhà ngươi có thể làm gì? Ngươi dựa vào đâu để bước chân ra xã hội. Thầy Dương nói không sai, người sa lầy như vậy, thì cuối cùng cũng chỉ thành những con người ở dưới đáy của xã hội mà thôi, ngươi cho rằng người như thế là rất tài giỏi có phải không, ngươi là cái loại tồi tệ.....

Nói xong câu cuối cùng, Nhiều Hải Yến hét lên gần như khản cả giọng.

- Cảm ơn!

Sử Hạo lạnh lùng nói, thanh âm không lớn, nhưng mang theo vẻ lạnh lẽo đến thấu lòng người.

Cho tới nay, nàng dường như vẫn là vị nữ thần của lòng ta, ta toàn tâm toàn ý đối với nàng, cho dù nàng đến với kẻ khác, ta vẫn yên lặng mà chúc phúc cho bọn nàng. Thế nhưng, ta thật không nghĩ tới, ta trong lòng nàng cuối cùng lại thành ra cái loại hình tượng này, tính khí thô bạo à, ngông cuồng ngạo mạn hả, hung hãn độc đoán sao, thì ra vậy, trong lòng nàng ta lại là thằng dê tiện như thế. Không đáng một đồng, ha ha ha, buồn cười thật, buồn cười đến nỗi vẫn còn ảo tưởng hảo huyền mà cho rằng có thể khiến cho nàng ấy hồi tâm chuyển ý, ước mơ cùng nàng gây dựng một gia đình, sinh ra một đứa con đáng yêu, cùng bà nội, mọi người tiếp tục sống cuộc sống bình thần hạnh phúc, ha ha, thì ra đều là ta ảo tưởng, giấc mộng này, cũng nên tỉnh đi thôi.

Thời khắc này, trong lòng Sử Hạo khổ tâm không ai có thể hiểu thấu, bộ ngực của hắn bị đè nén thật đau đớn, thêm lần nữa, hắn nghĩ đến phải khóc thật to, chẳng qua là, hắn nhịn được, hắn sẽ không để cho kẻ nào đó thấy được mặt yếu đuối của nội tâm mình, tuyệt đối không. Xoay mình lại, sắc mặt của hắn không chút thay đổi, ngữ khí lạnh lùng như băng:

- Rất tốt, thì ra ở trong lòng cô, ta lại là như thế, ha ha. Tốt vô cùng. Không văn hóa thì đã sao, không nhà cửa thì đã sao, không bằng hữu thì thế nào, cứ chờ mà xem, một ngày nào đó, ta sẽ khiến cho chúng nhân tất cả đều phải biết, Sử Hạo - Ta không thể đem ra so sánh với bất cứ loại người kém may mắn nào. Một ngày nào đó, ta sẽ cho cô hiểu, dựa vào đôi nắm đấm, Sử Hạo - Ta sẽ đánh ra một mảnh thiên hạ.

Dừng lại một chút, thanh âm Sử Hạo bỗng nhiên pha chút vẻ khác thường:

- Nhiều Hải Yến, hôm nay là ngày mừng một tháng 11, chúng ta quen nhau vừa tròn đúng mười năm rồi.

Ngày này của mười năm trước, anh biết, em vẫn còn nhớ ngày này của mười năm trước bằng không ngày hôm nay em cũng sẽ không yêu cầu anh tan học rồi cùng về nhà, cảm ơn em đã làm bạn với anh trong suốt mười năm qua. Hôm nay sẽ là cái dấu chấm hết cho tình cảm mười năm trời. Anh là loại người nằm dưới đáy xã hội, từ nay về sau sẽ không cùng em quan hệ nữa, hãy bảo trọng.

- Tiểu Hạo.....

Đột nhiên bên tai Nhiêu Hải Yến nổ vang một trận, đầu óc trong chớp mắt bỗng trống rỗng, dường như mọi suy nghĩ đều bị hút ra khỏi đầu bởi câu nói kia của Sử Hạo, nàng kinh ngạc nhìn Sử Hạo đang lững thững bước đi, há miệng như muốn nói điều gì đó, nhưng cuối cùng lại không thành lời. Nàng không biết tại sao khi trông thấy Sử Hạo gây ra tai họa mình lại có cảm giác tức giận như vậy, bản thân cũng biết rõ lòng tự ái của Sử Hạo mạnh mẽ như vậy. Thế mà còn nói ra những lời như vậy....

Với cú xoay người trong phút chốc kia, con tim Sử Hạo dường như đang bị nắm lại thật chặt, điên cuồng bị bóp nghẹt, cả quả tim lẫn bộ não đều đau đớn làm cho hắn mấy lần muốn gục xuống. Mười năm rồi, tình bạn mười năm, tình cảm mười năm. Tại sao cuối cùng ngay cả em cũng lại đối xử với anh như vậy, anh vẫn cho rằng trên thế giới này mọi người đối lập với anh, duy chỉ còn em đứng về phía anh, thế nhưng, bây giờ đây, ngay cả em cũng rời bỏ anh, trừ bà nội và muội muội, anh tựa hồ thật sự chỉ còn lại hai bàn tay trắng. Đã từng có biết bao đêm, ở trong giấc mộng mơ nhìn thấy em, cùng anh tay dắt tay dìu, bước đi chầm chậm dưới chiều hoàng hôn, rồi cùng nhau trải qua quãng đường đời thật dài. Đã từng có biết bao đêm, ở trong giấc mộng em cười xinh xinh, tay em nắm lấy tay anh, hai ta bước tới thiên đường tình yêu, đã từng có biết bao đêm..... Bây giờ, mộng đẹp đã tan vỡ, anh còn lại gì đây?

Sử Hạo nhắm mắt lại, cố kìm nén không để chảy xuống dòng nước mắt nóng hổi, hắn phát hiện ra trong những ngày qua mình tựa hồ càng ngày thêm yếu đuối. Nước mắt luôn không kìm nén được, chỉ chực thoát ra khỏi hốc mắt mà chảy xuống.

Hai tháng trời ngắn ngủi, trải qua thật quá nhiều, rủi ro trong tình yêu, đau đớn sinh và tử, ẩu đả tại trường học, Phương thúc lại rời đi, còn cái thân thể này, mỗi ngày lại một kiêu, ta biết phải làm sao?

Đã từng đứng chờ bên con đường cái, dưới bóng tàng cây ngô đồng cao lớn tươi tốt, đón lá rơi lá tả, ngắm nụ cười ngọt ngào đến từ một cô bé, cô bé này đã từng cùng ta, nắm tay tiến bước, một thước không rời, từng khiến cho ta biết bao nhiêu đêm bật cười tỉnh lại, ngày nhớ đêm mong, tại cái ngày đánh dấu vừa tròn mười năm quen biết, cũng chính là ngày ngăn cách chúng ta thành người của hai thế giới riêng, mười năm đó sẽ giống như ngày hôm qua, chẳng ai còn quen biết ai.

Hình bóng của nàng ở trong kí ức vẫn thực rõ ràng, nhưng lại khiến cho ta không cách nào chạm được tới, Sử Hạo - Ta không cần đến bất cứ sự thương hại nào, mất đi tất cả, ta vẫn là ta.

Vương Hoa kinh ngạc nhìn về phía Sử Hạo, cái thân ảnh kia thất tha thất thểu nhìn thật thê lương, gã bỗng nhiên cao giọng nói:

- Sử Hạo, cậu không phải chỉ có hai bàn tay trắng, cậu còn bọn ta, những người anh em, bất kể cậu có coi chúng ta là anh em hay không, còn ta, Vương Hoa, với cậu luôn là bằng hữu.

Nét mặt của gã nghiêm túc, trong đôi mắt ánh lên vẻ chân thành không gì che giấu nổi.

- Sử Hạo, ta - Tiền Nhâm Hào, với cậu cũng luôn là bằng hữu, mặc dù trước đây hai ta có chuyện xung đột, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến tình bằng hữu của chúng ta, có thể cậu không xem trọng ta, có thể cậu đối với ta trong lòng còn khoảng cách, không sao cả, cậu chỉ cần nhớ, Tiền Nhâm Hào - ta chính là người anh em của cậu, ta tin Long Giang, Trương Thiên Cường cũng không ngoại lệ.

Tiền Nhâm Hào đứng ở bên cạnh Vương Hoa, thần sắc của gã lộ vẻ chăm chú chưa bao giờ có, học sinh Sơ tam Ban 7 lần đầu tiên trông thấy Tiền Nhâm Hào nghiêm túc như thế, tất cả bọn chúng không khỏi vô thức nhìn sang phía Sử Hạo, xem xem hắn trả lời thế nào.

Sử Hạo dừng bước lại, chậm rãi xoay người nhìn bọn họ, ánh mắt hắn khô khan, vô thần, trống rỗng không một tia sắc thái giống như một tử sĩ vô cảm, giờ khắc này không khí gần như đông đặc lại. Trong lòng không ít người cũng giật thót cả lên, rốt cuộc đã bị thương tổn đến mức độ nào mà có thể lộ ra được loại ánh mắt này.

Sử Hạo bỗng nhếch miệng cười với Vương Hoa và Tiền Nhâm Hào. Rồi chợt quay lưng bước đi về phía góc lớp tắm tối. Bằng hữu sao? Cái cụm từ ấy thật là xa xỉ a, ờ, đúng a, thì ra ta vẫn còn bằng hữu.

Với bằng hữu, từ ngữ không cần trau chuốt, lời lẽ không cần câu nệ, chỉ cần một nụ cười, thế là đủ.....

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

27. Chương 27

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 27: Lão hiệu trưởng đầu trọc

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Con người một khi xúi quẩy, uống nước cũng thấy đau răng. Trong giờ học thì gây chuyện với giáo viên, rồi sau đó thì mất đi cô bé cùng mình quen biết trong hơn mười năm trời, cũng là cô bé mà hẳn thâm mến đã lắm, sáu năm. Mỗi tình đầu của hẳn còn chưa bắt đầu đã vội kết thúc, mà lại không thể nào thoát ra được hai chữ “thất tình”. Đến tiết hai hẳn nhận được “thiệp mời” của hiệu trưởng.

Hắn hướng phía văn phòng hiệu trưởng đi tới, vừa đi vừa giận mà âm thầm chửi rủa:

“Dương Lâm, mày là cái con nửa người nửa thú chưa tiến hóa hết, mày là cái giống đột biến gien ngoại lai, là thằng con trai của bọn vượt tuyết trên đỉnh Everest, là cục cứt nằm tắc cống vệ sinh, lại còn dám ton hót với hiệu trưởng, nếu ông mà bị làm sao, ông nhất định xé nát cái nửa thân dưới nhà mày, kêu gọi hàng trăm huynh đệ tới chơi con vợ nhà mày, phạt con gái nhà mày, 56 dân tộc, 56 bông hoa, 56 thằng đàn ông f*** con ** nhà mày, (TQ có 56 dân tộc anh em-dịch giả) tao với mày còn chưa xong đâu, bởi vì đập mày mà bố mày phải đoạn tuyệt với tình cảm mười năm, ài, khi ấy có lẽ ta không nên quá bốc đồng như vậy, cũng có thể nài nỉ tốt cho ta, mẹ kiếp, bất kể nài nỉ tốt vì ai, từ nay về sau, Sử Hạo ta cũng phải tay trắng gây dựng cơ đồ, để cho chúng nhân nhìn vào mà thấy được chí khí ông mày so với thân thể tuyệt đối là cao hơn.”

Sử Hạo là một đứa có tầm nhìn “tương đối xa”, sự việc đã phát sinh đến mức độ này mà nghĩ ngợi lung tung mãi, cũng chưa đầu vào với đầu, chẳng bằng gã suy nghĩ kĩ lưỡng nên ứng phó với tay hiệu trưởng ra làm sao, cái tội táng giáo viên, vợ vẫn là đuổi học như bốn, quan trọng nhất chính là bà nội, nếu để cho bà cụ biết mình ở trường gây ra chuyện lớn như vậy, nhất định sẽ rất thương tâm, rất thất vọng.

Văn phòng hiệu trưởng ở lầu bốn khu giảng đường, đi qua một cái hành lang dài, lại qua mấy thêm văn phòng, phòng học khác, rốt cuộc cũng tìm được một cánh cửa đề chữ “hiệu trưởng”.

Con người ta luôn luôn có rất rất nhiều cái lần đầu tiên, lần đầu tiên luôn luôn được khắc sâu trong trí nhớ, cho nên, lần đầu tiên vào văn phòng của hiệu trưởng, lòng Sử Hạo cũng đôi chút có vẻ thấp thỏm, hơn nữa, bây giờ là một thân mang tội, hẳn gõ cửa mà lòng thì nơm nớp lo sợ, bên trong cửa chợt truyền đến một đạo âm thanh:

- Vào đi.

Tuần nào cũng vậy, đều là phải nghe chất giọng thô kệch ê a ề a như tiếng vịt đực này diễn giảng trong nửa giờ, Sử Hạo đương nhiên là có thể nhận ra đây là tiếng lão hiệu trưởng. Tâm tình bình tĩnh một chút, trong lòng thầm mắng:

“Mẹ kiếp, cùng lắm thì nghỉ cha nó học, phong ba bão táp đến cũng đã đến, một chút rắm chó há lại có thể hù dọa được Hạo ca uy danh đã hiển hách”.

Nghĩ được như vậy, Sử Hạo thoải mái hơn nhiều, không câu nệ đẩy ngay cửa bước vào.

Vào trong văn phòng, đập ngay vào mắt là một bàn làm việc rất phổ thông, bao gồm một máy tính cùng một chút văn kiện, tài liệu. Trước bàn làm việc được bày ba chiếc ghế sắp xếp rất ngay ngắn, lão hiệu trưởng “thông minh tuyệt đỉnh” nọ đang ngồi trước máy vi tính gõ gõ cái gì đó, vì tầm mắt còn ở khá xa nên hẳn cũng không nhìn rõ gì cả, Sử Hạo mon men tiến gần, rồi mới phát hiện ra quả đầu trọc của lão hiệu trưởng hấp dẫn đến cỡ nào, bóng nhoáng, sáng coong, quả thực có thể soi gương được.

- Trò chính là Sử Hạo?

Lão hiệu trưởng chậm rãi ngẩng đầu nói, nhìn Sử Hạo với vẻ mặt hòa nhã.

Sử Hạo cảm thấy lão hiệu trưởng này tựa hồ cũng không quá lên mặt dạy đời như trong “truyền thuyết” ngược lại có một cảm giác rất bình dị, rất gần gũi. Hắn cúi đầu, nhẹ giọng nói:

- Đúng ạ, thưa hiệu trưởng, con là Sử Hạo.

Hiệu trưởng ngó Sử Hạo đánh giá đầy hứng thú, lại phát hiện thấy học sinh trước mặt này kín đáo hàm súc thật giống như một nông dân mới lên thành phố, một thằng bé rất biết điều, tướng mạo rất tri thức, thân thể thì nhỏ con, nhìn thể nào cũng không giống với một kẻ có thể quật ngã tay giáo viên thân ét tám kia. Hiệu trưởng nghi ngờ hỏi:

- Có người tố cáo, nói trò đánh thầy giáo Dương, có chuyện này không?

Sử Hạo biết, nhất định là do cái thằng khốn kiếp Dương Lâm kia ghi hận trong lòng, hết tiết xong là chạy vội đi mà ton hót với lão hiệu trưởng, lúc đó “hiệu trưởng gây án” cũng bị bao người chứng kiến, nếu mà bốc phét nhất định là hỏng, vì vậy Sử Hạo cúi đầu, tựa như một thằng bé vừa phạm lỗi lầm, lí nhí nói:

- Đúng ạ, bởi vì thầy ấy đánh con, đã làm cho tâm hồn con bị tổn thương không thể vãn hồi, con trong lúc nóng vội đã ra tay đánh thầy ấy một cái, nhưng con không rõ tại sao thầy ấy lại bay xa đến thế.

Thằng cha này quả thực rất xứng đáng được trao giải Oscar, vô luận là nét mặt hay ngữ khí cùng động tác biểu đạt đều vô cùng chân thật. Trình độ loại này không phải ai cũng có thể làm được.

- Nghe nói trò còn uống rượu, là một người học sinh, uống rượu say, đánh thầy giáo, trò có biết hành vi này tồi tệ cỡ nào không?

Rốt cuộc hiệu trưởng vẫn là hiệu trưởng, hơn nữa còn là lão hiệu trưởng với cái đầu không đến mười cọng lông, thông minh như thế thì bảo làm sao mà lờ bịp được lão.

Mẹ nó, học sinh đánh thầy giáo thì coi là đạo đức bại hoại, hành vi tồi tệ, còn thầy giáo táng học sinh lại là lẽ đương nhiên, cái đ** gì mà “nghiêm sư xuất cao đồ (1)” bố mày khinh. Đây rốt cuộc cũng chỉ là mớ lô gic hỗn tạp của mấy thằng cha khốn khiếp lý luận ra, ông mà biết mày là thằng nào, ông chém chết. Bất quá những lời này đương nhiên chỉ có thể nói ra trong lòng, Sử Hạo cũng không ngu đến nỗi cùng lão hiệu trưởng đi đôi co những cái thứ như thế, khúm núm nói:

- Thưa hiệu trưởng, con biết con sai, hôm nay là sinh nhật của con, con hơi cao hứng nên đã nhấp một chút rượu, con có tội, xin thầy trừng phạt con.

- Trừng phạt là lẽ đương nhiên, ngày mai gọi cha mẹ trò tới đây một chuyện.

Lão hiệu trưởng khoát tay áo, thằng nhỏ này biết điều như thế thì làm sao có thể ra tay đánh thầy giáo được, cứ rượu vào thật đúng là hỏng hết cả việc a.

Dương Lâm là một giáo viên có phẩm vị tại Nhị Trung, mặc dù có chút khuynh hướng bạo lực, nhưng khả năng sư phạm đúng là không hề nói ngoa, được coi là giáo viên hóa học hàng đầu tại Nhị Trung, cũng khó trách lão hiệu trưởng lại bảo vệ gã như vậy. Gã hết lần hết lượt vi phạm quy chế trường học “không chửi học sinh”, “không đánh học sinh”, nhưng rồi nhà trường cũng giả câm giả điếc phẩy tay cho qua.

Sử Hạo nghe xong lời này suýt nữa cầm đầu xuống đất, hấn vốn cho rằng lão già hiệu trưởng giờ cao đánh khê, nhẹ dạ mềm lòng, ngoài miệng cảnh cáo, một lần rồi xong, thật đ** nghĩ tới cái lão gia hỏa này nó ác như vậy, sơ xuất quá, sơ xuất quá, Sử Hạo thần nhiên nói:

- Không có

Lão hiệu trưởng kinh ngạc nhìn Sử Hạo.

- Thực sự là không có, con cũng muốn tìm bọn họ lắm ấy chứ.....

Sử Hạo đang muốn nói nốt, nhưng rồi lại thôi.

Lão hiệu trưởng im lặng trong phút chốc, thanh âm hòa hoãn đi rất nhiều.

- Vậy kêu người giám hộ của trò tới đây một chuyến, chuyện này nhất định phải báo có người nhà của trò, đến làm cho rõ ràng mới được.

- Ô, hai chúng ta ở đây cũng có thể bắt đầu làm cho rõ ràng mà.

Sử Hạo đi thẳng vào vấn đề rành mạch nói:

- Thầy hiệu trưởng, rốt cục là muốn thế nào, thầy nói thẳng luôn đi.

Hiệu trưởng thở dài nói:

- Nhà trường nhất định sẽ ghi trò một lỗi nặng, sau đó trò còn phải bồi thường chút tiền thuốc men cho thầy giáo Dương....

Không đợi hiệu trưởng nói xong, Sử Hạo thần thái khác thường, hùng hùng hổ hổ vênh mặt lên nói:

- Ghi tội thì có thể, tiền thuốc tiền thang không có đâu, con còn đang muốn hấn bồi thường tổn thất tinh thần cho con đây. Hấn đối với con nhục mạ nhân phẩm, đánh đập tàn nhẫn, thóa mạ chửi rủa rất là độc ác, các bạn học cả lớp còn có thể làm chứng, nếu hấn thật muốn kiểm chuyện, con sẽ không ngại cùng hấn làm trận náo nhiệt đâu.

Sử Hạo cũng bực cả mình, cùng lắm ông mày hô bọn Vương Hoa, Tiền Nhâm Hào ra quân huyền náo một chuyến, dọa cho lão này mất cả chí lẩn chài, ông mày không tin một tay huyện trưởng cộng một tay cục trưởng lại không trị nổi cái chức hiệu trưởng quèn nhà lão.

Đứa bé ngoan à, ta thế quái nào vẫn cảm thấy là lạ, thì ra là mày một mực giả bộ đáng thương, lão hiệu trưởng cũng không có tức giận, vẫn như cũ thần nhiên nói:

- Sử Hạo, thái độ của trò như thế là không được, ông ấy dù sao cũng là thầy giáo, học sinh đánh thầy giáo chính là đại nghịch bất đạo.

Đkm cái thứ chó má này, học sinh táng giáo viên thì cho là đại nghịch bất đạo, giáo viên táng học sinh thì coi là cái rắm gì hã, bình thường chỉ nghe nói giáo viên dùng phương thức nào, ra làm sao để tra tấn thể xác của học sinh, rồi thì gãy xương, nội thương chỗ nào cũng có, đểch bao giờ thấy giáo viên bị trừng phạt ra sao. Mặc dù nói học sinh đánh giáo viên là sai, nhưng không thể phủ nhận là thằng giáo viên kia thực sự rất quá quắt. Căn bản là không chịu ngó nghiêng tình hình thực tế, chỉ ngồi một chỗ nghe lời một bên rồi lồi bô mày ra mà hành hạ, lại còn muốn tiền thuốc tiền thang, có mà bố cho chúng mày tiền phí hỏa thiêu, đm, thực đúng là rấn chuột một ổ, bao che cho nhau, thói đời là thế đ** nào ấy nhĩ.

Sử Hạo cố nhin một phát đập bàn, vẻ mặt ôn hòa nói:

- Thầy hiệu trưởng, chuyện này là con sai, nhưng con cũng hy vọng thầy có thể xử lý công bằng, không nên đem hết trách nhiệm đổ tất xuống đầu con, ngài hấn là hiểu rất rõ tình hình thực tế của sự việc để có thể đưa ra quyết định. Dĩ nhiên, con biết con không có tư cách gì để chỉ trích ai hay ám chỉ cái gì đó, con chỉ là muốn nhận được sự đối xử công bằng.

Lão hiệu trưởng chột nhìn Sử Hạo mấy lần, đối với học sinh trước mắt này tựa hồ bắt đầu có chút ngạc nhiên, dám thẳng thắn đối mặt với lão, thằng nhỏ này không hề mang theo cái vẻ nông nổi ở độ tuổi của nó, ngược lại đạo lý nói ra rất rành mạch, cây ngay không sợ chết đứng. Lão hiệu trưởng dừng lại một chút, rồi chột nói:

- Trước tiên trò quay vào học đi.

- OK.

Sử Hạo nghiêm trang dùng phương ngôn Mỹ quốc rồi vọt luôn ra khỏi phòng. Nhưng thật trùng hợp lúc ở hành lang gặp ngay Dương Lâm, Dương Lâm hình như là đang đi vào văn phòng lão hiệu trưởng, trên lỗ mũi hầy còn dán một miếng băng gạc, xem ra mới vừa trở lại từ phòng y tế, Sử Hạo huýt sáo, rung đùi đắc ý, ngông nga ngông nghênh hướng phía gã này khoa chân múa tay, chọc ngay ngón giữa, rồi đi xuống lầu.

Dương Lâm cực kỳ tức giận, máu đã dồn cả lên não, thiếu chút nữa là xông ra quyết chiến cùng hắn, bất quá lại nghĩ tới cảnh tượng trong giờ học Sử Hạo một đám đánh bay luôn gã, cuối cùng gã đành tự an ủi mình: “Bốc đồng sẽ bị trừng phạt”

(1) Nghiêm sư xuất cao đồ: thầy nghiêm mới có trò giỏi

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

28. Chương 28

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lật Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 28: Cảm ơn người anh em

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Đánh thầy giáo, cái chuyện này quả thật là một màn vô cùng âm ỉ, trong vòng một ngày, bên trong trường học đã truyền tai nhau, xôn xao bàn tán. Mấy ngàn học sinh trường Nhị trung, không người nào là không biết tới đứa học sinh trâu bò do Sơ tam Ban 7 “đào tạo” ra, dám táng cả tay nổi tiếng “bạo lực lão sư” trong trường, không ít học sinh hưng phấn quá mức vỗ đùi đánh đét một phát, đó là tâm nguyện trong lòng bọn chúng trong suốt bao nhiêu năm qua, rốt cục có tay đàn anh thay thế bọn chúng ra mặt xử lý, ngấm lại cảnh tượng nọ, thật là hả lòng hả dạ biết bao nhiêu.

Bất quá chuyện này cũng không thể yên ổn như vậy được. Dương Lâm hình như từng sửa rằng nếu Sử Hạo chịu trả giá thật cao, gã sẽ công khai trước mặt hiệu trưởng cùng nhiều vị giáo viên khác bỏ qua cho Sử Hạo. Ngược lại nếu như Sử Hạo không công khai xin lỗi cộng thêm không bồi thường tiền thuốc thang cho gã, gã sẽ đem thủ đoạn luật pháp vận dụng vào để bảo hộ cho quyền lợi hợp pháp của chính mình, nếu không phải có vài thầy giáo thân thể cường tráng cố gắng lôi đi, có lẽ lúc ấy Sử Hạo đã một cước sút tung gã đi rồi.

Cuối cùng chuyện này càng lúc càng âm ỉ hơn, thậm chí còn vang đến cả Cục Giáo Dục, giáo viên trường học tự nhiên là cá mè một lứa, đối với đứa học sinh dám cả gan mà táng cả thầy giáo bọn họ cũng chẳng có chút cảm tình gì, vì vậy rồi rít mà lên án phê phán nào là tố chất học sinh rất kém, đạo đức bại hoại, cử chỉ tồi tệ, ngôn ngữ dung tục, vi phạm quy định nhà trường, kiên quyết phải đuổi học.

Đồng đảng giáo viên hợp lại “chung một chiến tuyến”, thanh thế rất lớn, xu thế chung đều là phải diệt trừ tận gốc cái tên bại hoại làm ô uế môi trường học đường - Sử Hạo. Người trên Cục cũng rõ ra có chút biểu hiện, liền chuyển công văn xuống, yêu cầu chỉnh đốn lại kỷ luật nhà trường. Do vậy, Sử Hạo không thể nghi ngờ chính là con vật tể được tuyển chọn đầu tiên để “giết một người, răn trăm người”, chẳng hề thêm cân nhắc, Sử Hạo đang phải đối mặt với nguy cơ bị đá ra khỏi trường học. Bất quá lúc này, một tay nhân vật đẳng cấp BOSS lại xuất đầu lộ diện, trải qua một phen hòa giải của gã, lệnh đuổi học được rút xuống thay

bằng việc giữ lại trong trường chờ theo dõi, nhưng tiền thuốc tiền thang vẫn phải trả đủ, gã này chính là ông bố của Tiền Nhâm Hào.

Cuối cùng nhà trường quyết định, vì chuyện Sử Hạo đánh thầy giáo, hắn sẽ được giữ lại trong trường chờ theo dõi, và phải bồi thường 300 đồng tiền thuốc thang, nhà trường cũng thật tráo tráo mặt dày khi đem công văn đó dán lên bảng thông báo chung của trường học, kính báo toàn bộ tất cả giáo viên cùng học sinh.

- Mẹ kiếp, cái thằng chó Dương Lâm, từ rày về sau bố dìm mày chết.

Sử Hạo vừa nhận được thông báo kỷ luật của nhà trường, vội vàng chạy bán sống bán chết đến bên hồ nước nhỏ của trường học, đem một đám học sinh thối tha đang tình tự yêu đương chửi ột trận, nghe phong phanh rằng đi bên cạnh hắn còn có bốn người Long Giang, Tiền Nhâm Hào, Vương Hoa, Trương Thiên Cường, sẵn sàng chuẩn bị tinh thần để ngăn cản những hành động điên rồ của hắn, ai mà biết được cái tay đàn anh đầu thiếu chất xám này liệu có nghĩ quẩn mà nhảy xuống hồ tự vẫn hay không, hay là lại đem những học sinh khác mà ném xuống hồ.

- Hạo ca, cậu có thể đừng làm loạn được không hả, cậu bây giờ đang trong thời kì “án treo” đó, làm ra chuyện vặt cũng có thể đuổi học a.

Long Giang vội vàng nhắc nhở hắn.

- Hắc hắc, nếu hắn muốn cho lão tử không còn đường đọc sách, lão tử sẽ làm cho hắn không còn sách mà dạy.

Sử Hạo khước miệng khê nhếch lên, lộ ra nụ cười lạnh thật quái dị, làm cho người ta nhìn mà không khỏi phát run.

- Cậu muốn làm gì? Ngàn vạn lần đừng có làm loạn a.

Vương Hoa kinh nghi nhìn hắn, rốt cục đoán không ra hắn đang nghĩ cái gì, hắn bây giờ thân đang mang tội, được lưu lại trường rồi chờ theo dõi, nếu gây ra chuyện thì đương nhiên sẽ bị tống cổ ngay.

- Tiền tổng, giúp ta một việc nhé.

Sử Hạo mang theo nụ cười tà nhìn Tiền Nhâm Hào.

Tiền Nhâm Hào đập lên ngực một quyền hướng về phía Sử Hạo, cười nói:

- Mẹ kiếp, cậu cố ý giễu cợt ta có phải không? Tiền tổng cái gì mà Tiền tổng, có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.

- Giúp ta tìm hiểu xem thói quen làm việc và nghỉ ngơi hàng ngày của Dương Lâm.

Sử Hạo uể oải dựa vào lan can của cây cầu nhỏ, ngắm nhìn hình ảnh phản chiếu của bầu trời và mây trắng trong hồ nước, lặng yên một lúc rồi mới nói:

- Ờ, đúng rồi, lấy cho ta luôn cả số điện thoại nhà hắn nữa.

Trương Thiên Cường mắt hồ trừng trừng, lớn tiếng kêu lên:

- Hạo ca, cậu không phải muốn giết người diệt khẩu đấy chứ?

Thanh âm gã hùng hậu mạnh mẽ, khiến cho không ít học sinh chung quanh đang tình chàng ý thiếp nỉ na nỉ non bị hù dọa đến phát run.

Sử Hạo thiếu chút nữa thì cầm thẳng mặt xuống hồ, liếc gã một cái, vừa cười vừa chửi:

- Đm, giết cái đầu nhà chú ấy, đừng nghĩ ta tà ác như vậy có được không? Không nên hỏi nhiều, đến lúc đó các người sẽ biết...

Sử Hạo cười thần bí, rồi không nói gì nữa.

Vương Hoa cũng biết chẳng thể lôi ra được gì từ trong miệng gã này. Lập tức từ trong túi quần móc ra một xấp tiền mặt đưa cho Sử Hạo nói:

- Sử Hạo, đây là 300 đồng anh em góp chung lại, cậu cầm lấy ném cho cái thứ khốn kiếp kia đi.

Nhà trường bắt Sử Hạo bồi thường cho Dương Lâm 300 đồng phí thuốc thang, nhưng nhóm Vương Hoa cũng biết rõ gia cảnh của Sử Hạo vì vậy đã âm thầm giúp hắn gom đủ 300 đồng.

- Cát tiền đi.

Sử Hạo cũng chẳng thèm nhìn đến, thản nhiên nói.

- Sử Hạo, nếu như cậu coi chúng ta là bạn, thì không nên cự tuyệt, cùng lắm thì sau này cậu trả lại cho bọn ta.

Vương Hoa hết lòng giải thích rồi đem tiền nhét vào túi áo của Sử Hạo, nhưng bị hắn ngăn lại.

- Ta nói rồi, cát tiền đi, tấm lòng các người, ta xin ghi tạc.

Sử Hạo nhìn thật lâu bốn người Vương Hoa, Long Giang, Trương Thiên Cường, Tiền Nhâm Hào. Lần đầu tiên hắn có loại cảm giác rất dào dạt, có bằng hữu, thật là hay.

300 đồng với học sinh trung học cũng không phải là ít, nhất là tại một nơi kinh tế không phát triển như huyện Đông Sơn, tiền tiêu vặt hàng ngày của học sinh nhiều lắm cũng chỉ khoảng 10 đồng, nếu như thực sự không phải coi ta là bằng hữu, bọn họ việc gì phải đi làm như vậy? Tiền là chuyện nhỏ, nhưng cái chính là tấm lòng của bọn họ mới khiến cho Sử Hạo thực sự có chỗ cảm động.

Vương Hoa thấy thái độ của hắn kiên quyết như thế, biết hắn là một kẻ có lòng tự ái rất mạnh, cũng không gượng ép nữa, đem tiền cất đi.

- Cảm ơn những người anh em, tiền thuốc tiền thang tự ta có cách giải quyết.

Sử Hạo ngữ khí bình tĩnh, nhưng trong lòng lại nổi lên từng đợt rung động, trái tim yên lặng đã lâu, giờ khắc này bắt đầu đập trở lại.

Mấy người hàn huyên trong chốc lát rồi mỗi kẻ một nơi, Sử Hạo vô công rồi nghề đứng ở cửa phòng ăn, lượng người trên sân bãi thật là đông, nhưng có ngồi chồm hổm cả buổi cũng chẳng trông thấy bất cứ nữ sinh nào “cô đơn”, ả nào có chút nhan sắc thì ngay lập tức bị đứa nhanh tay nhanh mắt đoạt đi ngay. Sử Hạo vô cùng bức mình, phần nộ bước ra khỏi cổng trường, xem ra phải mò ra tận đường cái, đi đi lại lại một lúc may ra mới có thu hoạch.

Ánh dương quang của mặt trời lặn, đồ ăn chậm rãi đi ngang qua rừng cọ dừa, đang là giờ tan tầm cao điểm, phố lớn ngõ nhỏ ở Đông Sơn huyện tràn ngập tiếng người ồn ào, các loại xe cộ đã không còn dễ dàng phóng được qua những con đường bằng phẳng nữa. Làn gió nhẹ thỉnh thoảng như trên chọc mà thổi tung bay lên làn váy của những “cô em nhỏ” ven lề đường.

- Oa, chân mấy bé này dài thon đẹp quá a, trắng nõn a..... Bỏ mày sợ, trên mặt sao lại nhiều mụn nhọt thế kia, che hết cả lỗ mũi rồi, thật như cái đồi hoa sim ấy, ban ngày mà mò ra đường thì khác gì dọa người ta, chẳng biết có hiểu đạo đức nơi công cộng không nữa.

- O, cô em này cái eo thật nhỏ a, bộ ngực lồi lên như hai cái bánh bao a, chỉ là trên mặt trát phấn quá dày, váy ngắn thêm tý nữa thì tốt, có thể dùng làm quần lót luôn.

- Ô kia, con kia chuẩn quá, đùi đẹp, váy ngắn, eo thon, Ý! Sao ngực lại phẳng?, Oa, cái đkm, hóa ra là thằng đàn ông hóa trang thành, Đm nhà mày bị bệnh a.

Đi trên con đường cái, Sử Hạo hết nhìn đông rồi liếc tây, hai con mắt không ngừng soi mói, ngó nghiêng loạn bậy cả lên, trong đầu không ngừng bình phẩm những thứ mình đi ngang qua hoặc đi ngang qua mình, mắt lác đến nỗi không còn nhìn thấy cả bản thân, chỉ còn lại là các loại “mô hình” phụ nữ đầy gió thơm. Mặc dù tuyệt đại bộ phận đều là chị em của “long tộc” tức là thân hình thì có, tướng mạo thì không, nhưng dù sao lớn lên duyên dáng, có thì vẫn phải có, đùi đẹp, ngực sữa, mông nẩy, Sử Hạo ngắm nhìn mà tâm trí cứ rạo rục hết cả lên.

Một thằng đàn ông thường thức mỹ nữ, ban đầu là nhìn chân, sau đó là nhìn eo, rồi kéo dài lên trên ngực, cuối cùng mới là mặt, đó cũng là bình luận của một vị sắc lang tiêu chuẩn, rất vinh hạnh là Sử Hạo ngay từ nhỏ đã có được loại tư chất này, chỉ cần là mỹ nữ, thì chắc chắn trong lòng tất phải bình luận, kiểu như

đã đạt đến cảnh giới xuyên thấu “bên ngoài”, nhìn thấu “bên trong”. Hắn có thể tự hào mà nói rằng “Ta đã luyện thành rồi”.

- Oa, rốt cục cũng phát hiện ra được một siêu mẫu, ngọt thịt a.....Á..... Nguy hiểm.....

Sử Hạo kinh ngạc cầm đầu cầm cổ nhìn vào một cô bé xinh đẹp, tuy nhiên một chiếc xe hơi đột nhiên dừng lại bên cạnh cô bé, cửa xe mở ra, hai gã to con mặc âu phục màu đen, da ngăm đen, mang theo cặp kính cũng màu đen nhanh chóng đứng ở hai bên cô bé, bàn tay to bè khỏe mạnh duỗi ra hướng về cô bé.

Bắt cóc? Hiếp dâm? Chỉ chớp mắt, trong đầu Sử Hạo đã nhất thời lóe lên hai ý nghĩ bỉ ổi, hắn hình như đã từng thấy qua cảnh đứa bé gái bị hơn chục thằng cao to đen hôi đặt xuống dưới đất rồi thi nhau mà “tàu nhanh”.

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

29. Chương 29

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lật Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 29: Ngực bự a

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Tuyệt sắc mỹ nữ bị bắt cóc ngay trước mặt, đối với một vị sắc lang tiêu chuẩn mà nói quả thực là vô cùng nhục nhã, Sử Hạo bỗng nhiên hét lên một tiếng, một luồng dũng khí không biết từ đâu đột ngột thúc đẩy hắn chạy về phía ả tiểu mỹ nữ kia.

Sử Hạo phán đoán xong, dù còn cách con bé đến 5 mét, nhưng vẫn mạnh mẽ bỏ nhào tới, bất chợt hai chân dồn lực đạp một phát, hất đi đôi cánh tay của hai gã to con đang sắp đụng chạm đến con bé, mượn xung lực, một cước hung hăng đạp lên bụng gã to con bên trái.

Gã đàn ông kia không hề nghĩ tới đột nhiên mọc ở đâu ra một kẻ tấn công gã, bị bất ngờ không kịp đề phòng ăn trọn một cước của Sử Hạo, gã lão đảo, nhưng không ngã, đủ để thấy hạ bàn gã ổn định như thế nào.

Sử Hạo một cước đá trúng, đột nhiên xoay người, nhắm bụng gã còn lại vẫn còn đang bị vây đầy vẻ kinh ngạc, tung ra một quyền, vốn là định đâm vào mặt gã này, nhưng phải cái thân thể của tay này to cao quá khiến hắn không thể làm gì hơn, chỉ có thể chờ thời, tìm cơ hội, dù sao nếu bụng bị dính một đòn nguy hiểm như vậy, tổn thương sẽ là không nhỏ.

Gã nọ phản ứng cũng không chậm, vì thấy kẻ này chỉ là một thằng ranh con lít nhít ớt xanh, do vậy với cú đâm trước mặt gã không thèm để vào mắt, ý muốn là chờ Sử Hạo đánh tới rồi sau đó gã sẽ biếu nó một cái bạt tai cho nó rơi răng rụng mủ, mất nỏ đem dóm. Thế nhưng tới khi cú đâm của Sử Hạo nện thẳng vào bụng gã, gã mới phát hiện ra mình tính nhầm, gã cảm giác không phải bị một thằng ranh đánh trúng bụng, mà quả thực chính là bị trâu húc, lực phủ ngũ tạng hình như bị một khối gì đó ép chặt lại, từng đợt đau đốn quần quai.

Người trên xe tựa hồ phát hiện ra tình huống bên ngoài xe, có hai gã mở cửa trước ló đầu ra ngó nghiêng.

- Sững với sờ gì nữa, còn không chạy

Sử Hạo đột nhiên gặp trở ngại, tự hại chính mình với sự bốc đồng thái quá của bản thân, cùng lúc này, con bé xinh đẹp không thể tưởng tượng kia vẫn còn đang ngây ngốc, mở to cái miệng nhỏ ngo hần nhìn chăm chăm.

Mặc dù ta lớn lên vốn là kẻ cao to uy mãnh như thế, nhưng cũng biết phân biệt tình huống rõ ràng, không chịu mở miệng nhờ cứu mạng ta đã không tính toán rồi, thậm chí ngay cả đến việc chạy đi cũng không thêm chạy, hay là định chờ đợi Superman, cái thằng cha chuyên mặc quần lót ngược tới cứu vớt hả?

Sử Hạo thấy hồn con bé vẫn chưa chịu nhập vào xác, vội vàng kéo theo cánh tay nhỏ của nó, ba chân bốn cẳng chạy như điên. Mới vừa rồi hạ được hai thằng to con kia hoàn toàn là chiến thắng nhờ việc đánh lén, động thủ trước, hơn nữa thân hình thấp bé vóc dáng nhẹ cân của hắn cũng khiến cho đối phương có chút ý nghĩ khinh địch, đến bây giờ mới thấy được chút hiệu quả, thật cũng muốn mặt đối mặt mà giáp lá cà với chúng nó lắm nhưng có chút khó khăn, hướng chỉ trên xe bọn chúng còn có đồng bọn, lúc này không chạy, còn đợi lúc nào.

Tốc độ của Sử Hạo không thể nói là chậm được, dù kéo theo con bé xiên xọ lung tung ở trong dòng người nhưng cũng có thể sánh ngang với vít số 3 của xế hộp, hắn cũng không thêm nhìn lại xem truy binh rốt cuộc có đuổi theo không, cứ cầm đầu cầm cổ chạy đâm vào những chỗ đông người, vừa chạy, hắn vừa nghĩ, đầu óc của Sử Hạo không lúc nào nhàn rỗi cả, lúc này trong nội tâm hắn đang có một cuộc đấu tranh rất kịch liệt.

“Ta xả thân cứu ả, tóm lại là nên bắt ả dùng thân báo đáp hay cứ để cho ả thoải mái suy nghĩ về số tiền mấy trăm vạn nấy, hay là trước tiên thì dùng thân báo đáp, rồi sau đó lấy mấy trăm vạn làm hồi môn, không được, không được, thân là một chàng trai của thời đại, không thể có lòng tham như vậy được, bảo ả dùng thân báo đáp, rồi thoải mái mà tặng ình vài khu nhà to, có thêm ít xe đua thì tốt, ta cũng không nên quá đáng quá, Oh yeah, nam đồng trinh, chào mày nhé.”

Bằng qua mấy ngã tư, Sử Hạo cũng thấy bỏ cả hơi tai, thỉnh thoảng lại quay đầu đầu nhìn ra phía sau, xác định lũ người kia không đuổi theo rồi mới dám dừng lại, tâm lý kích động khẩn trương cũng bình tĩnh đi một chút. Sử Hạo xoay người tính chuẩn bị cùng con bé nói chút chuyện đền ơn đáp nghĩa, với đạo lý “tích thủy chi ân đương dũng tuyền tương báo (1)”, ta cứu ả như vậy, món ân tình này thật sự quá lớn, thế nào cũng phải báo đáp cho thật xứng.

Con bé chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mặc cái áo váy trắng tinh, tôn lên màu da trắng nõn không tỳ vết, mái tóc ngang vai mềm mại rủ xuống, tỏa ra mùi thơm nhàn nhạt, bởi vì chạy quá độ, mồ hôi đã thấm ướt ra cả bộ y phục màu trắng.

“Trời ơi, phụt m** nó máu rồi, nếu đây là sự trừng phạt, ta nguyện bị phạt suốt đời”

Đối mặt với loại cảnh tượng bóng bẩy như vậy, nồng độ adrenalin trong máu Sử Hạo cứ ùn ùn tiết ra, nhịp tim bắt đầu gia tốc, huyết áp tăng cao, suýt chút nữa thì phun ra một cột máu mũi. Thừa dịp con bé còn chưa đứng thẳng, tầm mắt Sử Hạo hỏa tốc tập trung lại lên cơ thể cùng bộ ngực cao vút ưỡn thẳng không gì sánh bằng. Trước tiên cứ phải đớp no con mắt đã rồi nói gì thì nói, cơ hội như thế là ngàn năm có một a, trước kia dòm trộm Hải Yến, cứ phải đợi lúc nàng ta cúi xuống buộc giày mới thấy được có một nửa, lần này là phiên bản hoàn chỉnh a.

- Này, nhìn đủ chưa, người còn nhìn.... Đồ sắc lang...

Con bé đứng thẳng dậy, lại phát hiện ra mới vừa rồi thằng cha nam sinh rắc rối này còn kéo mình lôi đi như điên, thậm chí đôi mắt thì tí hí ngo nghiêng cứ nhìn chăm chăm vào cái chỗ kia của mình, hơn nữa lại còn mang theo nụ cười mờ ám rất khả ố, xem qua bộ dáng thì thư sinh ốm yếu, hóa ra cũng là một thằng tiểu dê cụ, mặt người dạ thú. Trong lòng con bé trước tiên gán lên mặt Sử Hạo cái mác sắc lang, sau đó hai tay che lấy ngực, phần nộ nhìn hắn.

- Nhìn..... Nhìn đầu mà nhìn.... A.... Cô nhìn xem, đêm nay ánh nắng rực rỡ thật, đêm nay trời trong rất nhiều mây, mặt trời hôm nay tròn trịa quá, tựa như móng út của Hằng Nga, người ta thường nói tròn trịa nhất, chính là mặt trời ngày mười lăm. (2)

Hành vi nhìn trộm vừa bị bắt tại trận, dù là Sử Hạo da mặt đã được rèn luyện dày như bức tường thành, cũng không kìm được xấu hổ nói năng bắt đầu lộn xộn.

Sử Hạo cố nót thêm một phần nghìn giấy rồi đem đốt dải từ trong hàm răng đang sắp chảy ra nuốt trở vào. Lúc này lại bắt đầu đánh giá tiếp con bé, mới vừa rồi vẫn chưa nghiên cứu kỹ bộ ngực của ả, vẫn không hiểu tại sao mà ả này lớn lên cái đó nhìn nó lại ngon đến thế.

- Mặt trời thì có ngày nào không tròn? Người vẫn nhìn Đồ lưu manh.

Con bé vốn định dùng lời lẽ nghiêm khắc để mắng gã này một phen, nhưng chẳng ngờ tầm mắt của thằng tiểu dê cụ này vẫn cứ lảng vảng, xuyên qua xuyên lại quanh bấp đui cùng bộ ngực mình. Mặc dù mình quả thực ngực có hơi lớn, đui có hơi đẹp thì cũng không cần thiết phải nhìn như vậy a.... Hơ, cái gã sắc lang này cũng còn chút tinh tường....

- Đừng gọi lưu manh hay sắc lang, rất là khó nghe, dù gì ta cũng là ân nhân cứu mạng của cô, nếu vừa rồi không phải là ta anh đừng quên mình, quả cảm không sợ chết cùng lũ thổ phỉ kia vật lộn, cô bây giờ có lẽ đã bị trói tại một ngôi miếu đổ hoặc ở một bãi rác vùng ngoại ô huyện thành, sau đó bị chục thằng già ngồi đã rũ tù, như lang như hổ mà vật ngựa ra, bắt đầu tiến hành xâm hại cô cực kỳ là tàn ác, sau đó thì vứt xác vào trong rừng, nói không chừng còn gặp phải đám biến thái thích xoi tái xác chết. Nếu không phải ta đã trải qua chiến đấu thập tử nhất sinh để cứu cô ra, những điều trên hoàn toàn đã có thể phát sinh, đây tuyệt đối không phải kể chuyện kinh dị.

- Ồ

Con bé hung dữ lạnh lùng nhìn Sử Hạo:

- Người chẳng những là đồ sắc lang, trong bụng toàn những thứ bỉ ổi, bắt cóc cái gì mà bắt cóc, đó là vệ sĩ của cha ta tan học đến đón ta, nếu không phải do người, người ta giờ đã về đến nhà ăn cơm rồi, bây giờ một thân ướt đầm mồ hôi, khó ngủ chết.

Con bé bắt đắc dĩ liếc hẩn một cái, bắt quả trong lòng cũng phải cười thầm, thì ra vẫn còn có người ngu như vậy, cho là đụng phải chuyện bắt cóc, hẩn đúng là dám làm cái việc “anh hùng cứu mỹ nhân” thật, bắt quả mấy tay vệ sĩ của cha thật là vô dụng, ngay cả một đứa học sinh đánh cũng không lại, vạn nhất sau này gặp phải chuyện như thế thật, mong là sẽ không giống như những gì gã kia nói, cái gì mà bị trói đến ngôi miếu đổ rồi bãi đổ rác? Ồ... Thật là tà ác.

Sử Hạo suýt chút nữa thì té đập mặt xuống đất, khí tuyệt thân vong, mình mạo hiểm ngay cả tính con mẹ nó mạng đi cứu người, còn tưởng rằng là bị bắt cóc, nguyên lai ra là đám vệ sĩ đón tiểu thư đi học về, khó trách bọn to con đó ăn mặc trang phục rất thống nhất, so với trang phục bọn xã hội đen thật là giống nhau đến vài cả lọ. Đm nó, khu nhà của ta, xe đua của ta, mỹ nữ của ta, a, mất hết cả rồi. Bắt quả bọn đàn bà này thật đúng là lũ trọc phú a, đi đi về về đều có cả ô tô đưa đón.

Nghĩ đi nghĩ lại, mình cũng không có lỗi, ngược lại vẫn còn hưởng thụ được một phen no con mắt, ngực là thật là bự á, hẩn đột nhiên cảm thấy thoải mái, bĩu môi nói:

- Đón con gái dùng cả ô tô, cha cô thực sự rất là có tài..... à đúng, mấy giờ rồi nhỉ?

Con bé nhìn xuống cái đồng hồ điện tử đeo trên cổ tay, không chút nghĩ ngợi nói:

- Sáu giờ hai mươi

- Ồ, đã sáu giờ hai mươi

Sử Hạo lơ đếnh gật đầu, chợt rú ầm hét toáng lên:

- A, hơn sáu giờ, chết mẹ ta rồi, tiết tự học a....

Sử Hạo chợt nhớ lúc sáu rưỡi là có tiết tự học, giờ cũng đã sáu giờ hơn, thân là một người học trò giỏi, chăm chép bài, tại sao lại có thể vào muộn được, Sử Hạo chẳng kịp chào hỏi, xoay người bỏ chạy.

- Này, chờ chút, người học ở đâu, tên là gì?

Con bé tức tối dậm chân, gã này thế quái nào ấy nhỉ, nói đến là đến, nói đi là đi à, bà cô người đường đường là một đại mỹ nữ, người nhìn hết rồi muốn bỏ chạy hả? Nếu nhớ mang bầu thì biết làm sao?

- Sử Hạo, Đông Sơn Nhị Trung

Sử Hạo đang chạy như gió, hình như buột miệng nói ra, gã cũng không biết việc đích gì mình phải nói cho ả đó biết? Hết hôm nay, ả vẫn như cũ là tiểu thư nhà giàu, còn mình vẫn như cũ là nước chảy bèo trôi, tựa như hai đường thẳng giao nhau, tiếp xúc trong thời gian ngắn ngủi sau đó lại kéo dài đến vô tận, khoảng cách lẫn nhau càng ngày càng xa.

(1) Nguyên văn: (đại ý chung là: nhận một chút ân huệ nhỏ, phải báo đáp gấp bội)

(2) Lúc đầu đọc cũng thấy là lạ, sau mới biết là gã này có bệnh =))

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

30. Chương 30

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 30: Lưu manh cũng động tâm trước mỹ nữ

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Tình cờ gặp gỡ một cô bé xinh đẹp, Sử Hạo cũng hy vọng có được một kết quả khả quan nào đó, thế nhưng cuộc sống của hắn cũng không vì thế mà trở lên kích động hay đảo lộn. Đúng như hắn nghĩ, hai đường thẳng giao nhau, chẳng qua cũng chỉ là cắt nhau trong một cái chớp mắt ngắn ngủi, thế giới mà hai bên lưu lại cũng chỉ là một vết tích mà thôi, rồi lại theo phương hướng riêng của mình mà kéo dài đến vô tận, có lẽ đây chính là điều đáng buồn của xã hội, thế nhưng, duyên phận nó là như thế, luôn luôn nằm ngoài dự đoán của tất cả mọi người.

Sử Hạo vô cùng lo lắng chạy như điên về trường học, nhưng trong đầu vẫn như cũ luẩn quẩn với hình bóng của mỹ nữ vừa mới gặp gỡ kia, nói thật là con bé đó quả thực quá mê người, mang thân xác của con người và hương sắc của ma quỷ, hắc, nếu như lúc ấy mình hỏi qua tên tuổi và địa chỉ của ả thì tốt quá, dẫu sao cũng coi như là một chuyện làm quen, sau này không biết chừng có thể nhờ vả tiểu phú bà đó kiếm chút đỉnh, nhờ ả chăm sóc, nuôi dưỡng ta, ta đương nhiên đường đường trở thành một phú ông rồi, oa oa oa..... Ách.... Thôi bỏ đi vậy, ta đường đường là một lưu manh thân cao hơn thước, sao lại có thể bám váy đàn bà được, hay là trực tiếp bắt cóc ả nhỉ, hắc hắc....

Chạy liền một mạch, rốt cuộc lúc về phòng học đã trễ mất 25 phút đồng hồ, được cái lần này có tiến bộ, luôn luôn không còn trễ đến nửa giờ nữa. Vứt bỏ hết thảy mọi suy nghĩ về mấy chuyện không đâu, Sử Hạo lắc lắc đầu, đứng ở cửa phòng học, tay phải gõ lên kính một cái, lớn tiếng hét:

- Báo cáo!

Tiết tự học mặc dù không giảng bài, nhưng sẽ có giáo viên quản lý kỷ luật ở trong phòng học, một vị nữ giáo viên trung niên đời “PenIV” (1) đang ngồi trên bục giảng cúi đầu nhìn vào sách giáo khoa, nghe ngoài cửa truyền đến âm thanh, liền quay đầu ra nhìn, lúc thấy rõ tướng mạo của học sinh ngoài cửa thì không khỏi ngây người, chợt cẩn thận dè dặt hỏi:

- Trò, trò sao lại tới trễ?

Sử Hạo không chút chần chừ, nghiêm túc nói:

- Mới vừa rồi đi trên đường gặp phải đứa bé gái, tôi cho rằng đứa bé bị bắt cóc, vì vậy đã anh dũng cùng bọn đạo tặc chiến đấu không ngại sinh tử, cuối cùng liều mình giết địch cứu được cô bé kia, sau đó đưa nó về nhà, do vậy mới đến trễ. Cô giáo, tôi có thể vào học được không?

Mẹ kiếp, ông mày tuy rằng đang ở trong thời gian thử thách nhưng làm đéo gì đến nỗi vào muộn có hai mươi mấy phút rồi đòi đuổi học ông?

Quyển sách giáo khoa trong tay nữ giáo viên mắt tự nhiên run run, thằng học sinh này là cái gì, đã vào muộn lại còn khí thế lớn, rất chi là hùng hồn, còn dám khoác lác bịa ra một cái vỏ thật hay, cái gì mà xuyên qua rừng gươm rừng giáo, bắt quá những lời này bà ta chỉ có thể ngấm ngấm ở trong lòng, đây chính là thằng oắt con mà ngay cả “bạo lực lão sư” nó cũng dám táng, bà ta cũng không muốn bị một thằng học sinh như thế cướp đi trình tiết hơn 30 năm dạy học đáng quý của mình, vì vậy, phẩy tay nói:

- Thôi vào đi.

- Cảm ơn cô giáo.

Sử Hạo nhấc chân bước vào, trong lòng nhủ thầm “Con mụ già này làm sao cứ chăm chăm nhìn vào ta thế nhỉ, chẳng lẽ động đực rồi, bố mày khinh, này mụ gái già, lão ngu ta thích ăn cỏ non cơ, Pei!”

Nhiều Hải Yến thần sắc có chút ảm đạm, từ lúc thanh âm Sử Hạo vang lên, tầm mắt nàng liền dừng trên người Sử Hạo, thế nhưng, hần lúc đi ngang qua, từ đầu chí cuối cũng không hề nhìn mình lấy một cái, có phải mình đã thực sự làm tổn thương hắn rồi không, bị thương đến nỗi ngay cả một chút lạnh lặn để khỏi bệnh cũng không còn sao?

Sử Hạo trở lại chỗ ngồi, liền ngả đầu lên tay, dựa trên vách tường, trong miệng ngậm ngậm cái bút bắt đầu ngấm ngấm, 300 đồng tiền thuốc thang nhất định là không thoát, xin bà nội tuyệt đối là tội ác, bà nội mỗi ngày gom phế phẩm, bán bánh bao, tiền kiếm cũng chẳng có nhiều, không thể nào để cho bà cụ tăng thêm gánh nặng được, hay cướp tiệm vàng? Bắt cóc gái nhà giàu? Đột nhập lầu ăn trộm? Làm những điều như thế thật là mất hết cả hình tượng lưu manh của ta. Ách. Bán trình tiết của ta, cũng không biết chừng lại có vài vị thiếu phụ ấy chứ, thôi thì bán rẻ đi vậy, ài, tiền ơi là tiền, rốt cuộc đào đâu ra tiền đây?

Sau hai tiếng giờ tự học, Sử Hạo vẫn chưa nghĩ ra được biện pháp nào hợp lý, những hành động điên cuồng cũng bị hắn bỏ quên, chỉ vì mấy trăm đồng mà rao bán trình tiết thì thực sự là không đáng. Tan giờ học, Long Giang và Trương Thiên Cường liền chạy tới, cả thêm Vương Hoa, Tiền Nhâm Hào, năm đại lưu manh tụ họp lại, Nhiều Hải Yến lặng lẽ đi theo bên cạnh Vương Hoa, đứng một bên im lặng. Lại chợt gặp Sử Thanh và Trần Thơ Lôi, nhóm tám người đồng đảo bước ra khỏi trường, lêu lổng trên đường trong chốc lát, rồi mấy người mỗi kẻ một ngã, Tiền Nhâm Hào và Long Giang chịu trách nhiệm đưa Sử Thanh về nhà, Vương Hoa thì đưa Nhiều Hải Yến, một cách rất tự nhiên Trần Thơ Lôi được phân phối cho Sử Hạo.

Dọc đường đi, thần sắc Sử Hạo có chút u ám, trầm mặc không nói, Trần Thơ Lôi cúi cái đầu nhỏ nhìn xuống mặt đường bằng phẳng, ánh đèn lơ mơ nhu hòa chiếu rọi lên khuôn mặt nó, giống như được phủ một tầng lụa mỏng, thật động lòng người đến khó tả.

- Hạo ca, tại sao anh không nói chuyện?

Một lúc lâu sau, Trần Thơ Lôi rốt cục không nhịn được mở miệng hỏi, trên khuôn mặt đôi mắt của hắn có chút buồn bã đang lưu chuyển, thấy Sử Hạo nhìn lại, nó vội vàng cúi đầu xuống, khẽ cắn đôi môi đỏ, mặc dù biết Hạo ca lâu như vậy, nhưng đây là lần đầu thấy hắn lộ ra vẻ mặt này.

- A.... Ồ.....Đang suy nghĩ một vài chuyện, ha ha, không có gì cả.

Sử Hạo cười cười tỏ ý xin lỗi, tầm mắt dừng trên khuôn mặt trắng nõn của nó trong chốc lát rồi nhanh chóng rời đi.

- Có phải bởi vì chuyện anh đánh thầy giáo không? Hạo ca, trường học không phải nói anh không bị đuổi học đó sao?

Trần Thơ Lôi nhìn xuống dưới đất, thấp giọng hỏi, kiểu như sợ chọc giận tới Sử Hạo.

- Cái con lừa trọc đó mà dám đuổi học ta, ta sẽ đến vặt hết mấy cái lông trên đầu nhà lão cho lão ấy biến thành cái gò đất hoang, xem xem nhà lão còn chăn dê thả bò trên đó như thế nào nữa.

Sử Hạo một cước sút tung chai nước khoáng, cảm giận chửi.

- Hì hì

Trần Thơ Lôi được hấn pha trò nhin không được, cười duyên một cái, đây mới là Hạo ca a, cái gì cũng thờ ơ, luôn luôn lạc quan hướng về phía trước, nó dừng lại, nói:

- Hạo ca, đến nơi rồi, anh trở về đi thôi, cảm ơn anh.

Sử Hạo đảo mắt nhìn xung quanh mình, chỗ này có một con đường cái cách nhà gã không xa lắm, nhà cửa bốn phía đều là những biệt thự nhỏ của tư nhân, mới vừa rồi còn có vài người đi bộ trên phố, nhưng đến giờ đã chẳng còn mấy người, sống tại biệt thự, xem ra con nhỏ này gia cảnh cũng không tệ, cũng là phú bà a.

- Ồ, anh đi đây, vào đi

Sử Hạo đưa tay lên nhéo nhẹ vào gương mặt búng sữa của Trần Thơ Lôi, trên mặt nó nhất thời lộ ra vẻ ửng đỏ, dưới ngọn đèn mờ tối, có một loại quyến rũ lôi cuốn không nói lên lời, Sử Hạo trong lúc nhất thời không khỏi ngây người ngẩn, Trần Thơ Lôi cũng cảm nhận được ánh mắt cực kỳ nóng bỏng của Sử Hạo, càng thêm thẹn thùng, quả tim như con nai con chạy loạn, một bầu không khí mập mờ trong nháy mắt tràn ngập khắp khoảng không, lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, cô nam quả nữ, cái loại không khí này đủ để cho người ta phát điên, con bé vô thức khép lại hai tròng mắt, cái miệng nhỏ nhắn cũng hơi nhếch lên.

Sử Hạo chưa bao giờ cho rằng gã là cái gì đó chính nhân quân tử, loại nữ sinh thuần khiết chất phác đặt ngay trước mặt, bất luận là kẻ nào cũng không thể cự tuyệt, đủ để thỏa mãn đến cực độ với mọi kẻ được coi là đàn ông. Sử Hạo căn bản không có cách nào kháng cự nổi loại dụ dỗ này. Khuôn mặt từ từ ghé vào, hấn thậm chí còn cảm nhận được hơi thở hỗn hển cùng mùi hương từng đợt lan tỏa của Trần Thơ Lôi.

Cuộc sống không phải là vở kịch, những cũng có đôi lúc cuộc sống so với kịch còn kịch hơn cả kịch, trong cuộc sống chính bởi có quá nhiều điều mà con người ta không thể dự đoán được vì thế mà nó mới trở nên muôn màu muôn vẻ, chẳng phải thế sao?

Ngay khi môi hai người sắp sửa đụng chạm, thì một đạo âm thanh già nua yếu ớt vọng đến:

- Tiểu tử, thật là phiền toái, người dẫm lên cái lon rồi kìa.

Một lão già như hồn ma đứng phía sau Sử Hạo, thiếu chút nữa hù dọa hấn chết khiếp.

Sử Hạo đang đi vào cõi thần tiên thiên ngoại, trong nháy mắt liền bị sút xuống vực sâu, luồng không khí mập mờ nhất thời cũng tiêu biến mất không còn lại một mảnh, Trần Thơ Lôi trước tiên khôi phục về tỉnh táo, sau đó che mặt rồi chạy như bay về phía mấy tòa biệt thự.

Sử Hạo giật mình chuyển vị trí, kinh ngạc nhìn Trần Thơ Lôi mông nẩy eo lắc chạy về hướng biệt thự, một hồi lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, than thở không thôi “Ài, nhìn cái mông nhỏ lắc lư lắc lư thật làm người ta đau lòng, bất quá nó cũng nhỏ tuổi như Sử Thanh a, mới vừa rồi thiếu chút nữa thì ta đã thịt bỏ mẹ nó rồi, mẹ kiếp, ta thật là cầm thú”.

Sử Hạo bèn phủ tay bỏ đi, tung ta tung tăng hướng phía nhà mình chạy về, tuy nhiên trong nhà lại đang phát sinh một biến cố có thể hoàn toàn khiến hấn phải vắt giò lên cổ mà chạy, biến cố này, cũng sẽ thay đổi cuộc sống của hấn hoàn toàn.....

(1) PenIV: (nguyên văn đoạn đó ‘ ‘ , trong đó “ ” là từ lóng tác giả dùng để xỏ xiên bà giáo viên, nghĩa gốc là chỉ bộ vi xử lý máy tính Pentium đời IV)

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

31. Chương 31

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 31: Côn đồ kiếm chuyện

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Ban đêm ở huyện Đông Sơn cũng không có sự yên tĩnh, khắp nơi chung quanh tràn ngập tiếng la ó kêu gào của lũ côn đồ cắc kè cùng đám lưu manh. Trên bầu trời nhìn không ra bóng trăng, sắc trời có chút u ám, đen ngòm không khỏi tạo cho người ta một cảm giác bị đè nén.

Có một đám đông ở trong phòng, Tiền Nhâm Hào và Long Giang đang bảo vệ một bà cụ già cùng Sử Thanh ở phía sau, đứng đối diện bọn họ chính là ba gã côn đồ vô cùng khả ố, vật dụng trong căn phòng nằm ngổn ngang, hỗn độn, có thứ rơi vãi cả xuống đất.

- Chúng mày muốn làm gì?

Đối mặt với ba thằng thuộc giới côn đồ, trên mặt Long Giang không hề mấy may có chút sợ hãi, nhưng trong lòng thì thấp thỏm không yên, mặc dù gã ở trường học có chút tiếng tăm, nhưng cũng không thể bật được những kẻ thuộc giới côn đồ.

- Hắc, hai thằng ranh con chúng mày vẫn còn trọng nghĩa khí ghê a.

Một thằng thanh niên tóc nhuộm đỏ hoe, tai phải đeo khuyên, trên mặt treo một nụ cười bỉ ổi, áo quần lôi thôi thối nhún vai, rồi chỉ vào đồng lõa xộn trong phòng khách, nói:

- Chẳng lẽ chúng mày nhìn chưa rõ? Ban đêm nhảm chán, ăn no rồi đi vận động một chút, các anh em, tiếp tục đập phá, A Hoàng, mày đập gian bếp cho tao.

Vừa nói, gã thanh niên vừa lật tung chiếc bàn ăn trong phòng khách lộn ngược lên trời.

- Rõ rồi

Thằng thanh niên được gọi là Tiểu Hoàng sải bước rất nhanh chạy ào vào gian bếp, rồi chột nghe một chuỗi âm thanh “bum bum” loạn bậy.

Bà cụ tuổi đã cao ngậm đắng nước mắt, tay chân luống cuống cầu khẩn:

- Dừng lại đi, đừng đập nữa, các anh làm cái gì vậy, ta nào có đắc tội với anh.

Bà an phận bán bánh bao, nhật phở phẩm, nào có bao giờ đắc tội với những kẻ này đâu, tại sao chúng nó phải làm như vậy?

- Hắc, bà không có đắc tội ta, nhưng là thằng cháu bà nó đắc tội....

Thằng “tóc đỏ” chột phát hiện thiếu chút nữa thì mình lỡ miệng, vội vàng nhỏ giọng lại, rồi một chân dẫm bẹp nát cái thau rửa mặt, lảo toét chửi rửa:

- Mẹ kiếp, bố mày làm có cần phải lý do không?

- Sử Hạo?

Tiền Nhâm Hào và Long Giang đều có chút mông lung, liếc nhìn nhau một cái, chột khẽ gật đầu, hai người cũng hiểu ra chút thông tin được tiết lộ trong mắt đối phương, chột hai người mạnh mẽ bước lên một bước, một trái một phải phi vọt tới bên thằng “tóc đỏ”, hai người đồng thời giơ chân, hung hăng hướng thằng “tóc đỏ” đập tới. Trải qua một thời gian ngắn được huấn luyện trong CLB võ thuật, cộng thêm khí chất tuổi trẻ, đánh lộn hiểu chiến, ra tay tàn nhẫn. Thằng cha “tóc đỏ” cũng không dự liệu đến việc hai thằng ranh

con lại dám động thủ, bất ngờ chẳng kịp đề phòng ăn trọn cái đập bay vọt về phía sau, rơi phịch xuống tấm bàn mà gã vừa hất lên.

- Đ.... Chúng mày làm gì đấy ?

Một thằng cha đang đập phá trong gian bếp lập tức xoay người trở lại, hằm hằm nhìn Tiền Nhâm Hào và Long Giang.

Long Giang lơ đãng nhún vai, khinh bỉ hỏi ngược lại hắn:

- Chẳng lẽ chúng mày nhìn chưa rõ?

- Mẹ kiếp, tao chỉ thấy là chúng mày muốn chết.

“Tóc đỏ” một tay ôm bụng, một tay vịn vào chân bàn lồm cồm bò dậy, nhe nanh nhếch mồm quát, vừa nói xong, tiện tay vớ lấy một cái ghế nằm ngay dưới chân, vể mặt hung ác, không chút do dự nhắm thẳng Long Giang mà chào hỏi, một thằng khác cũng không chần chừ, lao luôn về phía Tiền Nhâm Hào.

Tiểu Hoàng trong gian bếp tựa hồ phát hiện có điều bất thường, vội vàng chạy lên ngó nghiêng, bắt gặp hai phe đã chiến nhau rồi, vớ ngay viên gạch ở xó nhà đập thẳng tới, bà cụ thấy vậy, sợ hãi quá, vội vã tiến lên phía trước kéo Tiểu Hoàng lại, bi phẫn nói:

- Đừng đánh nữa, ta van các anh, đừng đánh nữa, chúng nó đều là trẻ con, đừng đánh.

- Cút sang một bên

Tiểu Hoàng tiện tay đem bà cụ đẩy tuốt ra thật xa, cũng không thèm nhìn bà cụ ngã vật ra đất, bà cụ đau đớn cả người run rẩy. Một viên gạch đập tới bả vai Tiền Nhâm Hào, may mắn thay gã kịp thời phát hiện, né ra một chút, nếu không đã ăn trọn vào đầu, nhưng bả vai cũng truyền đến một trận bút rứt đau nhức làm cho gã một chút lạnh gáy, bộ mặt vắn vẹo hơi mất tự nhiên.

*

* *

Đi trên đường cái, Sử Hạo chân bước nhẹ nhàng, trong miệng rên rỉ một bài ca chẳng đầu chẳng đuôi:

“Một mỹ nữ há một cái miệng, hai mỹ nữ há hai cái miệng, bốn cái vú, bốn cái chân, ba mỹ nữ há ba cái miệng, sáu cái vú, sáu cái chân...” (+__+clgt)

“Không biết bà nội đã ngủ chưa, sắp nghỉ đông rồi, ta phải đi làm, buôn bán kiếm thêm chút thu nhập cho bà cụ, mua vài cái áo bông, ài, bà cụ đã nhiều năm rồi chưa mua quần áo”

Sử Hạo vừa đi vừa nỉ non:

“Cũng không biết có thu nhận lao động trẻ con không nữa, làm cái thứ đó cái thân thể này của ta thật quá lãng phí rồi, ài, đó là một vấn đề a”

Bước chân của Sử Hạo không lúc nào an phận, mấy viên than lò đầy đất nằm ở ven đường cũng bị hắn sút đi, trên mặt đất đều là than tổ ong, có rất nhiều lỗ nhỏ, Sử Hạo nắm ngón tay móc vào, bốc lên một viên, học theo tư thế chơi bowling giống trong TV, ném vèo ra ngoài đường, một chiếc xe taxi vù vù chạy qua, kèm sau đó là mấy câu chửi.

*

* *

- Mẹ mày, hai cái thằng ma cà bông nhà mày cũng dám nhõ răng trong miệng cộp a, ông hôm nay sẽ dạy cho bọn bay biết thế nào là “người trong gian hồ”.

Thằng “tóc đỏ” then quá hóa giận, chiếc ghế trong tay vù vù xé gió, khí thế thật dọa người, Long Giang đã mấy lần bị đập trúng, nhưng tổ chất thân thể gã cũng cường tráng, cứng cỏi không chịu ngã xuống.

Bà cụ già khó khăn bò dậy trên mặt đất, thân hình lom khom len lén ra khỏi cửa, Tiểu Hoàng tinh mắt, từ xa một bước vọt tới, giơ tay hạ một cái tát nặng nề khiến bà cụ khụy sụp xuống đất, tức giận nói:

- Bà lão bắt tử, muốn đi báo tin á? không có cửa đâu, thằng cháu nhà bà đâu? Nói mau, không thì ông đập hết tất cả đồ vật trong nhà.

- Ta thật sự không biết, các người rốt cục tìm Hạo Hạo nhà ta làm chi?

Bà cụ ngồi bệt trên đất, che đi khuôn mặt già nua, cả người không ngừng run rẩy.

- Đ.... ngay cả bà già cũng đánh, con chó này, mày có còn là người không?

Long Giang giận tím mặt, hai mắt già đầy máu, giống như đã phát cuồng, liều mạng nhắm “tóc đỏ” công kích, nhưng một đôi nắm đấm thủy chung không có cách nào đối chọi lại được cùng chiếc ghế băng, chỉ trong chốc lát bị trúng thêm mấy đòn.

- Hắc em gái nhỏ này ngon nghề a, gái trinh à, tới đây nào, anh cho bé vào đời.

Tiểu Hoàng đột nhiên liếc thấy thân thể mềm mại của Sử Thanh bị hù dọa đang lấy bẫy đứng ở góc phòng. Sử Thanh tướng mạo xinh xắn trong trắng nhất thời khiến cho gã này nổi lên thú tính, xoa xoa tay, liếm liếm môi, mê đắm đi tới phía Sử Thanh.

*

* *

Chuyển qua một khúc cong, Sử Hạo đi đến một con đường, con đường mà gã đã đi hơn mười năm qua, cách đó không xa, là một cây ngô đồng cao lớn, ánh đèn ven đường tỏa ra thứ ánh sáng yếu ớt, cây ngô đồng có một chút mỏng lung, mờ ảo, tựa hồ có thể thấy được những lá cây khô héo nằm trên mặt đất thành từng đám lớn, Sử Hạo đột nhiên có chút ngẩn ngơ, mùa thu đã tới, chuyện nhân thế cũng theo đó mà phai tàn cả thôi.

Lá cây úa vàng, gió thu hiu quạnh, trời thu, luôn là mùa làm cho con người ta cảm thấy cảnh vật thê lương nhất.

- Ngô đồng lão đại à, chúng ta giao tình với nhau đã hơn mười năm rồi, người hình như là uống nước tiểu của ta thì lớn lên mới tươi tốt tráng kiện như vậy, hôm nay, sẽ là lần cuối ta dùng nước tiểu tưới cho người.

Sử Hạo tựa như có chút tâm tư, vuốt ve thân cây khô ráp, bồi hồi nhớ lại những hồi ức đẹp đẽ dưới tán cây này, nó đã chứng kiến sự trưởng thành của quá nhiều người, hẳn bỗng nhiên nhếch miệng cười một tiếng, tháo thắt lưng, mở cổng, thông nước....

Người ta thường nói “dã chiến” là kích thích nhất, Sử Hạo cho rằng hẳn như vậy cũng là “dã chiến”, cho nên cảm giác so với lúc bình thường thống khoái hơn nhiều, mặc dù có chút đáng thương.

*

* *

- Đkm, mày dám động đến nó, tao lấy mạng của mày.

Tiền Nhâm Hào cũng đã phát cuồng, với sự ương ngạnh hiếu chiến của tuổi trẻ, như điên như dại vọt tới phía Tiểu Hoàng đang ngơ ngẩn sầm sỡ với Sử Thanh, bả vai hấn hung hăng huých vào lưng Tiểu Hoàng, khiến gã bay vọt ra ngoài.

- Mẹ kiếp, muốn chết.

Tiểu Hoàng đau đớn nhe nanh múa vuốt, vung lên nắm đấm đập tới Tiền Nhâm Hào.

- Muội muội, bà nội, ta đã trở về..... A... khôn kiếp.

Sử Hạo vừa mới bước đến cửa, cảnh tượng đã đập vào mắt hắn, chỉ trong nháy mắt, điên cuồng phẫn nộ. Hắn vứt bỏ túi sách trên vai, đột nhiên nhắm phía thằng “tóc đỏ” tung ra một quyền, một quyền toàn thân sức lực nện xuống cái lưng của thằng “tóc đỏ”, “tóc đỏ” chỉ cảm thấy sau lưng đau đớn truyền tới, đầu khớp xương hình như gãy rời, thân thể không tự chủ được, đổ gục về trước.

- Mày là Sử Hạo?

Tiểu Hoàng cùng một gã thanh niên khác đang bao vây tấn công Tiền Nhâm Hào, không kìm được, ngừng tay lại, nhìn về phía Sử Hạo.

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

32. Chương 32

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 32: “Thông nòng” nó cho tao

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Sử Hạo vừa bước tới cửa, đập vào mắt hắn tình cảnh như vậy khiến hắn điên cuồng phần nộ. “Ta giá trở về sớm một chút, thì có lẽ đã không xảy ra chuyện lớn như vậy, lúc trước thật mãi mê mà tưới cây quá”.

Hắn vứt bỏ túi sách trên vai, đột nhiên nhắm phía thằng “tóc đỏ” tung ra một quyền, một quyền toàn thân sức lực nện xuống cái lưng của thằng “tóc đỏ”, “tóc đỏ” chỉ cảm thấy sau lưng đau đớn truyền tới, đầu khớp xương hình như gãy rời, thân thể không tự chủ được, đổ gục về trước.

- Mày là Sử Hạo?

Tiểu Hoàng cùng một gã thanh niên khác đang bao vây tấn công Tiền Nhâm Hào, không kìm được, ngừng tay lại, nhìn về phía Sử Hạo.

Thấy hắn chỉ là một thằng trẻ ranh, gã một chút sợ hãi cũng không còn, học sinh thôi mà, lợi hại đến đâu thì cũng có mức độ, gã ngang nhiên cười:

- Ngàn vạn lần chớ bật lại, nếu không...

- Nếu không thì sao? Cho chúng mày một phút đồng hồ, lập tức lượn khỏi đây, nếu không...

Sử Hạo cũng học thần thái gã nọ, lạnh lùng nói. Ai chẳng biết hắn là một đứa tính tình thẳng như ruột ngựa, chọc hắn điên, hắn thực sự cái gì cũng làm ra được.

- Hắc, thằng ranh con, người thì thấp bé mà khẩu khí thật cao a

Một gã khác ngoáy ngoáy lỗ tai, châm chọc nói:

- Chú biết bọn anh là ai không?

- Đ** biết, về hỏi má mày đi.

Sử Hạo điên tiết không thể chịu nổi, hai chân dồn mạnh lực, nhảy phốc lên không trung tựa như một mảnh lông hồng nhẹ nhàng đung đưa trong gió, mạnh mẽ xoay mình, sức lực từ eo chớp mắt truyền xuống chân, Sử Hạo đã ẩn chứa nỗi căm phẫn với cục này đủ thấy nó điên cuồng đến cỡ nào, hắn hung hăng nhắm thẳng vào ngực gã thanh niên bên cạnh Tiểu Hoàng. Chỉ nghe “Rak rak” một tiếng, gã nọ hét lên thảm thiết bay vọt đi.

Tiểu Hoàng trong lúc nhất thời nhìn thấy như vậy cảm giác đầu váng mắt hoa, thậm chí y còn chưa kịp tỏ ra bất cứ phản ứng nào. Hai chân Sử Hạo vừa sắp chạm đất, chân trái tiến lên phía trước một bước, chân phải nhanh chóng phóng ra, một sút đưa Tiểu Hoàng vẫn còn đang bị vây trong sự kinh ngạc nốc ao.

Long Giang và Tiền Nhâm Hào kinh ngạc nhìn Sử Hạo, rồi lại nhìn vào ba thằng côn đồ nằm dài trên đất, bọn họ nhất thời chẳng biết nói gì, mình hỗn chiến hồi lâu một kẻ không gục, hẳn ba đám hai sút đã giải quyết xong, chắc phải bái hắn làm sư phụ quá, mẹ kiếp, học xong cái đồng bản lĩnh đó là có thể tung hoành trường học được rồi, sao còn phải xoắn mấy cái thằng bụi đời này nữa.

Sử Hạo chạy đến bên cạnh bà nội, đỡ bà cụ dậy, ân cần hỏi han:

- Bà ơi, bà sao rồi, có bị thương chỗ nào không?

Đối với bà cụ cùng mình nương tựa sống dựa vào nhau này, Sử Hạo có một loại tình cảm không nói lên lời, dù rằng theo lời Phương thúc, bà cụ có thể không phải người thân của mình, nhưng công ơn dưỡng dục 15 năm qua, cũng đủ để nói bà cụ còn hơn cả người thân, nhìn khuôn mặt bà cụ sưng đỏ, trong lòng Sử Hạo đột nhiên bốc lên lửa giận bùng bùng, từ hai con mắt chỉ nhìn ra được duy nhất thông tin: Phẫn Nộ.

- Ta không sao, Hạo Hạo à, người tốt cuộc chọc người ta cái gì, tại sao bọn họ lại đến tìm người.

Giờ phút này bà cụ vẫn còn nghĩ về Sử Hạo.

- Chúng nó tìm con?

Sử Hạo ngăn người, chợt tiến tới một tay nắm tóc Tiểu Hoàng, lôi gã ra bên ngoài, Tiểu Hoàng đau đớn gào cha gọi mẹ, Sử Hạo lạnh lùng phân phó:

- Long Giang, các cậu lôi hai thằng kia ra.

Long Giang và Tiền Nhâm Hào không nói gì, trực tiếp đem thằng “tóc đỏ” cùng một đứa nữa xềnh xệch lôi ra đường cái.

“Tóc đỏ” nằm vật giãy dụa trên đường, nét mặt dữ tợn kinh khủng, gã nằm trên đất nghech đầu nhìn Sử Hạo, ánh mắt tàn ác, nhe nanh nhếch mồm sủa:

- Bọn tao là người của Cầu ca, hôm nay mày động bọn ông, nhất định Cầu ca sẽ dìm chúng mày không thể góc đầu ở cái huyện Đông Sơn này.

Đến giờ, gã này cũng còn không quên mà đem kẻ đã đứng sau giật dây, mang ra dọa người.

Thằng này không nói được câu nào cho ra hồn, gã vừa nói xong, lửa giận Sử Hạo chất chứa trong lòng giờ đây đã không thể đè nén nữa, lửa giận trong nháy mắt lan tỏa khắp toàn thân, làm mỗi giọt máu trong người hắn đều sôi trào. Bố mày đ** quần mày là Cầu ca hay là Heo ca, chọc đến những người của Hạo ca tao, thì xác định tử mẹ mày đi. Về mặt hắn âm trầm, thanh âm lạnh lẽo nói:

- Mày, đứng lên!

- Ông mày đứng lên thì sao nào

“Tóc đỏ” không sợ chút nào, ngang nhiên đỉnh đạc đứng dậy, một thằng trẻ ranh thôi mà, việc éo phải hãi?

- Đi chết đi con.

Sử Hạo đột nhiên phi thân nhảy lên song phi, giữa không trung, một chân sút thẳng lên mặt thằng “tóc đỏ”

“Tóc đỏ” nhìn mà không dám tin vào thằng ranh con đang nhảy lên kia, trong đôi con mắt tràn ngập kinh hoàng, mới vừa rồi gã chưa chứng kiến được sự lợi hại của Sử Hạo, gã vẫn cho rằng là thằng này vác đồ đập sau lưng gã, thế nhưng giờ phút đối mặt, gã mới hiểu ra thằng đại ca này chính nó đánh a!

Đối diện cú sút vũ bão của Sử Hạo, “tóc đỏ” không sao kịp thời phản ứng, chỉ chợt cảm thấy bên phía má trái truyền đến một trận đau đau đớn tê tái, răng cửa nhất thời rơi rụng vài cái, đầu óc chấn động kịch liệt, thân thể không tự chủ được, quay tròn trên không 360 độ, trước mắt đột nhiên đen ngòm, kết tụ thành một màn đêm.

Nhìn thằng “tóc đỏ” đã chết ngất, trong mắt Sử Hạo bắn ra một luồng tàn nhẫn của loài dã thú, hắn chậm rãi xoay người, nhìn về phía đám Tiểu Hoàng và gã thanh niên, lạnh lùng quát lớn:

- Nói! Tìm tao làm gì?

Trông thấy Sử Hạo liếc tới, trong lòng Tiểu Hoàng cùng tay thanh niên hung hăng giật đánh thót một cái, con bà nhà nó là quái vật a, nếu như được lựa chọn lần nữa, bọn chúng nhất định sẽ không dám gánh loại chuyện tồi tệ này.

Tiểu Hoàng đang ngồi dưới đất thân hình xê dịch mất tự nhiên, nơm nớp lo sợ nói:

- Đại...đại ca, bọn em cũng là cướp tiền của người, thay người tiêu hộ, xin chừa một con đường thoát.

Gã thanh niên hơn hai mươi tuổi gọi Sử Hạo là đại ca, vậy mà chúng nó gọi thật sự quá lưu loát, quá trôi chảy giống y như kiểu nói “A! Trời đã tối”, rất là tự nhiên, đây đúng là trình độ a.

- Được, mà muốn có đường thoát chứ gì.

Sử Hạo chỉ vào cái xác chết ngất của thằng “tóc đỏ” nói:

- Mày ra thông dít cho nó đi, thọc mạnh vào, rồi bỏ mày bỏ qua cho (1)

- Anh ơi, đừng làm thế, mọi việc hãy lưu lại một con đường, sau này anh em mình gặp nhau để nói chuyện hơn.

Tiểu Hoàng nói những lời này rõ ràng vô cùng lo lắng, cảm thấy chưa đủ, dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Đại ca, thông dít nó thì thật.....Hay là để em tự mình thủ dâm vậy (2)

-

Khóe miệng Sử Hạo co quắp, lại còn có cả loại người này à, quả thực đúng là bôi tro trát trấu vào mặt giới côn đồ, có thể thần nhiên nói ra như vậy, sợ rằng chuyện đó làm không hề ít a.

Bước lên phi tới trước người Tiểu Hoàng, Sử Hạo nhắc chân, một kích cường hãn đá thẳng vào mặt gã, chỉ nghe đánh phịch, một tiếng vang lớn, mang theo cả chùm tia máu, Tiểu Hoàng ngã gập về phía sau lăn đi mấy mét, tay che trên mặt, lăn lộn trên đất, kêu gào thảm thiết.

Sử Hạo xoay người nhìn về phía gã thanh niên thứ ba, gã này vừa rồi đã bị Sử Hạo cho ăn một sút vào ngực, giờ còn đang nằm dài trên đất không thể nhúc nhích. Thấy Sử Hạo nhìn đến, thiếu chút nữa thì bị hù dọa đến phát khóc, gã cầu cầu khẩn khẩn vái rên:

- Đại...đại ca, em nói, cái gì em cũng xin nói, bọn em thực ra là thủ hạ của Cửu Vương, Cửu Vương nhận tiền của Dương ca, bảo bọn em đến kiếm chuyện với anh, đại ca, đừng đánh em, đừng đánh, em trên có mẹ già năm chục tuổi, dưới có..... Á.....

Gã thanh niên còn muốn than thở khóc lóc kể lể cho nốt gia cảnh của mình thì đã dính ngay một cước lăn quay trên đất vài vòng.

Dương ca? Cửu Vương? Ta khi nào đắc tội với hai nhân vật này nhỉ? Dương ca chi tiền để Cửu Vương tìm ta kiếm chuyện? Rất cảm ơn!

Sử Hạo ngồi xổm xuống nắm lấy tóc gã.

- Dương ca là thằng nào? Cửu Vương nó ở đâu?

- Dương ca em cũng không rõ hần tên là gì, chỉ thấy Cửu Vương bảo bọn em gọi như vậy, Cửu Vương hần, hần ở.....ở Minh Phượng trà lâu, Mẫu Đơn phòng.(3)

Vết xe đổ của “tóc đỏ” và Tiểu Hoàng còn sờ sờ ra kia, gã thanh niên đời nào dám nói láo.

Trong mắt Sử Hạo một đạo hung quang chợt lóe lên, một quyền xé gió hung hăng nện vào mặt gã thanh niên:

- Ai ya. Bố mày ghét nhất là những thằng không có chí khí như mày, bán đứng cả lão đại, Pei!

Chợt hần đứng dậy, chặn một chiếc taxi ven đường, lôi ba thằng thanh niên ném vào trong xe, ánh đèn bốn phía yếu ớt, tay tài xế còn tưởng ba thằng bợm nhậu nốc phê rượu, vốn chẳng muốn chở, nhưng lại được Long Giang dúi ột tờ 50 khóa im miệng gã.

- Hạo ca, ta biết cậu muốn làm gì, không cần phải nói, ta đi cùng người.

Long Giang nói một cách dứt khoát, trên mặt không chút làm bộ.

- Không phải việc các cậu, về nhà ngủ hộ ta

Sử Hạo tức giận nói, chợt cảm thấy lời nói có phần nặng nề, lại dịu giọng nói:

- Các cậu quay về xử lý vết thương đi, ta còn phải đá mấy thằng khốn khiếp này đi, tránh cho nhà ta phát sinh phiền toái.

Tiền Nhâm Hào khuyên can nói:

- Sử Hạo, không nên vong động, Cửu Vương ở khu Tây Môn có chút thế lực. Chúng ta.....

Chẳng đợi Tiền Nhâm Hào nói xong, Sử Hạo đã chui vào xe, đóng cửa lại, nói:

- Minh Phượng trà lâu, thẳng tiến.

- Sử Hạo! Quay lại ! Sử Hạo!

Long Giang và Tiền Nhâm Hào vội vã hét to, cũng đành bất đắc dĩ nhìn theo chiếc xe dần dần khuất xa tầm mắt.

- Hồng! Xảy ra chuyện rồi.

Trong lòng Long Giang bắt đầu sợ hãi, Cửu Vương mặc dù trong xã hội không tính là nhân vật lợi hại gì, nhưng cũng không phải một thằng học sinh có thể đối phó được, mẹ kiếp, kẻ này tại sao luôn luôn bốc đồng như vậy, đây chẳng phải đi tìm cái chết hay sao? Long Giang trong lòng vừa tức vừa giận, vết thương bên vai bị gạch ném trúng tựa hồ chẳng còn đau đớn gì nữa, vội kêu lên:

- Điện ngay cho Vương Hoa và Thiên Cường, mẹ nó, chúng ta hôm nay phải làm bằng mọi giá.

Tiền Nhâm Hào ập a ập ứng:

- Cái này, bọn ta thực sự phải làm sao?

- Mẹ mày, có phải sợ rồi không? Đm, hôm nay lão tử thấy rõ cái mặt ngươi rồi, lâm trận lùi bước, bắt nhân bất nghĩa, không còn tính người, bại nào!

Long Giang còn chưa nói xong, nước bọt đã văng tung tóe lên mặt gã.

Tiền Nhâm Hào cũng nổi giận, rống ầm lên:

- Đkm, mày nói cái gì đấy, tao làm đ.t gì mà không dám, tao chỉ cảm thấy cần phải dắt theo thêm vài thằng nữa thì sẽ tốt hơn.

- Oạch, sao đ** nói sớm

Long Giang cười đều một tiếng, nhặt lên viên than nằm dưới một thân cây, nói:

- Đi! Đập chết mẹ nó.

- Cái này mà mày nghĩ có lực sát thương hả.

Tiền Nhâm Hào chỉ vào viên than trong tay gã kia, lông mày hất hất.

- Má mày, sao quần nhiều vậy, trước tiên gọi điện cho thằng Vương Hoa ,Thiên Cường cái đã.

Hai thằng bèn tìm một buồng điện thoại công cộng, quay số gọi cho hai đứa kia, báo cho chúng một tiếng, còn dám đi hay không thì lại là việc riêng của hai kẻ đó. Long Giang, Tiền Nhâm Hào cúp điện thoại, bắt một chiếc taxi chạy thẳng tới Minh Phượng trà lâu, vừa rồi phí phạm quá nhiều thời gian, nếu không nhanh chân một chút mà cần hấn lại thì thật không biết thằng cha anh em đầu thiếu chất xám này còn làm ra những chuyện gì nữa.

(1) Nguyên văn “ ” (hán viết: bạo cú hoa) một từ lóng của giới trẻ TQ để chỉ việc chơi anal, cũng chẳng hay ho gì nên miễn giải thích nhiều (+_+)

(2) Nguyên văn: “ ” (nghĩa đen là: tự đánh vào khẩu súng lục, nghĩa bóng là gì xem bên trên là sẽ hiểu +_+)

(3) Minh Phượng trà lâu, Mẫu Đơn phòng: Minh Phượng là nghĩa là tiếng hót của con phượng, mẫu đơn là hoa mẫu đơn – Quán trà Minh Phượng, phòng Mẫu Đơn.

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

33. Chương 33

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 33: Sút ra bãi rác

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Ở huyện Đông Sơn có năm khu vực được coi là vùng đất nguy hiểm — Tây Môn, Long Sơn, cầu Hàng Sơn, đường Hoàn Thành và phố Nông Dân.

Năm địa bàn này là mạch sống kinh tế của cả huyện. Mỗi địa bàn đều có phương thức kiếm sống chủ đạo riêng của mình, được năm đại “long đầu” của huyện Đông Sơn chia nhau cai quản (long đầu: ông trùm-dịch giả), bình thường cũng không hay qua lại, các nhà đều là “tự mình quét tuyết trước cửa” (mình lo việc mình-dịch giả). Địa phương này rất tự nhiên trở thành miền đất hứa cho đám du côn, vác dao vác kiếm đâm chém lẫn nhau, lẫn chiếm khu vực.

Công việc làm ăn kiếm sống chính của khu Tây Môn là các chốn ăn chơi như trà lâu (phòng trà), sàn nhảy, KTV (phòng hát karaoke-dịch giả) v.v...

Minh Phượng trà lâu nằm ngay ở vùng trung tâm của khu Tây Môn, giá cả cũng không quá cao khiến cho tòa trà lâu này làm ăn có vẻ rất náo nhiệt, đậu bên ngoài cửa là không ít Volkswagen rồi Audi hạng sang, nhưng cũng không thiếu xe đạp cùng xe máy.

Trà lâu có một cửa kính, hai bên cửa kính là hai tiểu thư đón khách mặc váy ngắn, kiểu diêm, vô cùng quyến rũ, nụ cười ngọt ngào không ngừng đón tiếp khách khứa đi qua đi lại, vóc người lồi lõm ngon nghề, mặt mũi sáng sủa, lúc cái mắt ló liêng cũng thật có chút quyến rũ phong tình.

Đột nhiên hai ả thấy trước cửa dừng lại một chiếc taxi, còn tưởng là khách nhân tới uống trà, vội vàng đẩy sẵn ra tấm cửa kính trong suốt, để tránh cho những loại cứng đầu cứng cổ, mắt dựng lên trời đùng phải. Sau khi cánh cửa mở ra, chỉ thấy một chàng trai nhỏ khí thể hùng hực đang chạy vào, thiếu chút nữa thì đẩy bay cả cánh cửa taxi. Chiếc xe taxi dừng lại trước cửa Minh Phượng trà lâu, gã tài xế hét lên:

- Vứt ba con ma men này xuống đi.

- Đem chúng nó ra bãi rác ngoại thành rồi sút chúng nó xuống.

Sử Hạo cũng hét lên, chẳng thèm quay đầu lại.

Thấy vẻ mặt hung thần ác sát của hắn, hai ả tiểu thư tiếp khách bị dọa gần chết, tim gan đập ỳnh ỳnh, nhưng cũng không mất đi vẻ lễ nghi, tươi cười đôn đả:

- Hoan nghênh quang lâm, xin hỏi có mấy vị?

Mặc dù đang là thời kỳ tài chính khủng hoảng, công việc khó tìm, nhưng cũng không phải vì thấy Sử Hạo quần áo mộc mạc mà tỏ ra chút gì khinh bỉ hay thần sắc chán ghét, làm cái nghề kinh doanh phục vụ, về mặt là thứ khách khứa họ nhìn vào, trừ phi là các ả muốn thất nghiệp.

- Cho các cô năm phút đồng hồ, đem đám người yếu nhược từ sáu tuổi trở xuống và sáu mươi tuổi trở lên đi dời khỏi hiện trường, chẳng may chiến tranh xảy ra ăn phải đạn lạc không chịu trách nhiệm.

Sử Hạo vênh mặt, nói rất có bài có bản, nhưng có lẽ phối hợp cùng với tướng mạo quá tri thức của hắn thì hiệu quả uy hiếp xem ra có vẻ như không ổn, ngược lại trở thành trò cười cho hai ả tiếp viên, anh bạn nhỏ này thật đáng yêu a. Ôn nhu vuốt ve cái đầu của Sử Hạo, một ả mỹ nữ bên trái nói:

- Cậu em, cậu đến kiếm người à?

- Bố đến kiếm chuyện.

Sử Hạo lạnh lùng nói:

- Hộp đêm ở lầu mấy, phòng Mẫu Đơn đi đường nào?

Hí hí, cái thằng bé này thật là buồn cười, còn dám nói là không phải đến tìm người, ả tiếp viên bên trái cười cười:

- Hộp đêm ở lầu hai, còn phòng Mẫu Đơn thì quẹo trái chỗ cửa thang lầu, trên cửa phòng có đề chữ.

- Ồ, cảm ơn.

Sử Hạo bỗng nhiên tựa vào cửa kính bên cạnh ả mỹ nữ, lộ ra vẻ tiêu sái như một ông chủ, nghiêm túc hỏi:

- Đây, người đẹp, bắt đầu em thật trắng a, số má thế nào vậy? Có bạn trai chưa? Suy nghĩ một chút về anh đi, nhưng mà anh là trai tân á.

- O.....

Hai ả mỹ nữ nhất thời im lặng, lần đầu tiên gặp phải thằng trẻ ranh loại này, cũng là lần đầu tiên bị bọn trẻ đùa giỡn.....Hơ..... Cảm giác cũng không tệ lắm.

Sử Hạo một tay chống trên cửa kính, một tay chỉ vào cái mắt ti hí của mình, nói:

- Hãy nhìn vào đôi mắt anh, ngoại trừ gỉ mắt ra em còn nhìn thấy cái gì? Không sai! Đó chính là sự chân thành, một sự chân thành không gì che dấu nổi, nhìn qua không thấy dấu.

Ánh mắt gã đang nhìn thẳng vào bộ ngực hơi chút đồ sộ của ả tiếp viên có vóc người thon gầy, cổ họng nuốt đánh ực một cái, hàng đẹp, nhìn thẳng vào nó nào, lại là một quang cảnh thật tráng lệ, cho nên mới nói làm người lùn lùn một chút mới có lợi.

Lúc này, tại con phố ở trước cửa trà lâu cũng đột ngột xuất hiện một chiếc taxi, Vương Hoa vô cùng lo lắng từ trong xe bước ra, hãy còn đang nghĩ tới việc chẳng may đến muộn thì cũng phải liều mình mà nhắt xác giúp hắn, thế nhưng cảnh tượng trước mắt lại làm cho gã ngã bổ nhào, ta dùng thuốc ngủ thật vất vả mới làm cho ông bà già ngủ thiếp đi để trốn ra ngoài, thật đáng nghĩ tới cái thằng cha này nó mò tới đây là để bốn cợn lủ tiếp viên, Vương Hoa bò dậy, trong miệng thì thầm " Thật đúng là chó không chừa được thói ăn cứt, thằng này hết thuốc chữa rồi"

Vương Hoa nhắc chân vọt tới, đôi tay nắm chặt túm chặt lấy Sử Hạo, quay đầu đối diện với hai ả tiếp viên mặt đã đỏ tới tận mang tai, gã nói:

- Xin lỗi, xin lỗi, anh bạn này của ta hồi bé bị con trâu nó sút vào đầu đâm ra đầu óc hơi có vấn đề, thật sự xin lỗi.

Vừa nói, không khỏi ra sức giải thích rồi đem Sử Hạo túm ra khỏi trà lâu, nói:

- Cũng may là cậu còn chưa xông hẳn vào đó....

Sử Hạo bĩu môi, nói:

- Chú cho là anh ngu à, mới vừa rồi anh hãy còn đang nghĩ biện pháp.

- Cậu Vương ở Tây Môn có khoảng vài chục đàn em, cũng coi như là nhất phương tiểu ác bá, chúng ta bây giờ cần bản là đầu không lại y, hay là đợi y đi ra ngoài rồi hạ thủ?

Vương Hoa dò xét hỏi thử, gã gắt gao nhìn chăm chăm vào Sử Hạo, muốn từ trong nét mặt của hắn moi ra chút thông tin, nhưng lại khiến gã thất vọng rồi. Thứ duy nhất còn lại trên khuôn mặt Sử Hạo chỉ có sự bình thản, vẻ lạnh nhạt đến khác thường, Vương Hoa chợt phát hiện ra, kẻ trước mắt này, tựa hồ không hề đơn giản như mình nghĩ.

Sử Hạo thần sắc lạnh nhạt, không nói gì hết, hắn biết tay Vương Hoa nói có lý, hắn đương nhiên cũng rất rõ ràng, nếu lúc này mà ở trường học thì hắn chẳng việc quái gì phải cố kị nhưng Cậu Vương lại là tầng lớp trên của xã hội, mình nhất định đầu không lại y, nghĩ đến việc bà nội ngã vật trên đất, muối muối suýt nữa thì bị làm nhục, đồ đạc trong nhà đều bị sôi tung cả lên, lại còn có hai người anh em bị đánh, hắn không khỏi phẫn nộ, phẫn nộ không thể kiềm chế. Tuy nhiên lúc trên taxi, dọc đường gió thổi, lại làm cho hắn từ từ bình tĩnh trở lại, hình như bốc đồng cũng chẳng giải quyết được vấn đề.

Chỉ trong chốc lát ba người Trương Thiên Cường, Long Giang, Tiền Nhâm Hào đã lần lượt chạy cả tới.

- Các cậu.....

Sử Hạo nhìn bốn con người trẻ tuổi đứng trước mặt mình, trong lúc nhất thời không biết nói gì, một tháng trước bọn họ hãy còn là kẻ xa lạ, ngày hôm nay, lại đứng chung một chỗ, chịu chung hoạn nạn, cái duyên phận này thực sự là kỳ diệu.

Sử Hạo bỗng nhiên cảm thấy có chút may mắn, may mắn vì đã mâu thuẫn với Tiền Nhâm Hào, may mắn vì bởi chuyện của Hải Yến, làm mình quen biết với Vương Hoa, may mắn là mình có thể quen biết được bốn người anh em cởi mở này.

Gặp hoạn nạn mới biết chân tình, có lẽ vậy. Chính cái lúc này đây mới khắc họa hết những con người trẻ tuổi này, cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra, thì bốn người trẻ tuổi này vẫn cùng nhau dốc lòng mà chung tay lại.

- Hắc, là đàn ông, không nên nói nhiều chuyện tình cảm, bất quá, phải nói thật, nếu nói không sợ là nói gạt người, trong lòng kể ra cũng hơi run run a

Long Giang vỗ mạnh lên vai Sử Hạo, trêu ghẹo nói, cũng chỉ có những người là anh em thực sự, mới có thể không chút cố kỵ mà vỗ mạnh lên bả vai nhau.

- Đứa nào dám bảo không phải, lão tử trước lúc ra đi đã phải nốc hết nửa cân rượu trắng mới thêm can đảm.

Trương Thiên Cường cười nói.

Thằng cha này giỏi, uống nửa cân rượu mà vẫn còn minh mẫn như vậy, Sử Hạo kinh ngạc liếc mắt nhìn Trương Thiên Cường, chợt nói:

- Để ta vào xem cái đã, nếu có chuyện một người dễ bề ứng phó hơn, đúng rồi, trong các cậu có ai có bạn bè làm việc tại Minh Phượng trà lâu không?

Vương Hoa biết rõ thực lực của Sử Hạo, và cũng biết rõ cả một đám người xông vào bên trong cũng chỉ càng khiến vương chân vương tay mà thôi, vừa nghe hắn nói thế nhưng ngược lại cũng rất muốn biết hắn sẽ làm gì, gã cười nói:

- Ta thường xuyên uống trà ở trà lâu này, cũng quen vài người anh em phục vụ.

Gã là công tử một viên huyện trưởng, cái việc tới đây uống trà là rất bình thường.

- GOOD.

Ngón tay Sử Hạo gõ phách kêu tách một tiếng, ánh mắt lộ ra vẻ hung ác, Cậu Vương, Dương ca? Ông đây cũng muốn xem xem, chúng mày là thần thánh phương nào.

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

34. Chương 34

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 34: Ả kỹ nữ phóng đảng

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Minh Phượng trà lâu, giá cả bình dân chính là điểm đặc biệt của nó, âm áp hài hòa là linh hồn trong thiết kế của nó, mang sắc thái ổn định trang nhã, ánh đèn êm dịu, kết cấu đơn giản, thoải mái mà vẫn chu đáo.

Sử Hạo đang mặc một bộ đồ phục vụ màu xanh da trời, nghênh nga nghênh ngang bước hình chữ bát đi lại bên trong hành lang của trà lâu. Một tay bưng cái khay, một tay nhón ít hạt bí ở trong đĩa cho vào trong miệng cắn cắn, rồi nhỏ toẹt ra mấy cái vỏ.

Điểm đặc biệt của tay bồi bàn này khiến cho các vị khách thi nhau liếc mắt, thầm rĩ tai nhau:

“Minh Phượng trà lâu cũng bắt đầu thu nhận lao động trẻ em sao? Bất quá nhìn thế kia mà phải làm nghề phục vụ thì quả thực là mai một nhân tài a”

“Đến ngày mai rồi ta bảo con gái cùng con vợ ta nó đến thanh toán”

“Kính nhờ, đây là trà lâu”

Sử Hạo đi dạo vài vòng, rốt cuộc cũng tìm được hộp đêm có cái phòng tên là Mẫu Đơn, hấn gõ cửa, bên trong không có tiếng đáp, chờ trong giây lát, hấn lại tăng thêm lực gõ cửa, nếu vẫn không có động tĩnh hấn sẽ đập cửa, bất quá rất hoàn hảo, bên trong truyền tới âm thanh mất kiên nhẫn.

- Đm, thằng nào đấy.

Sử Hạo một tay chỉnh lại cái nơ, nhếch ra nụ cười tươi tắn vô hại đối với cả người lẫn vật, cũng không quản người ta có gọi mình vào hay không, chọt đẩy cửa bước vào. Đập vào mắt hấn là bốn gã thanh niên tuổi trên 25 đang ngồi vây quanh một cái bàn chơi mạt chược, bên cạnh bọn chúng kẻ nào kẻ nấy đều có một ả ăn mặc gợi cảm, dáng vẻ nịnh nọt đi thỏa lưỡng lự, có hai ả chia ra ngồi ở trên đùi hai gã khác, cái mông chỉ được che phủ bằng một chiếc váy ngắn cũn cỡn, không ngừng ngoe nguẩy, đong đưa, đụng chạm.

Tầm mắt Sử Hạo nhìn thoáng quá rồi rời đi, nhìn thêm nữa hấn chỉ sợ mình không thể chịu đựng được mà nện chết mẹ bốn cái thằng này sau đó đẩy lại cho bốn con bóp kia, mình đến là đến tìm thằng Cầu Vương, chuyện đàn bà cứ tạm vứt sang một bên vậy.

- Có chuyện gì?

Một gã thanh niên trên mặt treo một vết sẹo nằm ngang như kiếu treo một con giun, nhìn chăm chăm vào Sử Hạo, híp đôi con mắt nhìn hấn từ trên xuống dưới.

- À, là như này, ông chủ biết Cầu ca ở hộp đêm vui chơi, cho nên bảo em đem đến một chút đồ ăn vặt.

Sử Hạo gập tay buông cái khay, khẽ khom người, không nhanh không chậm, nói một cách nho nhã, lễ độ, có thể thì mười phần mới giống tác phong của một thằng bồi đã trải qua huấn luyện nghiêm chỉnh, kẻ không biết thật đúng là nhìn không ra hấn đang đóng kịch, cái đóng hạt bí kia cũng là chính hấn bỏ tiền túi ra mua, tiện nghi cho bọn này rồi.

- Ờ ờ, ông chủ chú rất biết điều, hắc hắc, để xuống đi.

Gã thanh niên “mặt sẹo” cười híp tít cả mắt, vẻ mặt vô cùng khăm lợ, một ả mỹ nữ cũng trơ trên, ném về phía Sử Hạo một cái nhìn, bưng chén trà hoa cúc trên bàn uống một ngụm, rồi hơi khép hai tròng mắt, đôi môi đỏ kiêu diễm khe khẽ mở ra, dùng miệng mớm cho “mặt sẹo”.

Sử Hạo giật nảy cả mình, đã được ngồi mát ăn bát vàng, lại được thêm một con bóp uồn a uồn éo, thật sự quá khiêm nhã, đừng nhìn nào, đừng nghe nào, hẩn lẩm bẩm, chợt giả bộ cầm đĩa hạt bí trong cái khay lên, lúc này mới phát hiện ra một vấn đề rất nghiêm trọng, mới vừa rồi cái lúc mà hẩn đi tìm hộp đêm cần ác quá, bây giờ chỉ còn lại... bốn hạt, ơ... vừa khít mỗi người một hạt.

- Mẹ kiếp, bốn hạt, mỗi thằng một hạt hả?

“Mặt sẹo” đối mặt với thằng bồi bàn đang nhìn vào số hạt bí trên bàn, nhin không được rống lên.

Sử Hạo thông minh nhanh trí, cười quỵến rũ nói:

- Các vị anh trai chớ nên tức giận, ông chủ chính là có dụng ý khác. Ồ.. bốn hạt bí đại diện cho cho tứ quý phát tài, tứ hỉ lâm môn, đại sát tứ phương, mấy vị anh trai năm nay nhất định là tiền vào như nước, từng bước thăng quan a.

- Hắc, thằng ranh, nói rất hay.

“Mặt sẹo” cười khê, con mắt nheo nheo đánh giá Sử Hạo, khoe miệng nhếch lên một tia cười lạnh, đem ả “tay vịn” trên đùi đẩy sang cái ghế bên cạnh.

- Hehe, mấy vị đại ca xin cứ tiếp tục, tiểu đệ đứng ở một bên, có gì phân phó cứ kêu một tiếng.

Sử Hạo mỉm cười cúi đầu, đi tới bên trái “mặt sẹo” lẳng lẳng nhìn họ chơi mạt chược, bắt quá chỉ một lúc sau, đã không tự chủ được mà ngó nghiêng lên người bốn con dĩ nọ, bắt đầu từ bộ trang phục đầy khêu gợi của các ả, rồi chuyển tới vẻ ngoài của các ả. Sử Hạo trong lòng đau đớn bi phẫn, ài, bây giờ đàn bà có chút đáng đáp, nhan sắc cũng đều đi làm cave hết cả, xã hội mở mịt quá, mông muội quá, con người còn có cái gì gọi là tiền đồ nữa.

Bỗng nhiên một đạo kinh phong đánh tới, thần sắc Sử Hạo ngẩn ra, chợt kinh hãi, chỉ thấy một cái bóng chân lao thẳng về phía mình, khá lẩm Sử Hạo, lăm nguy không loạn. Ở thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, hẩn gập tay lại, gơ khuỷu tay lên vội vàng nghênh đỡ, khuỷu tay cùng bắp chân chỉ trong nháy mắt va chạm vào nhau, một tiếng vang nhỏ, Sử Hạo từ từ lùi về phía sau bốn năm bước rồi thân hình mới đứng vững, nếu không phải có mười năm khắc khổ rèn luyện, hạ bản vô cùng vững chãi, sợ rằng lần này nhất định ngã chổng vó.

Sử Hạo tập trung nhìn lại, cũng phát hiện ra vẻ mặt kinh ngạc của “mặt sẹo”, chân y vẫn đang giơ cao, có lẽ y không nghĩ đến ta lại có thể đỡ được cú công kích đó, ở trong xã hội con người ta sờ, bò, lăn, đánh quả thật là chẳng hề giống nhau, bị bất ngờ ta hẩn sẽ chịu thiệt thòi, xem ra cái con Cầu Vương này cũng không phải là hư danh, trước đó còn cho rằng y một chút bản lãnh cũng không có, tưởng y mãi mê đánh bài chơi gái, chắc mấy thằng em cũng chỉ là loại phế vật, thật đúng nằm ngoài dự tính a.

Sử Hạo vừa định nói, nhưng “mặt sẹo” đã mở miệng trước:

- Thằng ranh, mày không phải là bồi bàn.

Quả là lần này Sử Hạo bị dọa phát sợ, hẩn đã cố ý nhờ vị anh em phục vụ kia của Vương Hoa chỉ điểm qua cho vài chỗ cần chú ý, gã này thế quái nào nhìn ra, chẳng lẽ lộ tẩy rồi? Sử Hạo sắc mặt không chút bối rối, nói:

- Em mới tới

- Hắc hắc, nói! Mày rót cuộc là thằng nào, là bồi bàn thì không thể thiếu cái thẻ ghi tên, còn nữa, làm đ** có thằng bồi bàn nào trông nó như mày, tay áo thì xắn lên, vạt áo thì buông xuống, hai tay đút túi quần, hết rung đùi đắc ý, lại liếc ngang liếc dọc, Minh Phượng thật tuyển bồi bàn như vậy à? Tưởng bố mày chợt chắc.

Lúc này những gã khác cũng vội vàng đứng dậy, vô cùng hứng thú đánh giá Sử Hạo, đập bàn mạnh một phát, quát lớn:

- Con m* nhà mày, cố ý phá đám có phải không?

35. Chương 35

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 35: Kẻ bị giết và Kẻ giết người

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Trong lòng Sử Hạo run lên bần bật, thằng cha “mặt sẹo” không đơn giản a, ánh mắt sắc bén như vậy, sức quan sát của hắn quả là thực vô cùng dọa người, nếu đã bị nhìn thấu, cũng đếch cần giả bộ, mềm mỏng thăm dò không xong thì dứt khoát phải cứng mà chơi.

- Vậy thì em sẽ nói... Anh là Cầu Vương sao?

Nhưng thật ra Sử Hạo đã sớm đoán được rồi, nơi này có bốn gã, cũng chỉ có thằng ôn “mặt sẹo” này đủ khí chất làm lão đại.

Đúng như dự đoán, “mặt sẹo” chậm rãi hạ bắp chân trên không trung xuống, hai tay chống lên bàn mặt chược, vĩnh viễn nhìn chăm chăm vào Sử Hạo, cười lạnh lẽo:

- Không sai, chính là tao, anh bạn trẻ, có gì sao?

- Mày nên biết tao, tao là.....

Thanh âm Sử Hạo chợt ngừng lại, một bước dài xông đến bên bàn mặt chược, hai tay nắm mạnh một cái.

- Sử Hạo

Bàn mặt chược nhất thời bay lên không trung, mặt chược lả tả vãi xuống đất, lạch cạch lớp lớp kêu vang. Quả thật lần này Sử Hạo làm quá đột ngột, ba vị “anh trai” đứng bên cạnh bàn mặt chược không khỏi ngã chúi về phía sau, mấy ả cave cũng bị hù dọa hét lên chói tai phải cỡ trên 80 đề xi ben. Trong hộp đêm khép kín, thật giống như tiếng quỷ kêu.

- Sử Hạo?

Cầu Vương “mặt sẹo” sững sốt một hồi, chợt nhe răng cười:

- Thì ra chú chính là Sử Hạo, không đơn giản a, chú có thể tới được đây nhất định là đã đá đít được mấy thằng đàn em phế thải của ta, có gan lắm.

- Đâu có, ông mày đến để thịt mày đấy, mấy thằng anh em đang đợi chúng mày ở ngoài bãi rác a.

Sử Hạo cao hứng không hề sợ, nếu hắn mà sợ thì đã chẳng xuất hiện ở nơi này.

- Có thể thấy được, mày thực sự rất tài, ghé con không sợ cọp, ày một cơ hội, làm đàn em của tao.

Cầu Vương bắt gặp thằng ranh con này thân thủ bất phàm, lại có cốt khí, lúc này đang muốn tính toán kéo nó vào trường.

Sử Hạo ngoẹo cổ nghiêng đầu, đón ánh mắt của Cầu Vương, cười đều:

- Một mình mày còn chẳng nên thân, tao đi theo mày thì còn cái đếch gì tiền đồ nữa?

- Đ** biết điều.

Cầu Vương thần sắc lạnh lẽo, chợt một chân đạp lên cái ghế bên dưới, cái ghế nhất thời bay lên trên không, hướng phía Sử Hạo vọt mạnh tới, Sử Hạo thu hồi về mặt cột nhà, ngược lại vô cùng nghiêm túc mà trước nay chưa hề có, bật lại những cái phần tử tàn nhẫn ở trong xã hội như thằng Cầu Vương, tuyệt đối là không thể xem thường. Mắt thấy cái ghế bay đến trước người, Sử Hạo mạnh mẽ nhảy vọt người lên, tựa như thần long quẫy đuôi, một cước nặng nề sút vào cái ghế, nhất thời cái ghế thay đổi phương hướng, uy lực của nó càng thêm mạnh mẽ lao đến một gã khác, gã nọ chẳng kịp phản ứng, liền đổ ụch ngay xuống đất.

Xem ra những đứa ở đây chỉ thằng Cầu Vương là có chút bản lĩnh thực sự. Nhất thời trong lòng Sử Hạo không còn khẩn trương nữa.

Tuy nhiên lúc mà Sử Hạo đá bay cái ghế, Cầu Vương đã vọt tới trước người hắn, vung lên một quyền hung hăng đâm tới, Sử Hạo phản ứng cực nhanh, lúc chân chạm đất vội vàng nhích sang bên cạnh tránh né, nhưng cũng bị một quyền của gã đánh trúng vai trái, Sử Hạo tuy đau vẫn nhếch miệng cười tràn đầy lãnh khí, đây là lần đầu hắn vừa ra tay đã bị đả thương, khiến trong lòng hắn nhất thời hơi lạnh.

Vai trái Sử Hạo khẽ nghiêng, sau đó lão đảo lui lại mấy bước, Cầu Vương được thể không chịu buông tha, áp sát lại gần, giơ chân hung hăng quét tới đầu Sử Hạo, cước này vừa mãnh vừa mau, Sử Hạo cơ hồ có thể nghe được âm thanh xé gió vù vù.

Công kích đã tới, cũng chẳng kịp nhìn, thân thể Sử Hạo chỉ vội ngửa ra phía sau, làm một tư thế thiết bản kiều (cái cầu sắt kiểu hình chữ U ngược-dịch giả), khó khăn lắm mới tránh được cú quét ngang của Cầu Vương. Trong mắt Cầu Vương lóe lên vẻ kinh ngạc, chân phải của gã vừa chạm đất, chân trái thêm lần nữa toàn lực đá ra, cước này mà đá trúng, nhất định Sử Hạo nằm im trên mặt đất.

Bất quá sự cố gắng hơn mười năm của Sử Hạo cũng không phải chỉ để múa may cho đẹp, lâm nguy bất loạn, xử biến bất kinh (lâm nguy không loạn, gặp biến không sờn-dịch giả), lúc này vẫn duy trì tư thế thiết bản kiều, nếu mà nhổm dậy né tránh, nhất định hắn là không kịp, hắn nhanh tay nhanh mắt, tay phải chống đất, cái lưng cố gắng vặn vẹo, thân thể chỉ trong nháy mắt bắt đầu di chuyển, dùng một tay chống đỡ cả thân mình, trong lúc vô tình xuất ra một chiêu giống như động tác freeze của nhảy breakdance (1)

Sự chuyển mình này không thể nói là không ổn, chẳng những lách mạnh quét tới phía Cầu Vương, mà lại có thể tiến hành phản kích, chân phải Sử Hạo đang ở không trung mạnh mẽ chuyển động, hung hăng nện thẳng vào bụng của Cầu Vương.

- A....

Cầu Vương đau đớn hắt ra một tiếng, lão đảo lui lại về phía sau, tay phải Sử Hạo dồn sức phát lực, xoay mình trên không trung, bởi do là chiêu thức xuất ra trong lúc vô tình kia lại không thuần thực, đến lúc tiếp đất cũng không ổn định, một gối quỳ xuống, hai tay mở rộng, vì để làm ổn định lại tư thế cơ thể, người ngoài ngó vào trông thấy đáng vẻ vô cùng tiêu sái.

Không đợi Cầu Vương kịp nghỉ ngơi, Sử Hạo nhanh chóng đứng thẳng dậy, hai chân đột nhiên phát lực, giống như con sói hung hãn nhào tới phía Cầu Vương, Sử Hạo biết lúc này là một Lang Vương, Lang Vương nhất định chiến thắng Cầu Vương.

Sử Hạo nhắm tới Cầu Vương tay đang ôm bụng, hươ ra một quyền, vốn còn tưởng thế là mỹ mãn không hề sơ hở, một quyền công kích, phát sinh dị biến, Cầu Vương mạnh mẽ đứng thẳng dậy, ương ngạnh đón lấy một quyền của Sử Hạo, song quyền của gã mãnh liệt bóp thẳng cổ Sử Hạo, Cầu Vương cơ hồ điên dại, lực đạo không ngừng gia tăng, Sử Hạo cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, tức ngực, khó thở, quả tim cũng y như vậy, sắc mặt nín nghẹn đỏ bừng, cái loại cảm giác khó chịu này làm cho người ta muốn phát điên.

Thân thể Sử Hạo tương đối thấp, lại bị khổ người to của Cầu Vương bóp nghẹt cả cổ lại rồi nhấc lên không trung làm cho hai chân của hắn không ngừng dẫy giụa. Ánh mắt Sử Hạo hơi chút lay động. Tất cả suy nghĩ giống như bị cái máy bơm hút ra khỏi đầu, chỉ trong chớp mắt, trong đầu óc hắn, hiện ra vô số những kiểu hình ảnh, tựa như mấy chiếu phim thời xưa có hình không tiếng, những đoạn hình ảnh chạy như nước chảy, những thứ vui cười, đau khổ, kiên trì, âu yếm, hình ảnh một khuôn mặt quen thuộc thoáng hiện ra trong đầu hắn, giống như một bức ảnh cũ đã lâu năm, rõ ràng rồi mờ mịt, rồi lại từ từ rõ ràng. Bỏ mấy mới có mười mấy tuổi, hăng còn là trai tân á, không thể để nghèo như thế này được, tuổi thanh xuân còn dài mà chưa được tiêu sái, cứ thế mà nghèo quả thật là không đáng.

Sử Hạo đột nhiên khôi phục chút ý thức, tay phải lặng lẽ chạm đến bên hông. Bỗng dưng, một đạo ánh sáng trắng lạnh, ngọt bén hiện lên, giữa hai thân người nổ tung một mảng máu, rục rở như trăm hoa cùng nở trong chớp mắt. Ánh mắt mọi người đều ngạc nhiên, về mặt Cửu Vương không dám tin, trong không khí tràn ngập mùi nồng nặc của máu tươi, bốn ả cave há hốc miệng, nhưng lại hoảng sợ không dám kêu, thời gian vào giờ phút này tựa như ngừng trôi, giống kiểu hình ảnh không có tiếng nhưng chỉ chốc rồi lại thông thả tiếp tục vận hành. Thân hình cường tráng của Cửu Vương lao đảo về phía sau mấy bước, máu tươi vẫn dọc theo bộ ngực không ngừng xối xả chảy ra bên ngoài.

Sử Hạo ngã ngồi xuống đất, vội vã hít thở luồng không khí mới mẻ, bộ ngực hần phập phồng lên xuống kịch liệt, ngồi dưới đất một cách vô lực, ba kẻ khác hai mắt nhìn nhau, từ trong ánh mắt của đối phương có thể thấy được một thông tin: Sợ Hải.

- FUCK

Thần sắc Sử Hạo hơi đổi, thấp giọng chửi một tiếng, tiện tay rút ra con Tùng Lâm Vương cắm ngay trên ngực của gã Cửu Vương đang nằm co quắp, một cột máu tươi lại phun ra, Cửu Vương nằm trong vũng máu, cả người đầm máu, thân thể không ngừng co giật, Sử Hạo đột nhiên như bị sét đánh, hình như cho đến lúc này, mới chợt ý thức được một vấn đề — Cửu Vương, hẳn chết rồi???

- Hạo ca, chạy mau

Long Giang lần thứ hai lớn tiếng gào thét, hai tay đẩy cửa, nét mặt vô cùng lo lắng, thi thoảng ngó ra phía ngoài nhìn qua nhìn lại.

“Mẹ kiếp, chết thì chết, cùng lắm lão tử mày ra đầu thú, phán cho cái tội ngộ sát, mười tám năm sau ra tù lão tử vẫn là hảo hán” Sử Hạo cắt ngang luồng suy nghĩ, đứng dậy chạy bay ra ngoài, cùng với Long Giang hướng về phía cửa thang lầu vọt đi. Trong hộp đêm truyền ra tiếng thét chói tai, Sử Hạo mơ hồ nghe được tiếng bọn họ,

“Cầu ca, Cầu ca đã chết....”

“Chết cái con m* nhà ngươi, mau mau đưa tới bệnh viện”

Lúc mà Sử Hạo và Long Giang chạy đến thang lầu, thanh âm phía trong hộp đêm đã nghe không còn rõ nữa. Tuy nhiên đến khi hai đứa vừa muốn xuống lầu, thì ở phía dưới có một đám người vác dao vác kiếm chạy vọt lên trên, dẫn đầu đoàn người là một trong ba thanh niên đã bị Sử Hạo đánh ột trận. Gã thanh niên kia bắt gặp Sử Hạo, nét mặt ngẩn ngơ, thân thể vô thức ngừng lại một chút, rồi chợt quát:

- Là thằng này, chém chết nó!

(1) Tư thế Freeze: tư thế ke một tay trong nhảy Breakdance, động tác nó là như này

cnrrr/health/UploadFiles_8629/200709/20070920201703643.jpg

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

36. Chương 36

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 36: Cảnh sát kiểm tra phòng

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Sử Hạo quả thực muốn khóc quá, thật như gặp quỷ ấy, mới vừa chọc cho thằng Cầu Vương kia một nhát đoản đao, mà vẫn còn chưa biết rõ thằng đó sống hay chết, bây giờ lại gặp một ổ dao bầu thể này, đám côn đồ thì thằng nào thằng nấy đáng về cũng đều như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, mẹ kiếp, hôm nay lúc ra khỏi cửa nhất định là chưa thấp hương, lão tử chẳng phải đã bảo gã tài xế nọ đem ba thằng bụi đời kia sút ra bãi rác rồi sao, đm, giờ mới hiểu ra thằng cha đó thực sự không đáng tin.

Sử Hạo cũng không biết gã thanh niên này tên gì, thấy đối phương dẫn theo khoảng chừng ba bốn chục thằng côn đồ trên tay lăm lăm dao bầu, hấn vội vàng kéo Long Giang chạy đi, mấy chục thằng côn đồ cũng vội vàng đuổi theo, dao bầu giơ lên đỉnh đầu, trong miệng điên cuồng gào thét.

Hai đứa chạy đến hành lang, hai bên là các gian hộp đêm, Long Giang quay đầu lại ngó nghiêng bọn côn đồ tay cầm dao bầu, hung thần ác sát mà không khỏi bị dọa đến toát cả mồ hôi lạnh, gã vội la lên:

- Hạo ca, làm sao bây giờ?

Sử Hạo không nói gì, ánh mắt lưu chuyển quanh một loạt các gian phòng, lúc này hấn cũng đâu biết là phải làm sao, liều mạng thì nhất định không làm được rồi, bằng không sẽ bị loạn đao chém chết, đó là kết quả duy nhất. Không còn đường lựa chọn, Sử Hạo và Long Giang rẽ đến một khúc quanh, lách vào một hành lang khác, nhanh lẹ chui vào một gian hộp đêm, cũng có lẽ đúng với câu nói “Trời không tuyệt đường người”, gian hộp đêm hai đứa mò vào rõ ràng là nằm bên cạnh mặt đường, nhìn xuyên qua cánh cửa sổ rộng rãi trên vách tường kia, có thể thấy được ánh đèn của con phố và nhà cửa phía đối diện.

Trong hộp đêm trên ghế salon, một thằng đực rửa rất bỉ ổi đang nằm bò lên trên nửa thân trần truồng mềm mại của một ả cave, hôn hôn hít hít, “đực rửa” làm trò khiến ả cave rên rỉ gấp gáp, hình như đang có khuynh hướng chuẩn bị tiến hành “công kích”.

Sử Hạo chẳng thèm giải thích đi đến bên cạnh hai người nọ, vác lên chiếc ghế gần chỗ đôi cầu nam nữ kia, tới trước cửa sổ hung hăng nện vào, một tiếng vang lớn loảng xà loảng xoảng, mảnh vụn kính vỡ vấy ra bốn phía, vị “anh trai” đang nằm ưỡn trên ghế salon bị dọa cho đá ra máu, ngã lăn lông lốc, bò dậy, ngẩng đầu nhìn lại, con bốp kia cũng vội vàng ôm lấy vú về trốn lẹ sau lưng thằng “đực rửa”, mặt mũi tái mét cháy khét lẹt, vẫn còn cho là cảnh sát tới kiểm tra phòng.

- Nhìn kẹc à, các người tiếp tục đi.

Sử Hạo la lên, chợt xoay người nói với Long Giang:

- Nhảy xuống dưới

Long Giang cũng không nhiều lời, gã biết lúc này tình huống rất cấp bách, mặc dù chưa từng ném qua cảm giác rơi từ trên trời xuống là gì, nhưng độ cao cỡ chừng bốn mét khiến trong lòng không khỏi có chút chột dạ, cắt ngang luồng suy nghĩ, nhắm mắt lại, nhảy thẳng xuống.

Lúc này đám bọn côn đồ vác dao cũng đã vọt vào bên trong, thần sắc Sử Hạo đại biến, vung cái ghế trong tay quăng về hướng bọn chúng, ý đồ là muốn cản trở bước tiến của bọn này, chợt hấn nhảy phốc lên bệ cửa sổ, không một chút do dự, nhảy nốt xuống. Gã thanh niên lúc trước bị Sử Hạo cho ăn đòn vung tay cả giận nói:

- Xuống lâu, đuổi theo!

Lũ côn đồ lúc này lại la hét hướng xuống dưới lầu đuổi theo.

Sau khi tiếp đất, hai chân Long Giang không khỏi có chút tê dại vì chấn động, nhảy nháy vài ba cái, cũng không được tí thoải mái nào, Sử Hạo thì không việc gì, vội kéo Long Giang chạy đi. Vị trí hai đứa cách cửa chính Minh Phượng trà lâu không quá xa. Vương Hoa, Trương Thiên Cường, Tiền Nhâm Hào đang trốn phía sau một chiếc xe hơi, liếc mắt liên phát hiện ra hai kẻ vừa nhảy lầu, vội vội vàng vàng chạy ngay tới. Sử Hạo vốn là không muốn gọi bọn này tới đây, đám côn đồ kia cũng không biết hấn cùng Vương Hoa và Trương Thiên Cường là cùng một hội. Hấn còn chưa kịp mở miệng, đã nghe từ cửa Minh Phượng trà lâu truyền ra một tiếng quát:

- Chỗ kia, các anh em, chém chết con ** chúng nó.

- Té khản!

Sử Hạo hô nhẹ một tiếng, năm thằng lúc này vội vã vắt giò lên cổ mà chạy, nói chung đã có một chút nền móng võ thuật, tổ chất thân thể cũng xem như không tệ, chạy cũng không chậm so với lũ côn đồ kia, chỉ phải cái hai chân Long Giang có chút chấn động, vẫn hơi một chút tê dại như trước, không thì cũng nhanh nhẹn lắm, tốc độ gã giảm dần. Sử Hạo phát hiện sự khác thường của Long Giang, bèn lúi gã chạy như điên về phía trước, nhưng tốc độ cũng không thể nhanh hơn được.

Việc hơn bốn mươi thằng du côn lăm lăm dao bầu truy đuổi đâm chém năm đứa học sinh trên đường phố, lập tức khiến cho dãy phố náo loạn, người đi đường bình thường vội rít tránh cảnh trâu bò đâm nhau ruồi muỗi chết, vội trốn hết vào mặt tiền các cửa hàng ven đường, lựa chọn phương pháp “ngắm nhìn”, lại được thêm mấy anh bụi đời ăn chơi lêu lổng ở khu Tây Môn cũng hưng phấn kêu lên rõ to:

- Hắc, đây không phải lính của Cửu Vương sao? Sao lại đông như vậy, thật là vãi a, chém có năm đứa học sinh mà huy động cả toàn quân xuất lực, ha ha, thằng Cửu chết bầm, cổ găng lên nha, cái đích ở tòa nhà phía trước kia.

- Wow, trận đấu lớn như vậy, thú vị ghê, đi nào, đi nào, chúng ta theo xem một chút.

Mấy tay thanh niên thuộc dân tổ lái, gầm rú động cơ ngồi trên xe máy phóng theo như bay, trong lúc nhất thời, âm thanh động cơ gào thét náo loạn khắp cả con phố, thậm chí có vài vị “đại ca” đang cười xe đạp cũng phải cong dít mà đạp, chạy theo phía sau xem týt náo nhiệt. Ở khu Tây Môn đã lâu lắm rồi mới lại có cảnh hưng phấn động lòng người đến như vậy.

Sử Hạo nhìn về đám côn đồ điên cuồng phía sau, trong lòng âm thầm than khổ, con phố này là con phố thẳng, thêm cái đám chó điên phía sau càng lúc càng gần, cứ như vậy nhất định là bị đuổi kịp, hắn cũng thực hết cách cả rồi, nhìn bốn đứa bên cạnh, bỗng nhiên Sử Hạo hào khí ngất trời, cười nói toe toét:

- Ha ha ha, mấy người chúng ta coi như hôm nay cùng chung hoạn nạn.

- Hắc, khoan hãy nói, lão tử nhớ hồi trước có thấy trên TV cái cảnh mấy thằng côn đồ tay cầm dao bầu chém người trên phố, thật đếch nghĩ tới là ngày hôm nay đích thân lại được thử nghiệm một phen, kích thích, thật sự là kích con mẹ nó thích, ha ha.

Trương Thiên Cường cười nói hào sảng, từ trên vẻ mặt gã, Sử Hạo nhìn không ra một chút giả bộ, có chăng, chỉ là nụ cười đến điên cuồng.

- Thằng nào dám chối, mẹ kiếp, sung sướng quá, thích vãi ra, cái này so với đánh đám trong trường quả là hơn hẳn.

Tựa như bị hào khí Trương Thiên Cường lây sang, trong lòng Long Giang một chút sợ hãi cũng tan theo mây khói, chỉ còn duy nhất một bầu nhiệt huyết, hưng phấn sôi trào.

Vương Hoa thì không nói gì, chỉ là ở khóe miệng gã, nở ra tia cười biến thái đến điên dại. Sử Hạo lắc đầu cười khế, thật là một đám học sinh không tầm thường, ha ha, bố mày làm sao mà tầm thường được.

Năm học sinh “không tầm thường”, tương lai ắt hẳn sẽ rất thú vị.

- Hắc, các đại ca, nhanh lên chút nào, ngàn vạn lần chớ để bị đuổi kịp nha.

Mấy đám thanh niên thuộc dân tổ lái, chạy trên những chiếc xe máy bản thủ rách nát, động cơ gầm rú đến nỗi đủ để “người sản xuất ra tạp âm” cũng phải ngả mũ cúi chào. Gã thanh niên nhìn nhìn mấy người Sử Hạo, cười cợt vô cùng quyền rũ, nói:

- Đại ca, không thì để ta cân cậu nha, tốc độ 120, chạy nhanh nào!

Sử Hạo liếc sang chiếc xe gắn máy đang chạy song song cùng mình, khóe miệng không tự chủ được co quắp lại, nếu như có thể, Sử Hạo hẳn nhất định rút Tùng Lâm Vương mà chọc nát đồng lớp xe của bọn này, đkm, ông mày đang liều mạng trốn chạy, thằng bựa nhà ngươi lại còn tới đây buông lời châm chọc.

- Hạo ca, cứ chạy như vậy, không phải biện pháp, ta cố không nổi nữa.

Bộ ngực Long Giang phập phồng kịch liệt, rõ ràng tốc độ bị chậm lại, nhưng mà vẫn cố quay đầu nhìn lại đám côn đồ kia, phải cái vẫn còn rất nhiều gã côn đồ sức lực dư thừa, khoảng cách càng ngày càng gần.

Tâm niệm Sử Hạo thay đổi rất nhanh, chỉ trong nháy mắt trong đầu hiện lên vài ý nghĩ. Đột nhiên liếc thấy phía trước không xa có một con hẻm nhỏ, trong bụng mừng rỡ, vội vàng nói:

- Vào trong hẻm

Nhóm người Vương Hoa, Long Giang cũng mừng thầm, hết thấy mọi ngõ hẻm đều là quanh co ngoằn ngoèo, xiên bên nọ xọ bên kia giống như mê cung vậy, chỉ cần chui vào hẻm, tỷ lệ chuyển bại thành thắng vô cùng to lớn.

Mấy đứa không chút do dự, vừa đến đầu ngõ, liền chui ngay vào. Không nằm ngoài dự đoán, đập vào mắt chính là một cái ngã ba, hẻm không lớn, chỉ có thể tối đa ba người cùng song song, mượn ánh đèn, ánh trăng cũng có thể thấy rõ mọi thứ xung quanh, phía trước không xa chính là ngã ba. Tuy nhiên khi mấy người vừa chạy vào đầu ngõ, bọn côn đồ cũng nối đuôi nhau theo vào, lớn tiếng gào thét, trong miệng không ngừng vang ra những lời thối tha.

Con chim đầu đàn Sử Hạo rẽ vào lối đi bên trái, nhóm người Long Giang, Trương Thiên Cường cũng lần lượt theo sau Sử Hạo quẹo vào ngõ hẻm bên trái.

Trong hẻm đúng thật rất lộn xộn, bốn người cùng Sử Hạo hết rẽ trái rồi quẹo phải, dần dần kéo giãn một chút khoảng cách với đám côn đồ. Sau đó mấy người thêm một lần nữa quẹo vào một ngã ba nữa, lúc này, chợt phát hiện ra một vấn đề vô cùng tàn khốc —— Trước mắt là ngõ cụt, phía cuối con hẻm, một bức tường cao cỡ chừng 3 mét phong kín lối đi.

37. Chương 37

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lật Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 37: Thăng ranh con đáng sợ

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

- Đkm, đ** biết cái thăng khôn kiếp nào làm ra chuyện này.

Sử Hạo trong lòng mắng to, vừa định quay lưng chạy ra, lại nghĩ tới đám côn đồ kia đã rẽ vào rồi, thể nào cũng sẽ đem lối ra bịt kín lại, chẳng bao lâu sau sẽ mò vào đây, không kịp nghĩ ngợi nhiều, Sử Hạo gia tăng tốc độ, mượn lực quán tính, thân thể vọt lên trên vách tường, hai tay bám lên thành tường, đột nhiên phát lực, nhoáng một cái thân hình bay vèo lên thành tường.

Nhìn Sử Hạo đứng trên thành tường, trong mắt Long Giang có tia dị sắc, có thừa kinh hãi, thăng ôn này đang tính bỏ cửa chạy lấy người ư? Lão tử rơi vào tình cảnh như bây giờ, chính là do hắn, hắn sẽ không thể vô sỉ như vậy chứ?

Trương Thiên Cường, Tiền Nhâm Hào, Vương Hoa, cũng kinh ngạc ngó Sử Hạo, chợt sáu mắt nhìn nhau, không khí nhất thời bị đè nén đến khó tả.

Thấy được vẻ kinh ngạc trong ánh mắt mấy người, Sử Hạo lập tức nhảy xuống, bất quá không phải là nhảy ra bên ngoài, mà là nhảy ngược vào ngõ cụt. Hắn khom người xuống, thân thể tạo thành hình mái vòm, vội la lên:

- Phía sau là một khu dân cư phổ thông, nhanh lên chút nào, đập lên lưng tao mà nhảy qua.

Chờ trong giây lát, không thấy động tĩnh, ngó lại mới phát hiện ra cả bốn con người, đứng nguyên tại chỗ, ngậy ra như phỗng , ở trong đêm tối, nhìn không rõ vẻ. Nhưng Sử Hạo thấy thân hình Long Giang hơi khê run run, méu máo không rõ tại sao. Sử Hạo lại rống to:

- Con ** các người, chần chờ gì nữa, không muốn phơi xác ở đây thì nhanh nhanh mà nhảy qua đi.

Bốn người Long Giang, Vương Hoa, Trương Thiên Cường, Tiền Nhâm Hào nhìn nhau, chợt tự nhiên ha ha cười cười, không ai nói gì cả, giờ này khắc này, cần gì phải nói năng câu nệ nữa. Long Giang chạy đến bên cạnh Sử Hạo, nhìn hắn một cái thật sâu, khéo môi khê nhếch lên một nụ cười, thế nhưng trong lòng của gã lại là trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Gã biết, có một loại cảm giác, nó gọi là cảm động.

Vì luyện được dăm ba chiêu thức ở CLB võ thuật trường học, nên Long Giang cũng không phải là một đứa quá kém tằm, dẫm chân lên lưng Sử Hạo, phi thân một cái, dễ dàng nhảy lên thành tường, rồi Trương Thiên Cường, Tiền Nhâm Hào, Vương Hoa ba người cũng lần lượt đập lên lưng Sử Hạo, có Long Giang phụ trợ phía trên, cuối cùng cũng trèo được lên bờ tường.

Sử Hạo không hề biết rằng, hành động trong lúc vô tình của hắn ngày hôm nay, đã đổi lại được cái nhìn của bốn người anh em cái gì là sinh tử đồng lòng, chân thành tự nguyện, cùng vượt khó khăn, cho dù có bị thêm cả xã hội đen đuổi giết, cho dù tất cả đều là địch nhân, bọn họ căn bản vẫn sẽ làm bạn bên hắn.

Tổ chất thân thể của Sử Hạo mặc dù so với đám bạn cùng lứa nổi bật hơn cả, nhưng bị bốn người với tổng trọng lượng hơn 400 cân (1 cân TQ bằng nửa cân) thay nhau “chà đập”, lúc đứng thẳng dậy cũng không kìm được cảm giác đau nhức tê rần, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng khớp, tiếng xương phát ra lách tách. Tuy nhiên đúng lúc hắn muốn lùi lại mấy bước chuẩn bị lấy đà, thì ở phía sau truyền đến một trận gào thét âm ỉ, rõ ràng đám côn đồ kia đã mò vào. Phát hiện ra Sử Hạo, đám người như được ăn thêm “hải cẩu hoàn”, chìa thẳng con dao hướng thẳng Sử Hạo vọt tới, thừa dịp Sử Hạo chưa kịp xoay người, dao bầu mạnh mẽ bổ nhào.

- Cẩn thận phía sau!

Nhóm người Long Giang hét to, quả tim thất chặt lại.

Sử Hạo cảm nhận phía sau có điều bất thường, rơi vào tình huống như thế, quay đầu nhìn lại là một hành động vô cùng ngu xuẩn, bởi vì như vậy thì chỉ thấy được nhát dao bổ xuống rồi lưu lại trên thân mình một miệng vết thương nhìn thấy ghê người mà thôi. Hắn cũng không quay đầu lại, lặn lộn trên đất một vòng. Một con dao bầu mỏng lung mờ ảo dưới ánh sáng trăng mang theo một luồng hàn quang xẹt qua thân hình Sử Hạo chặt xuống, va vào nền đất tóe ra một chùm tia lửa nhỏ.

Trên trán Sử Hạo toát ra mồ hôi lạnh, vừa rồi chỉ chậm một giây, sợ rằng hắn đã phơi thây rụng xác, vội vã lặn mình đến bên vách tường, thật là vô tình lại vớ phải được một kiểu vật thể có vẻ thô cứng, hình như là một cây mộc côn (cây gậy gỗ-dịch giả), trong bụng mừng rỡ, bất chấp nguy hiểm, bắt đầu vung mộc côn lên hướng chân bọn côn đồ đang xông lại kia quét tới, ống đồng mấy thằng côn đồ đi đầu ngay lập tức bị dính gậy, gào thét thảm thiết té lăn trên đất, hai tay ôm lấy bắp chân, từng đợt từng hồi rên la làm cho người ta sồn hết gai ốc.

Quả đúng là mộc côn thật, cây mộc côn này dài chừng một mét, hoàn toàn có thể sánh ngang với bắp chân người trưởng thành, thật đúng với câu “dài thêm một thốn, mạnh được một thốn”, Tùng Lâm Vương mặc dù lực công kích mạnh, nhưng lại quá ngắn, không thích hợp cho loạn chiến, vì thế Sử Hạo cũng không móc Tùng Lâm Vương ra, ngược lại vung mộc côn uy lực xé gió, nhưng hình như cái đồng dao bầu trên tay đối phương tựa hồ còn có uy lực hơn, mộc côn trong tay hắn chỉ trong chốc lát đã bị vót gọt đến tơi tả, có thể gãy rời bất cứ lúc nào.

Lúc này không nên ham chiến, Sử Hạo tự nhủ thầm, rồi đột ngột xoay người chạy về phía bức tường, quãng mạnh mộc côn nhắm thẳng về phía đám côn đồ, phải cái là ngổ cụt chiều rộng chỉ có ba bốn mét, mà lại đến hơn bốn chục thằng chen chúc, nhắm mắt lại cũng có thể lao trúng vài thằng . Song điều này cũng chỉ làm giảm một chút tiến độ truy kích của lũ côn đồ, lúc Sử Hạo chạy tới phía trước bức tường, một thẳng

côn đồ cũng đuổi theo ngay phía sau hắn, dao bầu vung lên một đường cong hoa lệ, hướng sau lưng hắn bổ xuống.

Sử Hạo không còn lựa chọn, lúc này đã bị bức đến đến đường cùng, liều mạng với hơn 40 thằng côn đồ trên tay cũng cầm “đồ” thật sự so với cái chết chẳng có gì khác nhau, do vậy chỉ còn cách được ăn cả, ngã về không, liều mạng mà phi qua bức tường thôi dù rằng có bị chém đến mấy đao thì cũng phải cố.

Trong khi gã côn đồ phía sau đang điên cuồng công kích, Sử Hạo bỗng nhiên vọt người nhảy lên khoảng một mét trên vách tường, mượn lực, thân thể thêm một nữa lại bay lên, hai tay nhanh chóng bám víu lấy thành tường. Song lúc này con dao của thằng côn đồ đã chém tới lưng hắn, Sử Hạo liếc mắt ngó thấy, sắc mặt hơi biến, trong lúc tất cả mọi người đều cho rằng là nhát dao kia sẽ bổ trúng vào hắn, thì một màn làm cho người ta cứng họng cứng lưỡi lại xảy ra.

Chỉ thấy Sử Hạo hai tay bám víu xê dịch luân chuyển cả cơ thể, cuối cùng dựa vào sự chuyển động của hai cánh tay, lật mình một cái, hai chân bỗng nhiên vươn ra, liều mạng kẹp lấy con dao bầu trong tay gã côn đồ đang chém tới, côn đồ nọ còn chưa kịp rút ra, Sử Hạo đã tung ra một cước sút thẳng vào giữa mặt gã.

Mượn lực phản chấn từ cú sút trên mặt thằng côn đồ kết hợp với sức lực của đôi cánh tay, Sử Hạo không bỏ lỡ cơ hội xoay mình nhảy lên bờ tường.

Hơn bốn mươi thằng côn đồ đứng im một chỗ há hốc mồm miệng, trên nét mặt, trong ánh mắt đều đồng thời tiết lộ một tin tức: Kinh Ngạc.

Cho đến khi đám người Sử Hạo biến mất trên vách tường, bọn côn đồ mới kịp phục hồi lại tinh thần, chúng nó phải thề rằng, đã sống qua hai mươi mấy năm đời trai, đây là lần đầu tiên gặp phải cái giống học sinh này, lại còn dám dùng cả chân mà gấp dao ra, trước kia chỉ xem trên phim thôi, hôm nay thật sự lại xuất hiện ở ngay trước mắt mình.

- Trội ôi, kính sát trùng của tao có phải rớt rồi không?

Một thằng côn đồ phát ra tiếng than đầy sợ hãi, âm thanh náo loạn vang vọng trong ngõ hẻm đang yên lặng như tờ.

38. Chương 38

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 38: Chúc cả nhà thầy hạnh phúc

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Do hôm nay có một số thành viên cảm thấy “truyện này là một truyện không đáng xem, và làm bại hoại đạo đức con người” nên ADMIN đã tạm thời move truyện này vào khu vực ẩn. Tuy nhiên sau khi xem xét khoảng 1 tiếng, topic truyện dịch đã được mở lại, [VIP] xin có đôi lời đó là : Anh (chị); Ông (bà) nào thấy đoạn nào cần sửa thì cứ sang topic góp ý trích cả đoạn cần sửa, ta sẽ xem xét để biên tập lại, xin nhắc lại là trích dẫn lại cả đoạn đó thật chính xác xem nó ở đoạn nào, ko nên kêu gào quá chung chung, rằng truyện này abc xyz, thân là một dịch giả thật sự rất là khó xử, bởi ta có cái nhìn của riêng ta, các bạn có cái nhìn của riêng các bạn, nếu các bạn yêu cầu, đóng góp một cách có nhã ý ta sẽ rất vui lòng mà sửa lại. Như ta đã nói “Không sợ làm sai, sai có thể sửa” . Rất cáo lỗi các anh em vì sự cố bất tiện này.

Trong cuộc sống gặp được vô số điều, hoặc vui, hoặc buồn, hoặc tốt, hoặc xấu, tựa như đã sớm được xâu chuỗi lại thành một cuốn phim hay, ghi lại cuộc sống muôn màu muôn vẻ của đời người, cũng chính là những biến cố mà con người không thể dự liệu được, có như vậy cuộc sống của con người mới trở nên đặc sắc tươi đẹp.

Mọi thứ đem qua, đối với Sử Hạo, thực sự là không giống thật, phẳng phất như một giấc mộng không hiện thực chút nào, không bình thường chút nào. Sau khi lấy lại tinh thần, hắn lại rơi vào trạng thái không biết làm gì, không nghĩ được gì. Hắn chỉ mong sao đó là một giấc mộng, còn trên thực tế thì đâu có phải.

Dưới ánh trăng, cùng Trần Thơ Lô cảm xúc dạt dào, về đến nhà, vì lũ côn đồ kia mà tức sùi bọt mép, trước cửa trà lâu, bị cảm động bởi tấm lòng nghĩa khí của đám Vương Hoa, trong trà lâu, cùng Cửu Vương đối mặt sinh tử, ở phố Tây Bắc, cùng anh em trốn chạy hào khí ngất trời. Đêm hôm qua phát sinh đủ mọi chuyện, khiến cho Sử Hạo được trải qua một đêm kỳ lạ để mà khắc cốt ghi tâm, mệnh mông cảm xúc. Hắn chưa từng phát hiện ra, cuộc sống của mình cũng có màu sắc đến thế, giống kịch đến vậy. Cuộc sống không phải là vở kịch, nhưng so với kịch nhiều lúc còn kịch hơn cả kịch, hắn không thể nào biết trước tương lai sau này mình sẽ còn bao nhiêu giấc mộng đầy màu sắc như này nữa.

Thay đổi bộ đồ phục vụ, mặc vào bộ đồ đồng phục, Sử Hạo tóc tai có chút rối bù, có chút thấp thỏm tựa như một cậu trai tân vừa mới ăn trộm trái cấm, lo sợ bất an, bồi hồi lưỡng lự đứng ở cổng trường, trong lòng hơi chút bối rối, hắn cũng không rõ Cửu Vương rốt cuộc sống hay chết, nhưng bất kể ra sao, hắn biết mình sẽ gặp phiền toái lớn nếu như Cửu Vương toi, khi đó bản thân đã thực sự phạm tội và thành tội phạm, nhưng nếu thằng Cửu Vương kia không chết, nó tuyệt đối sẽ không buông tha mình.

Nếu được lựa chọn, Sử Hạo mong muốn Cửu Vương đừng có chết, bất quá đời người không phải là chơi đánh cờ, thực tế trong cuộc sống nước cờ này đã đi thì không thể rút lại, có chăng một đi không trở lại như thời gian cuộn cuộn trôi đi, chỉ còn lại những năm tháng oanh liệt bị chôn vùi, dấu vết lưu lại không cách nào xóa nhòa.

Sự việc đã phát sinh, không cách nào thay đổi, cuộc sống vẫn phải tiếp tục. Sử Hạo không thể không đối mặt, thế nhưng hắn có chút muốn trốn tránh thực tế. Liên tục phát sinh chuyện trong mấy ngày qua, giống như khói sương mờ mịt, nhìn không tỏ, nói chẳng rõ.

Bước vào phòng học, Vương Hoa, Long Giang, Tiền Nhâm Hào, Trương Thiên Cường, bốn thiếu niên đã cùng nhau trải qua một đêm kích thích trong đời đang tụ tập ngồi chung một chỗ. Bọn chúng dường như quay lại với quá khứ, đêm hôm đó, bọn chúng cảm giác tựa như lưỡi hái của tử thần cách bọn chúng thật quá gần, hoặc cũng có thể hình như bọn chúng đang “âm mưu” một điều gì đó. Thấy Sử Hạo đi tới, liền vội vàng đứng dậy nhìn hắn.

Tới bên cạnh bốn đứa, cào cào mớ tóc rối, khoe miệng Sử Hạo miễn cưỡng hé ra một nụ cười nhạt, lúc ấy lúc hiện, nhìn không rõ, hắn nói:

- Tỉnh mộng đi, he he, à đúng rồi, các cậu giúp ta nghe ngóng xem rốt cuộc thằng ch** Cửu Vương đó nó đã toi chưa.

Vẫn phải nghe ngóng cho rõ ràng, chứ nếu không cứ thấp tha thấp thỏm thế này chắc phải phát điên lên mất, dù sao đây cũng là chuyện đại sự sống còn, bất quá, tạm thời ta và các anh em coi như vẫn an toàn. Còn Cửu Vương bị thương, đám đàn em gã chỉ sợ không phải làm ma chạy cho gã mà chính là tranh đoạt vị trí lão Đại kia, hoặc cũng có thể bọn này sẽ giải tán, căn bản đâu có đếm xỉa tới ta.

Vương Hoa nhẹ giọng nói:

- Được, giao cho ta đi, buổi trưa sẽ gửi cho cậu, cậu trả lời chắc chắn.

- Ờ, Tiền tổng, tư liệu về Dương Lâm tiến hành chuẩn bị đến đâu rồi?

Sử Hạo quay sang nhìn Tiền Nhâm Hào, bởi vì Tiền Nhâm Hào vùng Tiền như nước, rất là Hào phóng, cho nên mọi người đều cùng gọi gã là “Tiền tổng”. Nhìn gã, ánh mắt Sử Hạo khẽ nheo lại, khoe miệng dặt theo một tia cười lạnh thấu lòng người, khiến cho con người ta bủn rủn.

Tiền Nhâm Hào vẽ mặt uể oải rũ rượi, phờ phạc gác trên mặt bàn, gã nói:

- Không có, chỉ là nghe nói gã này thích đến sàn nhảy Hắc Báo chơi bời.

Chân mày Vương Hoa hơi nhíu lại, vẻ mặt chứa đầy tâm trạng, trầm ngâm nói:

- Cậu hoài nghi Dương Lâm chính là “Dương ca”? Đối với tay “Dương ca” trong miệng đám đàn em của Cầu Vương thì quả thực Dương Lâm là kẻ đáng nghi nhất, đám thủ hạ kia nói cậu đã đắc tội với “Dương ca”, rồi “Dương ca” lại chỉ tiền ra để Cầu Vương phái người tìm cậu gây chuyện, Sử Hạo, cậu gần đây ngoại trừ đắc tội với Dương Lâm, còn đắc tội với ai không ?

- Người mà ta gần đây đắc tội có rất nhiều, ta thì đang hoài nghi Dương Lâm, nhưng hần thân là một giáo viên, tại sao lại có quan hệ cùng hệ cùng xã hội đen?

Sử Hạo đặt mông ngồi phịch lên bàn của một nữ sinh nọ, dọa cho con bé giật hết cả cửa mình, đôi mi thanh tú nhả lại liếc Sử Hạo, nhưng không nói gì cả.

- Đm, nếu đúng là thằng ch* ấy, bố mày chém chết nó!

Trải qua một đêm đầy cảm xúc dâng trào, kích thích mãnh liệt, Trương Thiên Cường trời sanh hào sảng cùng một chút khí phách cũng không nén được, dằng dằng sát khí mà nói ra. Mấy đứa học sinh chung quanh vội vàng đứng dậy, té khỏi phòng học làm như không có chuyện gì. Thần sắc Sử Hạo thì lại tựa như không nghe, không thấy, không quan tâm, tay cầm ngược cuốn sách giáo khoa của nữ sinh nọ, thậm chí còn cầm đầu cầm cổ ra vẻ say sưa đến nhập hồn.

Sử Hạo cười khẩy mấy tiếng, chuyện của các cụ, chúng mày là trẻ con xía vào làm gì, chủ đề khó nghe này có lẽ để ta đến lúc tan học rồi tự tính, đối với cái đám này, dùng nửa thân dưới cũng có thể đoán ra là chỉ giỏi thảo luận dâm dăng về bắp đùi, vú vè, mông má của đàn bà. Vương Hoa đành im lặng và yên lặng rồi chuồn chuồn bay mất để phân rõ khoảng cách với đám này, gã trở lại chỗ ngồi, Nhiều Hải Yến kinh ngạc nhìn gã, bờ môi khẽ mở, muốn nói gì đó rồi lại thôi.

Vương Hoa nắm lấy bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng, lạnh nhạt cười:

- Em làm sao vậy?

- Không có gì, các anh gần đây rất tốt với Tiểu Hạo, có vẻ như rất thân à.

Bàn tay Nhiều Hải Yến hình như khe khẽ đẩy ra một chút, đôi mắt xinh đẹp cong lên, đôi mi thanh tú hơi hiện ra một tia ôn nhu, nụ cười trên khóe miệng kia giống như bông hoa quỳnh nở trong đêm đen, đủ khiến cho bất cứ một nam nhân nào thần xiêu phách lạc.

Vương Hoa hơi sững sốt, chợt cười nói:

- Thú thực, thật sự phải cảm ơn em, nếu không có em, anh sẽ không biết hần.

- Ô, thật đáng vui mừng như vậy hả? Anh cảm thấy con người hần thế nào?

Nhiều Hải Yến gác cánh tay ngọc chống lên đầu, nghiêng mặt chăm chú nhìn vào khuôn mặt đẹp sắc sảo, lạnh lùng, góc cạnh rõ nét của Vương Hoa, không chịu bỏ qua bất cứ vẻ lừa gạt nào trong nét mặt gã.

- Hần....

Vương Hoa trầm ngâm một hồi lâu, chợt nói:

- Nói thật, anh cũng không biết hần là người thế nào, có đôi khi thì rất trọng tình nghĩa, có đôi khi lại lãnh khốc vô tình, đôi lúc thì nhiệt tình trượng nghĩa, đôi lúc lại lòng dạ ác độc, ha ha, nói thật thì hần ta hình như ẩn giấu rất nhiều điều bí mật, không ai nhìn thấu hết, thậm chí, kể cả em cũng nhìn không thấu đâu.

- Ô, thì ra là người như thế sao?

Nhiều Hải Yến lẩm bẩm nói, tựa hồ như suy nghĩ điều gì đó, quay đầu ngoái lại nhìn thoáng qua người bạn đồng niên của mình, Sử Hạo mặt mày ủ rũ, nằm gục trên bàn, trong miệng ngậm ngậm một cây bút, hai tay gõ gõ lung tung trên mặt bàn, nàng nhanh chóng quay đầu lại, đôi môi đỏ cắn chặt lại, nàng cho rằng giữa nàng và hần gần như là vô tư, không có che đậy một chút bí mật nào, thế nhưng, nàng càng ngày càng nhìn không thấu hần rồi.

Giờ ra chơi, Sử Hạo quyết định làm một chuyến tới văn phòng.

Khu văn phòng ở lầu bốn, Sử Hạo tiến thẳng một mạch, mò vào phòng làm việc của Dương Lâm, văn phòng của gã này diện tích chưa đầy năm mươi mét vuông, nhưng kê tới sáu cái bàn làm việc, thành linh là Dương Lâm đang ở trong đó, ngoại trừ Dương Lâm ra, trong phòng làm việc còn có năm vị giáo viên hoặc cũng có thể ít hơn.

Thấy Sử Hạo sắc mặt lầm lì, đặng đặng sát khí tiến vào, Dương Lâm đang soạn giáo án, trong lòng không khỏi đánh thót một tiếng, cây bút trên tay suýt nữa không nắm được, Sử Hạo trực tiếp đi tới trước bàn Dương Lâm, nhếch mồm lộ ra một nụ cười khinh bỉ, cũng tựa như một nụ cười đe dọa.

- Dương ca, thật sự rất cảm ơn thầy đã chiếu cố, 300 đồng tiền thuốc tôi xin khất trước mấy ngày, thầy yên tâm, tôi nhất định sẽ báo đáp thầy.

Hai từ “Dương ca” và “Báo đáp” Sử Hạo cố ý nhấn mạnh, trên mặt Dương Lâm xuất hiện một tia bối rối không rõ lý do, tuy rằng vội che dấu đi chỉ trong nháy mắt, nhưng làm sao mà thoát được hai con mắt sắc bén có thần của Sử Hạo. Trong lòng Sử Hạo cười lạnh, âm thầm đã có chủ ý.

Bị một đứa học sinh hù dọa thành như vậy, con mẹ nó thật là vô dụng, Dương Lâm không khỏi mắng thầm trong bụng, chợt cười nói:

- Đừng ngại, đừng ngại, cái đấy... Cái đấy cứ để từ từ, ta có thể đợi chờ.

Hai người trong lòng đều có quỷ, cứ úp úp mở mở, kẻ bên ngoài nhìn vào còn tưởng rằng là tình thầy trò hòa thuận thân thiết.

Sử Hạo liếc mắt một cái, ngó nhìn mấy vị giáo viên đang ngồi nghiêm chỉnh, bề ngoài thì giả vờ giả vịt chăm chú phê phê chữa chữa bài tập nhưng thực ra là đang lén lút nhìn mình. Hắn xoay người, hai tay giờ quá đỉnh đầu, nghênh nga nghênh ngang lại bắt đầu trò khoa chân múa tay chọc ngay ngón giữa, bước ra khỏi phòng, lưu lại một câu tuy khó hiểu, nhưng lại khiến cho nội tâm Dương Lâm phát run cầm cập:

- Dương ca, vì thầy đã chiếu cố tôi như vậy, tôi nhất định sẽ trăm ngàn lần báo đáp lại thầy, chúc cả nhà thầy hạnh phúc.

Nhờ ra theo như ment bên topic thảo luận hôm nay mỗ sẽ post 5 chương, nhưng mới dịch được 3 chương thì cảm thấy một số chỗ trong truyện cần phải sửa lại theo yêu cầu của một số “nhân sĩ” nên là phải bắt tay vào fix lại Ai ya, đúng là cái thân ta làm khổ cái đời ta, thức đêm thức hôm ngồi dịch mà cuối cùng vẫn bị kẻ chửi người chê:044: Anh em thông cảm ồ nhá . :eye_wide:

39. Chương 39

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lật Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 39: Quỳ trước cổng trường hát quốc ca

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Giai đoạn học Sơ tam, về căn bản điểm số các môn học phụ là chiếm đa số, thay thế phần lớn cho các môn học chính. Mỗi tuần một lần, vào tiết học thứ tư, sẽ có một giờ thể dục, hiềm nỗi đào đâu ra một đám tuyệt thế mỹ nữ mặc bikini múa cột, nhảy sexy ở cái huyện Đông Sơn này trong giờ thể dục.

Sử Hạo đang một mình trốn trong góc phòng học gặm nhấm vẻ tĩnh mịch bao quanh, trong lòng gã miên man hàng ngàn hàng vạn những suy nghĩ, rồi mù như mạng nhện, chán chả buồn chết, gục mặt xuống bàn, cúp tiết thể dục, chẳng bằng mò tới bể bơi ngoài trời, miễn phí mà ngắm nhìn mấy em gái nhỏ trần truồng tắm rửa nhĩ. Mặc dù cái gọi là bộ ngực của các em chỉ là hai cái núm nho nhỏ, nhưng được đội lên trên hai tảng thịt thì cũng làm cho người ta huyết mạch phun trào rồi.

Lại nữa, dưới nước ở bể bơi, “sự vận động của pít-tông” cũng không phải là ít, cái này mới là cái làm cho hần ta phấn khởi nhất.

Gần chỗ sân vận động chính là có một cái bể bơi như vậy. Hồi trước Phương Nghị Thiên thỉnh thoảng có dẫn hần mò vào đó “xa xỉ” chút, kể từ cái lần đầu tiên năm mười tuổi ấy, kiến thức về phong cảnh tươi đẹp đầy sắc xuân sau cái bể bơi tráng lệ kia đã khiến Sử Hạo mê tới sân vận động.... Cái bể bơi ngoài trời tráng lệ ấy.

Vì lý do giáo viên chủ nhiệm đã dặn đi dặn lại thân thể là vốn quý, có sức khỏe tốt, mới học tập tốt, Sử Hạo chỉ đành phải chuyển động đồng thân thể uể oải, vội vã tới bãi tập ngắm nhìn đám bạn học đang huyền não nô đùa.

Với học sinh trung học mà nói, giờ thể dục chẳng khác nào là thời gian thích hợp nhất trốn học để vào mạng (online) hoặc bổ sung thêm giấc ngủ.

Vốn bãi tập của các “cặp tình nhân Montreal” này (yêu nhau thắm thiết, lãng mạn-dịch giả), ban ngày thì hoang vu, hiu quạnh nhưng tới đêm thì lại riu rít chí chóe mèo mả gà đồng, còn thời điểm hiện tại lúc này lại đang tập trung một đám lớn học sinh.

Đường băng (đường pitch or đường chạy-dịch giả) của bãi tập có hình oval được lát bằng những viên đá nhỏ màu đen, ở giữa đường băng là một sân bóng đá, cách đường băng không xa là một sân bóng rổ, hai bên đều là những cây nhỏ, cành lá đã úa vàng.

Ngày thu của huyện Đông Sơn ảm áp mà nhẹ nhàng, thật là khoan khoái, làm cho người ta không khỏi có được cảm giác kích thích như được dạo chơi ở vùng ngoại ô.

Giáo viên thể dục bắt đám học sinh tập một lần bài thể dục tám động tác rồi giải tán cho thoải mái tự do hoạt động, những học sinh chán chả buồn chết bèn tự mình tổ chức ra tiết mục: chạy bộ tranh tài.

Sử Hạo chưa từng tham gia, còn Vương Hoa và Tiền Nhâm Hào cũng chẳng khác gì, cứ kệ cha chúng nó, những dạng tranh tài kiểu này đối với bọn chúng mà nói, thật giống như kiểu nhìn thấy một đứa bé gái chưa dậy thì, ngoại trừ vẻ tức cười thì không thấy có chút nét quyến rũ nào.

Ngay cái lúc Sử Hạo đang muốn rời khỏi bãi tập trở lại phòng học để tiếp tục công việc tìm kiếm “mộng cô” của mình, thì ở đằng xa bỗng nhiên kéo tới một đám học sinh, bướng bỉnh ngăn lại bước chân của hần, đám học sinh số lượng không hề ít nghênh nga nghênh ngang tiến về phía hần, ngó qua dáng vẻ bề vệ cùng cái kiểu vênh mặt ưỡn ngực của bọn này, xem ra là đến kiếm chuyện.... Chỉ là Sử Hạo không rõ, trong giờ thể dục mình đâu có động chạm tới chúng?

Trên bãi tập đột nhiên xuất hiện một nhóm học sinh lác ca lác các, lập tức hấp dẫn sự chú ý của toàn thể học sinh Ban 7, từ dáng vẻ bề vệ, khí phách hiên ngang của nhóm đó, bọn họ cảm nhận được “mùi thuốc súng” từ những kẻ ngoại lai đến chọc ngoáy này.

Mấy đứa học sinh ban 7 chơi đùa huyền não xung quanh bị nhóm người kia đạp cho té ngửa xuống đất, đến cả chiếc váy của mấy ả nữ sinh cũng không có may mắn thoát khỏi việc bị vén lên, cái mông trắng trắng mềm mềm, cùng cặp đùi béo ngậy hoàn mỹ cũng lộ hết cả, Sử Hạo nhìn ngắm mà đầu óc không khỏi nhộn nhạo, nếu không phải còn có người trên bãi tập, chỉ sợ hần sung sướng quá mà lấy tay vỗ đánh đét vào đùi rồi, nhóm người kia học ban nào nhẩy, đầy đều là nhân tài a.

- Thăng ranh, nhìn cái gì, đang nói mày đấy, có phải thấy bọn tao sút bạn học mày, mày không phục phải không?

Nhóm người kia tới bên cạnh Sử Hạo, ngó nghiêng đánh giá hần một cách bất thiện.

Trong mắt Sử Hạo hiện lên một tia sắc nhọn ác độc, chợt rất nhanh liền che dấu đi, bây giờ đang trong thời kì “án treo”, không thể gây chuyện nữa, một đám học sinh ăn no rửng mỡ rồi việc không đáng cho ta phải động tay động chân, hần khua tay ra dấu “mời”, nhếch miệng cười nói:

- Dâu có, các vị cứ việc tiếp tục.

Nói xong rồi xoay người đi về phía khu giảng đường.

- Đm! “Suất ca” đang nói chuyện với mày, đây là thái độ gì?

Một thằng học sinh thấy Sử Hạo không thèm coi lão đại của mình vào trong mắt, thở hổn hển hển nhắm lưng Sử Hạo tung ra một cước.

Khóe miệng Sử Hạo khẽ nhếch lên, vẽ ra một nụ cười nhạt đầy khinh bỉ, cũng chẳng thèm quay đầu lại, sự chuyển động điên cuồng của thần kinh cùng chiến đấu trong tiềm thức khiến cho chưa đầy một giây sau thân thể hần phát ra động tác tương ứng, hơi hơi nghiêng mình, chợt tránh qua một bên, lập tức tay phải tóm lấy phía sau gã nọ, dẫn mạnh lên ống đồng, mạnh mẽ mà đập về đằng trước, học sinh kia chỉ cảm thấy trong nháy mắt thân thể mình mất đi thăng bằng, té đập mặt về phía trước, hai chân suýt nữa thì bước thành hình chữ Nhất (一), thủ pháp của Sử Hạo vô cùng bí hiểm mau lẹ, người bên ngoài nhìn vào lại tưởng gã học sinh nọ do sút trượt mà ngã lộn quay.

Tiền Nhâm Hào phờ phạc nằm dưới tán cây, mồm ngậm nút một cọng rơm, đôi mắt híp tịt nằm oán giá bọn nữ sinh trong lớp, đang mãi phân tích vóc người cùng các bộ phận khác của các ả. Bất chợt gã phát giác ra tình huống bên kia, hai mắt đột nhiên mở to, đứng dậy chạy nhanh ra sân bãi, chưa tới nơi, miệng đã hét:

- Đm, chúng mày muốn chết có phải không?

Vương Hoa thấy vậy cũng vội vàng lao tới, cùng Tiền Nhâm Hào chạy đến bảo hộ phía trước người Sử Hạo, chúng nó không phải sợ Sử Hạo bị thương, mà sợ là gã Sử Hạo nhịn không được nổi điên lên, tay đàn anh này là một thằng đầu óc thiếu chất xám, chỉ hơi bị kích thích một chút là bốc đồng ngay.

- Uầy, là thằng nào mà muốn tao phải ra mặt?

Một luồng thanh âm đột ngột vang lên trên sân bãi, “mùi thuốc súng” nồng đậm tràn ngập trong không khí ngay lập tức được đốt lên, tuy rằng dưới thời tiết nhẹ nhàng khoan khoái, nhưng những lời này không khỏi tăng thêm vài phần nóng bỏng, mười mấy thằng nam sinh xa lạ đáng vẻ oai vệ hùng dũng, khí phách hiên ngang tạt hết cả ra, y như một đám tiểu côn đồ.

Tiền Nhâm Hào cướp lời trước, nhìn thằng ranh con mới xuất hiện kia, chằm chọc nói:

- Hoàng Tiểu Suất? Mày muốn sao?

Hoàng Tiểu Suất cũng là một thằng đầu bò đầu bướu tương đối khá tại Nhị Trung, mình quả thật không làm gì được gã.

- Không có gì, thấy lớp chúng mày, nhân tài đông đúc, tới đây lãnh giáo chút.

Hoàng Tiểu Suất lơ đãng cười nói, giọng điệu tỏ rõ vẻ khinh bỉ:

- Đừng làm nhảm, tao khiêu chiến, một trăm mét và hai trăm mét, mỗi lớp cử ba đứa, có dám không?

- Thắng thua như nào?

Vương Hoa vẫn thờ ơ lạnh nhạt, mở miệng hỏi. Nếu đã là tranh tài, thì thiếu thế quái nào được cá độ.

- Ô hô! Thì ra là Vương lão đại ở đây a, tao là học sinh ngoan mà, đã thề sống, thề chết là không bao giờ cá độ nữa, nhưng mà, thằng nào thua phải quỳ trước cổng trường hát quốc ca, mày chơi không?

Hoàng Tiểu Suất vênh vênh cái mặt, con mắt cũng không thèm nhìn vào đám người Ban 7, gã xem chừng, thực lực bọn này cũng chỉ “tuổi tỵ” mà thôi.

Sử Hạo bất đắc dĩ bĩu môi, lũ học sinh này thật đúng là khoái làm ra mấy cái chuyện vô tích sự, để giữ chút ít mặt mũi mông má mà cứ làm như kiểu xã hội đen quyết phải sống mái với nhau không bằng, bất quá có

một chút khác biệt đó là lũ học sinh thực ra cũng chỉ là một đám khoe mẽ lòe loẹt hoa hòe hoa sói, chứ còn hạng thực sự biết oánh nhau thì ít đến thăm thương, quả đúng là vô vị đến cực điểm. Sử Hạo xoay người đi tới một gốc cây nhỏ trên sân bãi, vừa đi vừa nói:

- Bọn mày chơi đi, tao đi ngủ, có gì gọi.

Vì để đề phòng chẳng may lời qua tiếng lại rồi choảng nhau, Sử Hạo quyết định không về phòng học nữa.

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

40. Chương 40

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạ Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 40: Đừng gọi Hạo ca là thằng lùn

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Nhóm học sinh Sơ tam Ban 5 quả nhiên đã có chuẩn bị cho cuộc tranh tài chạy đua 200m. Hoàng Tiểu Suất của Ban 5 và hai gã bạn học với ưu thế áp đảo đã dễ dàng chiến thắng trước các “tay đua” về hạng bét bên phía Vương Hoa và Tiền Nhâm Hào, mặc dù không cam lòng, nhưng thực lực đôi bên quá chênh lệch cùng với việc cá độ cũng đã được xếp đầu vào đấy, bọn chúng không thể nào không thừa nhận.

- Rồi rồi, chúng mày có thể hát quốc ca chưa? Liệu cần tao bắt nhịp cho phát không nhảy?

Nhìn lũ người Tiền Nhâm Hào ủ rũ, Hoàng Tiểu Suất dùng giọng điệu eo éo ái nam ái nữ cười cợt nói.

Tiền Nhâm Hào hung tợn nhìn chằm chằm Hoàng Tiểu Suất phía đối diện. Ở đây có rất nhiều người, lời nói đã phun khỏi miệng khác nào bát nước đã đổ ra, làm sao rút lại được, nếu ăn quyết sẽ bị người ta phỉ nhổ vào, mất hết cả uy tín trong giới đầu gấu, nhưng mà nếu để cho người ta tin rồi ra trước cổng mà réo quốc ca thì có khác gì dọa người, sau này ở Nhị Trung sao còn có thể ngẩng cao đầu mà bước nữa.

Tiền Nhâm Hào vỗ vỗ hai tay, cười rất quyến rũ:

- Cái này... Đấu thì cũng đã đấu.... Hết giờ rồi kìa, mọi người trở về phòng học thôi, còn một học kỳ nữa là bắt đầu kỳ thi rồi, cũng nên trở về xem qua bài vở tỳ.

- Ha ha, ha ha, phải, phải rồi, tôi đang bị suyễn, phải vào nhà vệ sinh một chút.

“Tay đua” Mã Ngạn Thâm (1), kẻ mới vừa rồi cùng hội cùng thuyền thi đấu với Vương Hoa và Tiền Nhâm Hào, mồm miệng ba hoa, cười gượng nói.

- Định giở trò đấy hả? Tiền Nhâm Hào, Vương Hoa, chúng mày ở Nhị Trung cũng là cái loại có số có má cả rồi, hần là không phải để tao dạy lại cho chứ?

Sắc mặt Hoàng Tiểu Suất nhất thời tối sầm lại.

Vương Hoa vận động đã mệt lại thêm áp lực trong lòng, cái trán của gã mồ hôi đầm đìa. Bọn chúng bây giờ đã rơi vào thế “cười hổ khó xuống”, “tiến thoái lưỡng nan”, nếu như không có biện pháp giải quyết ổn thỏa, sợ rằng một chuyện lật vật kiểu như thi đấu thể này rất có thể sẽ dẫn đến sự đối kháng của vài thế lực lớn trong trường, suy cho cùng sau lưng bọn kia dù sao cũng có chút thế lực, rút dây là động rừng ngay.

- Thôi thì chúng mày tốt xấu gì đều đã quen biết tao vài ba năm, tao cũng đ** muốn làm căng lên, chỉ cần chúng mày chịu gọi một tiếng “Suất...ờ...Gia”, vụ cá cược này coi như xong.

Hoàng Tiểu Suất nhìn bọn chúng, trong mắt hiện lên vẻ đắc ý, vốn là định bảo bọn này kêu một tiếng “Suất ca” (2), bất quá cái từ đó nó nhạy cảm quá, gọi ra thì thật là xấu hổ, có trách thì trách ông bà, bà bà đã đặt ình cái tên biến thái đến như vậy.

Vương Hoa, Tiền Nhâm Hào liếc mắt nhìn nhau, thực sự thật khó mở miệng. Mã Ngạn Thâm mặt mày dần thối đứng ở một bên, bắt gặp dáng vẻ khó nói của hai lão đại, cũng không biết được làm sao cho phải, nhưng thực ra gã biết gọi có một câu “Suất gia” thì chết đ** bố con thằng nào, bất quá hai vị lão đại đã không nói gì, tốt hơn hết là cứ theo bọn họ mà làm.

- Suất ca như vậy là đã để cho chúng mày có được mặt mũi, chúng mày chó có mà được đằng chân lân đằng đầu.

Mấy thằng học sinh bố lão đi theo hộ tống Hoàng Tiểu Suất bắt đầu ồn ào nhốn nháo to tiếng, thậm chí có đứa đã lôi mobile có chức năng camera ra, chuẩn bị ghi lại toàn bộ quá trình đây kỳ tích này.

- Gọi, gọi cái đm chúng mày, điếc hết cả dít, bố mày đang ngủ, chúng mày có đạo đức không, trời thì nóng bức mà cứ quấy nhiễu người khác đang an giấc, có biết ngủ không đủ giấc sẽ ảnh hưởng đến sự phát dục của kẻ vị thành niên không? Đm.

Sử Hạo hùng hùng hổ hổ, từ gốc cây bò dậy, lão đà lão đảo như oánh túy quyền vật vờ đi tới, mới vừa rồi còn đang trong mộng cùng người đẹp say sưa, đang lúc sắp sửa tạm biệt tấm thân xử nam thì lại bị lũ khốn kia đánh thức, riêng cái khoản này thì bảo làm sao Sử Hạo không lộn ruột cho được, mẹ kiếp, chỉ còn chút xíu nữa thôi, thiếu chút nữa là đút vào rồi, sắp sửa đến gần mép rồi, lũ khốn nạn kia.

Mọi người ngạc nhiên nhìn một thằng lùn áo quần xộc xệch, mắt nhắm mắt mở, trên đầu còn treo theo hai chiếc lá, khoe mắt còn dính lại một đồng gỉ mắt, thằng cha này đ** phải đang mộng du thì là gì?

- Thằng ranh con, chú ý mồm miệng một chút, đừng có mà láo toét.

Thấy Sử Hạo đi tới, một đứa đứng bên Hoàng Tiểu Suất đứng mũi chịu sào ra mặt nghênh đón Sử Hạo, đây là một cơ hội tốt để lấy lòng lão đại.

- Đừng có nói chuyện với tao, mồm mày thối quá.

Đối mặt với thằng học sinh đi về phía mình, Sử Hạo ngoài mặt thì tỏ vẻ uể oải vô thần, nhưng trong đầu lại tính toán rất nhanh, hấn tung ra một quyền quăng luôn thằng kia đi, tiến tới trước mặt Hoàng Tiểu Suất, Sử Hạo quét mắt rất nhanh, rồi dừng lại ở Hoàng Tiểu Suất, nhìn chằm chằm gã, trong lòng Hoàng Tiểu Suất có chút sợ hãi.

Hơn mười thằng học sinh không tự chủ được, hô hấp ngừng lại, quả tim như được nhắc lên tận họng, tất cả mọi người trở mắt nhìn vào Sử Hạo, trông chờ hấn lại trình diễn một màn chiến đấu không thua đót tắng giáo viên hồi trước, đang lúc mọi người cho rằng hấn sẽ nổi điên, đám Hoàng Tiểu Suất và đồng bọn đã thu xếp xong xuôi chuẩn bị phản kích thì lại thấy hấn quyền rũ cười nói:

- O, vô cùng sorry, làm phiền rồi, các vị cứ tiếp tục (3)

Nói xong, liền kéo Vương Hoa và Tiền Nhâm Hào rời đi, mẹ kiếp, lúc đầu làm gì phát hiện ra đông người như vậy, thế đ** nào mà từ mười mấy đứa lại biến thành mấy mươi đứa thế nhỉ, đm, té trước là thượng sách.

Nhóm người Hoàng Tiểu Suất đã không còn bị Sử Hạo dọa cho sợ hãi, đám người Ban 7 thì lại càng cười nắc cưởi nẻo, cười rưng cả răng, bọn chúng càng thêm tin tưởng gã Sử Hạo chắc chắn bị mộng du.

Hoàng Tiểu Suất sắc mặt âm trầm, giận dữ hét:

- Thằng lùn chó chết, quay lại đây.

- Chú gọi ai là “thằng lùn chó chết” đấy?

Sử Hạo xoay người trở lại, sắc mặt lạnh lẽo như tảng băng đá ngàn năm, trên đường đi, tay phải đã sờ lên thất lưng.

- Hạo ca, đừng thái quá.

Thấy như vậy, Tiền Nhâm Hào và Vương Hoa sắc mặt hơi đổi, vội vàng ngăn cản cơn phát cuồng của Sử Hạo, thẳng đàn anh này lại bốc đồng rồi.

- Nói mau....

Hoàng Tiểu Suất bị ánh mắt lạnh như băng của Sử Hạo nhìn chằm chằm khiến trong lòng gã phát sốt, định thốt ra vài lời ương bướng nhưng kịp nuốt trở lại.

- Cho chúng mày một cơ hội, thi đấu thêm lần nữa, nội dung 100m, chấp chúng mày chạy trước 5m, nếu chúng mày có thể khôi phục được thể lực mà về đích trước, tao nhận thua, sẽ trần truồng lông không chạy quanh khắp ba con phố, cho chúng mày tùy ý quay chụp. Nhưng nếu chúng mày thua, việc đánh cuộc giữa nhóm Vương Hoa và bọn mày sẽ coi như phế thải, sau đó tất cả chúng mày đồng thanh hô to một tiếng “Hạo ca, anh thật đẹp trai”, chơi không?

Sử Hạo vẫn luôn cho rằng gã là một con người rất ý tứ và kín đáo, không muốn biểu lộ ra mị lực quá cường đại, nếu không nhất định sẽ trêu hoa ghẹo nguyệt, thu hút đám đàn bà con gái, rất là phiền toái, cái đó gọi là, bông hoa nở ở giữa rừng, cơn gió kéo đến thổi tung cánh hoa.

Thế nhưng mà cái đám này thực sự quả là khốn kiếp, lại còn dám gọi ông mày là “thằng lùn chó chết”, nếu không phải bên cạnh gã kia còn có mấy thằng đệ, ông hôm nay nhất định đập cho con m* nó cũng nhận không ra luôn.

- Đây là chú mày tự rước lấy nhục.

Hoàng Tiểu Suất lạnh lùng nói. Nét mặt Sử Hạo vẫn lạnh nhạt như cũ, khóe miệng hần nở ra một nụ cười thoát ẩn thoát hiện, xem ra cũng thật là ghê tởm.

(1)Mã Ngạn Thâm: là phiên âm theo Lạc Việt từ điển hiện đại, phiên âm cách khác là Mã Ngạn Sâm.

(2)Suất ca: “Suất” nghĩa là bảnh trai, xinh trai, “Suất ca” còn có nghĩa là “chàng đẹp trai”, “anh xinh trai”

(3)Nguyên văn: “ , sorry, , .”

41. Chương 41

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 41: Cô bé phổng phao như búp bê

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

“Thằng ôn con có mắt không trông, Hạo ca ta bản lãnh thế, há ày có thể nhìn ra” Sử Hạo trong lòng cười lạnh, tiến thẳng tới vạch xuất phát.

Đứng ở vạch xuất phát, Hoàng Tiểu Suất nghi hoặc ngó nhìn Sử Hạo:

- Một mình mày

- Một thằng là đủ

- Con m* mày thật ngông cuồng.

Hoàng Tiểu Suất thật sự tức giận, đây là sự miệt thị lố lồ, đây chính là sự khiêu khích.

Học sinh Ban 7 rồi rít ngạc nhiên, mang theo ánh mắt không dám tin nhìn vào Sử Hạo, nháo nhác suy đoán xem liệu có phải vị đại ca này còn chưa tỉnh ngủ.

Sử Hạo loại bỏ hết thấy những ánh mắt hoài nghi và kinh ngạc kia đi. Hắn chỉ nghĩ làm nhanh nhanh một chút rồi còn đi ăn, loại tranh tài kiểu này thật đúng là vô vị đến cực điểm.

- Chuẩn bị.... Chạy!

Theo thanh âm, Hoàng Tiểu Suất và hai gã học sinh khác vô thức chạy vội đi, còn Sử Hạo vẫn đứng im tại chỗ.

- Ô, con bà nó

Mọi người thêm lần nữa lại cứng họng, thật không dám nghĩ đến thằng cha này thực sự chấp người ta 5 mét, làm sao mà đuổi kịp chứ?

Chỉ thoáng chốc, ánh mắt mọi người đều hội tụ cả trên người Sử Hạo, chỉ thấy Sử Hạo hai chân mạnh mẽ dẫm mạnh lên đất, mũi chân vẽ ra một đường vòng cung hoàn mỹ kèm theo vài mẩu đá vụn bắn lên, khi những mẩu đá vụn rơi xuống trong chớp mắt kia, cả thân mình hắn đã lao vọt đi, trong chớp mắt đó, tất cả mọi người đều sinh ra một ảo giác, giây phút này đây Sử Hạo thật giống như một con ác lang đang phi về phía trước. Với độ nghiêng của thân thể khiến cho người ta hoài nghi liệu hắn có thể bị té xuống đất hay không.

Thân thể Sử Hạo từ từ đứng thẳng lên, hai tay đang đưa cấp tốc rất nhịp nhàng giống như biến hóa ra vô số ảo ảnh hình cánh tay, mũi chân nhanh chóng luân chuyển trên đường bằng, làm người người có cảm giác rằng sẽ bay lên bất cứ lúc nào. Mọi người không khỏi kinh ngạc nhìn bóng người chạy vọt như bay trên đường bằng, vóc dáng nhỏ bé của hắn lúc này trông lại càng giống loài ác lang khi đang chạy, bọn họ không tìm được từ nào hình dung để nói về một loại chấn động như thế, quả tim không tự chủ được cũng chạy vội theo bước chân kịch liệt lên xuống của hắn ta.

Ở quãng 50m, Sử Hạo đã vượt qua tất cả, lúc vượt qua Hoàng Tiểu Suất trong nháy mắt đó, Sử Hạo tặng cho hắn một tia cười ý vị đến khó hiểu, tựa như châm chọc, tựa như khinh thường.

Nằm ngoài dự đoán của mọi người không phải là việc Sử Hạo dường như đã chắc chắn giành được ngôi vị quán quân, mà làm cho họ kinh hãi chính bởi đây là thành tích của việc hắn đã chấp bọn kia chạy trước 5m.

Giờ khắc này, hắn thành tiêu điểm trong ánh mắt của tất cả mọi người.

- Con bà nó, đây là giống quái thai nào vậy?

- Đm, thằng lùn kia lắp động cơ sao?

Vài người Ban 5 nhin không được phát ra tiếng than sợ hãi.

Học sinh ban 7 ngây người như phỗng nhìn Sử Hạo chậm rãi trở về, lúc này trong lòng bọn họ về kinh ngạc không nói cũng nhìn ra, chỉ còn lại rung động cùng sợ hãi.

- Sử Hạo, 'giỏi quá' a. (còn có nghĩa là "cây gậy tốt"-dịch giả)

Một ả nữ sinh bỗng nhiên đứng lên lớn tiếng hoan hô, kích động quơ cánh tay trắng nõn về phía Sử Hạo, mang theo cái nhìn rất sâu đầy rung động.

Sau cơn kích thích của ả nọ, đám học sinh Ban 7 vừa thù người ra mới từ từ khôi phục như cũ, trong tình huống như thế, nếu là bình thường hẳn phải là kích động mà hoan hô reo hò đạt tới mức đề-xi-ben cao nhất.

Tiếng vỗ tay, tiếng than thở sợ hãi tại sân bãi một hồi lâu sau vẫn chưa dứt, hai ả nữ sinh trông có vẻ lộng lẫy cầm lấy chai nước như hai con dờ diên diên khùng khùng chạy đến bên người Sử Hạo, dịu dàng đưa chai nước khoáng cho Sử Hạo, lộ ra một nụ cười kiều mỵ:

- Sử Hạo, cậu thật giỏi a

Giờ khắc này, chẳng còn ai cảm thấy hấn thấp, chỉ cảm thấy hấn ta thật là sắc sỡ, làm cho người khác phải chú ý. Khóe miệng hấn theo thói quen nhếch ra một hình vòng cung lúc ẩn lúc hiện, mang theo dáng vẻ bướng bỉnh điên cuồng cùng dã tính của động vật, tự nhiên hai ả nữ sinh không khỏi ngây người, các ả lần đầu hiểu được, à thì ra, chàng trai này cũng có mị lực đến vậy, đôi môi của hấn thì ra cũng rất gợi cảm đấy chứ.

Một con người có mị lực, không nhất định phải là tướng mạo đẹp trai, vóc người cao lớn, cái đó bất quá là vẻ đẹp dễ hình dung nhất mà thôi. Mị lực, có thể gọi là sự tổng hợp của tất cả mọi mặt như tướng mạo, khí chất, thực lực, tính cách, cái đó đơn giản là đánh giá qua vẻ bề ngoài, Sử Hạo gã khinh thường loại vẻ đẹp này.

- Hey, nếu không đưa ta, nước bên trong sẽ sôi lên đấy.

Sử Hạo cười mỉa mai nói, hai ả người đẹp này rốt cuộc là tới đưa cho ta nước hay tới ngắm nhìn chàng đẹp trai vậy.

Cầm chai nước, hấn ôn nhu nho nhã nói:

- Cảm ơn hai tỷ tỷ, hai tỷ thật là xinh đẹp a

Tính cách đây vẻ lừa gạt cùng bề ngoài tri thức nhỏ nhắn cộng thêm âm điệu nhẹ nhàng, thẳng cha Sử Hạo đã thành công trong việc lừa gạt được mấy tiếng cười của hai con ôn ngon nghề này. Hai ả nữ sinh chợt hiểu ra vị bạn học đang đứng trước mắt này sao lại đáng yêu đến như vậy, thật muốn hung hăng mà hôn hấn một cái quá đi.

Con gái rất dễ dàng thỏa mãn, bất kể số tuổi là lớn hay nhỏ, hai chữ “tỷ tỷ” khiến cho các nàng mát ruột mát gan.

Nhiều Hải Yến cầm lấy chai nước đi tới sân bãi đưa cho Vương Hoa, nàng nhìn Sử Hạo được hai cô gái xinh đẹp vây quanh, bỗng nhiên có chút ngây người, cúi đầu không biết đang suy nghĩ điều gì.

- Hey, “Suất ca”, cho chúng mày thời gian 10 phút đồng hồ ngồi tập luyện, nhất định phải chỉnh tề nha.

Sử Hạo đường làm quan thênh thang rộng mở đi đến trước mặt nhóm người Hoàng Tiểu Suất, đắc ý vênh vao nói.

Hoàng Tiểu Suất âm u liếc mắt nhìn Sử Hạo, tay giơ lên, hơn mười người đồng khởi hô lên:

“Hạo ca, anh thật đẹp trai”

Âm thanh nhịp nhàng vang vọng khắp quanh sân bãi....

- Thăng ranh, xem như mày lợi hại, tao nhớ kĩ mày rồi, anh em té thôi.

Hoàng Tiểu Suất sắc mặt âm trầm, mang theo một nhóm đàn em bước nhanh rời khỏi sân bãi, dù rằng ngay lúc này đây gã có mười mấy thằng đàn em thật nhưng gã cũng không dám tùy tiện động thủ, gã đâu có phải thằng ngu, Tiền Nhâm Hào và Vương Hoa cũng đang ở đây, nếu để hai đứa chúng nó liên thủ đối phó thì chỉ còn nước trốn vào góc tường mà khóc thôi.

“Tay này, thật đúng là quái thai”, Tiền Nhâm Hào khóe miệng khê nhếch nhìn Sử Hạo đã khôi phục lại cái dáng vẻ biếng nhác, khiến cho Hoàng Tiểu Suất phải hô to lên “X Ca, anh thật đẹp trai”, học sinh trung học như gã kiếm đâu được sự đả ngộ như vậy a, Tiền Nhâm Hào nhếch miệng cười một tiếng, trong cơ thể tay Sử Hạo này tựa hồ ẩn hàm sức bật còn mạnh mẽ hơn loài sói hoang, cộng với dã tính hung ác của động vật, kẻ như vậy sẽ nhất định không cam lòng an phận làm một người bình thường.

- Sử Hạo, cảm ơn.

Vương Hoa và Nhiều Hải Yến sóng bước đi tới bên cạnh Sử Hạo, gã vỗ vỗ bả vai Sử Hạo nói.

- Đm, sao phải khách khí thế.

Sử Hạo trên mặt vẫn là nụ cười thường thấy, vô hại với cả người lẫn vật, hấn liếc mắt nhìn về bọn họ, xoay người, hai tay ôm lấy gáy, tiêu sái đi về phía cổng trường “Kỳ thực, ta đâu có phải là một thằng nhóc chỉ biết gây họa”.

Vương Hoa vốn định khuyên Sử Hạo nên phát triển theo hướng đi thể dục, bất quá lại bị Sử Hạo kiên quyết cự tuyệt.

- Đùa à, một thiên tài võ học mà lại bảo đi phát triển thể dục, người như thế thì làm đ** gì còn tiền đồ nữa?

*

* *

- Ca à, ta nói rồi, hấn rất là lợi hại, lần trước hấn còn đánh ngã hai vệ sĩ của ta á.

Tại một chỗ trên khán đài xa xa sân bãi, Yến Tĩnh (1) đang nói chuyện với một thiếu niên ở bên cạnh, chiếc áo váy bó pho bày ra đường cong vóc người hoàn mỹ vô cùng trần trề của nàng, tỏa ra toàn thân khiến cho ý nghĩ người ta bị mê hoặc một cách kì quái.

Yến Tĩnh, chính là cô bé mà lần trước Sử Hạo cho rằng bị bắt cóc, đánh bậy đánh bạ cứu nàng ta ra.

- Nhìn dáng vẻ của hấn, xem ra còn chưa dốc hết toàn lực, chỉ là một học sinh sơ trung lại có tiềm lực lớn như thế, thú vị thật.

Đứng bên cạnh “búp bê” Yến Tĩnh là một thiếu niên cao cao gầy gầy, thiếu niên mang theo một chiếc “đít chai” gọng đen, đôi mắt khẽ nheo lại, tỏa ra thứ quang mang của rắn độc.

- Ca, người nói hấn có lợi hại không?

Đôi mắt đẹp u tĩnh như nước hồ thu của Yến Tĩnh chớp chớp nhìn chăm chăm vào thiếu niên đeo kính.

- Ha ha, có thể chạy nhưng chưa chắc có thể đánh.

“Đít chai” xem thường cười nhạt một tiếng, xoay người rời khỏi khán đài.

Lúc này, tiếng chuông tan học mà tất cả học sinh nóng bỏng chờ đợi đã lâu cuối cùng cũng vang lên.....

Sử Hạo hai tay dứt túi quần, rung đùi đắc ý mà đi ra cổng trường, giờ này mà mò tới phòng ăn đớp cơm thì quá là đông người, vậy chẳng thà ra ngoài đường ngó nghiêng mỹ nữ để duy trì tầm nhìn cho thật tốt. Trong lúc hấn đang bước đến bước thứ 108 tính từ cổng trường, đột nhiên từ phía sau chợt hiện ra một người, trước mắt Sử Hạo lúc này sáng ngời, đúng là “nhân sinh hà xứ bất tương phùng” a.

(1) Yến Tĩnh: chữ “Tĩnh” có hai cách đọc một là “Tĩnh” hai là “Tĩnh”, nhưng “Tĩnh” thông thường chỉ dùng làm hình dung từ (tính từ) để mô tả tính chất tĩnh lặng, yên tĩnh của sự vật, sự việc. Nếu dùng làm tên người thì đọc là “Tĩnh”.

42. Chương 42

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạ Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 42: Lại là “ngực bự”

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Duyên phận là một thứ gì đó rất kỳ diệu, nhiều khi là theo đuổi xung quanh hay đánh cho nó nát bét cũng chưa chắc đã chiếm được người hoặc vật ấy. Nhưng một khi duyên phận đến, dù nhiều lúc chỉ là một cái quay đầu rất lơ đãng nào đó, lại chợt phát hiện thấy, à thì ra, mình đã chiếm được con người hoặc đồ vật

ấy rồi. Có thể là hôm nay, có thể là ngày mai rồi ngày kia, duyên phận bất chợt đã đem hai thứ hoàn toàn xa lạ liên kết lại cùng nhau.

Người mà thành linh Sử Hạo gặp phải chính là Yến Tĩnh, là con bé mà gã đã ngộ nhận tưởng nhầm bị bắt cóc, rồi lại được gã lôi theo chạy quanh khắp mấy phố.

- Vừa ra đầu ngõ, ngó ngay gái đẹp, dê cụ đúng là dê cụ. Này! Vút ánh mắt đầy của người đi, đừng có soi mói trên người bọn tiểu thư nữa.

Yến Tĩnh dừng lại trước người Sử Hạo cỡ một mét, thở hổn hển nói.

- Cô dù sao cũng đã kêu ta là “dê cụ”, nếu ta mà không ngó nghiêng thì chẳng phải là vũ nhục cái danh hiệu “dê cụ” thần thánh vĩ đại của ta sao.

Sử Hạo nói ra như kiểu gặp chuyện lạ, d** nghĩ tới vừa mới ló đầu khỏi cổng trường, đã gặp ngay con “ngực bự” đột nộ, thật là làm cho người ta hưng phấn a.

- Đồ lưu manh.....

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Yến Tĩnh tức đỏ bừng, thế quái nào lại có hạng người như thế.

Nét mặt Sử Hạo “kinh ngạc” mang theo vẻ “kính nể”, nói:

- Đôi con mắt híp nhà cô thật là độc nhá, tiềm chất núp trong cơ thể người ta sâu như vậy cũng bị cô tìm được. Xem ra hạng “lưu manh” này hẳn còn quá phong cách rồi, kể nào mà có thể xuất sắc đạt được trình độ như ta đây, thì đó chính là một thằng “phiền toái”, trình còn thấp lắm, thấp lắm...

“Phù phù”

Nét mặt Yến Tĩnh bị sự khoa trương của Sử Hạo làm cho phì cười:

- Người thật là cái loại không biết xấu hổ.

Sử Hạo tiêu sái hất đầu, nhưng chẳng có sợi tóc nào nhúc nhích.

- Đây chỉ là một ưu điểm nhỏ của ta thôi.

Hình như nhớ ra điều gì đó gã lại hỏi:

- Cô tại sao lại ở đây?

- Có thể ta đặc biệt tới tìm người ?

Yến Tĩnh vầu mồm nói, bất quá nó lại làm cho gã Sử Hạo hiểu lầm ý ả này.

- Xin người! Ta chỉ là nhìn có vài lần thôi, nhìn thôi cũng chẳng mang bầu đâu, thế mà còn đặc biệt tới tìm ta, có lầm không vậy? Rất nghiêm túc nói cho cô biết, ta là bông hoa đã có chủ, dù cho con tim cô có xin chết thì ta cũng không khuất phục mà bám dưới váy cô đâu. Tuy nhiên ta cũng là chàng trai biết thông cảm, nếu cô chưa có ai, ta có thể cố mà gả cho cô, à không, là cưới cô...

- Cho tới bây giờ, chưa từng thấy qua kẻ nào lại vô liêm sỉ như người. Nam sinh mà có ý muốn kỳ quái với bọn tiểu thư kéo dài từ trạm xe lửa cho tới cổng trường học. Ai mà chẳng yêu quý ta.

Yến Tĩnh ghéch cổ hất quai hàm, khinh thường nói, nói xong còn cố ý ưỡn thẳng bộ ngực ra.

“Ngực bự ghê”

Cổ họng Sử Hạo ngoe nguẩy, con gái phổng phao như vậy thật đúng là hại nước hại dân a, hắn nói:

- Điều này cũng không thể chứng minh rằng cô không có ý đồ bất chính với ta, một nam sinh cao to, mạnh mẽ, đẹp trai, tiêu sái, dáng vẻ hiên ngang như ta đi tới đâu cũng đều là kẻ thù chung của giới đàn ông, cũng đều là WC của đám đàn bà, cô có yêu thích ta cũng là lẽ thường tình, dấu sao dưới ánh quang huy chói lọi của ta đây, tỷ lệ không làm cho những cô gái động tâm là rất ít.

- Người? Cao to, mạnh mẽ?

Về mặt không thể tưởng tượng của Yến Tịnh nhìn ngó Sử Hạo, kẻ này so sánh với mình chỉ hơi cao hơn có một chút, cô nàng suýt không kìm được mà đột tử, kiểm đầu ra loại người vô sỉ đến trình độ này, còn có thể sợ cái gì nữa. Nàng nhếch cái miệng nhỏ nhắn, nói:

- Mạnh mẽ còn phải xem xét, chứ cao to thì xin bỏ qua cho.
- Đây là cô đang công kích người khác, đừng có tưởng cô là con gái mà ta không khép cô vào tội phỉ báng.

Sử Hạo cảm giận bất bình nói. Yến Tịnh cười cười:

- Thôi được rồi, nói cho người chuyện chính sự, thật ra là anh trai ta muốn gặp người.
- Gặp phụ huynh? Điều này quá đột ngột, ta một chút tâm lý cũng chưa chuẩn bị a.

Sử Hạo vội vàng cự tuyệt, đám con gái thời đại mới thật quá là nhiệt tình, mới lần thứ hai gặp mặt đã muốn giới thiệu với phụ huynh. Đm, ta ngay cả tên tuổi của ả đó ra sao cũng còn đ** biết nha.

Yến Tịnh cũng sinh ra một chút năng lực miễn dịch đối với tố chất thần kinh của hắn, nói thẳng luôn:

- Nam sinh gì mà lảm nhảm thế, cứ đi theo ta.
- Ta đường đường là một nam sinh thân cao bốn thước, lại bị cái giống đàn bà như cô hét đi là đi, ta còn mặt mũi gì nữa.

Sử Hạo vỗ vỗ bộ ngực, khí phách hiên ngang, hùng dũng oai vệ.

- Rồi, đi hay không đi, mặc xác nhà ngươi.

Yến Tịnh liếc hắn một cái, xoay người lả lướt bước nhanh về phía cổng trường học, cái móng nhỏ đóng đưa theo nhịp điệu.

- Ấy ấy, chờ chút nào, anh trai cô ở đâu, lần đầu tiên ra mắt, có cần mua ít hoa quả không, bắt quá ta không có tiền, cô ứng trước hộ nhá.

Tầm mắt của Sử Hạo đang đặt trên cái móng Yến Tịnh bỗng hồi phải một lúc, rồi mới điên dại ngoe nguẩy chạy theo sau.

Đi theo Yến Tịnh được một phút đồng hồ, Sử Hạo hỏi:

- Này, ngực bự, cô tên gì?
- Yến Tịnh.

Thêm một phút đồng hồ.....

- Ê ngực bự..... Cô bao nhiêu rồi?

- 17.

- Ý ta là bộ ngực cơ mà

-

Lại thêm một phút nữa.....

- Cô mặc áo nịt cỡ bao nhiêu?

- Cút!

- Đừng nóng, đừng nóng, thì đổi lại vấn đề khác hay hơn nha.

- Hỏi đi.

- Số đo người cô là bao nhiêu? Có còn là gái trinh không?

-

Gã Sử Hạo đã hỏi đến vấn đề thứ 18 mà trẻ con không nên hỏi. Đang lúc Yến Tịnh đã sắp sửa đứng bên bờ vực của sụp đổ, hai người cuối cùng cũng đến nơi cần đến.

- Ô, ta thế nào lại về trường rồi, anh trai cô cũng học Nhị Trung hả?

Sử Hạo dọc đường đi chỉ lo mãi mê thưởng thức vóc người Yến Tịnh, tới tận bây giờ mới phát hiện ra gã đã trở về trường.

- Ủ, anh trai ta ở Nhị Trung học Cao nhị (Cao trung Sơ nhị-dịch giả).

Đang khi nói chuyện, Sử Hạo đi theo Yến Tịnh tiến tới một CLB hấp dẫn của Nhị Trung - CLB võ thuật....

CLB võ thuật là một CLB xuất sắc của Nhị Trung, và cũng là CLB hấp dẫn nhất tại Nhị Trung. Trong giải đấu so tài võ thuật của toàn huyện cũng mấy lần đạt được vinh dự. CLB chỉ chiêu mộ hội viên là các học sinh hệ Cao trung (tương đương cấp III), dĩ nhiên, trong đó cũng không loại trừ có một vài đứa Sơ trung luồn vào từ cửa sau, thí dụ như nhóm người Tiền Nhâm Hào, Vương Hoa, bọn đó cũng được coi là hội viên của CLB, học được dăm ba chiêu thức chó cắn mèo cào. Cũng không quá khoa trương khi nói rằng mọi “lão đại” có chút thực lực ở Nhị Trung, đều đi ra từ CLB rồi xưng hùng xưng bá trường học bằng chính nắm đấm của mình. Nhưng dù sao là trong trường học chứ không phải ngoài xã hội, cũng chẳng có quá nhiều thứ “hắc ám”, đánh lộn nhỏ lẻ với cú đấm “vượt qua thử thách” như vậy coi như là quá đủ rồi.

CLB võ thuật là một tòa nhà khổng lồ, diện tích mấy trăm mét vuông, bên trong có những thiết bị tập thể hình cùng dụng cụ luyện võ hiện đại, dẫu sao, thời nay khoa học kỹ thuật phát triển, không thể giống với việc luyện võ thời cổ đại được, còn ngồi mà nện cọc gỗ hay xách thùng nước a... Lúc này trong CLB có hơn mười thằng học sinh Cao trung đang tự giác luyện tập, tất cả đều cởi trần, béo chảy cả mỡ có, gầy trơ cả xương có, bắp nổi cuộn cuộn có.

Đối với sự có mặt của Sử Hạo, tất cả bọn chúng đều tặng cho gã cái nhìn bất thiện, bởi vì lúc luyện tập chính là lúc không cho phép ngoại nhân mò vào, bất quá, lúc tầm mắt chúng chuyển sang thân ảnh chập chờn bên cạnh Sử Hạo, những con mắt bất thiện kia trong nháy mắt liền trở thành dạng thú tính của động vật, Sử Hạo không khỏi sờn hết gai ốc, CLB võ thuật này thật đúng là một cái nhà tù, đám thành viên của CLB thì đều là bọn tù nhân đã rũ tù hơn mười mấy năm chưa được “ăn mặn”

- Ca ca, Sử Hạo tới.

Thanh âm Yến Tịnh trong trẻo thoỉ đi rất xa, cách đó không xa là một thiếu niên đeo kính. Thiếu niên đeo kính trông thấy Yến Tịnh, khóe miệng lộ ra vẻ mỉm cười, tiến lại về phía Yến Tịnh và Sử Hạo.

“Cao thủ”, thấy gã thiếu niên đi lại mạnh mẽ, trầm ổn có lực, lần đầu tiên trong lòng Sử Hạo đánh giá gã này có thực lực, CLB võ thuật của Nhị Trung quả là mảnh đất ngọa hổ tàng long. Thiếu niên cao cao gầy gầy, trên mặt mang theo cặp “đít chai” màu đen, nhìn qua bộ dáng rất nho nhã và nhu nhược, nhưng xuyên thấu qua mắt kính plastic kia, Sử Hạo phát hiện ra, đôi mắt của gã sắc bén tựa như loài rắn hổ mang, có loại cảm giác khiến người ta phát run. Thế nhưng, vào lúc này đây Sử Hạo không hề run sợ, ở địa phương đó, còn độc hơn, còn ác hơn, cũng đều trải qua rồi. Bất quá, chỗ này là “khoa nhi” (khoa nhi trong bệnh viện-dịch giả)....

Chỉ là hần không rõ, ông anh Yến Tịnh tìm hần làm chi, chẳng lẽ muốn gây sự?

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

43. Chương 43

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 43: Nhất định là rất đau

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

CLB võ thuật ra đời cùng trường học, với lịch sử lâu đời mấy chục năm, đã thúc đẩy CLB võ thuật trở thành CLB đứng đầu trong trường học hiện nay. Việc chiêu mộ hội viên đều phải trải qua kỳ kiểm tra nghiêm ngặt, đạt được tiêu chuẩn mới có thể gia nhập. Võ thuật Trung Hoa, bác đại tinh thâm, mặc dù yêu cầu nghiêm ngặt hà khắc, nhưng vẫn có vô số học sinh đổ xô tham gia. Có thể thành công mà tiến vào CLB, tố chất thân thể của học sinh và tư chất không dám nói là trong ngàn có một, nhưng cũng coi là trong trăm có một. Kết quả cuối cùng chính là dẫn đến học sinh Nhị Trung tiến vào CLB chỉ vì ánh hào quang, bản thân CLB võ thuật đã tượng trưng cho thực lực.

Sử Hạo được Yến Tịnh dẫn đến CLB võ thuật, nhưng không biết rốt cuộc để làm gì, chỉ là ánh mắt của thằng cha thiếu niên cao cao gầy gầy kia làm hắn rất không thoải mái.

- Chào cậu, ta là anh trai Yến Tịnh, Yến Phi Nam.

Thiếu niên “đít chai” lễ độ cười nói.

Sử Hạo nghi ngờ nhìn gã một cái, chưa hiểu thằng cha này rốt cuộc tìm hắn làm gì.

- Được, được, ta chính là Sử Hạo trong truyền thuyết.

- Có cả trong truyền thuyết cơ à, người rất nổi tiếng a?

Yến Tịnh khinh thường nhếch cái miệng nhỏ, bộ dáng thập phần đáng yêu.

- Ha ha, sự tình giữa cậu và Tiểu Tịnh ta đã nghe nói rồi, cậu từng học qua võ công?

Yến Phi Nam tò mò đánh giá Sử Hạo, thật sự nhìn không ra cái thằng nhóc với bề ngoài nhỏ con này lại có thể hạ gục hai tay vệ sĩ nhà mình.

- Chờ chút, ta cùng cô ta thực sự không có chuyện gì cả.

Thần sắc Sử Hạo nhấn mạnh một cách kiên quyết, chột nói luôn:

- Thế tìm ta rốt cuộc có chuyện gì?

Yến Phi Nam cười nói:

- Có hứng thú gia nhập CLB không?

- Mời ta làm huấn luyện viên cho các người á? Kỳ thi sắp đến rồi, ta cũng không rảnh.

Sử Hạo bấm bấm đốt ngón tay, làm như thấy chuyện lạ, hỏi:

- Làm HLV có tiền lương không?

Lời này của Sử Hạo vừa nói ra lập tức “ngàn người chỉ trở”, bọn người kia của CLB bề ngoài thì ra vẻ nỗ lực tập luyện, kì thực là đang trào dâng thú tính động vật mà liếc trộm Yến Tịnh. Thằng ranh con kia thật là ngông cuồng.

- Này, anh bạn trẻ, câu nói đùa của chú mày hơi bị thâm đấy.

- Thằng ôn vật miệng còn hôi sữa này chui ở đâu ra vậy, nhà trẻ chẳng phải chịu trách nhiệm đưa đón dạy dỗ chúng nó sao, thế quái nào lại lòi ra một đứa nhí?

Các thành viên của CLB lú lú kêu la.

Sử Hạo giả câm giả điếc với những lời châm biếm trào phúng nọ, quét mắt liếc bọn chúng, rồi xoay chuyển dừng lại trên người Yến Phi Nam.

- Thằng ranh, cậu thật là ngông cuồng, hắn là có chút ít bản lĩnh, chúng ta “văn nghệ” hai chiêu nhé?

Một gã cơ bắp bước ra, từ phía trên cao nhìn xuống Sử Hạo, lộ ra cơ thể gã từng tảng lớn, nào là bắp, nào là thịt, cơ ngực của gã giật giật liên hồi, đây là cơ hội tốt để biểu hiện trước mắt người đẹp, nói không chừng cơ bắp cuộn cuộn, thân thể cường tráng sẽ dụ dỗ được người đẹp chứ chả chơi.

- Được rồi, được rồi, Sử Hạo, các người so tài một trận đi.

Yến Tịnh hưng phấn khua chân múa tay, phía trước ngực có thể nói “sóng lớn dạt dào”, làm cho bày đàn sắc lang chung quanh dốt dãi cứ chảy ròng ròng, con người đều dỗi thẳng vô, mấy thằng vai u thịt bắp lại càng hưng phấn, giật giật thớ cơ.

- Thật ra ta đâu có biết đánh lộn, các người xem thân thể ta thì rõ.

Sử Hạo “khiêm tốn” nói.

- Đến đây nào, nhường chú mày oánh trước.

“Cơ bắp” khom người xuống tấn, khua múa, ngạo nghễ nhìn Sử Hạo.

Sử Hạo ngây người một lúc, rồi chậm rãi đi tới bên cạnh “Cơ bắp”, không nói không rằng, chân phải nhanh chóng đá ra. Mọi người trợn mắt há hốc mồm ngó nghiêng, chân phải Sử Hạo vẽ ra đường quỹ đạo vô cùng uyển chuyển sút trúng mục tiêu “sinh thực khí” của “Cơ bắp” (sinh thực khí: chim + __+), trong nháy mắt, sắc mặt “Cơ bắp” trở nên tái mét, con mắt lồi ra, che vội “súng ống” ngã vật xuống đất, nằm co quắp.

Yến Tịnh mới vừa mở nắp chai nước đang chuẩn bị uống một ngụm nước rồi thưởng thức cảnh so tài của cuộc đại chiến, lập tức rơi vào trạng thái bất động, chai nước trong tay đổ đánh phịch xuống đất, nhưng cái miệng nhỏ nhắn phớt hồng vẫn giữ nguyên hình dáng chữ O.

Nét mặt những người khác và Yến Tịnh giống nhau như đúc, mọi người miệng há to, mắt trợn trừng, giống như kiểu sắp chụp ảnh.

Sử Hạo nhìn chàng “Cơ bắp” đang co quắp nằm trên đất, bất đắc dĩ lắc đầu. Hai chân bành ra như vậy, mẹ kiếp, đây không phải là dọn sẵn tư thế cho người ta sút sao, mới vừa rồi Sử Hạo cũng không sử dụng toàn lực, nếu không hẳn có thể đảm bảo chắc chắn rằng đời làm trai của thằng ôn này sẽ mãi mãi dừng bao giờ nghĩ đến chuyện “LÊN”.

- Không được, không được, người ăn gian, làm gì có kiểu đấu võ mà.....đá vào “chỗ đó” chứ?

Khuôn mặt nhỏ của Yến Tịnh đỏ bừng, tinh thần vừa mới phục hồi lại đã bất mãn la lên, ca ca “Cơ bắp” chẳng phải sẽ rất đau đớn sao?

- Nguyên tắc của ta đó là dùng tốc độ nhanh nhất để áp đảo đối thủ, võ công không phải để múa may cho đẹp, khi đang tranh đấu trên chiến trường, sinh tử trong nháy mắt, đợi cô múa may quay cuồng xong thì bên kia máu cũng chảy thành sông rồi.

Sử Hạo bất đắc dĩ liếc nhìn nàng một cái, quả nhiên là loại “ngực to óc bằng quả nho”. Chẳng lẽ còn muốn ta đây và “cụ ông” kia múa thái cực quyền mà táng nhau hay sao, dọn sẵn tư thế, đẩy lại qua đây, há ta lại chê?

Thực lực của gã “Cơ bắp” ở CLB cũng có thể coi là hạng có số có má, gã bò dậy từ trên mặt đất một cách khó khăn, sắc mặt có vẻ khá hơn một chút, gã nhìn về phía Sử Hạo, ánh mắt mang theo nỗi oán hận đến vô tận.

- Nói rất đúng, ha ha, căn bản của cậu rất tốt, có hứng thú gia nhập CLB không?

Yến Phi Nam thêm lần nữa tha thiết mời mọc Sử Hạo, gã đã thấy một cơ hội hiểm, ảo mới vừa rồi kia của Sử Hạo, tốc độ cực nhanh, lực đạo cực chuẩn, cho dù là mặt đối mặt, thằng “Cơ bắp” cũng không phải là đối thủ của hắn.

Các thành viên CLB kinh ngạc nhìn Yến Phi Nam, đây là lần đầu tiên đội trưởng của bọn họ chủ động mời mọc người ngoài tham gia CLB, bọn chúng không khỏi rít suy đoán xem thằng ranh con này rốt cuộc có cái khả năng gì đáng giá để đội trưởng phải tha thiết mời mọc như vậy?

Một khi gia nhập CLB võ thuật, mặc dù không dám nói ở Nhị Trung nhất định có thể ngang ngược lộng hành, nhưng có thể khẳng định rằng tuyệt đối không ai dám đắc tội với người của tổ võ thuật. Bất quá gã Sứ Hạo lại chẳng mấy hứng thú với chuyện này, gã lơ đãng nhún vai, nói:

- Ta chẳng qua chỉ là một sơ trung sinh còn chưa hoàn toàn dậy thì, cũng không rảnh tham gia cái gì mà hoạt động xã đoàn xã dirt..... Đ** thêm...

Câu nói còn chưa dứt, chỉ thấy Yến Phi Nam lăng không tung ra một cước, nhắm đầu Sứ Hạo quét tới từ trái sang phải, một cước này vừa mau vừa mãnh, hoàn toàn không giống như một thanh niên cao gầy, yếu nhược có thể đá ra.

Sứ Hạo hơi hơi ngây người rồi kịp thời phản ứng, hấn mắng to một tiếng, trong cái khó ló cái khôn, phần eo uốn về phía sau, tạo ra tư thế “thiết bản kiều”, phải khó khăn lắm mới tránh được, cái chân phải của Yến Phi Nam quét qua lồng ngực của hắn, thậm chí Sứ Hạo còn ngửi rõ mùi chân thối ngạt tràn trong không khí.

Yến Phi Nam tung cước không trúng, khoe miệng lộ ra một tia hình cung rất rõ, tuy nhiên không chờ cho Yến Phi Nam tiếp đất, Sứ Hạo vẫn duy trì tư thế “thiết bản kiều” không hề thay đổi, chân trái vẫn giữ nguyên, chân phải hất lên sút mạnh nhắm về Yến Phi Nam, trải qua 10 năm khổ luyện, sức lực và tốc độ của đôi chân của hắn đều hơn hẳn người thường, một cước này đủ để sút Yến Phi Nam bay xa.

Yến Phi Nam trông thấy cú sút của hắn thế tới uy mãnh, thậm chí còn nhanh hơn cả một cước hồi nãy của mình, trong lòng hơi chút kinh ngạc, thế nhưng, thân là đội trưởng CLB, cũng đâu phải hạng đầu đường xó chợ, lâm nguy bất loạn, mười ngón tay đan chéo vào nhau, tựa như một tấm ván gỗ giơ ra áp chế lại mũi chân đá tới của Sứ Hạo, phải rất vất vả mới chặn được một cước uy lực đó của Sứ Hạo, chấn động của cú sút khiến Yến Phi Nam bị thổi bay về phía sau, rút cách đó một mét trên mặt sàn, tuy nhiên không đợi Sứ Hạo đứng thẳng người lên, bước chân gã đã vọt nhanh, một quyền hung hăng nện về hướng Sứ Hạo.

Lúc này thân mình Sứ Hạo vẫn đang ngửa ra sau, cơ thể cùng mặt đất tạo thành hình mác vòm, trông thấy một quyền của Yến Phi Nam trong nháy mắt ập đến, chính tại thời điểm ngàn cân treo sợi tóc, Sứ Hạo lắc eo mạnh một cái, xoay mình trên không trung, lật ngửa ra phía sau biến thành tư thế mặt-đối-đất, giống như con trâu động đực, tung ra một cú đá hậu.

Trong lòng Yến Phi Nam phải kêu to một câu tuyệt diệu, đã thật lâu lắm rồi chưa có đụng phải đối thủ ngang tài ngang sức, kẻ bên ngoài nhìn vào càng xem càng mê, con m* nó quả thực so sánh với phim ảnh còn hay hơn.

Cú đâm của Yến Phi Nam rất mạnh, lực đạo đầy uy mãnh, nhưng đánh trượt mục tiêu thì cũng thành công toi, cánh tay gã dù có dài cũng chẳng thể với được đuôi Sứ Hạo, nếu như tư thế của gã không thay đổi, chắc chắn ăn trúng cước này của Sứ Hạo, gã sẽ bị sút sang Siberi. Bỗng dưng, phương vị công kích quả đâm của Yến Phi Nam đột ngột biến đổi, bàn chân của gã nhắm phía Sứ Hạo đá tới.

“Bốp”

Một quyền một cước giao nhau, lập tức gây ra chấn động, Yến Phi Nam hứng phản lực, lão đảo thối lui một bước về phía sau, Sứ Hạo thì không chịu nổi, bởi vì nóng nảy biến chiêu cần phá, thân thể như hình con trâu đực đang bò trên đất, chịu một quyền mạnh của Yến Phi Nam, chỉ roẹt một cái chúi đầu về phía trước, cả móng giò cao chống ngược về phía sau, đúng chuẩn “bình sa lạc nạn” thức.

- Hihi, Oh yeah! Ca ca thật là lợi hại.

Thấy Sứ Hạo “lộ hàng”, Yến Tịnh tung tăng hét ầm lên, cặp vú trước ngực cũng mập mờ nhảy nhót mãnh liệt chọc cho nhiều kẻ miệng lưỡi khát khô.

- Mẹ kiếp, người dám đánh lên ta, lão tử liều mạng với người.

Sứ Hạo tung mình nhảy lên, nhổ toẹt xuống đất vài ngụm nước bọt, rồi hùng hùng hổ hổ quơ hai nắm đấm nhắm phía Yến Phi Nam, thế công như mưa diên cuồng đập tới. Mới vừa rồi nếu không phải thằng cha “Đít chai” này đánh lên mình, mình cũng đâu phải rơi vào tình cảnh quái đản như vậy. Nhưng có điều Sứ Hạo không thể không thừa nhận, thực lực thằng “Đít chai” này không hề thua kém hắn, thậm chí, còn có thể

mạnh hơn. Đây là lần thứ hai, hẳn gặp phải đối thủ không thể nào dễ dàng chiến thắng, hơn nữa lại còn ngay trong trường, CLB này rất thú vị a.

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

44. Chương 44

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 44: Người đẹp mời cơm

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Yến Phi Nam vọt người dịch chuyển né tránh, mặt ngoài thì bình thản ung dung, nhưng kì thực né tránh vô cùng khó khăn, tùy thời có thể dính chiêu rất nguy hiểm. Gã vội vàng nhanh chóng lui về phía sau, cánh tay ra dấu dừng lại, nói:

- Ghê gớm rồi, dừng lại thôi.

- Đm, biết sợ chưa

Sử Hạo dừng tay, mạnh miệng nói, nhưng kì thực “nuốt răng vào bụng, có khổ tự biết” thôi, mới vừa rồi công lâu như vậy, mãi không hiệu quả, thực lực đôi bên sà sà như nhau, thằng cha “Đít chai” này rất là mạnh.

- Sử Hạo, thực lực của cậu cũng không tệ, CLB sẽ giúp cậu khai quật được tiềm lực tốt nhất của mình, ta lại lần nữa chân thành mời cậu gia nhập.

Yến Phi Nam hất gọng kính lên cao trên cái sống mũi cong cong đẹp mắt, ngữ khí không nóng không lạnh, nhưng lại giống như có ma lực khiến cho người ta không thể làm ngơ, nhất là ánh mắt như rắn độc của gã làm người khác phải rét run.

Từ lúc Phương Nghị Thiên rời đi, Sử Hạo chỉ còn lại một thân tự mình tìm tòi luyện tập, lời mời của Yến Phi Nam quả thật là có một chút khiến hắn động tâm, bất quá hắn lại là kẻ chỉ thích làm theo ý mình, loại việc không có tự do, hắn tuyệt đối không muốn bắt ép bản thân phải làm, cho nên, mặc dù có chút động tâm thật, nhưng hắn vẫn cự tuyệt:

- Tạm thời không có hứng thú, để sau hẵng nói đi, các vị cứ tiếp tục.

Lời vừa nói xong, cũng chẳng quan tâm đến sự căm thù của đám thành viên CLB, hắn xoay người bước đi ra ngoài.

- Ê!

Một đạo âm thanh lạnh lẽo như băng vọng lại bên tai, Sử Hạo bộ dáng nghi ngờ quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở phía bên trái có một thiếu niên chừng mười tám, mười chín tuổi tựa trên vách tường, hai tay đút túi quần, ngheo đầu nhìn hắn, ánh mắt vô hồn được một mái tóc dài che phủ, khuôn mặt lãnh khốc tựa như dao nhọn, da dễ trơn bóng, trắng nõn, lộ ra góc cạnh, vô cùng lạnh lùng, lông mày rậm, sống mũi cao, đôi môi đẹp, hai tròng mắt sâu thẳm thẳm mà sáng như sao, không khỏi toát ra vẻ lãnh khốc có khí chất cao quý.

Sử Hạo trong nháy mắt tổng kết ra, kẻ này chính là một phiên bản “Lưu Xuyên Phong của Trung Quốc thời hiện đại”. (1)

- Người, gọi ta?

Sử Hạo nghi ngờ hỏi.

- Có cơ hội, ta muốn cùng người đánh một trận.

“Lạnh lùng” nói với ngữ khí cũng lạnh lùng, theo lý thuyết với cái loại thái độ cùng ngữ khí của thằng cha này, bằng vào tính tình của Sử Hạo thì hắn sẽ mặc kệ, nhưng hắn đã không làm vậy, hắn lẳng lặng nhìn người thiếu niên kia thật lâu, rồi hắn lại nhìn lại đám thành viên chung quanh của CLB, nhưng thật kinh dị, hắn chợt phát hiện ra ánh mắt những kẻ khác nhìn về thiếu niên kia cũng đều mang theo một chút sợ hãi, đúng vậy, chính là sợ hãi, cái loại sợ hãi của bọn nô lệ sau nhiều năm bị địa chủ làm nhục.

Ngay cả Yến Phi Nam hình như cũng tỏ ra một chút khác biệt, cả tay này cũng bị chấn động sao?

Sử Hạo nhún vai, rất tự nhiên cười nói:

- Chờ có cơ hội rồi hẵng nói, đói rồi, đi ăn đây.

“Lạnh lùng” nhìn hắn một cái, không nói gì, xoay người rời đi, tư thế bước đi tuy có lạnh lùng nhưng lại lộ ra một chút ưu nhã, khí chất lạnh lùng cao quý đó, quả là không phải ngẫu tạo, loại đàn ông kiểu này có uy lực giết chết cả nam lẫn nữ, cả già lẫn trẻ.

Đối với mị lực của bản thân Sử Hạo luôn luôn vô cùng tự phụ, dẫn đến lòng tự tin cao độ của hắn không khỏi có chút mặc cảm tự ti, sinh ra một thằng đàn ông như vậy, thật là tội lỗi a.

Yến Tịnh thấy Sử Hạo muốn rời đi, con mắt đảo như rang lạc, cái miệng nhỏ nhắn phớt hồng đột nhiên lộ ra một nụ cười mỉm, vội vàng đuổi theo:

- Tiểu lưu manh, chờ ta với!

Đi tới cửa CLB võ thuật Sử Hạo đang suy nghĩ trước tiên đi ăn cơm, sau đó sẽ hỏi Vương Hoa về sự tình thằng Cầu Vương, bất chợt con bé Yến Tịnh lắc lư cái mông nhỏ chạy đến trước người hắn, cái mắt to chớp chớp, cái miệng nhỏ cong lên, hỏi:

- Tiểu lưu manh, người đi đâu a?

- Đi ăn!

Sử Hạo mặt trắng bệch, tức giận liếc nhìn ả, bất quá gã chỉ là liếc bộ ngực thôi, sờ không được sờ, còn cần nữa sao? À ta kéo mình tới đây gặp ông anh ả, nhất định là mượn cơ hội để trả thù, nha đầu này tâm địa thật quá độc ác.

- Được, được, ta cũng đói rồi, chúng ta cùng đi nha, cho người có cơ hội cùng dùng bữa với người đẹp, không nên quá kích động, hi hi...

Yến Tịnh nhảy nhót tới lui trước mặt Sử Hạo, trên đường đi gặp chai đá chai, gặp lọ sứ lọ, lúc mà nói ra lời này thần sắc không hề có chút làm bộ, kiểu như nói câu “hi! chào buổi sáng!”, rất là tự nhiên và bình thản, nếu là người khác nói lời này, sẽ thấy ngay vẻ kiêu căng cùng tức cười, nhưng từ trong miệng nàng nói ra lại có một chút kín đáo.

Sử Hạo cảnh giác nhìn nàng, một đứa con gái nhà giàu như vậy lại muốn được ta mời cơm sao, cút xéo, trên người có vài đồng bạc, một mạng ăn cơm cũng phải tính cả đấy, gã vội nói:

- Trên người ta chỉ có 3 đồng 5 hào, nếu không ngại tới phòng ăn, ta chia cô nửa suất.

- Quỷ hẹp hòi, nếu không muốn mời ta thì, ta mời vậy, coi như cảm tạ lần trước người đã “cứu” ta a, mặc dù người cũng thật là kẻ nông nổi.

Yến Tịnh cười nói, thanh âm ngọt ngào nghe phát ngán.

Sử Hạo ngẩng đầu nói:

- Ta đường đường là một đại lão gia, sao có thể lại để một tiểu cô nương mời cơm chứ, đó quả thực là “vũ nhục” nhân cách, trước cổng trường có một nhà hàng, thứ hạng cũng khá cao, giá cả lại rất đắt, ta bị cô “vũ nhục” mà cũng thật hết cách rồi.

- Ý! Người thật là có chí khí a

Đôi mắt đẹp của Yến Tịnh khinh bỉ nhìn Sử Hạo, cuối cùng nàng cũng biết Sử Hạo vô sỉ đã đạt đến cảnh giới rồi, lời như vậy mà cũng có thể hùng hồn khí thế nói thẳng ra được.

Sử Hạo vẫn chưa cảm thấy xấu hổ, trong miệng hắc hắc dĩ thỏa cười, hai người đi tới quán cơm đối diện trường học. Hắn phát hiện con bé Yến Tịnh này thật đúng là có chút quá đáng rồi, bước đi cùng hắn không lúc nào chịu an phận, lúc thì sút chai lọ, lúc thì hái lá cây, tóm cho nó gọn lại là từ chỗ CLB cho đến tiệm cơm rồi cho đến cả khi ngồi xuống gọi đồ ăn, ả này căn bản sẽ không quá “yên tĩnh”. Cái tiệm cơm này là cửa hàng sa hoa gần trường học nhất, bình thường Sử Hạo chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn, đây là lần đầu tiên vào du ngoạn a.

- Tiểu lưu manh, cứ việc gọi đồ ăn, ta mời.

Yến Tịnh vỗ vỗ ngực nói, Sử Hạo nhìn mà đau hết cả lòng, giá như kẻ được vỗ là ta thì tốt quá.

Khi nữ phục vụ đưa tới thực đơn, Sử Hạo đánh giá về nhan sắc thì bình thường, nhưng được cái ăn mặc thì đúng là khiến người ta phụt máu, bắp đùi nữ phục vụ trắng nõn mới quét qua thôi, gã đã kết luận ngay, ông chủ nhà hàng này quả đúng là một kẻ hiểu biết thâm sâu trong ngành dịch vụ, bắt quá nhan sắc ngon nghề hơn chút thì mới hoàn mỹ.

(1) Lưu Xuyên Phong: (Tên tiếng Hán: , tên tiếng Nhật: Kaede Rukawa) Nếu anh em nào đã từng đọc qua bộ manga “SLAMDUNK” (truyện tranh về bóng rổ) thì hẳn sẽ không lạ lẫm gì nhân vật Rukawa, cầu thủ số 9 tài năng, lạnh lùng, ít nói, đẹp trai.

hiphotos.baidu.com/dalitt/pic/item/33ea521ecb52f0fd1bd5761f.jpg

45. Chương 45

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lật Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 45: Dũng sĩ diệt mồi

Dịch & Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Khi nữ phục vụ đưa thực đơn tới, Sử Hạo đánh giá về nhan sắc thì bình thường thôi, nhưng được cái ăn mặc thì đúng là khiến người ta phụt máu, bắp đùi nữ phục vụ trắng nõn mới quét lướt qua, gã đã kết luận ngay, ông chủ nhà hàng này quả đúng là một kẻ hiểu biết thâm sâu trong ngành dịch vụ, bắt quá nhan sắc ngon nghề hơn chút thì mới hoàn mỹ.

Tầm mắt chuyển qua thực đơn vòng vo một hồi, Sử Hạo khép thực đơn, nói:

- Nếu cô đã có ý mời ta, ta cũng xin lỗi vì chọn mấy món quá đắt. Trước tiên ột cân “bào ngư tứ chỉ” dê! (ý câu này là cho 4 con bào ngư có trọng lượng bằng 1 cân, cân đây là cân TQ, 1 cân TQ bằng khoảng 0,5 cân-dịch giả)

Tiểu thư phục vụ khom người nói:

- Thật xin lỗi, không có.

- Vậy thì cho bốn cân “tôm hùm nhất chỉ” (tức là ột con tôm hùm 4 cân-dịch giả).

Sử Hạo không để ý tới ánh mắt kinh ngạc của Yến Tịnh, vẫn tiếp tục gọi đồ ăn.

- Thật xin lỗi, không có con nào to như thế.

- Thế nó to như nào?

- Loại một cân có rất nhiều.

- Một cân à.... Có nhiều không? Ồ cho hai con đi, ăn một con, gói lại một con.

Sử Hạo nhắc hai chân vắt chéo vào nhau, thở dài nói:

- Tôi nói cho cái quán cơm nhà chị nghe này, cần đến cái gì cũng đều không có, làm người ta cứ phải vất vả một hồi, thế các chị muốn tôi ăn cái gì đây hả, thôi bỏ đi, gọi mấy món bình thường vậy, ột con cá hấp, một suất thịt kho tàu không đường, mang tất các món trong menu ra, mỗi thứ lấy một món, yên tâm, không quýt tiền đâu.

Kể từ khi cùng bọn Vương Hoa, Tiền Nhâm Hào cấu kết với nhau làm việc xấu, những món ăn này Sử Hạo ăn không ít.

- Ăn nhiều như vậy, người không sợ tắc cổ mà chết à.

Yến Tịnh tức giận nói, cứ tưởng rằng tên tiểu lưu manh này còn có một chút ý tứ, xem ra là đánh giá hấn quá cao rồi, tuy nhiên con bé là một đại tiểu thư nên cũng sẽ không thềm chấp mấy chuyện tiền nong lật vật này, bất ả lê dít đèn ngồi ở cái quán bình dân này vốn cũng là có đôi chút không tình nguyện, bất quá chẳng có biện pháp, tiệm cơm này là chỗ sáng sủa nhất gần trường học rồi, bình thường chỉ có lãnh đạo và giáo viên mới có thể tới....

- Ít nhiều gì thì ta cũng là một bậc danh nhân của trường Nhị Trung, cái gì mà bào ngư, vây cá, tôm hùm.... Ta đều chưa từng được ăn qua, cô lại có nhã ý mời ta, dĩ nhiên là ta không thể để phật lòng thành của cô rồi.

Sử Hạo mặt mày hớn hở, tươi rói như hoa nói.

- Người thật là vô liêm sỉ. Tiểu lưu manh, tại sao người không tham gia CLB võ thuật, ta cũng vài lần ghé qua CLB võ thuật của trường các người, nhưng đây là lần đầu tiên ta thấy anh trai ta muốn mời một người vào á.

Hai tay Yến Tịnh chống cằm, trên khuôn mặt tuyệt mỹ tràn đầy vẻ khó hiểu.

Hai tay Sử Hạo cầm chiếc đĩa gõ gõ cái bát sứ, bữu môi nói:

- CLB chỉ toàn cái lũ vũ công, hoa hòe hoa sói, thứ ta học chính là đánh loạn ầu đả, đầu đường xó chợ, chứ không phải biểu diễn xiếc khỉ cho người ta xem.

- Người mù rồi à, mới vừa rồi còn bị anh trai ta đánh cho nằm úp mặt xuống sàn kia.

Yến Tịnh trêu đùa nói

- Đó là hấn đánh lén ta.

- Cho dù anh trai ta không đánh lén người, người cùng ảnh cũng chỉ có thể coi là ngang tay ngang sức, nhưng ta lại nghe anh trai ta nói, ở CLB có một kẻ trong mười chiêu lại có thể đánh bại được ảnh a.

Đôi mắt đẹp của Yến Tịnh tò mò quan sát khuôn mặt thanh tú của hấn, mong là từ trên mặt gã này trông thấy được vẻ mặt mình mong đợi.

- Thế thì sao?

Sử Hạo khinh thường nói

- Nếu như ta và anh trai cô đứng ở hai vị trí đối địch, ta sẽ chỉ một chiêu thôi giúp hấn úp mặt xuống đất.

Khi hắn nói chuyện, tự nhiên có một luồng tàn nhẫn tỏa ra, điều này cũng chẳng phải gã bạo miệng sửa bữa, nếu như thực sự trên chiến trường, gã sẽ lấy Tùng Lâm Vương với tốc độ nhanh nhất, trong thời gian ngắn nhất để “thịt” thẳng địch nhân.

Yến Tịnh đang cẩn thận đánh giá Sử Hạo mà cơ thể không khỏi run lên, cái loại tàn nhẫn một cách tự nhiên cùng ánh mắt như dã thú này đủ để giết chết bất cứ trái tim của một ả nữ sinh nào. Nàng kinh ngạc nhìn Sử Hạo lại từ từ khôi phục thứ đáng vẻ lười biếng ngay trước mắt. Không thể hiểu nổi, tại làm sao một con người có khí chất như vậy trong chớp mắt lại biến đổi nhanh đến thế, bất quá, thần thái mới vừa rồi của hắn, thật sự..... rất có mị lực a, nhất là loại ánh mắt giống như dã thú đó, dường như có thể xuyên thấu thẳng lòng người, một nam sinh thật cổ quái.

Chỉ trong chốc lát đồ ăn đã lục đục dọn lên bàn, Sử Hạo bắt đầu kéo ống tay áo, lộ ra tư thế của một trận ăn uống điên cuồng, như thần trùng mở mả, như hà bá đánh vừa, tư thế này, so với bọn thổ dân Châu Phi chạy nạn có khi còn điên cuồng hơn.

Nhìn dầu mỡ vung vãi tung tóe khắp nơi, cảnh tượng đồng đồ ăn hùng vĩ bao la, ngó qua thôi cũng đủ khiến cho đầu óc Yến Tịnh nhất thời trở nên choáng váng, đôi đũa trên bàn tay nhỏ trắng trẻo, dừng lại trên không trung, không biết nên hạ xuống như thế nào, ả này coi như là kẻ quá chuộng nghi thức rồi, ngay cả ăn cơm cũng có thể hào phóng đến mức độ như này.

Vương Hoa và Nhiều Hải Yến cơm nước xong xuôi, từ tiệm cơm đi ra, đột nhiên liếc thấy hình như là Sử Hạo đang “đánh giậm, đâm chém” như lang như hổ ở quán cơm bên cạnh, gã bèn nắm tay Nhiều Hải Yến sóng vai bước vào, người chưa tới, tiếng đã vang:

- Sử Hạo, ớ, cậu đang liên hoan party ở đây hả?

Thấy bày biện một bàn thức ăn thịnh soạn, một kẻ kiến thức uyên bác như Vương Hoa cũng có chút kinh ngạc.

Sử Hạo cầm lấy cái ghế (thằng này chỉ dùng ghế thôi +__+), lau qua mồm miệng, chỉ khẽ cười nhẹ một tiếng:

- Là các vị a, ngồi xuống cùng nhau ăn uống tỵ.

- Ấy, thôi, bọn tôi vừa mới ăn no rồi, ai đây thế?

Vương Hoa nghi hoặc ngó nhìn một con bé con đang ngồi đối diện với Sử Hạo, con bé giống như một người vợ trẻ lẳng lặng ngắm nhìn trượng phu dùng bữa cơm. Gã hỏi Sử Hạo.

Nghe thấy Vương Hoa bảo ăn rồi, Sử Hạo ngay lập tức tiếp tục vui đầu vui mặt vào đồng thức ăn, đồng thức ăn này ngay cả lễ mừng năm mới cũng không được ăn a, phải rồi, gói ghém chút ít đồ mang về cho bà nội và muội muội ăn, còn đối với vấn đề của Vương Hoa hỏi, hắn chẳng qua chỉ lảm bảm nói ậm ờ:

- Cô ta á, không quen biết.

Vương Hoa còn chưa kịp nói, Yến Tịnh đã đột ngột đứng dậy, đôi môi đỏ lay động, mắt như nước hồ thu, diêm đạm khả ái, trong ánh mắt tràn ngập đầy u oán nhìn Sử Hạo, nhỏ giọng nức nở nói:

- Cái tên xấu xa nhà ngươi, buổi chiều hôm đó..... ngươi đem người ta..... ngươi... ngươi lúc ấy có nói sẽ vĩnh viễn..... hôm nay, ngươi lại nói không có quen biết, ngươi, ta ghét ngươi.

- Ấy, cô đang nói lằng nhằng gì đấy, cái buổi chiều hôm đó chẳng phải ta chỉ nhìn..... Pei! Chiều hôm đó ta làm cái gì cơ?

Sử Hạo nuốt thức ăn trong miệng, tức giận nhìn chằm chằm vào Yến Tịnh, vừa định giải thích nhưng lại chợt phát hiện “càng tẩy càng đen”.

Nghe bọn họ nói chuyện với nhau một phen như vậy, Vương Hoa và Nhiều Hải Yến càng thêm tin chắc bọn này ắt hẳn có cố sự. Nhiều Hải Yến cúi đầu, thấp giọng nói:

- Hoa à, chúng mình không nên quấy rầy người ta dùng cơm nữa, đi thôi.

Vương Hoa nhìn qua Nhiêu Hải Yến, lại nhìn qua khuôn mặt đang đỏ ửng tai của Sử Hạo vừa cãi cọ với Yến Tĩnh xong, bề ngoài gã không khỏi bất lực mà lắc đầu, khoe miệng có một tia cười khổ lúc ẩn lúc hiện rất rõ ràng. Gã nói với Sử Hạo:

- Sử Hạo, chúng ta đi học trước đây, à đúng rồi, chuyện Cầu Vương đã nghe ngóng được tin tức, tỳ đến trường ta sẽ nói với cậu.

- Ồ, đi nhé.

Sử Hạo nói xong, lại ngồi xuống ăn cơm, bắt quá tựa hồ bữa cơm thật vô vị.

46. Chương 46

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 46: Cô phải có trách nhiệm với ta

Dịch: Huymakao[LH]

Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Đội Vương Hoa và Nhiêu Hải Yến đi rồi, Yến Tĩnh đột nhiên ghé cái đầu nhỏ tới trước mắt Sử Hạo, cười như không cười hỏi:

- Các người tình tay ba hả?

- Cái gì mà tình tay hai tay ba, vớ vẩn.

Sử Hạo trong mắt mang theo một chút hoảng loạn, vội quay đầu đi, lực sát thương của con bé này thật quá lớn. Khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết gần trong gang tấc, đôi môi kiều diễm hồng nhuận như hoa anh đào, tỏa ra mùi hương hoa lan thơm ngát cùng mùi thơm nhàn nhạt đặc trưng trên cơ thể của con gái mang theo vẻ mê hoặc thực sự quá kinh khủng. Sử Hạo sợ “tiểu huynh đệ” không nhịn được mà bành trướng, len lén tát một phát vào mặt “tiểu huynh đệ”, huynh đệ à, cố chịu đi, chú mà làm anh xấu mặt, anh sẽ phạt chú một tháng trời không cho uống canh.

- Đừng cho là ta nhìn không ra, khi bọn họ bước vào đây, người thậm chí còn chẳng thèm liếc nhìn cô bé kia chút nào, nếu như có một người con gái xinh xắn như vậy đứng trước mặt, ai mà kìm được không liếc qua vài lần, vậy mà người ngay cả một cái liếc mắt cũng chẳng có, nếu không phải là có cố sự lẽ nào người bị mù sao.

Yến Tĩnh ngồi bên cạnh Sử Hạo, trông giống như một thám tử dương dương đắc ý đang phân tích. Lúc Nhiêu Hải Yến vừa tiến đến, nàng ngay lập tức phát hiện ra sắc mặt Sử Hạo có gì đó không bình thường, quả nhiên là có điều mờ ám, khá thật, còn là tình tay ba cơ đấy.

Sử Hạo len lén liếc nhìn nàng một cái, thật đúng là không nhận ra khả năng quan sát của con “ngực bự” này lại nhạy cảm đến vậy a, cũng đâu phải cái loại “ngực to óc bằng quả nho”, bất quá Sử Hạo cũng không cho đó là điều gì hay ho cả, mạnh miệng nói:

- Mặc mớ gì tới cô, cứ tưởng mình thông minh.

Rồi buông đũa đứng dậy.

- Này, này, người tức rồi à?

Yến Tịnh thấy hấn tăng lơ mình, vội vàng tính tiền rồi đuổi theo, lầu bầu nói:

- Tiểu lưu manh, chờ ta với, ngươi là đàn ông mà sao lại không phóng khoáng chút nào a, tiểu lưu manh kia, người ta trốn học đến tìm ngươi, ngươi tại sao lại bất lịch sự như vậy.

Thấy hấn vẫn không chịu dừng lại, Yến Tịnh dậm chân, nũng nịu réo lên:

- Tiểu lưu manh, ngươi đứng lại đó cho ta, ăn của bà cố nội ngươi một bữa cơm rồi nghĩ định chuồn sao? Trên đời này kiếm đâu ra chuyện tốt như vậy.

Mềm mòng không được thì phải cứng mà chơi, một mỹ nữ như nàng vốn đã đủ hấp dẫn đông đảo ánh mắt của các sinh vật giống đực xung quanh, lại thêm câu nói này khiến người ta không khỏi có ý nghĩ kì quái, xúm xít ghé mắt nhìn, rồi lại xúm xít dòm ngó khinh bỉ Sử Hạo đang muốn trốn chạy, đúng là phế vật, kiếm chác của người ta xong rồi bỏ chạy, đàn ông thì phải có trách nhiệm chứ.

Bị hứng chịu một trận gào thét như vậy, đột nhiên Sử Hạo cảm thấy hơi căng thẳng, đang yên đang lành tự dưng việc quái gì phải sinh ra buồn bực làm gì, gã vì vậy đột nhiên dừng lại, vừa cười vừa xoay người lại đang định nói gì đó, mới vừa quay người đã trông thấy một thân ảnh hướng phía người gã phi vọt tới, không kịp né tránh, vừa lúc đụng phải, khả năng giữ thăng bằng của Sử Hạo thật vững vàng, thậm chí cước bộ không hề di động một chút nào.

Hấn cảm giác trước ngực đang bị hai quả cầu thịt mềm mại sung mãn đè ép, bất quá còn chưa kịp cảm thụ ít cảm giác mềm mại của da thịt đụng chạm, chỉ sau một lúc đã cảm thấy đôi môi nóng lên, bất quá phần nhiều là cảm thấy đau nhức, bởi vì một đôi môi hồng mang theo tốc độ hai mươi mã lực trên giờ đang ghim thẳng vào.

Mới vừa rồi Yến Tịnh đuổi theo tương đối gấp, không nghĩ tới Sử Hạo sẽ đột nhiên dừng lại, trong lúc nhất thời không kịp phản lại nên buộc phải đâm sầm vào hấn, bởi lực quán tính lại thêm chiều cao hai người cũng không sai biệt lắm, vì vậy môi của hai người rất là không may lại xảy ra một màn ‘Da thịt chi thân’ (gần gũi đụng chạm da thịt-biên tập), hai nụ hoa trên đỉnh ngọc phong của nàng cũng bị một trận đè ép kịch liệt. Bất quá bởi vì va chạm tương đối mạnh, nụ hôn đầu tiên đáng ra theo truyền thuyết phải như điện giật thì giờ đây chỉ cảm thấy đôi môi truyền đến từng trận đau đớn âm ỉ.

Sử Hạo và Yến Tịnh lập tức ngồi xổm xuống, không ngừng nhổ nước bọt xuống đất, Sử Hạo đang xem có bị chảy máu hay không, còn Yến Tịnh thì không ngừng nhổ ra đồng nước miếng đã kịp chảy vào trong miệng.

- A, nụ hôn đầu tiên của ta, cô cướp đoạt lần đầu tiên của ta, cô phải chịu trách nhiệm.

Trên vỉa hè đột nhiên nổ vang tiếng thét chói tai mang theo âm thanh vang vọng đất trời, chấn động lòng người. Chỉ có điều nếu cẩn thận nghe ngóng lại phát hiện ra đó là thanh âm của Sử Hạo. Yến Tịnh bị hấn hù dọa cho hoảng sợ, lúc phục hồi lại tinh thần, vẻ đỏ ửng đã lan tràn đến tận cái cổ trắng nõn, trong lòng vừa tức vừa thẹn, đây là loại người gì? Bản thân mình - một nữ sinh yếu đuối, yếu diệu còn không thêm hét, một cái gã nam sinh như hấn còn không biết xấu hổ gọi là gì luôn, nụ hôn đầu tiên của người ta còn chưa tới một giây đã kết thúc, thực đúng là hạng tiểu lưu manh.

Sử Hạo đứng dậy sờ sờ trên ngực chỗ mới vừa rồi hai quả cầu thịt ôn nhu mềm mại đụng chạm vào, cái loại cảm giác này đúng là khó nói nên lời, ài, thực sự ta đúng là hồng nhan mà bạc bệnh mà, dây vào ả này thật là chẳng gặp được chuyện gì tốt lành cả, nào là hôn môi, nào là đụng ngực, thật là nghiệp chướng a, cứ như vậy thì “tiểu huynh đệ” bên dưới của ta làm sao mà sống nổi?

- Đại tiểu thư, nhanh nhanh đi học đi, bằng không ông già nhà cô còn tưởng ta đây bắt cóc nhà cô đấy.

Sử Hạo bây giờ ngay cả một giây cũng không muốn cùng đứng chung một chỗ với ả đàn bà này.

- Hừ, ta sẽ không tha cho ngươi.

Yến Tịnh thở phì phò, bĩu môi, cảm giận giơ chân lên nhắm Sử Hạo đá tới, Sử Hạo né tránh rất nhanh, đắc ý vênh vác cười nói:

- Đùng đá, đùng đá, con m* nhà cô lòng ngắn thế

Tất cả học sinh chung quanh đều kêu lên đầy sợ hãi, con m* nhà ai thì lòng sẽ dài?

- Tỏm lợm

Yến Tịnh hờn dỗi trợn mắt liếc Sử Hạo, cắn cắn đôi môi hồng nhuận, sắc mặt đỏ bừng, hai tròng mắt mang theo một chút vẻ giận, nét mặt đó giống như người oán phụ không thể nào thoả lòng rên rỉ, quả nhiên thực sự mê người. Con bé nhìn qua gã Sử Hạo đang vênh vác đắc ý, rồi xoay người bỏ đi, hừ, khốn kiếp thật, người từ đầu tới đuôi chính là một tên tiểu lưu manh, bốn tiểu thư nhất định sẽ không bỏ qua cho người.

Bị Sử Hạo trêu đùa một phen, lại thành linh xảy ra tình cảnh hôn hít vừa rồi, Yến Tịnh càng nghĩ càng giận, nhìn cái gì cũng không vừa mắt, thấy phía trước có hai nam sinh trang phục lôi thôi thô và một nữ sinh “béo như lợn” đi cùng một chỗ, nàng tới bên trái gã nam sinh dáng cao cao, đá luôn một cước, mắng:

- Khi dễ thiếu nữ vị thành niên, không biết xấu hổ, ta ghét nhất là loại người như thế.

Đôi bạn thân đang suy nghĩ xem buổi tối nay nên mang ả béo nọ đi nơi nào mượn phòng, đột nhiên lại bị một nữ sinh sút ột cước, rồi lại nghe lời thóa mạ, không khỏi ngậy người ra một lúc, đến khi tỉnh lại mới thấy nữ sinh đá mình đã đi được một đoạn rồi.

- Con nhóc kia, quay lại cho ta, con m* nó, mày bị hành kinh à? Tự nhiên lại đá bổ mày một cước.

Thằng nam sinh bị đá cũng không phải dạng tốt đẹp gì cho cam, bị một con bé con cho ăn sút ngay trước mặt bao nhiêu người như vậy trong lòng cũng lộn hết cả tiết, vội chạy lên chặn Yến Tịnh lại.

- Bốn tiểu thư hôm nay tâm tình không được tốt, cút ngay!

Yến Tịnh khề quát lên, vừa nhìn qua đã biết chính là dạng thiên kim tiểu thư kiêu căng ngang ngược, ngay cả đến nước này rồi mà bộ dáng tiểu thư cũng còn không chịu bỏ xuống.

- Tâm tình bé không tốt là bé có thể đánh bậy đánh bạ người ta sao, thế còn vương pháp nữa không?

Thiếu niên bị đá nhìn thấy Yến Tịnh tướng mạo xinh đẹp dị thường, trong lúc nhất thời không khỏi sững sờ một chút, cô nàng này so với ả “người đô, trán đô chân tay thô” bên cạnh mình hơn rất nhiều lần a. Nhìn chung quanh một chút, thấy cô nàng này hình như chỉ một mình, xung quanh lại không có ai giúp đỡ, hẳn to gan “hé hé” cười nói:

- Người đẹp à, kỳ thực anh cũng là kẻ tao nhã thương hoa tiếc ngọc, như vậy đi, bé cho anh nick QQ (1) của bé nha, lần sau mời anh lên mạng coi như xong.

Yến Tịnh bắt gặp trước mắt hai thằng học sinh dáng vẻ lưu manh, quần áo lôi thôi, bên tai trái còn xỏ cả khuyên, trong lòng biết bọn này cùng gã tiểu lưu manh Sử Hạo là cùng một dạng, liếc mắt nhìn bọn chúng, rồi không để ý tới nữa, chặn luôn một chiếc taxi để chuẩn bị đi tới trường.

“Pang ”

Gã học sinh kia bước một bước dài, tiến lên phía trước, một tay kéo lấy y phục của Yến Tịnh, lôi nàng vẫn còn chưa kịp chui vào trong xe ra, một tiếng vang lớn, cửa xe bị đóng xập lại.

- Vị bạn học này, bé một tiếng xin lỗi cũng không có, muốn chuồn sao?

Yến Tịnh chán ghét liếc mắt nhìn bọn chúng, bĩu môi, hô to về phía cổng trường:

- Tiểu lưu manh, vác cái xác qua đây cho ta.

Các anh em đọc xong nhớ sang topic bình luận vài câu nhé, topic vắng vẻ quá.....

(1) QQ: Chương trình Chat QQ / Mạng xã hội QQ rất phổ biến tại TQ đại lục.

47. Chương 47

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạ Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 47: Quân sư quạt mo

Dịch: Huymakao[LH]

Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Chân phải Sử Hạo vừa mới bước qua cổng trường, chân trái còn chưa kịp nhấc lên đã nghe thấy tiếng la của Yến Tĩnh, lúc này khoảng cách giữa hai người cũng không quá mười mét, Sử Hạo vừa mới quay đầu liền phát hiện thấy hai thằng học sinh lác cắc đang ngăn cản Yến Tĩnh, không cần phải đoán cũng biết rõ, tiểu thư này lại gây ra chuyện, làm cái gì cũng không an phận, đúng là hết thuốc chữa, nhưng tốt xấu gì cũng đã bắt chẹt người ta được một bữa ăn, không thể thấy chết mà không cứu. Sử Hạo nhanh như tia chớp chạy về phía họ.

- Chuyện gì?

Sử Hạo chạy đến bên cạnh Yến Tĩnh, nghi ngờ hỏi, ài, hiếp đáp kẻ nhát gan, bắt nạt người yếu đuối, ai bắt ta phải mềm lòng như vậy, Hạo ca à Hạo ca, con m* nhà chàng, chàng quá thiện lương rồi.

- Bọn chúng vô lễ với ta.

Yến Tĩnh khẽ cắn môi đỏ mọng, hai tay ôm lấy bầu ngực to lớn sung mãn, mang bộ dáng của một con thỏ nhỏ đang hoảng sợ, người không biết còn có thể cho rằng ả này bị một cái ủy khuất to bằng trời, oan thị màu a, hai gã nam sinh thấy vậy thì sửng sốt, thế đ** nào mà lại biến thành mình vô lễ với ả này nhỉ?

Hai gã nam sinh vốn định lên mặt vài câu để giữ thể diện, thế nhưng đến khi nhìn rõ tướng mạo của kẻ đang đứng trước mắt, lại ngạc nhiên hỏi:

- Anh, anh là Sử Hạo, tay đầm thầy giáo, chân đá Hà Phi, là lão đại Sử Hạo, một đao hàng phục toàn bộ chúng nhân hệ Sơ trung?

Trong mắt Sử Hạo hơi có chút kinh ngạc, ghé vãi lộ nha, ta nguyên lai thực sự là có danh tiếng a, đi đến đâu cũng có kẻ nhận ra, tuy nhiên cũng thật hơi quá khoa trương, hắc cười chế nhạo nói:

- Anh chính là Sử Hạo Ban 7 đây.

- Ôi cha mẹ ơi, nguyên lai là Hạo ca, Hạo ca, anh khỏe không, em là Lương Kiếm, nó là Lương Văn, hai huynh đệ tụi em hâm mộ anh đã lâu, chúng em thực sự rất muốn theo anh đi đập phá, có được không ạ?

Tên nam sinh vóc dáng hơi cao đứng bên trái hưng phấn kêu la, nhìn về phía Sử Hạo ánh mắt gần như là sùng bái, giống kiểu thấy một nhân vật trong truyền thuyết.

- Đúng đó, Hạo ca, nhận chúng em đi.

Lương Văn cầu khẩn nói.

Sử Hạo ngăn người, hai huynh đệ này nói như đùa, cứ làm như dân xã hội đen thu tiền bảo kê không bằng, hắc cười cười:

- Anh làm đ** gì phải lão đại, lão đít gì đâu, cũng làm đ** gì có thể lực nào, các chú có thể đi tìm Tiên Nhâm Hào hoặc Vương Hoa, ờ ờ, cứ nói là anh giới thiệu đi.

- Đa tạ Hạo ca.

Lương Kiếm và Lương Văn nghe thấy Sử Hạo đáp ứng, không khỏi nở hoa trong lòng. Ở trong trường, có ai không biết Tiên Nhâm Hào, Vương Hoa và thằng cha Sử Hạo này là một đám cùng hội cùng thuyền a, hắc bảo mình đi tìm Tiên Nhâm Hào và Vương Hoa, vậy cũng tương đương là gia nhập với bọn họ rồi.

Thấy Yến Tĩnh thở phì phò phì phò, hai gã ấy náy cười nói:

- Vị này chắc hẳn là chị dâu. Chị dâu, thật sự xin lỗi, vừa rồi tiểu đệ không biết chị là người yêu của Hạo ca, đã lỡ đắc tội, thông cảm, thông cảm a.

- Pei! Cái chó gì mà chị dâu?

Yến Tịnh trong lòng đang ôm cục tức to tướng, vốn định gọi tay tiểu lưu manh Sử Hạo quay lại đây choảng nhau một trận, ai ngờ bọn này lại còn bắt tay bắt chân, làm quen nhau, mới vừa gặp mặt, xưng huynh gọi đệ, cái này thật sự là “trợ Trụ vi ngược” a (giúp hôn quân làm điều ác-biên tập), bất quá gã tiểu lưu manh này sức ảnh hưởng ở Nhị Trung không hề nhỏ, năng hung hăng trợn mắt lườm lườm ba gã đang cười cợt mờ ám, rồi bắt một chiếc taxi, lên xe đông thẳng.

Cự tuyệt lời mời chơi đùa “hàng đẹp” của Lương Kiếm và Lương Văn, Sử Hạo bước nhanh tới phòng học. Nói giỡn sao, Hạo ca tao sao lại có thể cầu kết cùng bọn chúng mà làm chuyện xấu được chứ, hơn nữa lại là cái loại mặt hàng “Béo như lợn, người đô trán đô chân tay thô” đó, thân xử nam này thế nào cũng phải cần phải được chiến đấu một trận kinh thiên động địa mới xứng.

- Bên Cầu Vương thế nào?

Sử Hạo gọi Vương Hoa sang phòng học bên cạnh, nhẹ giọng hỏi.

- Ta đã điện thoại hỏi vài người bạn, bạn thân của ta làm việc ở trà lâu nói sau khi chúng ta trốn thoát, Cầu Vương đã được đưa đến bệnh viện, nghe nói không chọc trúng tim, cũng không nguy hiểm tới tính mạng, nhưng mất máu quá nhiều, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian.

Wang Hoa đem tình hình nghe được từ đầu đến cuối kể hết ra.

Sử Hạo trầm tư trong chốc lát, nói:

- Đám tiểu đệ của hắn có động tĩnh gì không?

- Cái này ta cũng nghe ngóng, có người nói, bọn chúng gần đây rất an phận, ra ngoài hoạt động ít hơn rất nhiều, bất quá lão đại của chúng bị đâm, bọn chúng tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý đồ. Còn nữa, thằng cha Hoàng Tiểu Suất mà chúng ta đắc tội trong giờ thể dục có chút quan hệ với tay Cầu Vương, gã Hoàng Tiểu Suất có thù tất báo, thời gian sắp tới chúng ta phải cẩn thận một chút.

Wang Hoa có vẻ lo lắng nói, lẩn lộn ở trường học mấy năm, cũng biết một ít chuyện lê la hàng nước, tất cả đều có đạo lý rõ ràng.

- Ha ha, Hoàng Tiểu Suất? Hắn bất quá chỉ là một dạng tiểu nhân vật.

Sử Hạo khinh thường, cười cợt, cái tay Vương Hoa này thật đúng là có tiềm chất quân sư quạt mo, ài, bản thân bất tri bất giác tựa hồ đã bị cuốn vào vực sâu không đáy này, phong vân biến ảo quay cuồng cuộc đời ta, mới chỉ chân ướt chân ráo bước vào giang hồ, Phật tổ Như Lai phù hộ, A-men.

- À, đúng rồi, vừa nãy Trần Thơ Lôi có đến tìm cậu, hình như có chuyện gì đó.

Wang Hoa trêu trọc nói.

Sử Hạo sững sốt, cứ nhớ tới cảnh, mình và Trần Thơ Lôi từng “qua lại” dưới ánh trăng, thì lại là có chút nhu tình gì đó không thể kìm nén được, hắn không khỏi tự nhiên cười cười. Cái loại cảm giác mờ mờ lung lung này thật sự rất kỳ diệu, cũng không biết con bé tìm mình làm gì nữa, tan học rồi nói không được sao?

Bởi vì hành động vĩ đại của hắn trong giờ thể dục, lúc Sử Hạo đi vào phòng học, rất nhiều bạn học cũng bắt đầu chú ý hơn, ánh mắt nhìn vào hắn đều mang theo một chút khác thường. Sử Hạo cười cười, đây mới là bước đầu tiên mà thôi, hãy chờ xem, sau này, chúng mày sẽ lấy danh nghĩa “bạn học của Hạo ca” mà tự hào. hehe +__+

Tiết học đầu tiên của buổi chiều là hóa học, Dương Lâm cầm sách giáo khoa bước vào phòng học, lúc mới bước vào, trước tiên không tự chủ được liếc qua Sử Hạo ở trong góc. Sử Hạo lười biếng dựa vào tường, một chân đặt ở trên ghế, mang theo trên mặt nụ cười tà ác đủ khiến cho người ta run sợ, gờ tay phải cắt ngang cổ xéo một cái, thể hiện một động tác “chặt đầu”.

Dương Lâm tim đập thình thịch, thu hồi ánh mắt hướng lên bục giảng. Thằng học sinh này quả đúng là một thằng điên, ngay cả Cửu Vương nó cũng dám đâm, bắt quá càng hay, chuyện này Cửu Vương nhất định sẽ không bỏ qua cho nó.

Cố gắng vượt qua ba tiết học nhàm chán, Sử Hạo bước nhanh tới phòng học của Trần Thơ Lôi, cũng không cảm thấy xấu hổ, nghênh ngang bước đến bên cạnh Trần Thơ Lôi.

- Ca, anh rốt cuộc cũng xuất hiện, làm người ta cùng Thơ Lôi đi tìm anh cả nửa ngày trời.

Sử Thanh thấy Sử Hạo đi tới, đứng lên oán trách nói.

Sử Hạo nhìn qua muội muội Sử Thanh một chút, lại nhìn qua con bé Trần Thơ Lôi đang mắc cỡ đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn thẳng mình, cười nói:

- Tìm anh làm gì?

Về mặt Sử Thanh mập mờ ngó qua Sử Hạo và Trần Thơ Lôi, lè lưỡi nói:

- Ca, hai người nói chuyện đi, em đi ăn cơm.

48. Chương 48

TỐI HẬU NHẤT CÁ LƯU MANH

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 48: Được mỹ nữ ưu ái

Dịch: Huymakao[LH]

Biên: [VIP]

Nguồn: tangthuvie

Sử Hạo bất đắc dĩ cười cười, đợi Sử Thanh đi rồi, hắn ngồi xuống, thấy trong phòng học chỉ còn lại rất ít “nhân chứng”, hắn do dự một lúc, rốt cục cũng vươn tay ôm lấy bả vai Trần Thơ Lôi, nửa bên mặt áp sát xuống mặt bàn, nhìn chăm chăm vào con bé, Trần Thơ Lôi hôm nay mặc một chiếc áo vest màu phấn hồng, nét vô tư đáng yêu của nó làm cho người ta có chút cảm giác ngây ngô bụ bẫm, đây là loại con gái mà người ta luôn luôn muốn che chở, loại cảm giác yếu đuối này khiến Sử Hạo muốn ôm nó vào lòng. Sử Hạo nhìn hồi lâu vào đôi môi đỏ mọng mê hoặc của nó, nhẹ giọng hỏi:

- Thơ Lôi, tìm anh có chuyện gì?

Trần Thơ Lôi không nghĩ tới Sử Hạo lại bạo gan đến như vậy, ở ngay trong lớp, cũng dám ôm mình, nó vừa thẹn vừa hoảng, nhưng trong lòng lại có chút vui mừng và ngọt ngào, nó không tránh không né khỏi vòng tay Sử Hạo, nỉ non nói:

- Hạo ca, trời lạnh rồi, cái này... cái này tặng cho anh.

Con bé cẩn thận lấy từ trong túi sách ra một hộp quà được gói gém rất xinh xắn, cắn đôi môi đỏ, ngượng ngùng đưa cho Sử Hạo.

Sử Hạo nhận hộp quà từ tay nó, vừa mở ra nhìn, liền phát hiện thấy một chiếc khăn quàng cổ bằng len màu trắng tinh, sợi len mềm mại mịn màng. Một luồng tình cảm ấm áp từ sâu tận đáy lòng hắn, ngấm bàn tay nhỏ bé không ngừng vịn vào góc áo, ánh mắt ngái ngùng, rối loạn không ngừng quan sát vào vẻ mặt mình của Trần Thơ Lôi, hắn bỗng nhiên cảm thấy sống mũi cay cay. Sống hơn chục năm rồi, ngoại trừ Phương thúc và bà nội, đây là lần đầu tiên có người tặng quà cho hắn, cũng là lần đầu tiên có người quan tâm đến

hắn, xem hắn đang nóng hay lạnh, không nghĩ tới Hạo ca ta cũng có được hôm nay, hết thấy chuyện xưa đều đã là dĩ vãng, dĩ vãng chỉ có thể hồi ức, còn hiện tại mới đáng giá để chúng ta quý trọng.

Sử Hạo đưa tay cầm lấy khăn quàng cổ, đột nhiên dịu dàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Trần Thơ Lôi, hơi lạnh lẽo, nhưng trơn láng dị thường. Thân thể mềm mại của Trần Thơ Lôi không khỏi giật nảy mình, tựa như kinh ngạc, tựa như vui mừng, quay đầu nhìn về phía Sử Hạo. Kể từ lúc Sử Hạo vì chuyện của nó mà nổi giận không thể kiềm chế, trong lòng Trần Thơ Lôi đã khắc sâu một khuôn mặt với nụ cười tà ác, không nghĩ tới hôm nay, chủ nhân của khuôn mặt đó lại đang chủ động cầm lấy bàn tay mình. Tay của hắn hơi thô ráp, nhất định là đã phải chịu rất nhiều khổ cực.

Sử Hạo kéo Trần Thơ Lôi lại gần, khe khẽ thì thầm vào tai con bé:

- Thơ Lôi, cảm ơn em.

Sử Hạo vẫn cho rằng bản thân rất biết cách ăn nói, thế nhưng, chính vào thời khắc này, ngoại trừ câu cảm ơn chân thành ra, hắn cũng không biết nên nói cái gì.

- Hạo ca...

Hai tay Sử Hạo ôm lấy bờ vai Trần Thơ Lôi, nhìn thật sâu vào đôi mắt xinh đẹp, hỏi:

- Làm sao vậy?

- Không, không có gì.

Trần Thơ Lôi cúi đầu nũng nịu nói, thanh âm nhỏ bé gần như không thể nghe thấy, vẻ nhàn nhạt ửng hồng từ gương mặt lan ra đến tận cổ.

Sử Hạo ngẩn ngơ, nhìn bộ dáng con bé cũng có thể đoán được nó muốn nói gì, trong lòng không khỏi có chút khẩn trương, hắn đối với địch nhân thì tàn nhẫn, nhưng cũng vẫn chỉ là gã học sinh trung học chưa có một chút kinh nghiệm về yêu đương.

Mong muốn dục vọng đã bao ngày qua của Sử Hạo đến lúc mấu chốt vậy mà lại thành “hành quân một cách lặng lẽ”, lần đầu tiên hắn không làm ra chuyện gì đó được cho là đặc biệt. Mỗi người khi đối mặt với cô bé ngây thơ, e lệ như thế đều khiến cho người ta có chút động tâm, dưới tình huống như vậy có thể sẽ không muốn làm ra những việc xấu xa, trái với luân thường.

Hai người đi tới phòng ăn dùng cơm, xong xuôi, lúc đi ra trên mặt Trần Thơ Lôi không thể che dấu nỗi vẻ e thẹn và vui sướng.

Sử Hạo nói:

- Thơ Lôi, còn lâu mới tới giờ học, em định đi đâu?

- Hmm.... Em định rủ Tiểu Thanh đi chơi, Hạo ca, gặp lại sau nha.

Trần Thơ Lôi cười đùa rồi rời đi.

Sử Hạo cười cười, đi về phía cổng trường học, mới vừa đi tới cổng, Sử Hạo thầm nghĩ “hổng rồi, phiền toái lại tới rồi”.

Một chiếc xe van màu trắng dừng trước cổng trường học, hai gã to con mặc âu phục màu đen, đeo kính mắt màu đen theo cửa sau chui ra, khá lẫm, tư thế so với xã hội đen giống y chang. Các học sinh đứng gần đó còn tưởng rằng kẻ tiếp chính là màn rút đao rút kiếm đâm chém tới bởi, rồi rít chỉ sợ không tránh kịp, chạy mất dép, chọn lựa phương pháp “ngắm nhìn” từ xa, song lại chỉ thấy có một cô bé kiêu diễm bước ra từ trong xe.

Yến Tịnh vừa ra khỏi xe, đã thấy Sử Hạo rón ra rón rén quay lưng rút lui, tiểu lưu manh, còn muốn chạy sao. Yến Tịnh tiến lên nắm lấy áo Sử Hạo kéo ra ngoài cổng trường:

- Người định trốn đi đâu, đi theo ta.

- Buông ra, buông ra, ban ngày ban mặt, trước mắt bao người, kéo qua kéo lại như này còn ra thể thống gì nữa, nam nữ thụ thụ bất thân, cô làm như vậy bảo ta sau này làm người thế nào đây.

Sử Hạo nghiêng người lui lại sang một bên, lẩm bẩm nói, thấy ả này không có chiều hướng muốn buông tay, Sử Hạo cũng không đùa nữa, lạnh giọng la lên:

- Buông ra, kéo co cò cửa, sao cứ thích đùa cợt thế nhỉ.

Có đôi khi, người đàn ông phải xuất ra một chút khí khái của nam tử, quả nhiên, thấy Sử Hạo tỏ vẻ tức giận, Yến Tịnh đành phải buông tay, chân tay luống cuống nhìn Sử Hạo.

- Đại tiểu thư, lại tìm ta có việc gì.

Sử Hạo sửa sang lại áo quần, tiện thể nho nhã quàng lên cổ chiếc khăn len trắng sáng mà Trần Thơ Lôi tặng hẳn, tiêu sái hất đầu một cái, lãnh khốc nói:

- Một tay sát thủ, không lạnh lùng

- Sát thủ người ta đều cao trên một mét tám, còn người thì...

Yến Tịnh vành mặt, cợt nhả nhìn Sử Hạo, ý tứ trong ngữ khí không cần nói cũng biết.

- Ta với cô không hợp nhau.

Sử Hạo quay đầu bước đi.

- Đây, chỉ đùa chút xíu thôi mà, người làm đàn ông kiểu gì mà chẳng có chút rộng rãi nào vậy?

Yến Tịnh đuổi theo, bĩu môi nói.

Sử Hạo dừng lại, hài hước nói:

- Tiểu thư à, cô không nên quá chung tình với ta a.

- Chung cái đầu quỷ nhà người, người thì đẹp.

Yến Tịnh oán giận liếc hẳn một cái, nói

- Thật ra, ta chỉ là muốn cùng người nói chuyện một chút, người ta thực sự rất buồn chán, chẳng có lấy đến một người bạn có thể nói chuyện phiếm trong trường.

Thì ra hãy còn là một nữ sinh “cô đơn” a, ài, đám đàn bà chính vì chịu không nổi sự cô đơn nên mới xảy ra nhiều chuyện ngoài giá thú như vậy a, “hồng hạnh xuất tường” a (1), có con ngoài giá thú a, Yến Tịnh thấy hẳn cười gian tà đứng chờ ra ở đó, biết hẳn nhất định là lại đang suy nghĩ bậy bạ, đẩy hẳn một cái nói:

- Ta dẫn người tới trường Nhất Trung của ta vui chơi một chút, mỹ nữ có rất nhiều á.

- Ta không thể..... không đi được.

Sử Hạo đáng lẽ trực tiếp cự tuyệt, đột nhiên lại thay đổi 180 độ, vẻ mặt bất đắc dĩ nói:

- Ài, ai bảo cô mời ta một bữa cơm, ta lại là kẻ rất hiểu đạo lý “đã tri ân tất báo đáp”, thôi thì cùng cô đi một chuyến vậy, nói rõ nhé, ta cũng không phải bởi vì mỹ nữ mới đi đâu đấy.

- Biết rồi, lên xe đi.

Trông thấy hai thằng to con một trái một phải đứng ở hai bên cửa xe, trong lòng Sử Hạo đột nhiên thấy lạnh, chẳng phải đây là hai thằng vệ sĩ bộ dáng như xã hội đen đã bị ta tống cho đợt trước đó sao, ả tiểu thư này không phải cố ý lừa tình nhốt vào trong xe sau đó bắt cóc ta mang đi đấy chứ. Ta ngoại trừ khuôn mặt có hơi đẹp trai ra, bề ngoài cũng chẳng có gì nổi bật cả.

- Ê, ta thế quái nào lại cảm giác mình giống như thằng “trao bao”, bồi ăn, bồi chơi, bồi tán chuyện, làm “trao bao” đều được tiền bo, thế ta còn chỗ nào cô chưa ưng?

- Ngậm miệng lại.

Cách không xa cổng trường, Hoàng Tiểu Suất và một gã thanh niên lén lút trốn ở sau một cây đại thụ, thanh niên kia rõ ràng là thằng đã bị Sử Hạo cho ăn đòn, tiểu đệ của Cầu Vương - A Hoàng. Hoàng Tiểu Suất chỉ vào Sử Hạo - kẻ vừa lên xe rời khỏi trường học, nói:

- Đại ca, chính thằng lùn kia, đại ca giúp em tìm người dạy cho nó một trận.

Bộ mặt hèn mọn của A Hoàng lúc thấy rõ tướng mạo của Sử Hạo, hơi có chút kinh ngạc, chợt gã nhe răng cười:

- Thì ra lại là nó, chú yên tâm, riêng thằng ranh này, lão đại bọn anh sẽ không tha cho nó đâu, nó chết chắc rồi.

Hoàng Tiểu Suất trong lòng vô cùng kinh ngạc, Sử Hạo và Cửu Vương từng có thù hằn với nhau sao? Hắn ta vẫn còn là học sinh Sơ trung a, thế đ** nào lại chọc tới tay Cửu Vương đó được, vội vàng hỏi:

- Anh này, giữa Sử Hạo và Cửu Vương có va chạm gì hả?

- Việc không nên hỏi tốt nhất là đừng hỏi.

A Hoàng lạnh lùng nói:

- Bất quá, mày yên tâm, chỉ hai ngày nữa thôi, những năm tháng tươi đẹp của thằng đó sẽ chấm dứt.

- Dạ.

Hoàng Tiểu Suất hình như rất sợ tay ca ca này, im lặng đứng ở phía sau.

(1) Sau khi tìm kiếm qua nhiều nguồn tư liệu, [VIP] mới rõ đây nguyên là ngụ ý tả cảnh xuân đầy sức sống. Xuất hiện trong hai câu thơ tả cảnh xuân của nhà thơ Diệp Thích (1150-1223) đời nhà Tống, chứ hoàn toàn không phải “ranh ngôn” hay “tục tĩu” ý nhằm “tục ngữ” gì cả, hehe. Xin trích một đoạn có đề cập đến câu nói trong truyện:

Xuân sắc mãn viên quan bất trú

Nhất chi hồng hạnh xuất tường lai

Dịch thơ:

(Xuân sắc đầy vườn giam chẳng nổi

Một nhành hồng hạnh vượt qua tường)

4 chương lá lờ lá lờ..... mời thưởng thức

Góp ý báo lỗi : tangthuvie/forum/showthread.php?p=6803780#post6803780

Bàn luận chém gió tangthuvie/forum/showthread.php?t=49546

49. Chương 49

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 49

Chuyện văn thơ giữa Lưu manh và Hoa khôi

Người dịch: [VIP]

Nguồn: Tàng Thư Viện

Đông Sơn Nhất Trung, một trong ba trường cao giáo (trường cao đẳng của TQ- dịch giả) đứng đầu huyện Đông Sơn, với lực lượng giáo viên hùng hậu còn cao hơn cả Đông Sơn Nhị Trung một bậc, cộng thêm chế độ, điều lệ quản lý nghiêm ngặt khiến tài tử thi vào Nhất Trung sau này ra ngoài có cơ hội rất lớn bước chân vào mười trường đại học hàng đầu. Thứ xuất sắc nhất của Đông Sơn Nhất Trung đó chính là CLB võ thuật, trong cuộc so tài võ thuật mỗi năm một lần của toàn huyện đều đạt được thành tích kinh người, Nhị Trung mấy năm qua luôn luôn bị Nhất Trung đè đầu cưỡi cổ, trở mình không được.

Sử Hạo ngồi trên xe trở nên nhạy bén hơn nhiều, cảnh giác nhìn bốn thằng vạm vỡ bên trong, vẫn duy trì trạng thái đề phòng cao độ, từ da thịt u cục toàn thân cùng ánh mắt lóe ra tinh quang, nhất định là bọn lão luyện, tiểu thư này lai lịch rất cuộc là gì, đi đi về về đều có đám vệ sĩ đưa đón, chẳng lẽ có nhiều cừu gia lắm? (cừu gia: kẻ thù-dịch giả)

Một tay Sử Hạo vắt vào cửa xe, hắn đã nghĩ kĩ lắm rồi, chỉ cần bốn thằng cơ bắp này có một chút hành động gây rối, hắn sẽ nhảy khỏi xe chạy ngay.

Yến Tịnh nhìn thần thái cảnh giác tựa như con nhím toàn thân phòng bị của hắn không khỏi cảm thấy tức cười, thật chẳng hiểu gã tiểu lưu manh này làm thế làm gì, đáng yêu quá đi.

Chiếc xe van (xe van: xe con mình dài) chậm rãi dừng lại trước cổng trường Đông Sơn Nhất Trung, Đông Sơn Nhất Trung không hổ danh là trường học số một tại Đông Sơn huyện, cổng lớn trường học rộng hơn Nhị Trung rất nhiều, hai bên là các đóa hoa nhỏ xinh đẹp kiêu diễm, mùi thơm tứ phía, bởi kiến thức Sử Hạo vốn nông cạn, cũng chẳng rõ đồng hoa đó là hoa gì.

Trước cánh cổng trường đủ sức chứa được năm chiếc xe tải đứng song song, học sinh qua lại không dứt, Sử Hạo trước tiên chạy ra khỏi xe, dưới trời xanh mây trắng hít thở luồng không khí đục ngầu tạp nham của khói xe hơi phun ra, cuối cùng đã trông thấy bầu trời, cảm giác thật sự là con m* nó thích a.

Nhìn Yến Tịnh điềm tĩnh ưu nhã chui ra từ trong xe, Sử Hạo lại buồn bực, đi đi về về có bốn tay vệ sĩ đưa đón, theo lý mà nói ả này hẳn phải là con nhà gia thế, một tiểu phú bà có thân phận á, thế nhưng hết lần này tới lần khác lại chỉ ngồi trên một chiếc xe van, cái xe đó thật quá tầm thường xấu xí, không nói đến BMW, với mấy xế hộp kiểu Buick, Audi mùi trần cũng còn có phong cách hơn nhiều a, bọn vệ sĩ dầu sao cũng là những tay hảo hán dựa vào bản lãnh thực sự để ăn cơm chứ. Bất quá đây rất cuộc là chuyện gia sự nhà người ta, dù gì mình cũng là người ngoài, không nên hỏi tới.

“Các anh trở về đi, chỗ này có Sử Hạo là được rồi” Yến Tịnh đối với đám vệ sĩ cũng coi như không tề, không có kiểu giống như đại tiểu thư vênh mặt hất hàm sai khiến lũ hạ nhân, ngược lại trên khuôn mặt nhỏ nỏ một nụ cười ngọt ngào, rất hòa thuận, nói một cách lễ phép. Cái điều đó khiến cho Sử Hạo đối với cô ả nhích thêm vài phần kính trọng, là đại tiểu thư mà vẫn còn có được một mặt như thế, quả là hiếm thấy....

Bốn gã mặc âu phục màu đen, đeo kính mắt màu đen giống y chang đám vệ sĩ của Lão đại xã hội đen hồ hững quay đầu nhìn lướt qua Sử Hạo, không nói gì, tiến thẳng vào trong xe, nhưng vẫn không chịu đi.

Yến Tịnh cười khở lắc đầu, biết rõ đám này mà không an toàn đưa mình về nhà là chắc chắn chẳng rời đi, đạo đức nghề nghiệp quá mạnh mẽ, thôi bỏ đi vậy, cứ để cho bọn họ đợi, dầu sao hàng ngày cũng đều là vậy. Nàng quay đầu lại nói với Sử Hạo, lưng gã đã dựa cột điện, hai tay giả bộ đút túi quần, vừa khoe “dung mạo” với đám nữ sinh qua lại, vừa huýt sáo rất to. “Tiểu lưu manh, ta dẫn người đi thăm trường học của bọn ta nha, so với trường Nhị Trung còn mạnh hơn nhiều a”

“Đồ lừa đảo, thế mà bảo có rất nhiều mỹ nữ hả, tại sao mà ta toàn thấy lũ cá sấu dưng đập tảo thổi thổi, dưng hơi có chút đáng dưng thì đều tay trong tay với kẻ khác, chàng chàng thiếp thiếp, cái thói đời này thật là đáng buồn.” Sử Hạo đắc ý theo Yến Tịnh đi vào Nhất Trung, khinh thường hết lên.

Yến Tịnh uốn thẳng bộ ngực “kiêu ngạo với đời”, nói: “Có bốn tiểu thư ở chỗ này, tất cả mọi người đều âm u thất sắc, người nhìn người khác dĩ nhiên là không thấy ý nghĩa rồi.”. Cô ả nói ra những lời này tựa hồ cũng chỉ như bộc phát nhất thời chưa suy nghĩ, nghe qua có vẻ lời nói rất tự đại, thế nhưng từ trong miệng nàng thốt ra tự nhiên lại hài hòa, phẳng phát dường như tất thấy lẽ đương nhiên. Sử Hạo cũng không cảm giác được có cái gì khó chịu, loại con gái như ả này mà sinh ra vào thời cổ đại chính là loại yêu cơ hại nước hại dân (yêu cơ: người đàn bà có sức mê hoặc dụ dỗ như yêu quái-dịch giả), gã bữu môi nói: “Cô lên sao Hỏa mà sống đi, ở địa cầu thực sự không thích hợp cho cô sinh tồn đâu.”

Đang khi nói chuyện, hai người đã xuyên qua một lối đi nhỏ bằng xi-măng thật dài ở giữa khu giảng đường, tiến vào sân bóng rổ. Lúc này trên sân đang có hơn mười đứa học sinh thoải mái mặc sức chơi bóng vớ mồ hôi, chạy qua chạy lại chỉ vì một quả bóng rổ, bởi diện tích cái sân có hạn, nên là các cuộc thi đấu tổ đội đã chiếm đến nửa sân bóng.

Lúc Sử Hạo và Yến Tịnh xuất hiện, hấp dẫn không ít ánh mắt đám học sinh đang theo dõi cuộc tranh tài, có vài đứa sợ hãi bắt đầu than thở: “Wow, giáo hoa (hoa khôi trường học-dịch giả) đến, các đồng chí ơi, cơ

hội thể hiện của mọi người tới rồi kia”. Thấy giáo hoa ở một bên xem thi đấu, chân tay mảy đại ca đang kịch liệt chiến đấu ở đây không ngừng gia tăng sức mạnh, tất cả đều động đực như trâu điên giống kiểu được đớp trắng dương hoàn, liều mạng tranh cướp bóng, tận tình khoe mẽ kĩ thuật xử lý bóng của bản thân, cái gọi là tinh thần hợp tác đồng đội vào giờ khắc này toàn bộ con m* nhà nó đã thành chó má hết cả, cho nó đi gặp quỷ rồi.

Một tên học sinh mặc áo thi đấu số 24, thân ét tám ngó nghiêng hai bên liếc mắt nhìn Sử Hạo và Yến Tĩnh phía bên. Gã nhẹ giọng hỏi một đứa hậu vệ đang phòng thủ ở trước mặt mình: “Tiểu Tĩnh đến, thằng lùn bên cạnh nàng là ai?”

“Chưa từng thấy qua nhân vật này, chắc là một thằng học sinh bình thường thôi, bắt quá tại sao giáo hoa lại cùng đi với một thằng ranh con người như ve sầu thế nhỉ, hắc hắc, Khổng Tường, bây giờ cậu không phản đối nữa sao, cô ta thà tình nguyện ở chung một chỗ với cái thằng lùn như vậy mà cũng chẳng thèm tiếp nhận cậu, cậu phải đối mặt với thực tế đi, ài, ta nói rồi, đám con gái ái mộ cậu có thể tạo thành một khu rừng nhỏ đấy, cần quái gì cứ phải treo cổ trên một thân cây.”

Kể được gã hậu vệ nọ xưng Khổng Tường là một học sinh tướng mạo anh tuấn, vóc người cao ráo, sống mũi rất cao vẽ ra một đường hình cung đẹp mắt, mày sắc, mắt sáng, là nhân vật đứng đầu trong đội ngũ tuyển thủ bóng rổ của Nhất Trung, cũng làm điên đảo không ít tâm hồn thiếu nữ, thế nhưng hắc độc nhất chỉ để ý đến giáo hoa của Nhất Trung - Yến Tĩnh. Thấy bên cạnh Yến Tĩnh là một thằng ranh hèn mọn như vậy, trong lòng gã khó tránh khỏi sự tức giận, nếu mà đẹp trai như kiểu ngoại lai không giống người trái đất thì chẳng làm sao, đằng này từ trên xuống dưới lại là một đứa vóc dáng cùn cùn, tướng mạo quá thường, thêm được cái mắt cứ liếc ngang dọc mê đắm đánh giá từ bắp đùi rồi cơ thể của đám nữ sinh. Khi tầm mắt gã lưu chuyển đến Yến Tĩnh, hai tay lại không chế được quả bóng, đột phá qua được mấy lần, khoe miệng vẽ ra một tia cười lạnh đầy khinh miệt, nói với kẻ kia: “Thẩm Phong, ”Toàn phong thức” của mày có thể có tác dụng đấy” (toàn phong: lốc xoáy-dịch giả). Lúc này khoảng cách của bọn gã với Sử Hạo chưa đầy mười mét, gã tin chắc cú ném bóng của Thẩm Phong có thể nện cho đầu thằng ôn kia choáng váng.

“Hắc hắc, cậu thật sự là xấu xa, xem ta này”. Tay phải gã thanh niên tên là Thẩm Phong nhanh chóng chụp lấy, dễ dàng đoạt được bóng trong tay Khổng Tường có ý định ném bóng, ngoài ra một vài học sinh khác đang thi đấu có vẻ cũng nghe được chuyện bọn này đang bàn với nhau, nhưng chúng nó là cùng một đội, rần chuột một ổ với nhau, cùng cấu kết làm việc xấu là dĩ nhiên thôi, chỉ rồi rít vô cùng hứng thú chờ xem kịch hay.

Yến Tĩnh chỉ về phía đám học sinh phía trước mồ hôi đang tuôn ra như mưa, chu miệng nói: “Thấy thế nào, đây đều là kiện tướng thể dục thể thao của trường ta đấy, so với trường ngươi mạnh hơn nhiều đi.”

“Thật là sến, nhảy thấp như kia, chạy chậm như kia, động tác xuất thủ cũng chậm như thế, người đông như vậy cũng chỉ có mỗi phía bên kia là khá hơn chút đỉnh, ta khinh.....Cẩn thận.” Sử Hạo đang chỉ về phía bên đội của Khổng Tường, không ngờ lại phát hiện một quả bóng với tốc độ xoay tròn rất nhanh lướt về phía khuôn mặt kiêu diễm của Yến Tĩnh đủ dọa cho hoa dung thất sắc, quả bóng cấp tốc xoay tròn trên không, phát ra âm thanh xé gió vù vù, trái bóng này nếu như đập trúng, chỉ sợ cái vẻ kiêu mỵ của Yến Tĩnh nhất thời cũng đành tan theo mây khói, mắt sưng mày sọc là khó tránh khỏi.

50. Chương 50

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 50

Tranh cãi tại vườn trường

Nguồn: Vip Văn Đàn

Mặc dù tiếp xúc với Yến Tịnh chưa lâu, nhưng Sử Hạo đối với nàng cũng hiểu rõ đôi chút, thỉnh thoảng điều ngoa, thỉnh thoảng đơn thuần, lúc thì không nói lý, khi thì lại thấu tình. Mặc dù ả này có chút tính tình đại tiểu thư, nhưng cũng là một cô gái tốt, nhất là thái độ của nàng với đám vệ sỹ quả là làm cho Sử Hạo rất tán thưởng.

Quả bóng đã bay đến rất gần, chẳng kịp suy nghĩ nữa, tay trái Sử Hạo lập tức ôm lấy thân thể mảnh mai của nàng dồn sức lôi một cái, đem Yến Tịnh tay chân đang luống cuống kéo vào lồng ngực, tay phải đánh mạnh ra, chỉ nghe một tiếng “Pang” vang dội, quả bóng rổ bay nghiêng qua người Sử Hạo, mặc dù không đập trúng, nhưng tay phải va chạm với quả bóng cũng khiến cho nóng rát. Cảm giác như nhối đó của Sử Hạo vốn không phải là đau, nhưng quả bóng làm cho tay hấn rát, chứng tỏ tốc độ xoáy không thể bảo là nhẹ. Hấn không dám tưởng tượng, nếu quả bóng này thật nện vào mặt Yến Tịnh, cảnh tượng đó sẽ ra sao.

Trên sân bóng, Khổng Tường kinh hãi khắp toàn thân toát mồ hôi lạnh, nổi giận mắng : “Mày làm chó gì thế, thiếu chút nữa đập trúng Tiểu Tịnh rồi”

“Sơ xuất, sơ xuất, sơ xuất thôi mà” Thẩm Phong vội vàng cười cợt làm lành, sau đó chạy tới nhặt quả bóng lên, rồi tiện hướng về phía Sử Hạo và Yến Tịnh tỏ vẻ khiêm tốn nhún nhường. Tục ngữ nói “thân thủ bất đả tiểu kiếm nhân” (giơ tay không tát đứa đang cười). Bây giờ lại đang trong trường học kẻ khác, dù đã đoán ra bọn này có khả năng cố ý đập mình, nhưng Sử Hạo vẫn kiềm chế, không phát tác.

“Tiểu lưu manh, người không sao chứ?” Yến Tịnh thấy Sử Hạo lơ đãng lắc lắc cánh tay trái, hai tròng mắt nhìn chăm chăm vào Sử Hạo, nhẹ giọng hỏi, khẩu khí lúc nói chuyện cũng ôn nhu đi nhiều, mới vừa rồi nếu không phải hấn liều mạng kéo nàng sang một bên, chỉ e bản thân mình nhất định đã bị thương.

“Chút lòng thành thôi, không nên quá cảm động, nếu như cô muốn hôn ta đây một cái, ta cũng rất hào phóng mà đem cái trinh tiết của mình hiến dâng cho, e-on, baby.” Sử Hạo há miệng thật to, đợi chờ đợt công kích từ cái miệng nào đó.

“Chết đi!” trên khuôn mặt mịn màng trơn nhẵn của Yến Tịnh lộ ra một chút ửng đỏ, lưu manh đúng thật lưu manh, không có chút đứng đắn.

Sử Hạo vừa định giỡn thêm phen nữa, chợt thấy phía bên kia lại bay tới một quả bóng, uy thế so với quả vừa rồi còn kinh khủng hơn, quả bóng xoáy tròn trên không chung, vẽ ra một đường thẳng nhắm mặt hấn bổ tới.

“Đkm!” Sử Hạo trong lòng tức giận, con bà nó khinh người quá đáng rồi, hết lần này đến lần khác, tưởng dễ bắt nạt Hạo ca có phải không ? Bỗng dưng, trong cơ thể Sử Hạo đột nhiên bùng lên một cỗ nhiệt khí, cái mụn cơm nọ ở bụng bắt đầu ấm áp dần, theo thân thể từ từ nóng lên, tứ chi xương cốt tựa hồ bị điều khiển, như có nguồn lực lượng lôi kéo, sau một khắc, tứ chi xương cốt đột nhiên xuất hiện luồng sức mạnh không lớn không nhỏ, cỗ lực lượng chỉ chớp mắt đã dung hợp vào trong máu của Sử Hạo, thẩm thấu đến từng tấc da tấc thịt hấn, giờ phút này, hấn cảm giác một quyền của mình có thể đánh chết cả con trâu.

Nhìn quả bóng rổ ngày càng gần, Sử Hạo vênh mặt, khoe miệng khe nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà dị, tay phải chợt nắm thành quyền, chân phải lui về sau một bước, nửa người tạo thành tư thế, mạnh mẽ đâm vào quả bóng, một quyền này không nhanh, nhưng phát ra tiếng xé gió nặng nề, hiện trạng quỷ dị này cũng không ai chú ý tới.

“Phanh!”

Một tiếng nổ mạnh đình tai nhức óc, trong nháy mắt, mọi người tạm ngưng toàn bộ động tác trên tay lại, giống như xem vở kịch hay, mấy chục ánh mắt trên sân cùng nhau hướng nhìn về phía khán đài, mồm miệng há hốc không biết nói gì.

Ngó gã thiếu niên trẻ tuổi hiên ngang đứng trên khán đài, mọi người chỉ còn trợn mắt há mồm, vừa rồi tay phải hấn đã xuyên thủng quả bóng rổ có tính chất đàn hồi rất cao, nói như thế cho dù là một đại lực sĩ, nhiều lắm cũng chỉ có thể đánh bật đi quả bóng rổ, nhưng gã này lại còn chọc xuyên thủng qua quả bóng, rốt cuộc tại sao hấn làm được, hay là quả bóng rổ chất lượng kém?

Xa xa trên bãi tập của CLB võ thuật, một thanh niên không tự chủ được đi gần về phía trước một chút, đây rốt cuộc là giống quái thai nào vậy, đám thường dân bóng rổ chưa nhìn ra, nhưng y lại hiểu rất rõ nét

huyền ảo trong đó, chẳng những cần phải có sức lực mạnh, mà còn cần đem lực lượng đó ngưng tụ thành một điểm, điều này thật sự quá khó khăn, kẻ tài giỏi như thế vậy mà không gia nhập tổ võ thuật, không được, phải nói chuyện với đội trưởng một chút, kéo gã này vào tổ võ thuật, cuộc so tài tháng sau của toàn huyện, ngôi vô địch sẽ là ăn chắc rồi.

Yến Tịnh thất kinh che lỗ tai lại, trên khuôn mặt kiều diễm tràn đầy thần sắc không dám tin, sao có thể khoa trương như vậy chứ ?

“Ta không phải cố ý” Sử Hạo vô tội nhìn Yến Tịnh đang kinh hãi, đúng thật là hắn không cố ý, nhưng chính hắn cũng lấy làm kinh hãi, vừa rồi hắn chỉ cảm giác thấy cơ thể xuất hiện cổ lực lượng khổng lồ, vốn định đem quả bóng đánh bay đi vài trăm mét cho xong chuyện, thật không nghĩ vậy mà mình lại đâm xuyên qua nó. Cổ lực lượng mới vừa rồi đột nhiên tuôn trào ra rốt cuộc là cái gì? Sử Hạo nắm quyền, chân mày nhíu lại, cổ lực lượng kia tại sao đột nhiên lại biến mất ?

Khả năng đánh lộn điên cuồng, thương thế khôi phục kinh người, giờ đây đột nhiên xuất hiện thêm cổ lực lượng thần bí, những điều này thật sự quá khó hiểu, chỉ có chờ sau này đến Phong Hải thị tìm được Phương thúc may ra mới có được đáp án, bản thân ta dù mọc thêm hai cái đầu cũng không thể nghĩ ra nó là cái gì, chỉ bằng cứ sút nó khỏi đầu cái đã.

Sử Hạo tức giận tiến vào sân bóng rổ, trên tay cầm quả bóng rách bươm, hung hăng ném xuống đất, quát lớn “ Cái thằng bố chúng mày, vừa rồi là đứa nào ném ?”

Nhóm người Thẩm Phong, Khổng Tường từ trong kinh ngạc phục hồi lại tinh thần, thấy đối phương bắt quả chỉ là một thằng học sinh vóc dáng nhỏ con, một chút kinh hãi trong lòng cũng tiêu tan, Thẩm Phong nghênh ngang bước ra, thân ột thước tám cho phép gã từ trên cao nhìn xuống một cách miệt thị vào Sử Hạo, lắc lắc xoay xoay cái cổ, nói : “ Là tao, thằng ranh con, mày học ban nào, sao dám đập vỡ quả bóng rổ Jordan của tao ?”

“Bố mày ở Nhị trung, qua đây xin lỗi nhanh! Không thì ngay cả “bóng bánh” của mày tao cũng đập”. Sử Hạo vẫn nhìn quanh bốn phía sân bóng rổ, lại phát hiện mình vừa nói ra, mọi người chung quanh sân bóng rổ đã xông tới, lúc này mới nhận ra là không ổn, thậm chí mình đúng là đầu heo, thế ế** nào lại nói cho chúng nó biết ta là dân Nhị Trung chứ, đây chẳng phải sẽ khiến cho lũ Nhất Trung kiếm được kẻ thù, chung tay chống lại giặc ngoại xâm sao ?

“Ồ, nguyên lai là vị bằng hữu đến từ Nhị Trung” Vừa nghe Sử Hạo nói mình ở Nhị Trung, Thẩm Phong càng không chút kiêng nể, Nhất Trung và Nhị Trung vốn là thủy hỏa bất dung, giới cấp cao của hai trường quanh năm đầu đá lẫn nhau, khiến cho đám học sinh hai trường cũng thành ra như nước với lửa, thấy mười mấy đứa học sinh tiến lên bao vây quanh một người, Thẩm Phong nhất thời cũng hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang bước tới, cường long không chấp lũ rắn độc. Cho dù người có là rồng ở Nhị Trung nhưng nơi đây chính là Nhất trung.

“Bỏ ra khỏi Nhất trung cho tao, bố mày khinh, lông chim đã mọc được mấy cái mà dám mò vào Nhất trung tán gái.”

Sử Hạo ánh mắt uể oải vô thần, đột nhiên trở nên sắc bén, trong mắt lóe ra một loại quang mang của dã thú làm người ta có cảm giác hàn thấu xương cốt. Cái đêm nọ gặp gỡ với Cầu Vương đã khiến cho tâm tính và thủ đoạn của Sử Hạo tàn nhẫn hơn không ít, thần sắc hắn vẫn khinh thường nhìn chằm chằm đám học sinh xung quanh, cười lạnh nói :“Trước kia ở Nhị Trung cũng có một bọn người muốn cùng tao quần ẩu, nhưng bây giờ đều cung kính mà gọi Hạo ca rồi.” Thanh âm hắn không lớn, nhưng lãnh khốc đến cực điểm, cổ hàn khí đó lạnh lẽo giống như tảng băng đá Nam cực không thể tan chảy, lại giống như ở địa ngục, khiến người ta nổi hết da gà, trong phạm vi luồng âm thanh, tất cả mọi người không khỏi rét run lên.

51. Chương 51

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 51

Bóng rổ không phải chơi như thế

Nguồn: Vip Văn Đàn

Đôi khi một chuyện bình thường nào đó lại có thể thay đổi cuộc sống cả đời của một con người, nó có thể đem một người với ý chí cao ngất biến thành kẻ tục nhân chán nản suy sụp, cũng có thể khiến cho tâm tính một thằng tiểu bối nhất như chuột trong thời gian ngắn nảy sinh biến chuyển.

Kinh nghiệm đem qua với đủ loại sự cố kinh tâm động phách làm tâm chí Sử Hạo được trưởng thành và rèn luyện thật nhiều, hào khí của con người, sự can đảm, nghĩa khí vì huynh đệ không quản hiểm nguy, không tiếc mạng sống, không phải là sinh ra là đã có, mà cần phải có sự tạo ngộ và kinh nghiệm đau khổ của ngày mốt mới có thể từ từ trưởng thành, Sử Hạo chính là đang trong quá trình trưởng thành đó.

Về mặt hấn khinh thường nhìn chằm chằm đám học sinh, cười lạnh lùng, nói: “Trước kia tại Nhị Trung cũng có một bọn người muốn cùng tao quần ẩu, nhưng bây giờ đều đã cung kính gọi Hạo ca.” Thanh âm hấn không lớn, nhưng lạnh khốc đến cực điểm, cổ hàn khí kia lạnh lẽo giống như tảng băng đá Nam cực khó có thể tan chảy, lại giống như ở địa ngục, khiến người ta nổi hết da gà, trong phạm vi luồng âm thanh, tất cả mọi người không khỏi đều bị run lên.

“Thằng ôn con, mày rất ngang, nhưng đây là đất Nhất Trung, cái thằng cẩu tạp chủng Nhị Trung nhà mày chạy tới đây nháo sự, có phải tưởng Nhất Trung bọn tao hết người rồi? Shit...” Thẩm Phong nổi giận chửi.

Yến Tịnh nghe gã vu khống Sử Hạo gây chuyện, trong lòng rất tức giận, thân thể mềm mại chuyển động chậm chậm đi tới bên Sử Hạo, vươn ngón tay ngọc trắng nõn chỉ vào Thẩm Phong, khẽ kêu lên: “Này, người nói thật vô lý, rõ ràng chính các người lấy bóng ném tiểu.... Sử Hạo trước. Sao lại nói là hấn nháo sự.” Nàng là một cô gái can đảm thận trọng, cũng bắn khoắn đến sự cảm nhận của Sử Hạo, nên không nở mở miệng kêu hấn là tiểu lưu manh.

Khổng Tường thấy Yến Tịnh bảo vệ cho tiểu tử kia như vậy, trong lòng càng ghen tức tợn, “Tiểu Tịnh, em không chấp nhận ta không sao, nhưng em không nên đi chung một chỗ với thứ người này, hấn không phải thứ tốt đâu.”

Sử Hạo làm lông mày châm biếm, con mắt cười cợt nhìn vào đám kiện tướng bóng rổ cường tráng nọ, trào phúng nói: “Vậy mày là thứ tốt lành gì?”

Khổng Tường á khẩu không trả lời được, muốn gã nói gì sao, chẳng lẽ nói bản thân ta không phải là một thứ đồ chắc?

“Sử Hạo, đừng để ý bọn nó, chúng ta đi.” Yến Tịnh tức giận mà vẫn xinh, liếc mắt nhìn bọn chúng, kéo tay Sử Hạo xoay người đi về phía khán đài, bước chưa được hai bước, đã bị bốn năm thằng học sinh to con mặc áo số ngăn cản, Yến Tịnh biết bọn này, đó đều là người của đội bóng rổ trường học.

Khổng Tường nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Yến Tịnh công khai nắm lấy tay thằng “tiểu sắc phơi” nọ, quả tim giật giật co quắp, đó gọi là tê tâm liệt phế a (tim tê phổi nứt), gã khinh thường hừ lạnh nói: “Tiểu Tịnh, em có thể đi, nhưng hấn, phải ở lại.”

Sử Hạo hất tay Yến Tịnh ra, uể oải thở dài một hơi, đi thẳng đến bên cạnh Khổng Tường, nghiêng đầu nhìn vào Khổng Tường, thằng cha này cao hơn hấn hơn cả một cái đầu, “Tao ở lại đây, thì làm sao, thế chúng mày muốn sô lô với tao hay để tao loạn chiến với chúng mày?” Thanh âm hấn lạnh như băng, tựa giống một tử sĩ vô cảm, vẻ kiêu ngạo trong lời nói và vẻ mặt khiến những kẻ xung quanh hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Mày.....” Khổng Tường nhìn Sử Hạo, một câu nói cũng không nên lời.

Thẩm Phong thấy bộ dáng kinh ngạc của Khổng Tường lại có chút buồn cười.

Khổng Tường cũng không muốn bị mất mặt, bước ra nói: “Thằng ranh con, tao cũng không bắt nạt mày, chúng ta một đối một Đấu trâu, ba trận phân thắng bại, kẻ thua phải cõng hết y phục lông nhông chạy khỏi trường.” Dựa vào mười mấy đứa giữ thể diện, những lời này của gã được cho là khí thế hùng hực, lí lẽ thẳng thắn, gã cũng không ngu, mới vừa rồi có thể dùng một tay đập vỡ tan quả bóng không phải người bình thường mà làm được, cùng thằng đó đánh lộn nhất định là hành vi đần độn, còn chơi bóng thì không giống vậy, con mẹ nó đây là kỹ thuật, không phải cứ khí lực to lớn là có đâu.

Chân mày Sử Hạo nhện không được hất hất, trình độ vô sỉ của thằng này không hề kém mình a, còn nói đ** bắt nạt người khác, mẹ kiếp, nói thằng ra là khi dễ cái vóc dáng không cao không lớn của lão tử, bắt quá, Hạo ca là ai, chỉ với kiểu tóc tiêu sái này, bề ngoài anh tuấn này, ai chả biết đó là một nhân vật, có thể có lối suy nghĩ như thế sao? Đm, Lê nào Sơn Vô Lăng, Thiên Địa Hợp (1) mới dám không anh tuấn à?

Sử Hạo chẳng biết xấu hổ tự sướng (nguyên văn: là “tự luyện”) một phen, nghiêng đầu đón ánh mắt của Khổng Tường, lộ ra nụ cười lạnh với đầy vẻ ý tứ ẩn giấu rất mờ ám, “Hôm nay, Hạo ca cho các chú biết, thế nào mới gọi là chơi bóng rổ.”

Học sinh vây xem xung quanh so sánh với kẻ trong cuộc có khi còn hưng phấn hơn, rồi rít gào khóc kêu gọi, bộ ngực hô hấp dồn dập, thật giống một đám vườn gô-ri-la được đớp xuân được.

Khổng Tường thấy trên mặt Sử Hạo chẳng những không có chút nào bối rối, ngược lại như dự liệu từ trước, bộ dáng tràn đầy vẻ tự tin, trong lòng không khỏi âm thầm gõ trống âm ỉm, chẳng lẽ ta gặp phải thằng biến thái kiểu “lợn điên xơi tái lão hổ”? Không đến nỗi xúi quẩy như thế chứ, mới vừa rồi đã vừa thách đấu, ở đây không thể nói giỡn được, Jesus phù hộ, a di đà phật.

Sử Hạo vô cùng hưng hăng đoạt lấy quả bóng rổ từ trong tay một đứa học sinh, vút cho Khổng Tường đứng ở bên ngoài khu ba điểm: “Cho mày công trước.”

Mọi người không khỏi ngẩn người, kinh ngạc nhìn Sử Hạo đang mang theo vẻ cười tà chậm rãi đi tới phòng thủ trước người Khổng Tường, thằng này quá tự tin đi, để cho đội trưởng đội bóng tấn công trước?

Khổng Tường thấy hấn tự tin như vậy, trong lòng ngược lại không sao cả, một tay ôm lấy bóng, tâm tình bình phục đôi chút, bắt đầu vận động bóng, hai bên thân thể đứng đưa, đột phá thử hai lần mang tính chất dò xét, thấy Sử Hạo không có phản ứng, thầm nghĩ, quả nhiên là cao thủ.

Trong lòng Sử Hạo lại mắng to, ban ngày mà chú mày cứ đòi làm tiên, mày muốn qua thì qua, không qua được thì xéo, cứ đóng đưa lắc lư cái vú con chị nhà mày, bố mày cứ đứng im, ột mình thằng bựa mày lắc lư.

Sử Hạo bình thản ung dung, đứng im như núi đầy tự tin làm cho người ta có loại cảm giác bí hiểm, một đám học sinh đang xem cuộc chiến xung quanh, quả tim không khỏi bị nhắc tận cổ, âm thầm làm cho Khổng Tường toát ra mồ hôi lạnh, bản thân Khổng Tường chỉ còn lại vẻ bất ổn, cắn răng một cái, nhanh chóng xoay người, thân thể kẻ sát người Sử Hạo xoay tròn tới gần ba trăm sáu mươi độ, dễ dàng vượt qua Sử Hạo, trình độ ung dung đó khiến mọi người mở rộng tầm mắt, Khổng Tường cũng có chút không dám tin, dễ dàng như vậy sao?

Bất kể như nào, qua được là cái tốt, Khổng Tường bình tĩnh, nhanh chóng đi bóng nhằm phía dưới rổ, bật lấy đà, xuất thủ. Quả bóng và lưới rổ ma sát mãnh liệt, phát ra một tiếng “Xoạt”, âm thanh kia làm cho người ta thật thoải mái, cả người run lên.

“Nguyên lai là loại thương sấp dất bạc, thật là vô dụng, lúc mới đầu thì to mồm thế, chơi cái kiểu gì vậy.”

“Thằng ôn, chịu thua nốt nửa trận đi, mau mặc quần xịp rồi cút ra khỏi Nhất Trung.” Học sinh vây xem bắt đầu rít rít khinh bỉ.

Trong lòng Khổng Tường cười lạnh, xem ra là đề cao nó quá rồi, toàn lo bò trắng răng.

Sử Hạo không thêm để ý đến ánh mắt khinh bỉ của bọn chúng, trực tiếp nhặt quả bóng lên, ném về phía Khổng Tường, thề thề đầu lưỡi ra liếm liếm cái môi đỏ, vẩy vẩy tay nói: “Cho mày thêm cơ hội nữa, tiếp tục đi.”

Mặc dù mọi người đối với loại hành vi cùng ngữ khí tự cao tự đại này của Sử Hạo rất là khinh bỉ nhưng cũng không biết tay này rốt cuộc giở trò gì, đây chẳng phải rõ ràng là đem thân đẩy vào lò lửa sao, thua thêm trái nữa, hần chỉ còn nước lông không mà chạy ra.

Trong lòng Khổng Tường cũng có chút uất hận, thằng ôn vật đó thật quá cuồng vọng, nếu chính hần muốn tìm chết, cũng không trách được ta. Khổng Tường không khách khí, tiếp lấy bóng liền bắt đầu đi bóng, trong lòng đã biết được cái kỹ thuật của tay này chỉ là thứ giả dối, không còn e ngại nữa, trực tiếp chuyển bóng qua lại dưới háng, trong nháy mắt tăng tốc độ, đột ngột thoải mái lách qua người Sử Hạo đang không kịp đề phòng, theo gã thấy, đây hoàn toàn là sự ngược đãi trên một phương diện.

Không có áp lực, gã bắt đầu khoe khoang, vọt tới khu hai điểm, nhảy nhẹ lên, đầu ngón tay tao nhã vẩy một cái, quả bóng rời tay, bay ra “Xoạt”. Mọi người tựa hồ cũng đã nghe được tiếng bóng rơi vào lưới say lòng người. Hần còn có khung cảnh đồ sộ Sử Hạo cưỡi trường lông không chạy ra khỏi Nhất Trung.

Tuy nhiên, trong một khắc kia khi trái bóng thoát khỏi đầu ngón tay Khổng Tường, một bàn tay không tính là nở nang với thế đến “sét đánh không kịp bưng tai” từ phía sau gã trong nháy mắt đưa đến, bàn tay chắn ngang tầm mắt của Khổng Tường, cản lại quả bóng trên tay gã vừa mới bay ra.

“Pang!” Một tiếng giòn vang, quả bóng nặng nề bắn ra khỏi khu ba điểm, kẻ này so với Khổng Tường thấp hơn hần một cái đầu, vậy mà lại từ phía sau gã ném bật đi quả bóng.

Tất cả mọi người sững người cứng lưỡi nhìn lên sân, kẻ này giống như chim ưng giương cánh nhảy lên không trung, giờ này khắc này, ánh mắt mọi người nhìn hần đều đã biến thành “ngược mắt nhìn”, bởi vì độ à hần đang nhảy lên trên không so sánh với chiều cao của Khổng Tường còn hơn hần cả một cái đầu, đây rốt cuộc là sức bật nhảy kiểu gì?

Giờ khắc này, vô luận là nam sinh hay nữ sinh, đều không muốn phát biểu bất cứ điều gì, bọn chúng đã bị mất năng lực biểu đạt trong thời gian ngắn, tuy nhiên sự tình xảy ra ngay sau đó càng khiến cho bọn chúng thêm khiếp sợ.

Chỉ thấy Sử Hạo sau khi tiếp đất, vọt rất nhanh ra ngoài khu ba điểm, ôm trọn quả bóng vào lồng ngực như ôm đứa trẻ nít, hần ngẩng đầu nhìn bằng rỏ, trong giây phút thần sắc mọi người còn đang trọn mắt há hốc mồm, hần đã dứt khoát nhắm phía bằng rỏ quăng tới, không sai, chính là quăng, thế nhưng định “quăng” (1) làm một cú ba điểm sao? Không phải, sau một lúc, mọi người mới biết mình đã lầm, không phải là một quả ba điểm.

Chú thích (1) ở khu vực ba điểm tức là khu vực rất xa bằng rỏ, muốn đưa bóng vào rỏ thường dùng động tác vẩy bóng-vẩy bóng tức là ôm bóng một tay, rồi dùng lực cổ tay của tay còn lại vẩy bàn tay vào quả bóng, bóng sẽ đi theo hình vòng cung từ trên rơi xuống dưới, tốc độ chậm còn động tác “quăng” ở đây tức là một tay ôm trọn bóng rồi liệng, bóng sẽ lao đi theo đường thẳng với tốc độ rất cao, “quăng” chỉ dùng để chuyển, không dùng để dứt điểm, cho nên từ “quăng” tác giả mới cho vào trong ngoặc kép – DG. Trong chương này có xuất hiện một số thuật ngữ về bóng rỏ như “khu vực ba điểm” hay “hai điểm” thì cái này bạn nào không rõ có thể tìm hiểu qua Google.

Bóng nặng nề nện trên bằng rỏ bật ra ngoài, thoáng chốc khi quả bóng lật lại đó, cái kẻ không cao không lớn này cũng đã chạy đến dưới rỏ, bỗng nhiên vọt người nhảy lên, thân thể như lao đi như hỏa tiễn từ dưới đất nhảy chồm lên, dùng một tay bắt lấy bóng đang lơ lửng cao tít trên không, làm một động tác chụp bắt bóng rồi hung hăng nhắm vào cái giỏ bồ nhào rồi nện mạnh xuống, cảm giác bị áp bách trong nháy mắt khiến lồng ngực mọi người phải phát hoảng, hô hấp đều trở nên bắt đầu dồn dập, ánh mắt chớp một cái chỉ sợ rằng cũng lạng lách.

“Loạt xoạt”

Một tiếng vang rất lớn, tựa như cái rỏ phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, đem theo ma lực chấn nhiếp nhân tâm (làm kinh sợ lòng người) thoáng chốc tràn đầy khắp sân bóng, kéo đám người đang khiếp sợ quay trở lại, hô hấp của bọn họ đột nhiên trở nên càng dồn dập, đây tuyệt đối là đẳng cấp quốc gia, từ lúc nào mà Nhị Trung xuất hiện được loại quái tài (có tài quái đản) như vậy?

Vô luận là ai, nam sinh cũng được, nữ sinh cũng tốt, kẻ đi đường cũng ok, đều tin chắc rằng, vừa rồi tuyệt đối chính là Sử Hạo cố ý thả gã Khổng Tường.

Cái miệng nhỏ của Yến Tĩnh há hốc ra, mặc dù hai tay đã che lại nhưng vẫn không thể nào lấn át hết nét kinh ngạc trên khuôn mặt, Đầu óc nàng thật sự không đủ sức suy xét đến năng lực của Sử Hạo, vốn tưởng rằng hắn ta là gã tiểu lưu manh chỉ biết đánh lộn, trêu gái, không nghĩ tới việc chơi bóng rổ lại lợi hại như thế, thật sự là.....rất cool.

Sử Hạo buông tay phải khỏi khung rổ, thân thể vững vàng rơi xuống đất, thuận thế quỳ một gối, hai tay bè ra chống xuống đất, tạo ra một khung cảnh rất tiêu sái, chợt đứng dậy nắm lấy quả bóng rổ hãy còn đang nảy nhót trên mặt sàn, mang theo nụ cười bước đi không nhanh không chậm tới bên cạnh Khổng Tường, cũng không thèm nhìn gã, dùng một loại âm thanh chỉ để gã này mới nghe được, ngạo nghễ nói: “Mày và tao, vốn không cùng một đẳng cấp.”

Khổng Tường lúc này mới đột nhiên bừng tỉnh, thần sắc trong mắt tựa như mang theo đám tro tàn nhìn về phía Sử Hạo, lại phát hiện hắn đã chạy tới bên cạnh khu ba điểm, chờ đợi bắt đầu lượt tranh tài cuối, chỉ là, vào giờ khắc này, gã liệu còn có bao nhiêu về tự tin để cùng loại quái thai này đối kháng nữa, gã mà làm được, thì đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi của học sinh.

“Con m* mày đừng có giả chết, nếu không dám ứng chiến, thì lột quần áo rồi xéo khỏi trường học hộ lão tử.” Sử Hạo quay đầu lại nhìn thật lâu gã Khổng Tường đang không chịu nhận bóng. Hắn cũng không phải loại ba phải đầu dốt, nếu như lúc này đối lại bản thân hắn không có được chút bản lĩnh thực sự, thì giờ đây bọn người này cũng tuyệt đối sẽ không để cho hắn bình yên mà rời khỏi, đối với địch nhân tử, chính là đối với mình tàn nhẫn, loại đạo lý này hắn vẫn còn biết.

Nhưng thật ra căn bản là hắn chẳng hiểu quái gì về bóng rổ cả, chỉ là hằng ngày cùng nhóm người Long Giang, Trương Thiên Cường chơi đùa một chút, cho nên cũng gọi là học được từ bọn đấy mấy cái vớ vẩn, tuy rằng thuộc vào dạng thường dân, bất quá ít nhất cũng biết được bóng bay ra biên là phạm quy, bóng quảng vào rổ được tính điểm.

Tuy là hắn không chơi bóng, nhưng không có nghĩa hắn sẽ thua, sau mười năm khắc khổ rèn luyện, phản ứng thần kinh cùng động tác đã tiến bộ đến một mức độ, hơn nữa lực đạo khổng lồ cực kỳ chuẩn, thân thủ lại càng khỏi phải nói, tổng hợp số liệu mọi thứ đã có, muốn làm được mấy cái này cũng không phải là việc khó, vừa rồi hắn thả Khổng Tường tấn công hai lần, chính là mượn cơ hội học tập một chút điểm mấu chốt và tìm tòi ra nước đi cho hắn, cái gọi là học một biết mười chính là đạo lý này, kiểu như một cao nhân võ lâm tập võ mấy chục năm chỉ luyện tập một loại môn võ cũng không thể coi là võ học cao thâm, thế nên tiến triển của hắn so với người bình thường phải nhanh hơn gấp n lần.

“Tiểu tử, đừng khinh người quá đáng, không có mỡ ày húp đâu.” Khổng Tường đã hồi phục lại tinh thần, đi tới trước người Sử Hạo, nhẹ giọng nói.

Sử Hạo khinh thường liếc nhìn gã một cái, đứng thẳng dậy, cười lạnh lẽo: “Mày làm tao sợ?”

Khổng Tường há mồm định nói cái gì đó, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, đột nhiên trên sân bóng có ba gã thiếu niên bước nhanh vào, hình như là học sinh Cao trung, bọn họ vừa tiến vào trong sân, tâm trạng lũ học sinh lập tức lại sôi trào, bắt đầu ríu rít thì thào thì thầm, bởi vì cú úp rổ tiếp sức trên không đầy hoa lệ lúc này của Sử Hạo khiến cho tinh thần bọn này bị gián đoạn mất một nửa, nay lại lần nữa vang lên tiếng xôn xao, âm ĩ, không khỏi làm cho người ta thấy phiền toái, khó chịu.

Sử Hạo có chút ngạc nhiên nhìn ba gã thiếu niên đang đùn đẩy đám người đi tới phía mình, vóc người bọn này cũng không cao to như lũ người đội bóng rổ, nhưng xuyên thấu qua đồng phục ba lỗ màu trắng có thể thấy được da thịt của bọn này rất rắn chắc, không giống kiểu da thịt của đám vai u thịt bắp gồ ghề lồi lõm, nhưng cũng lộ ra được dáng vẻ khá cân đối, ba thằng cha này số má ra sao mà cái bảng hiệu to dữ vậy? Nếu như sau này lão tử cũng có thể được như vậy, vừa ra sân cái là làm khiếp sợ đàn ông, làm điên đảo đàn bà, danh hiệu “Hạo ca” đủ sức hù dọa chết khiếp học sinh của một trường, vậy đó thật là chuyện tốt đẹp cỡ nào, ha ha ha ha.

“Chính là hắn.” Một gã thiếu niên bên trái trong ba gã thiếu niên kề vai vừa đi tới mang khuôn mặt đỏ xanh lét nói với gã thiếu niên ở giữa.

Thiếu niên ở giữa đẹp trai rạng ngời như ánh mặt trời bán tín bán nghi nhìn lướt qua Sử Hạo, gã tiến lên phía trước, đánh giá Sử Hạo cẩn thận, chợt quay đầu nói với Khổng Tường: “Hắn là người bọn tao, chuyện

này bỏ qua đi.”

Trong lòng Khổng Tường cười khổ, bây giờ không phải ta không buông tha nó, mà chính nó chẳng chịu buông tha ta, không đúng a, tay đó là học sinh Nhị Trung, thế quái nào lại thành người của các người? Thẩm Phong nghi hoặc nhìn thiếu niên đẹp trai rạng ngời trước mặt, tay đàn anh này là một nhân vật phong vân của Nhất Trung, trong toàn huyện Đông Sơn thằng cha này cũng có chút tiếng tăm — Hoa Diệc Sơn.

“Đợi chút, hần ta là người Nhị Trung, làm sao mà...” Không Tường mới nói được nửa câu, chợt phát hiện điều này sẽ khiến cho Hoa Diệc Sơn có chút mất mặt, vội vàng dừng lại, gã tình nguyện là kẻ thù của toàn bộ lũ đầu gấu trong trường chứ không muốn cùng người này đối nghịch.

Hoa Diệc Sơn mặc cái áo ba lỗ màu trắng, quần short kẻ ô vuông, để lộ da thịt khỏe khoắn, gã thật không nghĩ tới Sử Hạo không phải người trong trường, chuyện khôi hài này sẽ gây ồn ào không ít, nhưng gã cũng không phải thằng hời hợt với kinh nghiệm từng trải chỉ chớp mắt đã cười khẩy che dấu đi nét khó xử trên gương mặt: “Tao nói rồi, chính là hần.”

Tuy rằng không biết ba thằng này là ai, rốt cuộc muốn làm gì, nhưng không nghi ngờ gì nữa Sử Hạo rất không thích phong cách nói chuyện của thằng này, cái đ** gì mà dám bảo ông đây là người của mày, mày lại còn nói chính là tao mới sợ, đã hỏi qua ông mày chưa? Đm, dài dòng lời tha lời thôi, đập cho chúng mày một trận bây giờ.

Mọi người thấy tay này mở miệng nói chuyện, một số học sinh đã tự mình tản đi, bởi vì bọn chúng biết, Hoa Diệc Sơn mà xuất hiện, sự phát triển của câu chuyện càng chẳng có gì đáng xem.

Người ta đường đường là một nhân vật hàng anh chị, chịu mất mặt đến nói giúp hộ mình, Khổng Tường cũng không muốn kiếm thêm phiền toái cho bản thân, cười cười nói: “Nếu đều là người một nhà, vậy coi như bỏ qua đi, ha ha.” Gã xoay người đi tới bên Lỗ Thẩm Phong.

“Hey, quay lại đây, hai thằng diễn viên ca kịch chúng mày cũng nên ca hết bài đã chứ, đầu tiên tao trình trọng tuyên bố, tao, Sử Hạo của Nhị Trung, cùng bọn bay không có chút quan hệ, nên không cần phải cố kết thân, thêm nữa, mày, đm mày, chơi cái kiểu gì đấy, chính là mày, trận đấu giữa tao mày vẫn chưa xong, nếu như mày nhận thua, thì cởi quần áo lăn khỏi trường hộ lão tử.” Sử Hạo cũng phát bực, không thể mất mặt mũi vì mấy thằng ôn không rõ lai lịch này được, đôi khi hần suy tư giống một con vật, một khi tức giận, cái gì cũng vút, vốn là hần cùng Yến Tịnh đến Nhất Trung vui chơi một chút, ai dè lại bị đám người của đội bóng rổ thi nhau công kích, hơn nữa còn nghĩ muốn quần ẩu với hần, nếu như đổi lại là người khác, chỉ e bây giờ đã trần truồng mà nằm vật ra đất rồi, cho nên mới nói, biết đánh nhau là rất hữu ích, làm người, phải nên ngạo mạn hoặc hơi ngạo mạn một chút.

52. Chương 52

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 52

Công phu bóng rổ

Nguồn: Vip Văn Đàn

Tuy nhiên, trong một khắc kia khi trái bóng thoát khỏi đầu ngón tay Khổng Tường, một bàn tay không tính là nở nang với thể đến “sét đánh không kịp bưng tai” từ phía sau gã trong nháy mắt đưa đến, bàn tay chắn ngang tầm mắt của Khổng Tường, cản lại quả bóng trên tay gã vừa mới bay ra.

“Pang!” Một tiếng giòn vang, quả bóng nặng nề bắn ra khỏi khu ba điểm, kẻ này so với Khổng Tường thấp hơn hần một cái đầu, vậy mà lại từ phía sau gã ném bạt đi quả bóng.

Tất cả mọi người sững người cứng lưỡi nhìn lên sân, kẻ này giống như chim ưng giương cánh nhảy lên không trung, giờ này khắc này, ánh mắt mọi người nhìn hẳn đều đã biến thành “ngước mắt nhìn”, bởi vì độ à hẳn đang nhảy lên trên không so sánh với chiều cao của Khổng Tường còn hơn hẳn cả một cái đầu, đây rốt cuộc là sức bật nhảy kiểu gì?

Giờ khắc này, vô luận là nam sinh hay nữ sinh, đều không muốn phát biểu bất cứ điều gì, bọn chúng đã bị mất năng lực biểu đạt trong thời gian ngắn, tuy nhiên sự tình xảy ra ngay sau đó càng khiến cho bọn chúng thêm khiếp sợ.

Chỉ thấy Sử Hạo sau khi tiếp đất, vọt rất nhanh ra ngoài khu ba điểm, ôm trọn quả bóng vào lồng ngực như ôm đứa trẻ nít, hẳn ngẩng đầu nhìn bằng rỏ, trong giây phút thần sắc mọi người còn đang trọn mắt há hốc mồm, hẳn đã dứt khoát nhắm phía bằng rỏ quảng tới, không sai, chính là quảng, thế nhưng định “quảng” (1) làm một cú ba điểm sao? Không phải, sau một lúc, mọi người mới biết mình đã lầm, không phải là một quả ba điểm.

Chú thích (1) ở khu vực ba điểm tức là khu vực rất xa bằng rỏ, muốn đưa bóng vào rỏ thường dùng động tác vẩy bóng-vẩy bóng tức là ôm bóng một tay, rồi dùng lực cổ tay của tay còn lại vẩy bàn tay vào quả bóng, bóng sẽ đi theo hình vòng cung từ trên rơi xuống dưới, tốc độ chậm còn động tác “quảng” ở đây tức là một tay ôm trọn bóng rồi liệng, bóng sẽ lao đi theo đường thẳng với tốc độ rất cao, “quảng” chỉ dùng để chuyển, không dùng để dứt điểm, cho nên từ “quảng” tác giả mới cho vào trong ngoặc kép – DG. Trong chương này có xuất hiện một số thuật ngữ về bóng rỏ như “khu vực ba điểm” hay “hai điểm” thì cái này bạn nào không rõ có thể tìm hiểu qua Google.

Bóng nặng nề nện trên bằng rỏ bật ra ngoài, thoáng chốc khi quả bóng lật lại đó, cái kẻ không cao không lớn này cũng đã chạy đến dưới rỏ, bỗng nhiên vọt người nhảy lên, thân thể như lao đi như hỏa tiễn từ dưới đất nhảy chồm lên, dùng một tay bắt lấy bóng đang lơ lửng cao tít trên không, làm một động tác chụp bắt bóng rồi hung hăng nhắm vào cái giỏ bồ nhào rồi nện mạnh xuống, cảm giác bị áp bách trong nháy mắt khiến lồng ngực mọi người phải phát hoảng, hô hấp đều trở nên bắt đầu dồn dập, ánh mắt chớp một cái chỉ sợ rằng cũng lảng phí.

“Loạt xoạt”

Một tiếng vang rất lớn, tựa như cái rỏ phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, đem theo ma lực chấn nhiếp nhân tâm (làm kinh sợ lòng người) thoáng chốc tràn đầy khắp sân bóng, kéo đám người đang khiếp sợ quay trở lại, hô hấp của bọn họ đột nhiên trở nên càng dồn dập, đây tuyệt đối là đẳng cấp quốc gia, từ lúc nào mà Nhị Trung xuất hiện được loại quái tài (có tài quái đản) như vậy?

Vô luận là ai, nam sinh cũng được, nữ sinh cũng tốt, kẻ đi đường cũng ok, đều tin chắc rằng, vừa rồi tuyệt đối chính là Sử Hạo cố ý thả gã Khổng Tường.

Cái miệng nhỏ của Yến Tịnh há hốc ra, mặc dù hai tay đã che lại nhưng vẫn không thể nào lẩn át hết nét kinh ngạc trên khuôn mặt, Đầu óc nàng thật sự không đủ sức suy xét đến năng lực của Sử Hạo, vốn tưởng rằng hẳn ta là gã tiểu lưu manh chỉ biết đánh lộn, trêu gái, không nghĩ tới việc chơi bóng rỏ lại lợi hại như thế, thật sự là.....rất cool.

Sử Hạo buông tay phải khỏi khung rỏ, thân thể vững vàng rơi xuống đất, thuận thế quỳ một gối, hai tay bè ra chống xuống đất, tạo ra một khung cảnh rất tiêu sái, chợt đứng dậy nắm lấy quả bóng rỏ hẳn còn đang nhảy nhót trên mặt sân, mang theo nụ cười bước đi không nhanh không chậm tới bên cạnh Khổng Tường, cũng không thèm nhìn gã, dùng một loại âm thanh chỉ để gã này mới nghe được, ngạo nghễ nói: “Mày và tao, vốn không cùng một đẳng cấp.”

Khổng Tường lúc này mới đột nhiên bừng tỉnh, thần sắc trong mắt tựa như mang theo đám tro tàn nhìn về phía Sử Hạo, lại phát hiện hẳn đã chạy tới bên cạnh khu ba điểm, chờ đợi bắt đầu lượt tranh tài cuối, chỉ là, vào giờ khắc này, gã liệu còn có bao nhiêu về tự tin để cùng loại quái thai này đối kháng nữa, gã mà làm được, thì đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi của học sinh.

“Con m* mày đừng có giả chết, nếu không dám ứng chiến, thì lột quần áo rồi xéo khỏi trường học hộ lão tử.” Sử Hạo quay đầu lại nhìn thật lâu gã Khổng Tường đang không chịu nhận bóng. Hẳn cũng không phải loại ba phải đầu đất, nếu như lúc này đối lại bản thân hẳn không có được chút bản lãnh thực sự, thì giờ đây

bọn người này cũng tuyệt đối sẽ không để cho hấn bình yên mà rời khỏi, đối với địch nhân từ, chính là đối với mình tàn nhẫn, loại đạo lý này hấn vẫn còn biết.

Nhưng thật ra căn bản là hấn chẳng hiểu quái gì về bóng rổ cả, chỉ là hằng ngày cùng nhóm người Long Giang, Trương Thiên Cường chơi đùa một chút, cho nên cũng gọi là học được từ bọn đấy mấy cái vớ vẩn, tuy rằng thuộc vào dạng thường dân, bất quá ít nhất cũng biết được bóng bay ra biên là phạm quy, bóng quăng vào rổ được tính điểm.

Tuy là hấn không chơi bóng, nhưng không có nghĩa hấn sẽ thua, sau mười năm khắc khổ rèn luyện, phản ứng thần kinh cùng động tác đã tiến bộ đến một mức độ, hơn nữa lực đạo khổng chế cực kỳ chuẩn, thân thủ lại càng khỏi phải nói, tổng hợp số liệu mọi thứ đã có, muốn làm được mấy cái này cũng không phải là việc khó, vừa rồi hấn thả Khổng Tường tấn công hai lần, chính là mượn cơ hội học tập một chút điểm mấu chốt và tìm tòi ra nước đi cho hấn, cái gọi là học một biết mười chính là đạo lý này, kiểu như một cao nhân võ lâm tập võ mấy chục năm chỉ luyện tập một loại môn võ cũng không thể coi là võ học cao thâm, thế nên tiến triển của hấn so với người bình thường phải nhanh hơn gấp n lần.

“Tiểu tử, đừng khinh người quá đáng, không có mỡ ày húp đầu.” Khổng Tường đã hồi phục lại tinh thần, đi tới trước người Sử Hạo, nhẹ giọng nói.

Sử Hạo khinh thường liếc nhìn gã một cái, đứng thẳng dậy, cười lạnh leo: “Mày làm tao sợ?”

Khổng Tường há mồm định nói cái gì đó, nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, đột nhiên trên sân bóng có ba gã thiếu niên bước nhanh vào, hình như là học sinh Cao trung, bọn họ vừa tiến vào trong sân, tâm trạng lũ học sinh lập tức lại sôi trào, bắt đầu ríu rít thì thào thì thầm, bởi vì cú úp rổ tiếp sức trên không đầy hoa lệ lúc này của Sử Hạo khiến cho tinh thần bọn này bị gián đoạn mất một nửa, nay lại lần nữa vang lên tiếng xôn xao, ầm ĩ, không khỏi làm cho người ta thấy phiền toái, khó chịu.

Sử Hạo có chút ngạc nhiên nhìn ba gã thiếu niên đang đùn đẩy đám người đi tới phía mình, vóc người bọn này cũng không cao to như lũ người đội bóng rổ, nhưng xuyên thấu qua đồng phục ba lỗ màu trắng có thể thấy được da thịt của bọn này rất rắn chắc, không giống kiểu da thịt của đám vai u thịt bắp gồ ghề lồi lõm, nhưng cũng lộ ra được dáng vẻ khá cân đối, ba thằng cha này số má ra sao mà cái bằng hiệu to dữ vậy? Nếu như sau này lão tử cũng có thể được như vậy, vừa ra sân cái là làm khiếp sợ đàn ông, làm điên đảo đàn bà, danh hiệu “Hạo ca” đủ sức hù dọa chết khiếp học sinh của một trường, vậy đó thật là chuyện tốt đẹp cỡ nào, ha ha ha ha.

“Chính là hấn.” Một gã thiên niên bên trái trong ba gã thiếu niên kẻ vai vừa đi tới mang khuôn mặt rỗ xanh lét nói với gã thiếu niên ở giữa.

Thiếu niên ở giữa đẹp trai rạng rỡ như ánh mặt trời bán tín bán nghi nhìn lướt qua Sử Hạo, gã tiến lên phía trước, đánh giá Sử Hạo cẩn thận, chợt quay đầu nói với Khổng Tường: “Hấn là người bọn tao, chuyện này bỏ qua đi.”

Trong lòng Khổng Tường cười khổ, bây giờ không phải ta không buông tha nó, mà chính nó chẳng chịu buông tha ta, không đúng a, tay đó là học sinh Nhị Trung, thế quái nào lại thành người của các người? Thẩm Phong nghi hoặc nhìn thiếu niên đẹp trai rạng rỡ trước mặt, tay đàn anh này là một nhân vật phong vân của Nhất Trung, trong toàn huyện Đông Sơn thằng cha này cũng có chút tiếng tăm — Hoa Diệc Sơn.

“Đợi chút, hấn ta là người Nhị Trung, làm sao mà...” Khổng Tường mới nói được nửa câu, chợt phát hiện điều này sẽ khiến cho Hoa Diệc Sơn có chút mất mặt, vội vàng dừng lại, gã tình nguyện là kẻ thù của toàn bộ lũ đầu gấu trong trường chứ không muốn cùng người này đối nghịch.

Hoa Diệc Sơn mặc cái áo ba lỗ màu trắng, quần short kẻ ô vuông, để lộ da thịt khỏe khoắn, gã thật không nghĩ tới Sử Hạo không phải người trong trường, chuyện khôi hài này sẽ gây ồn ào không ít, nhưng gã cũng không phải thằng hời hợt với kinh nghiệm từng trải chỉ chớp mắt đã cười khẩy che dấu đi nét khó xử trên gương mặt: “Tao nói rồi, chính là hấn.”

Tuy rằng không biết ba thằng này là ai, rốt cuộc muốn làm gì, nhưng không nghi ngờ gì nữa Sử Hạo rất không thích phong cách nói chuyện của thằng này, cái đ** gì mà dám bảo ông đây là người của mày, mày

lại còn nói chính là tao mới sợ, đã hỏi qua ông mày chưa? Đm, dài dòng lời tha lời thôi, đập cho chúng mày một trận bây giờ.

Mọi người thấy tay này mở miệng nói chuyện, một số học sinh đã tự mình tản đi, bởi vì bọn chúng biết, Hoa Diệc Sơn mà xuất hiện, sự phát triển của câu chuyện càng chẳng có gì đáng xem.

Người ta đường đường là một nhân vật hàng anh chị, chịu mất mặt đến nói giúp họ mình, Khổng Tường cũng không muốn kiếm thêm phiền toái cho bản thân, cười cười nói: “Nếu đều là người một nhà, vậy coi như bỏ qua đi, ha ha.” Gã xoay người đi tới bên Lỗ Thẩm Phong.

“Hey, quay lại đây, hai thằng diễn viên ca kịch chúng mày cũng nên ca hết bài đã chứ, đầu tiên tao trình trọng tuyên bố, tao, Sử Hạo của Nhị Trung, cùng bọn bay không có chút quan hệ, nên không cần phải cố kết thân, thêm nữa, mày, đm mày, chơi cái kiểu gì đấy, chính là mày, trận đấu giữa tao mày vẫn chưa xong, nếu như mày nhận thua, thì cởi quần áo lẫn khỏi trường hộ lão tử.” Sử Hạo cũng phát bực, không thể mất mặt mũi vì mấy thằng ôn không rõ lai lịch này được, đôi khi hắn suy tư giống một con vật, một khi tức giận, cái gì cũng vứt, vốn là hắn cùng Yên Tịnh đến Nhất Trung vui chơi một chút, ai dè lại bị đám người của đội bóng rổ thi nhau công kích, hơn nữa còn nghĩ muốn quần áo với hắn, nếu như đổi lại là người khác, chỉ e bây giờ đã trần truồng mà nằm vật ra đất rồi, cho nên mới nói, biết đánh nhau là rất hữu ích, làm người, phải nên ngạo mạn hoặc hơi ngạo mạn một chút.

53. Chương 53

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 53

Thảm bại không còn mặt mũi

Nguồn: Vip Văn Đàn

Nửa thân trên Hoa Diệc Sơn mặc một chiếc áo ba lỗ trắng, hạ thân là một chiếc quần short kẻ ô vuông, phơi bày da thịt mạnh mẽ săn chắc, làm hấp dẫn rất nhiều đám nữ sinh hai tay đang chống cằm, vẻ mặt mê đắm thiếu chút nữa thì con mắt biến thành hình trái tim. Hoa Diệc Sơn đeo trên mặt nụ cười lạnh nhạt, rất bình tĩnh, gã không nghĩ tới thằng Sử Hạo lại ngang ngược như vậy, trong lúc nhất thời cũng chẳng biết nói gì, kẻ đứng giữa như gã thực sự có điểm giống kiểu “Trư Bát Giới soi gương”, cả trong lẫn ngoài đều không còn là người nữa rồi.

Có đám ba người Hoa Diệc Sơn ở đây, trong lòng Khổng Tường đã xác định diễn biến câu chuyện này sẽ chẳng có gì phát triển thêm được nữa. Cho dù là kẻ trước mắt này có thể một quyền đập vỡ quả bóng rổ thì cũng chẳng thay đổi được điều gì, cho nên ánh mắt nhìn về phía Sử Hạo cũng từ kính hãi dần trở nên trơ trơ, gã khinh thường liếc nhìn, tiện đó xoay thân đi về phía đám người đội bóng rổ.

“Đm, mày tưởng lão tử nói đùa có phải không?” Một đứa đầu óc thiếu chất xám, tính tình nóng như lửa, rất dễ dàng bốc đồng như Sử Hạo lúc này cũng đã giận sôi gan tím ruột, đám lấy bóng nện tao, đám chê tao thấp bé rồi rủ tao thi đấu bóng rổ, bây giờ sợ thua lại còn muốn quyết nộ à, làm đ** gì có lý nào nói xong thì là xong, con mẹ nhà nó định coi Hạo ca này là cái giống gì? Mặt mũi Hạo ca chôn đi đâu?

Sử Hạo tức sùi bọt mép nhanh chân đuổi theo, vừa mới đuổi được mấy bước đột nhiên trước mặt lóe ra một bóng người, tay phải kẻ nọ nhanh chóng ngăn cản, vừa khéo đã chặn lại được đường đi của Sử Hạo, rõ ràng lại là cái mặt đẹp trai như ánh mặt trời kia, vóc người cao lớn khiến đám nữ sinh muốn sầm sỡ một trăm lần kia - Hoa Diệc Sơn, tay này tướng mạo anh tuấn, vóc người cao to đẹp đẽ, tính cách tương đối hòa ái tỉ mỉ, hơn nữa còn là một tiểu minh tinh, là thần tượng trong đám học sinh, quả thật giống như một hoàng tử trong mấy câu chuyện cổ tích.

Gã mang bộ mặt lạnh nhạt, mỉm cười nói: “Vị bằng hữu, người ta đã nhường một bước, sao cậu cứ phải cố bước thêm một bước làm chi?”

Trong lòng Sử Hạo cười lạnh, nó nhường một bước á? Cái thằng chó nhà nó bây giờ chẳng sợ ỉa ra quần rồi đấy. Hắn cũng không thích đôi co cùng thằng cha này, bộ mặt Sử Hạo nham hiểm lạnh lùng nói: “Mời ông tránh ra, đánh cuộc thua, chẳng lẽ ý vào đông người rồi muốn quỵt nợ, có phải không? Nếu như kiểu mẫu của Nhất Trung chính là những thằng điên nhân như thế, vậy thì cùng lên đi, Hạo ca tao nhận tất.” Sử Hạo nhìn đám học sinh vây quanh xem náo nhiệt, nhưng từ trong thần sắc của đám này nhìn không ra vẻ oán giận cùng chung mối cừu hận như dự liệu, ngược lại đó là loại thần sắc ẩn chứa ý tứ mù mịt khó hiểu, tựa như cười nhạo, tựa như khinh thường, điều này không khỏi làm cho Sử Hạo có chút hoang mang, rốt cuộc tình hình là ra làm sao?

Tính tình Hoa Diệc Sơn quả nhiên là không tốt đến như vậy, gã hình như cũng không phải vì bị Sử Hạo chê cười mà tức giận, trên mặt gã vẫn như cũ là một nụ cười bình tĩnh. Gã thu hồi cánh tay phải đang ngăn cản Sử Hạo, chấp tay sau đít, không nhanh không chậm nói: “Tôi không biết giữa các cậu có mâu thuẫn gì, nhưng nơi đây là Nhất Trung, tôi không thể để bạn học của tôi động võ ngay tại Nhất Trung được, tôi là Hoa Diệc Sơn của CLB võ thuật, đối với cậu rất có hứng thú, hy vọng cậu có thể chuyển sang học bên Nhất Trung, gia nhập cùng chúng tôi.” Lời nói của gã có chút giống lời mời, nhưng giọng điệu thì không thể nghi ngờ, nó phảng phất mùi vị cao cao tại thượng của một hoàng đế đang ra lệnh cho lũ hoạn quan.

Danh tự Hoa Diệc Sơn này ở mười mấy ngôi trường trong huyện Đông Sơn đều biết tiếng, có thể nói đó là một nhân vật có tên tuổi tại Đông Sơn. Hệ cao trung, y đã dẫn dắt CLB võ thuật Nhất Trung liên tục hai lần liên tiếp bảo vệ ngôi vô địch của giải thi đấu toàn huyện được tổ chức mỗi năm một lần, cho nên lần so tài năm nay, việc vô địch là điều bất buộc. Có như thế, cuộc đời học sinh cao trung của y mới không còn gì để tiếc nuối (Hệ cao trung có 3 năm học), có thể y không phải tuyển thủ mạnh nhất tại giải thi đấu huyện, nhưng tuyệt đối sẽ là CLB mạnh mẽ nhất, uy thế nhất và thành công nhất.

Vốn định mượn danh tiếng của mình để khiến cho Sử Hạo biết điều một chút, ai dè lại rất không đúng dịp, bởi vì một kẻ “không màng thế sự” “cô lậu quả văn” (kiến thức nông cạn quê mùa) như Sử Hạo làm sao mà biết được một vị “Danh nhân” nổi tiếng như y.

Mặc dù đối với tay Hoa Diệc Sơn này Sử Hạo cũng chẳng có gì là ghét, nhưng giọng điệu của y lại làm Sử Hạo rất chi ngứa mắt. Sử Hạo là một thằng có tính cách cổ quái, tâm tình lúc nắng lúc mưa vô cùng thất thường, lúc mà tâm tình đã không được tốt, kể cả người có là Thiên Vương Lão Tử, hắn ta cũng đ** quản, hắn cứ làm theo ý hắn thôi.

Thứ nhất thằng này đã bảo hắn là người của nó, thứ hai bây giờ lại bảo rất có hứng thú đối với hắn, thể hiện ra một thần thái cao cao tại thượng, không ai bì nổi, cái đ** gì vậy, mà đối với ông có hứng thú, còn ông nhìn mà thật là chướng mắt, Sử Hạo khịt mũi, lạnh lùng nói: “Bất kể mày là Hoa Diệc Sơn hay hoa lộ thủy (lọ nước hoa), tao cũng đ** có hứng thú với cái trò chuyển trường, còn với cái xó xã đoàn võ thuật của tụi mày lại càng đ** có hứng thú, cũng chỉ là đám biểu diễn hoa quyền tú thối (khoa chân múa tay vô tích sự) mà thôi...”

“Hoa quyền tú thối? Thằng lỏi này, mày láo quá thể.” Bỗng dưng, một thiếu niên đứng phía bên phải Hoa Diệc Sơn từ đầu đến giờ vẫn chưa mở miệng, gã cười lạnh một tiếng, mạnh mẽ lao đến, lẳng không hướng về phía cái đầu Sử Hạo, tung ra một cú sút đầy uy lực, thân mình vẫn trên không trung, trong miệng hừ lạnh một tiếng: “Sẽ cho thằng nông dân nhà mày biết thế nào là uy lực của hoa quyền tú thối.”

“Nhanh thật.” Thần sắc Sử Hạo đại biến, tai trái truyền đến tiếng xé gió vù vù làm tinh thần hắn phục hồi lại, huấn luyện thời gian dài đã tạo được phản ứng thần kinh hơn người cộng với khả năng chiến đấu trong tiềm thức khủng bố khiến hắn chỉ độ một phần ngàn giây đã tiên vào trạng thái phòng bị cao độ, vô thức tạo ra một động tác phòng ngự, cước kia quả thực rất rất mạnh, tựa như mang theo sức mạnh ngàn cân, chớp mắt đã bay đến nửa đầu bên trái của Sử Hạo, tiếng gió bên tai càng lúc càng nặng nề cùng với đó là một cỗ áp bức bức người đến khó tả làm cho trán Sử Hạo thoáng cái đầm đìa mồ hôi lạnh, hắn lui về phía sau một bước, hai tay che ở nửa đầu trái.

“Phù”

Khá may mắn bởi khả năng chiến đấu tiềm thức của Sử Hạo đã được rèn luyện nhiều khiến cho hắn tức thì làm ra động tác phòng ngự, khó khăn lắm mới chặn lại được một cước của thiếu niên kia, chỉ là một cước kia mang theo lực lượng cương mãnh cũng làm hắn bị bất ngờ, phảng phất như núi lửa bùng nổ mang

theo uy thế không thể ngăn cản, không thể dự liệu đánh thẳng vào Sử Hạo. Sử Hạo kêu lên một tiếng đầy đau đớn, thân thể giống như bù nhìn xiêu vẹo bay ra ngoài, té ụch cách đó bốn thước, lúc rơi xuống đất còn phải lăn quay mất hai vòng mới ngừng lại được, từ cánh tay truyền đến cảm giác đau nhức kiểu như bị một cái đại chùy hai trăm cân nện mạnh vào, nếu không phải tổ chất thân thể hắn cứng rắn hơn người thường, lực chống chọi là rất mạnh, sợ rằng lần này cũng đủ dẫn đến xương cánh tay gãy tan gãy nát rồi. Trán Sử Hạo ứa mồ hôi, nhe răng nhe miệng cũng hút được luồng khí mát, lúc này hai cánh tay giờ lên đã trở nên có chút khó khăn.

“Tao chơi chết con mẩu già mày, đm” Thấy chung quanh là một màn của những khuôn mặt cười nhạo, châm chọc, trong nháy mắt Sử Hạo đã tiến vào trạng thái bạo tẩu (rất rất bạo lực), trừ Phương Nghị Thiên ra, đây là lần đầu ngay trong chiêu đầu hắn đã bị đánh bại, hơn nữa còn là thất bại rõ rệt như vậy, một thất bại không còn chút thể diện. Lòng tự ái rất mạnh của hắn không dễ dàng tha thứ cho bản thân bị sỉ nhục đến như thế, cho dù nơi này là Nhất Trung, thế thì đã làm sao, nếu mà tay không thể đánh thì hãy còn chân. Hắn nổi giận gầm lên một tiếng, hai chân dẫm mạnh lên mặt đất, bổ nhào về phía thiếu niên kia.

Đợi khoảng cách gần lại, mượn xung lực quán tính, đột nhiên Sử Hạo nhảy vọt người lên, chân phải như một cái chày gỗ đá thẳng tới ngực gã thiếu niên, gã thiếu niên bấu môi khinh thường, tay phải hơi hợt phẩy một cái, rất chính xác tóm lấy được cái chân phải đang đá tới của Sử Hạo, đang lúc gã chuẩn bị phát lực lôi Sử Hạo đi, Sử Hạo chợt lại phát lực trước, thân thể trên không trung mạnh mẽ thay đổi, chân trái điên cuồng đập thẳng về bàn tay đang nắm giữ chân phải mình.

Thiếu niên kia không ngờ Sử Hạo biến chiêu nhanh như vậy, hơi kinh ngạc, vội vàng buông tay ra để tránh cú đập tới bằng chân trái của hắn, tuy nhiên đúng lúc gã nọ vừa buông tay, cả hai chân Sử Hạo đã nhanh chóng co rút lại, rồi đồng thời đá lên trên, đôi chân cùng hướng lên đập về phía bộ ngực gã thiếu niên.

Ba cú đá liên tục trên không trung, đúng là có chút môn đạo, trong mắt thiếu niên kia có đôi chút thần sắc kinh ngạc, chợt lóe lên rồi biến mất ngay, lại khôi phục vẻ mặt khinh thường, hai tay gã chắn ngang trước ngực, dễ dàng chống đỡ được cú song phi của Sử Hạo.

Sức lực đôi chân của Sử Hạo có thể nói là rất mạnh, ngay cả vệ sĩ của Yến Tĩnh cũng bị một cước của hắn đập cho lăn lông lốc trên mặt đất, những chiến tích khác lại càng huy hoàng hơn, nhưng gã thiếu niên này chỉ đơn giản thối lui về phía sau hai bước rồi lập tức ổn định lại thân hình, sau đó sải chân bước dài, chân phải nhanh chóng đá ra.

Hai chân Sử Hạo vừa chạm đất được một giây, đối với tốc độ cú đá của gã thiếu niên kia căn bản đã không kịp để né tránh. Bộ ngực bị trúng đòn, “Phù” một tiếng vang nhỏ, thân mình Sử Hạo còn chưa kịp rụng xuống đất, lại lần nữa bay ngược lên, rồi lại rơi xuống đất, cổ họng ngọt lịm, đúng là đã học ra máu tươi, máu lưu lại trên khóe miệng làm ánh mắt hắn thoát nhìn có chút dữ tợn.

54. Chương 54

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 54: Cậu bé, tôi cổ vũ cho cậu.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: Vip.vandan

Nhìn khuôn mặt Sử Hạo vốn tri thức nhỏ nhắn lại đang vằn vẹo đau đớn đến quái dị, nhưng tuyệt đối không nghe hắn kêu dù chỉ một tiếng, quả tim Yến Tĩnh giật thót lại, vội vàng chạy đến khụy xuống bên cạnh Sử Hạo vẫn đang không nhúc nhích, thần sắc trên trán tràn đầy lo lắng: “Tiểu lưu manh, người... người không sao chứ.” Do căng thẳng quá, nàng đã thuận miệng gọi hắn là “tiểu lưu manh.”

Khuôn mặt Sử Hạo chẳng chút thay đổi nhìn nàng, hắn không nói gì, đây chẳng phải là “hỏi vô nghĩa, nói nhảm nhí” sao, đau đến học cả máu ra mà còn bảo không sao chắc?

“Té ra là thế, ta còn tưởng mi rất lợi hại.” Thiếu niên đột nhiên xuất thủ nọ hạm hực rít, cũng chẳng thêm liếc Sử Hạo.

Người chung quanh cũng chẳng có phản ứng tỏ ra kinh ngạc nào cả, bọn họ đều đã biết qua chiến tích huy hoàng một đám thũng quả bóng của Sử Hạo, theo lý thuyết nếu xuất hiện tình huống như này ắt hẳn sẽ sợ hãi đến xanh mặt, nhưng học sinh chung quanh lại không có chút kinh ngạc nào.... Về mặt tất cả đều phẳng phát một việc dường như là điều tất yếu đương nhiên, ngoại trừ việc tin vào thực lực cực cao của thiếu niên kia, còn những cái khác đều không thể giải thích một cách hợp lý.

“Chung Long, đừng quậy nữa.” Từ đầu tới giờ, sắc mặt Hoa Diệc Sơn lần đầu tiên mới có cơ hội tỏ ra chút lạnh lẽo, lúc thì hần mỉm cười vô cùng thân thiện, lúc thì hần lại lãnh khốc đến đáng sợ, hai loại khí chất hoàn mỹ kết hợp chuyển đổi làm cho người ta phát rét.

Thiếu niên vừa xuất thủ nọ hừ lạnh một tiếng, nhưng không phản bác, xoay người hờ hững liếc mắt nhìn Sử Hạo, khinh thường nói: “Tiểu tử, đừng có tưởng mới học được mấy ba chiêu mèo cào rồi tự mình là vô địch thiên hạ, mà hăng còn kém lắm.” Gã ta tuy rằng không phải là hội trưởng CLB võ thuật, nhưng lại là một con bài quan trọng, hai lần vô địch đại hội Huyện, CLB võ thuật Nhất Trung có thể liên tục hai lần vô địch giải toàn Huyện đó, công lao của gã không hề nhỏ, tuy rằng gã cực kỳ kiêu ngạo, nhưng đúng là một tay võ học kỳ tài khó kiếm, thậm chí rất nhiều bậc sư phụ cũng không phải là đối thủ của gã, thực lực đó không thể khinh thường được.

“Con bà nó gấu.” Sử Hạo nổi giận gầm lên một hơi, cùng lúc đó hai chân trên mặt đất đột nhiên phát lực, sức bật cơ thể tuôn ra xối xả, cường đại đến không thể dự liệu, lại thêm hồi nhỏ Sử Hạo đã trải qua huấn luyện, mượn lực hai chân, thân thể tung lên không trung xoay nghiêng ba trăm sáu mươi độ rồi vững vàng hạ xuống mặt đất, ngọn lửa tức giận mang theo khí thế điên cuồng trong nháy mắt lan tràn khắp toàn thân hần, từng tắc, từng tắc, mỗi một giọt máu trong cơ thể tựa hồ cũng sôi trào cả lên.

Điên cuồng, tức giận, nổi tức giận mà trước nay chưa từng có, cơ hồ khiến hần mất đi lý trí, cơn đau nhức toàn thân đã bị hòa tan bởi ngọn lửa, hần cấp tốc vọt tới phía Chung Long kẻ mới vừa rồi động thủ, bởi vì mới vừa rồi bị Chung Long sút trúng một cước, lúc này hai bàn tay hần phát không ra lực, cả hai bên lác lư không thể khống chế, nhưng đôi mắt vẫn khinh thường nhìn Chung Long, ánh mắt Sử Hạo đột nhiên trở lên ngoan độc, con mắt hiện ra đầy tơ máu bắn toát loạn giống như quang mang của một con thú hoang khiến người ta sợ hãi. Lúc này trong lòng hần chỉ có một ý nghĩ, đó là phải đánh gục gã địch nhân trước mặt, dù có phải trả bằng bất cứ giá nào.

Lúc này Sử Hạo đã tiến vào trạng thái nửa điên nửa cuồng, lực công kích ra chắc hẳn có thể hiểu.

Với dạng cao thủ như Chung Long mà nói, ở trong lòng hần Sử Hạo căn bản không tạo ra một chút uy hiếp nào, với hần kẻ đã mất đi năng lực phán đoán bình thường, bất quá cũng chỉ là kẻ thuộc giới măng phu mà thôi, gã khinh thường cười khẩy, cánh tay hơi hợt khua ra một quyền.

Đối mặt với một quyền của Chung Long, Sử Hạo không tránh không né, liều mạng để mặc ột quyền nguy hiểm của Chung Long đánh vào mặt mình, Sử Hạo tung một cước đá mạnh vào lồng ngực gã, Chung Long bất ngờ không kịp đề phòng bị ăn trọn một cước, nhưng quả đấm của gã nhất thời cũng đã nện trúng mặt Sử Hạo.

Chung Long bay ngược lại mấy thước, ngã xuống đất, bộ ngực toát ra một trận đau đớn, lỗ mũi Sử Hạo cũng xối xả tuôn ra máu tươi, thân thể thẳng tắp bắn ngược về phía sau, thân mình hần bay lơ lửng trên không trung, nhưng ánh mắt ác độc vô tình đó làm người ta vẫn không dám nhìn trực diện.

Vầng mặt trời của ngày thu làm người ta ý loạn thần mê đang lặng lẽ chìm vào một ngọn núi, để lại đó một mảnh nắng chiều tà cùng một cơn gió đêm thê lương đến thảm thương mà chẳng ma nào thưởng thức, thổi tung bay làn tóc, thổi rối loạn tâm tư.

Thêm lần nữa Sử Hạo bò dậy, cho dù máu từ trong mũi vẫn chảy ra, nhưng hần không hề do dự, hần lại vọt tới, vẫn là lực công kích của đôi bàn chân lại lần nữa đá về phía Chung Long đang bò dậy, Chung Long thoáng nghiêng người rồi rồi tung một thể chém tay mạnh mẽ bổ xuống ngay chính giữa bắp đùi Sử Hạo, một âm thanh “răng rắc” khiến cho người ta nghe thấy mà răng cửa va cả vào nhau, đau đến ê ẩm, điều đó đã chứng minh xương bàn chân trái Sử Hạo đã gãy, tuy nhiên bàn tay Chung Long vẫn đang nắm chặt phía

sau chân Sử Hạo, Sử Hạo bỗng nhiên vọt người nhảy lên, thân thể lẳng không hướng mặt Chung Long tung ra một cước, thân thể Chung Long không chịu được bay ngược ra ngoài, thêm một lần nữa cả hai lại lưỡng bại câu thương.

Xương chân trái Sử Hạo đã gãy khiến cho gã phải khụy một gối xuống đất, nhưng vẫn không hề kêu lên một tiếng, khuôn mặt vận vẹo biến dạng dữ tợn do sự đau nhức của vết thương suýt nữa khiến hắn muốn bất tỉnh, nhưng điều đó không đủ để ngăn cản quyết tâm của hắn.

Chỉ còn một chân, vậy là còn có thể công kích, hắn dựa vào bàn chân còn lại, cố gắng đứng dậy, thêm một lần nữa, hắn liều lĩnh vọt tới, cho dù biết sẽ làm bản thân gánh thêm thương tích, cho dù biết cứ như vậy có thể sẽ mất mạng, nhưng tín niệm kia vẫn vững vàng trong lòng hắn, phải bảo hộ cho sự tôn nghiêm của chính mình.

Cả người đau nhức, đầu Chung Long cũng bị Sử Hạo đánh cho tóe máu, chảy ròng ròng, ánh mắt gã nhìn Sử Hạo cũng giống như dã thú, trong lòng cảm thấy có một tia khí lạnh, mẹ kiếp, thằng điên, lão tử lần đầu tiên bị một đứa học sinh đánh cho thê thảm như vậy, thằng ranh con này tuyệt đối là thằng điên.

Cuộc sống trong một gia đình đặc thù, ngay từ nhỏ đã chịu sự huấn luyện đặc thù, gã không sợ sệt bởi gã chịu khổ so với Sử Hạo cũng chẳng ít hơn.

Đôi chân Sử Hạo làm mọi người không đành lòng, ánh mắt hướng về phía khuôn mặt Sử Hạo, khóe miệng Sử Hạo cười nhạt nhẽo, cái lúc mà một cước kia sắp đánh trúng đầu hắn, hắn mạnh mẽ gấp thân né tránh, một cước sắc bén như dao của Chung Long lướt qua da đầu hắn, thậm chí cả tóc hắn cũng bị mang luôn theo dưới tác động kinh phong của đôi chân kia.

Một cước thoáng qua của Chung Long, Sử Hạo dựa vào lực chân phải đột nhiên phi thân nhảy lên, thân trên không trung, đầu gối điên cuồng nhắm thẳng mặt Chung Long nện tới, Chung Long tựa hồ có chút ý khinh địch, có lẽ đã nói qua thói kiêu ngạo của bản thân gã, gã không tính tới trong tình huống thân thể đã bị thương nặng như vậy mà phản ứng và thân thủ của Sử Hạo vẫn nhanh nhẹn như thế, gã chợt hiểu muốn né tránh đã không kịp nữa, gã giơ chân phải lên không trung đập về phía Sử Hạo.

“Phốc” “Phốc”

Hai tiếng vang nhẹ, cả hai đợt công kích của hai người đồng thời nện trúng người nhau, Chung Long ngã mặt rơi thẳng xuống, khuôn mặt tóe ra một chùm máu tươi kinh dị, Sử Hạo trong mắt mọi người trở nên có chút đáng thương, nhỏ bé, cũng đang lơ lửng trên không trung tạo thành một đường hình cung thê lương nặng nề rớt đánh phịch xuống nền đất xi măng lạnh như băng.

Hắn thủy chung chưa từng buông xuôi, vì hắn phải chứng minh bản thân hắn, hắn phải phấn đấu hết sức.

Bất tri bất giác, mấy trăm người đã vây kín sân bóng rổ, trên khán đài, trên sân bóng, trên sân thượng khu giảng đường, tất cả mọi người chứng kiến đều không tự chủ được hướng ánh mắt về phía trước quan sát, tựa hồ muốn nhìn cho rõ chàng thanh niên này rốt cuộc ra làm sao, có một vài cô bé không đành lòng nhìn xuống, nhưng rồi lại không tìm được mà dõi theo từng cử động tiếp theo của thiếu niên này, tựa hồ có chút chờ mong, chờ mong hắn có thể đứng lên lần nữa. Về bất khuất của Sử Hạo làm mọi người chứng kiến xúc động, bọn họ xúc động, có lẽ, đó là loại tín niệm xúc động của tiếng lòng yếu ớt nhất trong mỗi con người.

Đầu có chút choáng váng, Sử Hạo cảm giác mình sắp không chịu nổi nữa, hắn kỳ vọng cổ lực lượng thần bí kia thêm lần nữa có thể bộc phát ra nhưng hắn đã thất vọng.

Dựa vào bàn chân còn lại hắn từ từ đứng lên, thân thể Sử Hạo lắc lư, cái chân gãy cũng run rẩy, hắn nhếch miệng cười cười, đúng vậy, hắn đang cười, cười rất khó coi, thằng ranh CLB võ thuật bức hắn đến tình cảnh này tựa hồ cũng không khác hơn là bao.

Một gối Chung Long quỳ trên mặt đất, cả người truyền đến cảm giác đau đớn xé tim xé phổi khiến gã không thể nhúc nhích được, gã dùng sức lắc lắc cái đầu, làm máu tươi vung vẩy ra khắp sàn, giống như ánh sao lóe lên trong đêm tối.

Chung Long có được thực lực như hôm nay, chịu khổ so với Sử Hạo còn nhiều hơn, gã đã tôi luyện được sự chịu đựng, cũng là hơn hẳn so với đám bạn cùng lứa, do đó thực lực của gã đã khiến Sử Hạo khiếp sợ, nhưng gã cũng không phải là không kinh hãi trước vẻ tàn nhẫn của Sử Hạo.

Sử Hạo cảm giác thần chí càng lúc càng mơ hồ, vừa mới có chút suy nghĩ cũng đã lại bắt đầu mơ hồ, bản thân hình như thực sự không chống đỡ nổi nữa, hắn dùng hết mọi sức lực toàn thân giơ cánh tay lên, móc ra Tùng Lâm Vương dấu ở bên hông. Thần sắc mọi người kinh ngạc đến hoảng sợ, không chút do dự hắn đem Tùng Lâm Vương vô cùng sắc bén rạch thẳng lên trên cánh tay mình lộ ra một đạo máu tươi chảy ròng ròng, thật đáng sợ, đúng là đã dùng máu tươi cùng sự đau đớn để kích thích thần kinh mình, điều đó giúp hắn trở nên tỉnh táo hơn, tâm chí tàn nhẫn đó thực sự đã choáng ngợp mọi người.

Người đàn ông, với người khác ác độc, đối với mình còn ác độc hơn.

Sử Hạo nhếch môi liếm liếm máu tươi dính trên lưỡi dao, máu của chính mình, ha ha, mùi vị hình như cũng không tệ, khoe miệng hắn cười toe toét như cầu vồng, nụ cười điên cuồng và ánh mắt ác độc tạo cho hắn vẻ dữ tợn thoát nhìn thật kinh tởm.

Hắn lấy răng cửa ngậm chặt Tùng Lâm Vương, tập tễnh vọt về phía Chung Long, chịu đựng nỗi đau đớn xé tim xé phổi cố gắng giơ cánh tay phải lên, cánh tay phải trên không trung không ngừng run rẩy nện xuống nhằm vào ngực Chung Long.

Ánh mắt Chung Long cũng trở nên ác độc, gã giận tím gan tím mặt, vẫn ở tại chỗ không nhúc nhích, tay phải phát mạnh một cái, chợt bắt được tay phải nện xuống của Sử Hạo, rồi ra sức mà vặn, một tiếng “Rắc!”, cánh tay Sử Hạo tựa như xoay tròn đến một trăm tám mươi độ, đau đớn thối gan thối phổi làm cả người Sử Hạo đều run rẩy, hắn cắn chặt hàm răng, vẫn như cũ không hề rên một tiếng, tay phải gãy thì hắn còn có tay trái.

Lúc Chung Long bẻ gãy tay phải Sử Hạo, tay trái Sử Hạo đã tung ra, Chung Long bị thương so với Sử Hạo cũng không nhẹ hơn, phản ứng cùng thân thủ khẳng định ít nhiều bị ảnh hưởng. Một quyền tưởng chừng không tính là mạnh đó của Sử Hạo lại khiến gã ngã đập xuống đất, quay cuồng che lấy bộ ngực trên mặt đất, thật lâu sau không thể đứng dậy nổi.

Sử Hạo vẫn không buông tha cơ hội phản công, cái đó chính là “Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tào ương” (ra tay trước có lợi, ra tay sau gặp họa), lúc này chân phải cùng tay phải của hắn đều đã vô dụng, lực công kích cơ hồ là con số không, Sử Hạo tập trung lại chút trực giác của bàn tay trái ra sức nhằm vào Chung Long đang nằm trên đất mà đánh.

Bất quá tay trái hắn cũng đã chịu phải một đòn nghiêm trọng của Chung Long, sức lực đã giảm đi nhiều, bất quá đối với một kẻ bị thương, đòn công kích như vậy là đủ rồi. Nhưng Chung Long vẫn không né tránh, ương ngạnh đón lấy một quyền nện xuống bộ ngực mình, một quyền này cũng dường như khiến gã bất tỉnh nằm im tại chỗ.

Nhưng trước lúc mà Sử Hạo nện quyền xuống ngực Chung Long, hai tay Chung Long cũng đã kịp bám thật mạnh vào cánh tay trái Sử Hạo, đột ngột phát lực, không chút chần chừ, theo đó lại là một tiếng xương cốt vỡ vụn. Cũng tuyên bố cánh tay trái của Sử Hạo đã bị phế.

Lúc ấy, trong khoảnh khắc mà Chung Long bẻ gãy cánh tay trái Sử Hạo, đầu Sử Hạo đã đụng mạnh vào ngực Chung Long, Tùng Lâm Vương ngậm trong miệng hắn rạch ra một vết thương thật dài trên bộ ngực Chung Long, tấm áo trắng trong nháy mắt bị máu tươi tuôn ra nhuộm thành màu đỏ.

Cho dù tứ chi không thể nhúc nhích, nhưng Sử Hạo vẫn phải cố lưu lại bằng được một vết thương trên người địch nhân, đây cũng là tâm tính của loài dã thú.

“Tao... Đm.” Chung Long điên cuồng gào rống, giơ chân đạp tới, làm Sử Hạo bắn vọt ra ngoài, rơi phịch xuống nền sân bóng, thân thể hắn ngổ ngàng dựa nghiêng vào cái khung chống rổ, đầu cúi nhưng thân không gục, người đứng gần chợt phát hiện, hai mắt hắn đã nhắm, cũng đã bất tỉnh rồi.

Hắn mê man, nhưng vẫn như cũ vững văng không chịu gục ngã, không ai có thể tưởng tượng nổi, đây rốt cuộc là loại niềm tin gì? Tại sao đã biết rõ sẽ lương bại câu thương mà vẫn còn truy đuổi không chịu buông tha, sao mà lại ngu như vậy?

Có lẽ, là như vậy thật.

“Tiểu lưu manh... người.” Yến Tĩnh kinh ngạc nhìn thiếu niên đã hôn mê rồi mà còn không chịu gục ngã, mang theo trông mắt không ngừng tuôn ra hai hàng lệ thanh, nàng không thể tin được, cũng không dám

tin, gã tiểu lưu manh luôn nở ra nụ cười tà lười biếng vô hại với cả người lẫn vận này là đây sao? Gã tiểu lưu manh luôn thích trông ghẹo nữ sinh mà dường như có vẻ chưa bao giờ được trải qua tình yêu là đây sao? Tại sao người cứ cố chấp nhất như vậy, chẳng lẽ vì cái thứ gọi là tôn nghiêm, mặt mũi sao, người ngay cả mạng cũng không muốn giữ chắc? Tiểu lưu manh, người thật...thật là ngu quá đi.

Hoa Diệc Sơn nhìn Sử Hạo nghiêng ngả dựa lưng vào cột, khoe miệng lộ ra một nụ cười nhạt, đó là một sự kính trọng đối thủ.

Tầm mắt ngày càng mơ hồ của Chung Long miễn cưỡng ngoái đầu lại, liếc nhìn Sử Hạo, không nói gì, cũng chẳng còn sức mà nói, gã thực sự rất mệt mỏi, toàn thân đã chẳng còn chút khí lực dư thừa nào nữa. Ngay sau đó, gã cũng hôn mê bất tỉnh, từ thân thể máu tươi không ngừng cuộn cuộn tuôn ra nhuộm đỏ cả mặt sàn, phẳng phất như một đóa hoa hồng khổng lồ đang nở rộ.

Trận chiến này, có lẽ có người sẽ nói bất phân thắng bại, nhưng kì thực là Sử Hạo đã thua, hắn đã phải sử dụng đến Tùng Lâm Vương.

Nhưng Sử Hạo thua cũng không oan, tuy rằng cơ thể hắn đã được cải tạo qua, nhưng năng lượng đó lại không được chuyển hóa cho bản thân hắn sử dụng, thực lực của hắn lúc này bất quá đều là do được Phương Nghị Thiên truyền thụ cho từ ba năm trước, vì thời gian nên hắn cũng chưa thể vận dụng thành thục được, đối phó với đám người thường thì không sao nhưng đã đụng đến cao thủ chân chính thì sẽ có một sự chênh lệch.

Không biết ai đi đầu vỗ tay, một vài tiếng vỗ tay thưa thớt, chỉ trong thoáng chốc đã như thủy triều tràn đến, mấy trăm con người không kìm được dùng hết sức mà vỗ tay, có vài cô bé đã không nhịn được cũng bắt đầu ríu rít nức nở, chẳng còn âm thanh nào khác, chỉ còn lại tiếng vỗ tay như biển gầm gào thét vang vọng trên khắp sân bóng rổ....

55. Chương 55

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 55: Anh dẫn em đi xem cá vàng

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: Vip.vandan

Trận chiến này, Sử Hạo thất bại thê thảm, thê thảm không nở nhìn, đúng vậy, hắn đã thất bại, dù đã vận dụng lực công kích rất mạnh của Tùng Lâm Vương, dù đối thủ đã ở trong trạng thái khinh địch, nhưng vẫn bại, thực lực cách nhau quá xa khiến cho sự phản kháng của hắn trở nên yếu mềm vô lực. Khổ luyện mười năm trời, lần đầu tiên hắn ném trái qua cảm giác vô lực, ngay cả gào lên thôi mà cũng cảm thấy khản đặc cả cổ. Đối chọi với một Chung Long vô cùng mạnh mẽ, hắn mới cảm thấy bản thân hắn thật yếu ớt và vô dụng, cuối cùng hắn cũng hiểu được đạo lý “Nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên” (Người giỏi còn có người giỏi hơn). Nhưng rốt cuộc là thế nào, hắn bại nhưng hắn đã có được sự tôn trọng của mọi người, hắn sẽ dùng cả tính mạng để duy trì cái tôn nghiêm của bản thân hắn, không thể để cho kẻ khác vùi dập chà đạp lên.

Nhưng thật ra, hắn phải cảm tạ Chung Long của CLB võ thuật Nhất Trung, nếu như không có kết cục thảm bại của trận chiến này, nếu như không đụng phải một kẻ mạnh mẽ như Chung Long, mạnh đến nỗi khiến hắn cảm thấy hắn yếu ớt vô lực như vậy, có lẽ Sử Hạo vĩnh viễn không ý thức được thiếu sót của bản thân, vĩnh viễn vẫn duy trì cái lối sống ngạo mạn, tự đại, nếu cứ như vậy, tương lai của hắn cùng lắm cũng chỉ là một giới măng phu mà thôi.

Mỗi con người ít nhiều đều phải trải qua những kinh nghiệm sống khó nuốt dù lớn hay dù nhỏ, đây là quá trình trưởng thành của một con người, là quá trình “phá kiến hóa điệp” (phá kén hóa bướm), lột xác của một cá nhân. Có lẽ không phải nói quá, chuyện này đối với tương lai Sử Hạo sẽ ảnh hưởng cực kỳ sâu sắc.

Con người chịu đả kích mà trưởng thành, cũng như một đóa hoa rực rỡ nếu nó có thể chịu đựng được sự tàn phá, lúc nở rộ khẳng định sẽ mang theo vẻ đẹp kinh thế hãi tục. Nếu không có trận chiến này, Sử Hạo có lẽ sẽ phải mất thêm mấy năm nữa để đi tiếp con đường đời đầy quanh co của mình, và cũng sẽ không có phát sinh ra một câu chuyện về sau này.

Mở mắt, đập vào mắt là hân một mảnh trắng xóa, cùng một khuôn mặt đầy âu sầu lo lắng mà vô cùng quen thuộc, khuôn mặt đang kinh ngạc nhìn hân, từ trong mơ hồ dần trở nên rõ ràng.

Bà cụ già ngồi bên đầu giường, cẩn thận nhẹ nhàng vuốt ve cái trán hân. Đứng bên cạnh bà cụ là em gái hân và Trần Thơ Lôi đang chăm chú nhìn một cách đầy lo lắng, còn có cả Long Giang, Trương Thiên Cường, Vương Hoa, Tiền Nhâm Hào vẫn lẳng lặng đứng bên giường, đứng cạnh Vương Hoa là Nhiêu Hải Yến cúi gằm mặt, không biết đang suy nghĩ điều gì, từ sau chuyện hồi nọ, Nhiêu Hải Yến đã trở nên có chút trầm mặc ít nói, tựa hồ như nội tâm nàng luôn chôn giấu rất nhiều điều tâm sự.

Đồ dùng trong phòng bài biện không phải là đồ dùng bình thường, nơi này ắt hẳn là bệnh viện, hơn nữa còn là một phòng bệnh một người, nhất định là rất đắt đỏ, không biết là ai trả tiền. Sử Hạo nhìn khuôn mặt quen thuộc đầy lo lắng đó, sống mũi hân có chút cay cay, thì ra hân còn có nhiều người quan tâm đến hân như vậy.

“Tiểu lưu manh, ngươi rốt cuộc tỉnh rồi, cảm giác thấy thế nào?” Sử Hạo khôi phục thần trí, vừa định cử động, lại bị một trận đau nhức toàn thân làm hàng lông mày hân nhăn nhó co dúm, hít một hơi lạnh, hân không dám nhúc nhích nữa. Tuy nhiên bên tai trái lại nghe được một âm thanh nũng nịu trong trẻo, quay đầu nhìn lại, hờ, đúng rồi, còn có cả cô ả Yến Tịnh này nữa.

Hai tay Yến Tịnh chống ở mép giường, kinh ngạc nhìn chăm chăm nhìn vào thân thể Sử Hạo đang được bao bọc bởi hàng băng gạc trắng trông như một cái xác ướp, thật không khỏi buồn cười. Tầm mắt Sử Hạo dừng lại trên người Yến Tịnh vài giây đồng hồ. Tư thế khom người chống xuống mép giường của Yến Tịnh, với một mảnh trắng lóa ở trước ngực, hân nhìn không bỏ sót một chút nào, thật sự là đẹp, rất đẹp, hình dáng đó, vóc người đó, ta sợ, quả ốt nhỏ chọc thẳng lên trời a, mẹ kiếp, tốt xấu gì ta cũng là bệnh nhân mà, không nên hành hạ ta như vậy chứ! Ánh mắt Sử Hạo nháy nháy liên tục, lẩm bẩm nói: “Cái này...Ồ...cái chuyện này cũng to thật.”

“Hả, cái gì cơ?” Yến Tịnh nghe mà ù ù cạc cạc, nhìn kỹ vào con mắt Sử Hạo, mới phát hiện ra miệng hân ta đang há hốc mê đắm nhìn chăm chăm vào cái chỗ mà ai cũng biết là chỗ nào đó, rồi chợt hiểu bản thân mình mới vừa để lộ gì đó, vội vàng đứng thẳng dậy, hờn dỗi liếc hân, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo, thẹn thùng đỏ ửng. Hừ, tay tiểu lưu manh này thực sự là tính nết đến chết cũng không thay đổi, thân thể đã bị quần băng thành ra như thế rồi mà vẫn còn chiếm tiện nghi người ta được, bất quá, thầy thuốc nói như vậy.... Không, nhất định là sẽ không có việc gì cả. Sử Hạo, thật xin lỗi, ta không nên dẫn ngươi đến Nhất Trung, bằng không cũng sẽ chẳng....

“Kích động quá rồi đó.” Sử Hạo không chú ý tới vẻ khác thường trong mắt Yến Tịnh và những người khác, tâm tình bình phục một chút, nhưng con rắn ở giữa háng hân cũng đã dựng cờ tung bay cả lên rồi. Hân chợt quay đầu nhìn bà nội và Sử Thanh, còn có cả Trần Thơ Lôi nữa, nhìn ánh mắt mừng rỡ cùng vẻ ngây ngô đáng yêu trên khuôn mặt có đôi chút lo lắng của nó, Sử Hạo hiểu ý cười một tiếng, trong lòng không tránh được có chút khác thường, chợt xoay sang hướng về phía mấy người Long Giang đứng trước giường cười cười. Nhóm người Long Giang, Vương Hoa cũng hớn hờ ra mặt, cười lại với hân, bất quá trên trán vẫn mang theo một tia lo âu, Sử Hạo thấy vậy cũng cảm thấy nghi ngờ không thôi, ta tỉnh thì cũng đã tỉnh, việc quái gì phải lo lắng như vậy ?

Thấy Sử Hạo tỉnh lại, thần sắc trên khuôn mặt như mây mù của bà cụ già cũng trở nên hòa hoãn đôi chút, nhẹ nhàng lướt qua toàn thân Sử Hạo, chỉ duy có cái đầu là không bị quần băng, từng giọt nước mắt to như hạt đậu chảy xuống, bà thở dài: “Tiểu Hạo, con hù dọa nãi nãi gần chết, tỉnh lại là tốt rồi, chúng ta là những kẻ nghèo khổ, so với những người đó còn kém nhiều lắm, sau này bản thân con nên học tính nhẫn nại, có biết không?”

“Dạ, con biết rồi, con lại làm bà lo lắng rồi.” Sử Hạo thấp giọng nói, trước mắt bà cụ này, hân giống như một đứa trẻ mãi mãi không thể lớn nổi.

“Sử Hạo, bọn ta ra ngoài trước, cậu cứ nói chuyện nhé.” Vương Hoa cười khê nói, ánh mắt hướng về mấy người, đám Long Giang hiểu ý, lẳng lẽ đi ra ngoài phòng bệnh.

“Hạo ca, em ra ngoài trước, buổi trưa tan học sẽ trở lại thăm anh, anh cố nghỉ ngơi cho tốt nha.” Lá gan Trần Thơ Lôi cũng lớn thật, nhẹ nhàng nói, chỉ là còn định nói thêm điều gì đó thì lại bị ánh mắt Vương Hoa ngăn lại, rồi chột bước ra ngoài.

Ngoảnh đầu lại vẫn thấy còn một con bé kỳ cục nữa vẫn đang ngơ ngác đứng bên giường bệnh không nhúc nhích, Long Giang đi tới, vỗ vỗ bả vai ả, nói: “Này, người đẹp, đi thôi, anh dẫn em đi xem cá vàng, chẳng phải là có bốn con cá vàng đang đợi em sao?”

“Hả, gì cơ, cá vàng á?” Yến Tĩnh đang ngây ngốc không khỏi sững người lại, nghi hoặc nhìn thiếu niên đẹp trai trước mặt, cá vàng ư? Là con cá nhỏ bơi bơi dưới nước à?

“Rồi em sẽ biết.” Long Giang chẳng muốn phân trần kéo luôn ả đi, vốn là gã định ôm luôn con bé ra khỏi phòng, bất quá nghĩ đến ả này từ lúc Sử Hạo nằm viện, cả đêm qua cho đến trưa hôm nay cũng chưa chịu rời đi, phỏng đoán ắt hẳn ả này có khả năng là tình nhân của Sử Hạo, vì Hạo ca mà ngay cả học cũng bỏ, đứa bé ngoan a, mẹ kiếp, một đứa bé ngoan như vậy mà thế nào mà lại bị tay đàn anh này chôm chia được nhỉ, vậy thì tại làm sao một nhân vật cấp như ta lại chỉ dám cùng bạn gái len lén đi mượn phòng?

Yến Tĩnh rất hứng thú, lắc lắc cái eo nhỏ đuối theo: “Này, anh đẹp trai, ở đâu trong bệnh viện có cá vàng?”

Chân mày Sử Hạo không khỏi nhảy dựng lên, thằng khốn kiếp này, dám làm trò đùa giỡn con bé của ta, đợi lão tử lành bệnh sẽ cắt đứt cái chân giữa nhà người o_0.(nguyên văn: cắt đứt cái chân thứ ba của người).

Ngoài phòng bệnh, Vương Hoa cau mày, nghĩ muốn đem tình hình thầy thuốc nói, kể cho Sử Hạo nghe, nhưng rồi lại sợ gã đó không chịu nổi, dẫu sao hôm qua vừa mới bị người ta đánh cho te tua, Vương Hoa cũng không muốn gây ra cho hắn thêm kích động, chắc cần phải hỏi qua Yến Tĩnh, Yến Tĩnh thì vẫn còn đang mải mê quần quýt lấy Long Giang hỏi cho đến cùng vụ cá vàng. Vương Hoa ho khan một tiếng, gây chú ý với mấy người khác, với tính cách của Sử Hạo, hẳn tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho việc bản thân bị lừa dối. Trong mấy đứa Long Giang, Trương Thiên Cường này, Vương Hoa là kẻ chứng chắc thành thực nhất, mọi việc đều nghĩ ngợi tương đối cẩn thận, có chút tính toán sâu xa của một vị quân sư, về Yến Tĩnh, hắn đã thấy qua ả này một lần, buổi trưa hôm qua hãy còn thấy ả cùng Sử Hạo dùng cơm, không nghĩ tới xế chiều đã xảy ra chuyện. Điều này không khỏi khiến hắn có chút cảm giác trùng hợp, hắn trầm giọng hỏi: “Này vị bạn học, có thể kể cho tôi biết sự tình từ đầu đến cuối được không?”

Về mặt Yến Tĩnh quái dị nhìn qua Vương Hoa, sững sốt một hồi, rồi chột đem sự tình đã trải qua kể lại lần lượt, không giấu diếm nửa điểm.

Nghe Yến Tĩnh thuật lại, Vương Hoa trầm ngâm trong chốc lát, việc muốn mời Sử Hạo tới Nhất Trung hình như cũng chẳng có gì lạ, từ ngữ khí của ả cũng không lẫn ra được một chút manh mối nào, chẳng lẽ là ta quá lo lắng chẳng?

56. Chương 56

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 56: Trọng độ thương tàn.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: Vip.vandan

“Mẹ kiếp, chỉ là một thằng học võ, để tao đi triệu tập anh em, không vật cái chân thứ ba của nó thì không biết ăn nói với đời thế nào. Được rồi, thừa dịp nó bị thương chưa khỏi, cho nó uống vài bịch nước tiểu”Tiền Nhâm Hào tính tình rất là táo bạo, vừa nghe thằng bạn thân lại phải chịu sự khuất phục này, liền nổi cơn

diên lên, giường nanh múa vuốt lên muốn đi bào thù cho Hạo ca, làm cả hành lang bệnh viện nghe hẳn tuyên bố tàn nhẫn như thế, làm cho người bệnh bị hù dọa xém tí lên cơn nhồi máu cơ tim.

Long Giang thì cứ mở to hai con mắt ra nhìn chằm chằm cặp ngực và cái mông tròn của cô y tá, trông mắt xém tí nữa đã rớt xuống, trời ơi, đây là chế phục hấp dẫn trong truyền thuyết sao, cô y tá ơi, nhanh lại đây đi, làm chết em đi cô ơi. Cho nên không quan tâm đến đề nghị của Tiền Nhâm Hào, phất tay nói : “Chỉ một chữ thôi, Giang ca phụ trách cung cấp nước tiểu cho”

“Trời!” Tiền Nhâm Hào bắt đầu nhăn mặt giữa lòng.

“Hai đứa mày đừng có làm vậy, bây giờ là thời gian nguy hiểm, người của Cửu Vương có thể tìm chúng ta gây phiền toái, đừng thêm chuyện thì hơn, hơn nữa, thực lực của Chung Long ngay cả Hạo ca cũng đỡ không nổi, mà CLB võ thuật của chúng cũng có Hoa Diệc Sơn tọa trấn, bọn mày đến cũng bị đập ra ngoài, trước tiên cứ nhẫn nại trước đã, để tao xem phim chụp X quang đã, không biết thương thế của Hạo ca lần này có khỏi hay không” Vương Hoa nghĩ cũng chu đáo, không giống như hai thằng bạn thân bởi vì xúc động mà làm ra chuyện ngu ngốc, cũng bởi vì có một người suy nghĩ thấu đáo như Vương Hoa, tương lai bọn họ mới hóa hiểm thành lành, hoặc nói là, không có Vương Hoa, bọn họ không có được thành tựu gì cả.

Long Giang và Tiền Nhâm Hào không phản đối lời nói của Vương Hoa, bọn họ cũng đã hiểu được, cuối cùng Trương Thiên Tường lại đột nhiên nói : “Bọn mày có nói tình hình cho nó biết không, bác sĩ nói nó có thể, có thể...” Nói đến đây, Trương Thiên Cường thật sự không dám nghĩ nữa.

“Đợi thêm vài ngày nữa đi, tao sợ Hạo ca chịu không nổi, bọn mày nhớ đó, không được hé mồm ra đấy” Vương Hoa trầm ngâm, Sử Hạo, mày nhất định phải chuẩn bị tâm lý thật tốt, tứ chi của mày...

“Không, nhất định sẽ không” Long Giang vỗ vỗ ngực.

“Để ày nói đó”

Nhìn thấy thời gian không còn sớm, liền đi vào phòng bệnh nói từ biệt với Sử Hạo, rồi kéo Sử Thanh và Trần Thi Lôi lưu luyến không rời đến trường, chuẩn bị sau khi tan học sẽ đến đây thương chuyện kế tiếp với Sử Hạo, Cửu Vương và Dương Lâm cũng có tin tức, vốn muốn nói cho Sử Hạo biết, nhưng bây giờ đang có bà nội của nó ở đây, không tiện mở miệng, chỉ có thể im miệng, nhưng mà, việc này nói với hắn còn tác dụng sao?

Yến Tĩnh lúc gần đi, còn trịnh trọng đâm vào ngực Sử Hạo một cái, dịu dàng nói : “Tiểu lưu manh, dưỡng thương cho tốt nhé, xế chiều tôi sẽ đến thăm cậu, nếu không đi học sẽ bị trường đuổi mất” Nàng đã trốn tiết buổi sáng, khóa chiều thì sắp đến giờ, hơn nữa bây giờ Sử Hạo đã tỉnh lại, nên có thể yên tâm đi học.

“Tiểu thư, tôi van cô, tôi bây giờ là người bệnh đó, cô nhẹ nhàng một chút là bị mất kinh liền hả?” Sử Hạo đau đến trợn mắt, ngực vẫn chưa khỏi, mà bị một quyền đâm vào, quả thật thấy vài ông sao bay qua bay lại trước mắt.

Trong nháy mắt, trong cái phòng bệnh to đùng này chỉ còn lại một mình bà nội, dù sao bây giờ mình cũng tàn rồi, động một chút cũng khó khăn, xem ra chỉ có ăn uống rồi nằm và ngủ là được thôi, ai, thật là bi ai.

Bà nội ngồi trên ghế gọt mấy trái cây mà Long Giang mua đến, trong phòng chỉ còn lại tiếng gọt vỏ táo và tiếng thở dài.

Sử Hạo cúi đầu nhìn, mắt của bà đã mờ rồi nhưng vẫn cẩn thận gọt táo cho hắn, trong lòng hắn hỗn loạn đủ năm vị, không thấy thoải mái, mặc dù ngoài miệng không nói, nhưng trong lòng như đang rỉ máu. Thân thủ khổ luyện mười năm, lòng tự tin bành trướng cao độ, ngày hôm qua nhận được đả kích thảm hại như vậy, tâm lý không thể sống khá giả được, càng huống chi là trái tim có lòng tự tôn rất mạnh của Sử Hạo, chỉ bị một đạp của Chung Long mà đã đá bay mình đi, bất đắc dĩ cùng phần nhục, cho dù hai tay có đau đớn do bị đánh gãy, cũng không thể so với nỗi đau trong lòng được.

Có lẽ bản thân đã quá tự mãn rồi, từ khi chí Phương rời Đông Sơn Huyền đi, không có chú quản lý, rồi mình cũng không luyện tập võ công luôn, cảm thấy thực lực của mình lúc này, đủ để hoành hành bá đạo tại Huyền thành rồi, nhưng bị một tên học sinh của CLB võ thuật đánh đến nỗi này, có lẽ, mình vẫn chỉ là ếch ngồi đáy giếng thôi, thế giới bên ngoài, mình không chứng kiến qua, Chung Long, không ngờ trong một

CLB võ thuật lại có một nhân vật như vậy, xem ra CLB võ thuật cũng không phải là múa nghệ thuật, mẹ kiếp, lão tử mà không tháo mấy cái khớp xương trên người mày xuống, thì danh hiệu lưu manh sẽ tặng ày.

Bà nội đưa miếng táo đã gọt vỏ đến miệng Sử Hạo, giọng nói có chút run rẩy : “Hạo Hạo, táo này rất ngọt, bà nội đút cho con ăn” Nhìn thấy Sử Hạo chỉ nằm trên giường không thể động được, tâm lý bi thương của bà từ từ chuyển dời lên mặt, chuyển hóa thành một dòng lệ, đứa bé này chịu khổ quá nhiều rồi, sao ông trời lại còn muốn đối xử với nó như vậy nữa, bắt nó về sau sống cả đời như vậy.

“Bà nội” Nhìn bàn tay già nua nhăn nhúm của bà nội, trong lòng Sử Hạo cảm thấy đau đớn, bà nội dựa vào hai bàn tay này để nhặt phế liệu, bán bánh bao để nuôi mình và em gái lớn, đến bây giờ mình lại còn làm cho bà nội lo lắng như vậy, Sử Hạo cố gắng nhịn giọng nước mắt đang lăn xuống, há miệng khẽ cắn một cái, miếng táo này, thật sự rất ngọt.

Xế chiều, đám người Vương Hoa đã chạy lại đây, trước khi bọn họ đến, Yến Tĩnh đã đến trước rồi, mấy người không hẹn mà gặp trước cửa bệnh viện, nhìn nhau cười rồi đi vào phòng bệnh của Sử Hạo, vừa đi thì đã bị bác sĩ gọi lại.

“Các em là người nhà của Sử Hạo à, các em chờ chút, đã có kết quả rồi” Bác sĩ nói.

“Bác sĩ, thế nào rồi, Sử Hạo có thể khỏi không?” Vương Hoa thấy đây là bác sĩ đã chữa trị cho Sử Hạo, vội vàng hỏi, buổi sáng bác sĩ có nói vết thương của Sử Hạo rất nặng, có thể hồi phục hay không thì phải đợi coi kết quả chụp X quang, lần này, bác sĩ chủ động gọi mình, nhất định là đã có kết quả, làm cho cả đám người khẩn trương nhìn chăm chăm ông bác sĩ.

Bác sĩ móc ra một túi phim X quang, thở dài nói : “Đây là phim X quang của Sử Hạo, đầu khớp xương bị thương nghiêm trọng, hai tay tựa hồ như gãy nát, bắp đùi trái bị lực đánh nát, rất khó có thể lành lại được”

Vương Hoa không nhịn được hỏi : “Có bao nhiêu phần hồi phục?”

“Cơ hồ bằng không” Bác sĩ không giấu diếm, đây là trách nhiệm của ông, dù sự thật rất tàn khốc, nhưng nó chính là sự thật.

“Nói cách khác, hẳn sẽ thành phế nhân sao?” Vương Hoa cả người không nhịn được run lên, không thể tin được chuyện lại phát triển đến tình trạng này, hẳn vốn ôm một tia hy vọng, nhưng tin tức của bác sĩ quả thật như sét đánh ngang tai vậy.

Bác sĩ không nói gì, chỉ tiếc hận thở dài.

“Dis con mẹ nó” Tiền Nhâm Hào phẫn nộ đánh một đấm lên vách tường, Long Giang, Trương Thiên Cường đứng dựa lưng vào vách tường, cúi đầu nhìn xuống chân, không nói một lời.

Trần Thi Lôi tâm tính vốn đơn thuần, có một tình cảm không hiểu với Sử Hạo, ngã ngồi xuống đất, lời của bác sĩ làm cho nàng thấy trời đất như tối sầm lại trong mắt, trở nên trống rỗng, nàng không thể tin được, một người nổi giận vì mình, một Hạo ca ôn nhu thân thiết với mình lại trở thành tàn phế, lác lác đầu, nàng nghẹn ngào nói : “Không đâu, thân thể Hạo ca khỏe mạnh như vậy, sẽ không đâu, nhất định là sai rồi”

Yến Tĩnh len lén nhìn thoáng qua tấm X quang trong tay Vương Hoan, vừa nhìn thấy vết thương làm cho lòng nàng chấn động, nàng không thể tưởng tượng được đau đớn do vết thương này mang lại, cũng không thể tưởng tượng được lúc ấy sao Sử Hạo có thể nhịn đau mà không rên được. Tiểu lưu manh, xin lỗi, thật xin lỗi, tôi không ngờ chuyện sẽ thành như vậy, tại sao cậu lại thích tranh đấu như vậy, lúc ấy cậu lùi một bước thì đã không có việc gì rồi. Tại sao lại cố chấp như vậy, cậu đúng là đồ ngốc mà!

Bác sĩ thấy mấy người trẻ tuổi này trên mặt buồn bã và phẫn nộ, cũng biết tình cảm của họ nhất định rất tốt, muốn an ủi lại không biết nói sao, làm đúng trách nhiệm của mình, ông chỉ có thể báo cáo lại bệnh trạng cho người nhà thôi, thở dài nói : “Tốt nhất là tạm thời đừng nói cho người bệnh, chờ ổn định rồi thì tìm cơ hội nói cho hắn biết”

“Được, vậy bọn tôi vào” Vương Hoa cười một cái với bác sĩ, ổn định tâm tình, làm bộ như không có gì đẩy cửa vào, những người khác cũng theo vào, nhưng bị thương và phẫn nộ trên mặt không thể nào che dấu được.

“Hạo ca, bọn tao đến thăm mày nè” Mấy người cố gắng cười, cầm hoa quả đặt lên đầu giường.

“Mẹ kiếp, không phải là bị gì ghê gớm, không cảm phải giống như thăm tù vậy, đến mà cứ mua cái này cái nọ, sau này đi tay không đến là được rồi”Sử Hạo nằm trên giường không thể động, nhìn thấy mấy trái cây này mà nước nước miếng, mẹ kiếp, mua nhiều đồ ngon đến vậy làm gì, lão tử muốn ăn cũng khó, tay không cử động được, chớ chết thật!

“Hạo ca, anh... anh cảm thấy thế nào?”Trần Thi Lô hỏi, đôi mắt đẹp không đành lòng nhìn bộ dáng lúc này của Sử Hạo.

Sử Hạo mỉm cười, thấy sắc mặt mọi người đều khó coi, hình như có tâm sự, còn tưởng rằng nàng đang lo lắng như mình, trêu ghẹo nói : “Anh tốt lắm, ăn uống gì đều có y tá phụ trách, sống y chang như tiểu thiếu gia vậy”

Nghe Sử Hạo nói vậy, thần sắc của mọi người càng trở nên buồn bã, Nhiều Hải Yến cần môi xoay người chạy ra ngoài, Trần Thi Lô cũng không nhận được ghen ngào, mặc dù thời gian tiếp xúc với Sử Hạo không lâu, nhưng Trần Thi Lô thật sự có tình cảm với người thường xuyên đùa giỡn nhưng rất trân trọng mình, nàng không dám tưởng tượng khi Hạo ca tàn phế thì bản thân sẽ thương tâm thế nào.

Sử Hạo dù ngu thể nào cũng nhìn ra được, những người này từ lúc mình tỉnh lại đến giờ có chút không thích hợp, khẳng định có chuyện, hơn nữa là về mình, Sử Hạo nghiêng đầu, nhìn chằm chằm Vương Hoa, hỏi : “Rốt cục là đã gạt tao cái gì?”

57. Chương 57

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 57: Sẽ có kỳ tích.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: Vip.vandan

Đối mặt với ánh mắt sắc như dao cùng thần sắc lạnh lùng của Sử Hạo, Vương Hoa luôn thành thực chứng chặc, khí tức nội liễm vậy mà cũng cảm thấy tâm phiền ý loạn, trong lúc nhất thời bối rối không biết làm gì, theo tiềm thức mà sờ sờ vành tai, tâm niệm thay đổi thật nhanh, vốn vì anh em, bản thân không nên giấu hấn, nhưng lúc này nói ra, tuyệt đối không thể nghi ngờ chính là một tin sét đánh, hấn sẽ không chịu được, hay là đợi một thời gian sau rồi nói. Có lẽ, sẽ có kỳ tích k chừng.

Hấn lạnh nhạt cười nói : “Không có gì, đại khái là nhìn cái dạng khổ sở của mày mà không chịu được, mày cũng biết mà, con gái làm từ nước, tâm địa đương nhiên mềm yếu rồi”

“Có đúng không?”Giọng nói của Sử Hạo lạnh lùng, hiển nhiên không tin vào một cái cơ kém như vậy, quay đầu nhìn Yến Tĩnh : “Tiểu Tĩnh, rốt cục là có chuyện gì, em sẽ không gạt Hạo ca chứ?”

Yến Tĩnh tránh né ánh mắt của Sử Hạo, sợ hãi không biết nên nói thế nào : “Hạo ca, anh... tôi... của anh...”Ngay lúc Yến Tĩnh chuẩn bị nói ra sự thật, thì Trương Thiên Cường đột nhiên xen miệng vào nói : “Sử Hạo, mày cứ từ từ nghỉ ngơi đi, Chung Long để cho Vương Hoa và Tiền Nhâm Hào đủ rồi”Bình thường hấn rất ít nói, nhưng lúc nguy cấp thì lời nói của hấn rất hữu dụng.

Tiền Nhâm Hào cũng nói : “Hạo ca, thằng đó để bọn tao xử lý được rồi, tao nhất định sẽ làm cho nó bị đuổi học trước kỳ thi, lão tử nhìn hấn thi cao khảo thế nào”Cha hấn là cục trưởng cục giáo dục, cha của Vương Hoa là huyện trưởng Đông Sơn Huyệt, muốn chà đạp một thằng học sinh thì rất dễ dàng, nhưng nếu bọn họ biết được gia thế của Chung Long, sợ rằng không dễ dàng như vậy.

“Mẹ kiếp!”Quả nhiên là không sai, hai tên này kẻ hát người hò, làm cho lực chú ý của Sử Hạo bị dời đi, hấn kích động định mở miệng mắng, thì cả người lại cảm thấy như có trăm ngàn cây kim châm khắp người, làm cho hấn không thể cử động, trên mặt Sử Hạo không ngừng co quắp, hít thở vài hơi mới khỏi, lạnh lùng nói : “Mày đừng làm vậy, chuyện này tao tự mình giải quyết, không cần thằng nào trợ giúp, Chung Long là một

nhân vật, không thể dùng thủ đoạn hèn hạ của tiểu nhân để đối phó được. Tao không muốn người ta nói Sử Hạo tao dựa vào quyền lợi của anh em, Chung Long, nếu hần là thành viên của CLB võ thuật, vậy thì khẳng định sẽ tham gia vào thi đấu của huyện, tao sẽ vào CLB võ thuật, tao muốn trước mặt mọi người, hung hăn chà đạp hần dưới chân”

Tiền Nhâm Hào cười lạnh nói : “Con mẹ mày, chà đạp? Mày đã tàn phế như vậy mà muốn chà đạp thế nào?” Tính tình Tiền Nhâm Hào vốn rất nóng nảy, cho nên nghe Sử Hạo nói vậy, lập tức đáp lời, mà trong lòng rất phẫn nộ, tên này bị cái gì thế, tự đại, ngạo mạn, coi trời bằng vung, cuối cùng tưởng rằng trên đời không có chuyện gì mà mình không làm được à? Đã như vậy rồi mà còn cậy mạnh, chẳng lẽ anh em vì mày mà làm chút chuyện cũng là sai sao?

“Tiền Nhâm Hào...” Vương Hoa, Long Giang, Trương Thiên Cường đồng thời lên tiếng, hai mắt trừng lạnh nhìn hần.

Tiền Nhâm Hào lúc này mới ý thức được mình lỡ lời, vội vàng nhìn Sử Hạo, thấy sắc mặt của hần tái nhợt, môi run động, nói chuyện một cách run rẩy : “Mày nói cái gì? Tàn phế? Mày nói tao sẽ tàn phế?”

Mọi người biết rằng đã không thể lừa được nữa, nên cũng đứng đó không lên tiếng luôn, hoặc là cúi đầu hoặc là nhìn ra cửa sổ, bọn họ biết Sử Hạo sẽ không tiếp tục được, dù sao thăm bại một lần đã có đủ kích nghiêm trọng, bây giờ làm sao có thể chấp nhận được sự thật tàn phế này, sợ rằng nếu đối lại là một người có ý chí kém cỏi, đã lên cơn điên luôn rồi.

Nhìn đám người không lên tiếng, Sử Hạo đã đoán được tám chín phần, mình sẽ thành một phế nhân? Sao có thể, mình mới mười mấy tuổi à, sao có thể tàn phế, đột nhiên hần rất sợ hãi, sợ rằng cả đời này coi như xong rồi, chuyện gì cũng chưa có làm qua, điều tốt đẹp nhất của cuộc sống còn chưa hưởng thụ được, em gái và bà nội còn đang chờ mình chăm sóc mà.

Nhiều thắc mắc, nhiều suy nghĩ, càng nghĩ càng sợ hãi, càng sợ hãi càng không nhận được suy nghĩ, trong lòng không nhận được run lên, hần đã qua nhiều lần sinh tử, nhưng không có nghĩa là hần không sợ chết, ngược lại, người qua trải qua sinh tử càng thêm quý trọng mạng sống của mình, nghĩ đến cảnh cả đời tàn phế, cảm giác sợ hãi này không thua gì cái chết, thậm chí còn đau khổ hơn, Sử Hạo muốn trốn tránh sự thật, nhưng sự thật vẫn không thay đổi, đành phải hỏi : “Bác sĩ nói thế nào?”

Vương Hoa im lặng một hồi lâu, biết chuyện đã không thể giấu, đành rời khỏi phòng bệnh, đi lấy phim chụp X quang, Tiền Nhâm Hào, Long Giang, Trương Thiên Cường ba người đứng cạnh cửa sổ phòng bệnh, thần sắc buồn cả nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ, sắc trời hơi đen rồi, mây đen đã muốn che khuất bầu trời xanh, có vẻ u ám, cây cối hai bên đường không ngừng chấp chờn, lá cây tung bay theo gió, và một cơn mưa sắp bắt đầu rồi!

Long Giang lấy từ trong túi áo ra một điều thuốc, muốn ra muốn châm mũi, nhưng chợt nhớ ra đây là bệnh viện, vì thế hậm hực dụi tắc, rồi ngồi dựa gối với cái hộp quẹt, tâm tình mọi người đều nặng nề cả, muốn an ủi Sử Hạo đang nằm trên giường mặt đầy khủng hoảng, nhưng lại phát hiện ra cái miệng của mình không thể nói ra lời an ủi nào.

Vương Hoa đi một hồi lâu, rồi mới trở về phòng bệnh, sau khi đi gặp bác sĩ, trong tay hần là vài tấm phim chụp X quang, nhìn Vương Hoa, trái tim của Sử Hạo cũng đập mạnh lên, rất hiển nhiên, hần cũng đang ôm một hy vọng, có lẽ, là bác sĩ đã sai, hoặc là ông ta chỉ nói giỡn thôi. Trước kia mình bị thương chỉ cần ngủ một giấc là tốt, lần này chắc cũng không sao đâu.

Do dự một chút, Vương Hoa cuối cùng vẫn để mấy tấm X quang lên giường cho Sử Hạo coi, để cho hần nhìn rõ ràng, nhìn thấy vết thương trong tấm phim hiện rõ trước mắt nhìn, tâm Sử Hạo như tro tàn, hần cũng hiểu được khi xương bị gãy nát sẽ như thế nào, và bản thân đã có thể tự thể nghiệm rồi.

Làm cho bọn họ ngạc nhiên nhất chính là, Sử Hạo coi xong mà vẫn không gào thét bị phần gì cả, thần sắc của hần rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức sợ hãi, giống như một hồ nước không có gì cả, đột nhiên bị gió thổi lên một làn sóng, rồi chợt yên tĩnh lại.

“Haha... không có chuyện gì, chỉ là vết thương nhỏ thôi, sẽ tốt thôi” Sử Hạo thì thào tự nói.

Yến Tinh thấy hần như vậy, trong lòng càng áy náy, ôn nhu nói : “Tiểu lưu manh, là tôi hại anh, anh yên tâm, tôi nhất định sẽ xin ba tôi mời chuyên gia đến trị liệu cho anh, nhất định có thể tốt lên”

Chuyên gia? Đầu khớp xương bị gãy nát như vậy, thì mời chuyên gia có lợi ích gì? Sử Hạo lạnh nhạt hỏi : “Chuyện này không liên quan đến em, là tự anh làm, các người có thể đi!”

“Sử Hạo”Yến Tinh còn muốn nói, nhưng đã bị Vương Hoa kéo lại : “Để cho hần nghỉ một chút!” Mọi người đi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa phòng. Cứ tưởng Sử Hạo đã nghĩ thông suốt, nhưng không ngờ vẫn sa sút tinh thần.

Sử Hạo vùi đầu vào trong cái gối, trong phòng truyền ra tiếng “hu hu”, đúng, là hần khóc, khóc rất thương tâm, một mình đối mặt tất cả, hần không thể che dấu tâm tình, khóc lớn lên, hần khóc vô cùng đau khổ, không còn cách nào... Nước mắt không ngừng rơi xuống, làm ướt đầm cả một góc gối...

Hần không giận thế giới đồ kị, cũng không oán trời trách người, hần sợ, hần muốn khóc, khóc một trận cho đã thật đã. Đã lâu rồi hần chưa từng khóc, nhưng bây giờ lại khóc giống như một đứa con nít bị lạc đường vậy, khóc rất thê thảm, như cầm dao cứa thẳng vào trong ruột gan người khác vậy... ngoài cửa sổ, gió càng lúc càng lớn, lâu lâu lại xuất hiện vài tia chớp, xuất hiện như muốn phân chia trời đất, theo tiếng khóc của Sử Hạo là tiếng sấm rền vang, nước mắt của hần giống như nước mưa ngoài cửa sổ, rơi xuống thấm ướt mọi vật...

Không biết khóc bao lâu, rồi mưa ngoài cửa sổ cũng nhỏ dần, cơn mưa này, cũng giống như là nước mắt của hần, uy lụy, lệ phạm... Sau khi khóc mệt mỏi, hần thiếp đi, nhưng vẫn có chút nghẹn ngào, hần ngủ rất điềm tĩnh, trên khuôn mặt thanh tú còn vài dòng nước mắt làm người ta đau lòng... một đứa con nít mười sáu tuổi, hần đã phải chịu đựng nhiều rồi, cần phải ngủ một giấc thật tốt... ngày mai, ngày mai, ngày mai... có lẽ sẽ có kỳ tích!

Quả thật, kỳ tích lại xảy ra trong lúc hần ngủ..

58. Chương 58

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 58: Batman thần bí.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: Vip.vandan

Là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi, người xưa thường nói vậy đó, mỗi lần gặp khó khăn là một lần kỳ ngộ, chỉ xem là sẽ đối mặt với khó khăn như thế nào, có lẽ, người không chịu nổi thì sẽ ngã xuống địa ngục, còn những người được kỳ ngộ thì có thể bay lên tận trời.

Trong bệnh viện, lầu ba, ngoài phòng bệnh của Sử Hạo, đám người Vương Hoa vẫn chưa rời đi, mọi người đều nhìn cơn mưa bên ngoài, có lẽ trời mưa lúc này là tốt nhất, bọn họ không cần phải đi tự học, ngay cả Sử Thanh và Trần Thi Lôi cũng cúp học luôn. Tiếng khóc của Sử Hạo rất lớn, phòng bệnh và trời mưa cũng không thể che dấu được nó, làm cho những người ở ngoài cũng nghe rất rõ ràng, tim bọn họ nhất thời vừa trầm vừa nặng, không thể tưởng tượng được khuôn mặt luôn tươi cười kia, tâm tình cứng cõi lại là người tàn nhẫn đó lại có thể khóc thương tâm như vậy, trong tiếng khóc bi thương này có sự bất đắc dĩ, có sự bi phẫn, làm cho đầu mũi bọn họ có chút cay cay, trong lòng khó chịu không nói nên lời.

“Tất cả đã dói bụng rồi, đi ăn thôi” Vương Hoa đề nghị, bọn họ tan học là đến bệnh viện, bởi vì bà nội của Sử Hạo đã chăm sóc hần một đêm, xế chiều được Sử Hạo khuyên trở về nghỉ ngơi, bây giờ hần là đang ngủ, có lẽ muốn suốt đêm chăm sóc cho Sử Hạo.

Mọi người cũng không muốn ăn cơm. Đám người Vương Hoa, Long Giang, Trương Thiên Cường, Tiền Nhâm Hào đã thật sự coi Sử Hạo trở thành anh em, Trần Thi Lôi thì khó khăn lắm mới nói, đối với Sử Hạo vẫn có một

tình cảm không hiểu, mà Yến Tĩnh thì có lẽ do áy náy hoặc có nguyên nhân khác, mà ngay cả cô ta cũng không xác định được.

Có lẽ mọi người đều đói bụng, nên không ai phản đối, gật đầu, đi ra ngoài bệnh viện.

Tám giờ tối, trong bệnh viện đã yên tĩnh hơn rất nhiều, không còn ồn ào như ban ngày, trong cái hành lang yên tĩnh này, chỉ có vài tiếng bước chân ngẫu nhiên của vài cô ý ta và người bệnh đi dạo thôi.

Trên hành lang lầu ba, đột nhiên xuất hiện một người mặc áo mưa, nhưng trên áo mưa lại không có nước mưa, người nọ dùng áo mưa chỉ để che mặt, nhìn không thấy tướng, cái áo mưa rộng thùng thình che lấy thân người, không nhìn ra được nam hay nữ, chỉ là, động tác bước đi của người nọ rất lãnh đạm.

Nhẹ nhàng đẩy cửa phòng bệnh của Sử Hạo, đi đến đầu giường, nhìn Sử Hạo ngủ say nhưng khuôn mặt vẫn rất thanh tú, lặng lẽ thở dài, người nọ móc ra trong người một cái ống đựng một chất lỏng màu đỏ, cùng một ống kim tiêm đặc biệt, động tác rất thông thả, chất lỏng dưới ánh đèn phát ra một màu đỏ quý dị, có vẻ rất giống chất S-P-1 hồi nhỏ được tiêm vào người của Sử Hạo, nhưng nhìn kỹ lại thì có chút khác biệt.

Người nọ dùng ống tiêm đưa chất lỏng màu đỏ vào trong cơ thể Sử Hạo, một chất lỏng đỏ tương như máu chảy vào trong cơ thể, trong nháy mắt liền tan ra từ bất mạch kỳ kinh đến toàn thân, cuối cùng hòa tan vào máu, kích thích năng lượng ẩn giấu trong cơ thể hắn.

Người nọ thấy đã thành công, ngón tay nhỏ dài vuốt ve khuôn mặt của Sử Hạo, khe thở dài một chút, ngủ đi con, có thể thành công hay không, phải xem tạo hóa của con thôi.

Lặng lẽ nhìn Sử Hạo, tựa hồ như muốn in sâu khuôn mạo của đứa trẻ đang ngủ say này vào trong trí nhớ, chợt xoay người, đi ra ngoài phòng, mà cửa phòng trong tích tắc đột nhiên xuất hiện vài người.

Vương Hoa vừa mới cơm nước xong, muốn quay về thăm Sử Hạo thế nào, mở cửa phòng ra, thấy xuất hiện một bóng người, đang mặc áo mưa, người nọ sượt qua, thân thể chỉ di động một chút, nhìn vô cùng tầm thường như lại rất huyền diệu, đánh một cái làm cho Vương Hoa mất đi trọng tâm.

Thân thủ của Vương Hoa cũng rất tốt, hơi kinh ngạc lui lại một chút, nhìn người mặc áo mưa che khuất khuôn mặt đó, hỏi : “ Mày là ai?”

“Mày đã làm gì Sử Hạo?” Tiền Nhâm Hào dùng hai tay chặn cửa lại, nhưng vừa nói xong lại cảm thấy hối hận, người này trong bệnh viện lại mặc áo mưa trùm kín mít, giống y chang một sát thủ trong phim? Chẳng lẽ Chung Long mời sát thủ đến giết Sử Hạo sao? Không biết cản đường hắn thì có bị hắn làm ột trận hay không? Phận tổ phù hộ, giúp cho con bình an qua kiếp nạn này, sau này con sẽ an chay niệm phật.

Người nọ nhìn mấy người trước mặt, trong mắt lộ ra vẻ thần nhiên cười, hai tay đánh ra, nhanh như gió, Tiền Nhâm Hào còn chưa kịp phản ứng, liền bị một chưởng bổ vào ót, “a” một cái rồi lăn đùng ra một đồng, ý nghĩ cuối cùng trước khi hắn hôn mê chính là : Xong hết rồi, đụng đến một sát thủ, Hạo ca, lão tử đi trước một bước, nếu có kiếp sau, chúng ta lại làm anh em!

Long Giang và Trương Thiên Cường đứng cạnh Tiền Nhâm Hào cũng không phản ứng kiện, cho đến khi Tiền Nhâm Hào ngã xuống đất, muốn tấn công, nhưng hai tay vừa đánh tới, thì liền cảm thấy ót đau đốn, chợt mất đi ý thức, trong lòng Vương Hoa kinh ngạc không nói nên lời, hơi hốt ra tay, những người này dù không học võ nhưng cũng có chút tay nghề, nhưng cũng không làm gì được đối phương, hơn nữa, đối phương chỉ di động vài bước, tốc độ ra tay cực nhanh, đạo lực được tính toán cực chuẩn, cũng không làm tổn thương đến đám người Tiền Nhâm Hào, chỉ làm bọn họ bất tỉnh thôi, loại lực khổng lồ này thật kinh người.

“Mày là... a...” Vương Hoa đại khái là đã xác định được người này không có ác ý, vừa mới chuẩn bị mở miệng tìm giao tình, thì cảm thấy thân ảnh trước mắt thoáng một cái, rồi cái ót chợt đau, cảnh tượng trước mặt chợt đen lại, rồi cuối cùng cũng ngã xuống bất tỉnh.

Yến Tĩnh, Trần Thi Lô, Nhiều Hải Yến thì há mồm nhìn người kia, trong mắt hiện rõ sự sợ hãi, nhưng không hét lên, không phải là không muốn la lên, mà vì trong nhất thời sợ hãi má mất đi giọng nói thôi.

Người nọ nhìn ba nàng một cái, rồi đưa tay mở cửa sổ cuối hành lang nhảy xuống, cái áo mưa rộng bị phát lên, giống như là Batman vung áo biến mất trong đêm vậy, trong mắt ba nàng hiện rõ sự khó hiểu, đây là

lầu ba đó, người nọ thật sự nhảy xuống sao?

Không quan tâm người kia nhảy xuống có té chết hay không, ba nàng vội vàng gọi bác sĩ, hiệu suất làm việc ở đây không hề thấp, một đoàn bác sĩ và y tá vội vàng mở đèn chạy đến, đỡ bốn người bị bất tỉnh vào phòng bệnh, hôn mê bình thường thì lát sau sẽ tỉnh lại, vậy mà đám bác sĩ về ra cả đồng chuyện, làm tốn thêm một đồng viện phí, bệnh viện quả nhiên là một nơi tàn nhẫn, mổ xẻ người bệnh không khác gì một đồ tể cả.

Hôn mê không bao lâu, mấy người kia lần lượt tỉnh lại, Vương Hoa tỉnh lại, thấy Trương Thiên Cường, Long Giang tràn đầy sợ hãi, còn Tiền Nhâm Hào thì may mắn hơn, vỗ người cười khúc khích không thôi, mọi người nghi hoặc nhìn nhau mà không hiểu gì hết.

Long Giang run rẩy đi đến giường của Sử Hạo, lấy tay dò xét cái lỗ mũi của hắn, lúc này mới vỗ ngực nói :
“ Cũng may còn thở”

Nghĩ đến người mang áo mưa kia, trong lòng mọi người vẫn sợ hãi, người đó là ai? Vào phòng bệnh của Sử Hạo để làm gì? Đã làm gì với Sử Hạo? Những nghi vấn này lẫn lộn trong đầu mọi người, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được đáp án.

Chờ bà nội đến đây, đám người Vương Hoa liền rời khỏi bệnh viện, mà không ai phát hiện ra, Sử Hạo bị bó bột như xác ướp đã bắt đầu phát sinh biến hóa.

59. Chương 59

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 59: Biến phát.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: Vip.vandan

Sử Hạo nằm trên giường bệnh, cả người tựa hồ như đang bị một cái vòng màu đỏ tươi như máu bao bọc lấy, từ góc chân lên đến đầu, với mắt thường có thể thấy được tốc độ di chuyển, lên đến ngực rồi lên đến mặt, thậm chí cả tóc cũng biến thành màu đỏ, cuối cùng, cả người cũng thành màu đỏ, qua miếng băng gạc, có thể thấy được da thịt của hắn đỏ như máu.

Sử Hạo ngủ mơ chỉ cảm thấy bản thân như đang lạc vào trong một dòng biển rộng lớn, giống như một con cá nhỏ vô tư bơi qua bơi lại, cả người thư thái nói không nên lời. Cái cảm giác thư thái này làm cho hắn càng muốn ngủ thêm, nhưng mà, lòng biển tưởng bình yên nhưng thật ra đang có bão này đang chờ chú cá nhỏ kia.

Người mang áo mưa thần bí kia đã tiêm vào thân thể của Sử Hạo chất S-P-1 đã được cải tạo có màu đỏ như máu, theo mạch máu mà di chuyển khắp toàn thân, không ngừng kích thích những S-P-1 ẩn núp trong cơ thể hắn, làm cho năng lượng trong tứ chi của hắn tựa hồ như bị hấp dẫn, bắt đầu ngo ngoe muốn động. Sử Hạo dù đã ngủ say cũng không khỏi cau mày, cơ mặt không ngừng co quắp, tựa hồ như rất đau đớn, bất quá chất lỏng màu đỏ không biết tên ấy tựa hồ không đủ để kích thích hết năng lượng S-P-1 trong cơ thể hắn, năng lượng S-P-1 chỉ vùng vẫy một chút rồi lại nằm yên xuống, mặc dù chưa kích thích hết, nhưng cũng đủ để chữa trị thương thế của Sử Hạo, dù rằng không trợ giúp quá lớn, nhưng ít ra cũng giúp hắn giảm bớt đau đớn.

“Aaaaa...”

Sáng ngày hôm sau, trong phòng bệnh đột nhiên truyền ra một tiếng hét chói tai, nếu là nửa đêm trăng lên cao, mức độ xi ben của tiếng hét này đủ hù chết phần lớn mọi người trong bệnh viện. Sử Hạo bị tiếng hét này làm cho bừng tỉnh, toàn thân đầy mồ hôi lạnh, vừa rồi hắn gặp ác mộng, mà “bối cảnh âm nhạc” kiểu này quả thật rất kinh khủng.

Khi mở mắt ra, đã thấy Yến Tĩnh đầu đội một cái nón tròn, thân mặc một cái áo hình cánh hoa rộng thùng thình, ở dưới là một cái quần jean bó sát, chân mang giày ống da àu cà phê, tay thì che miệng lại, ngạc nhiên đứng ở cửa, hai mắt Sử Hạo không khỏi sáng người, thanh xuân tịnh lệ, hương khí đằm đằm cũng không đủ để hình dung Yến Tĩnh bây giờ, quần áo ôm sát người làm lộ ra vóc người của nàng, diện nước đầy đủ, đôi giày da màu cà phê cùng với cái túi xách làm tôn lên vẻ đẹp thuần khiết tự nhiên của nàng, bây giờ đã đầy đủ như vậy, về sau không biết lớn lên sẽ thế nào, yêu cơ ơi yêu cơ....

Yến Tĩnh đưa tay chỉ về Sử Hạo, đôi mắt long lanh mở to ra y như mắt mèo vậy, tràn đầy vẻ kinh hãi.

Bà nội đang dựa đầu vào giường bệnh của Sử Hạo để ngủ, cũng bị tiếng hét chói tai này làm cho giật mình, ngẩng đầu chuẩn bị nhìn xem là ai, đột nhiên ánh mắt tập trung lên đầu Sử Hạo, trong mắt hiện ra vẻ kinh hãi cùng với ngạc nhiên không kém Yến Tĩnh.

Cảm giác đầu tiên khi Sử Hạo tỉnh lại là Yến Tĩnh hôm nay thật sự rất hấp dẫn, cảm giác thứ hai là cả người không còn đau nhức nữa. Mặc dù thân thể vừa động dậy là thấy đau, nhưng vẫn tốt hơn so với hôm qua rất nhiều. Điều này làm cho Sử Hạo không khỏi mừng rỡ, thân thể mình có năng lực tự hồi phục kinh người như vậy, nhất định có cơ hội khỏi hẳn, nhất định sẽ tốt lên. Hạo ca, đi mẹ mày phải có tự tin lên chứ! Nghĩ như vậy, lo lắng ngày hôm qua của Sử Hạo đã hoàn toàn bị quét sạch, nhìn thấy giống như bầu trời trong sáng sau cơn bão, tâm tình cũng trở nên rất tốt, ít nhất là không còn trầm lắng như ngày hôm qua, đạo lý thời tiết làm ảnh hưởng đến tâm lý con người cũng rất đúng.

Nhìn bà nội có chút tiêu tụy, Sử Hạo oán giận nhìn Yến Tĩnh một cái, nếu như bây giờ có thể đứng dậy, hẳn khẳng định sẽ oánh nàng một trận, sáng sớm đã chạy đến bệnh viện gào thét, hơn nữa còn lựa lúc mình và bà nội đang ngủ mà hét nữa chứ, không biết như vậy sẽ ảnh hưởng đến sự phát dục của trẻ vị thành niên sao? Mà đối với thân thể người già cũng không tốt. Cô nàng này rốt cục muốn làm gì, không thừa dịp lúc mình đang ngủ mà làm ra hành động phi pháp gì đó chứ? Vội vàng cảm thụ “tiểu Hạo Hạo” một chút... may quá, không bị cái gì hết.

Sử Hạo nghi hoặc nhìn Yến Tĩnh, lại nhìn bà nội, phát hiện ra hai người kinh ngạc nhìn chằm chằm vào cái đầu của mình, theo tiềm thức hướng mắt lên trên, vẻ mặt hai người này là sao, trên đầu mình nở hoa???

“Tiểu ... tiểu lưu manh... tóc... tóc anh...” Yến Tĩnh cảm thấy hô hấp của mình ngày càng khó khăn, tổ chức ngôn ngữ cũng hình như bị rối loạn, trong một đêm mà xảy ra biến hóa lớn như vậy, cũng quá là khó tin.

Mắt của Sử Hạo đảo liên tục, tựa hồ như muốn nhìn trên đầu mình rốt cục có cái gì, bất quá cái này coi như là hành động khá là ngu, nếu không dùng gương để soi thì cả đời không nhìn thấy được trên đầu có cái gì, trừ phi là hai mắt của mình nằm trên mặt người khác!

“Tóc? Ặc... sao vậy? Có rất nhiều gàu sao?” Sử Hạo kinh ngạc hỏi, nếu như chỉ có một mình nàng thì có lẽ là đang trêu chọc mình, nhưng bà nội cũng có vẻ mặt khó tin này, như vậy khẳng định là đã xảy ra chuyện.

Yến Tĩnh lấy từ trong túi xách ra một cái gương nhỏ, đi đến bên cạnh Sử Hạo, cầm cái gương mà tay vẫn không ngừng run nhẹ.

“A...” Trong bệnh viện lại truyền ra một tiếng hét y như quỷ khóc vậy, tiếng hét này còn thô lương hơn cả tiếng hét vừa rồi, càng chói tai hơn, mà âm lượng cũng lớn hơn, nhức óc hơn, và kéo dài hơn. Gần nửa phút đồng hồ, làm ọi người thẫn thán sợ hãi, cái phổi của thằng này lớn thật, không đi hát ô pê ra hơi phí.

Dù đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, Yến Tĩnh vẫn bị tiếng hét của Sử Hạo làm cho giật mình suýt rớt cái gương xuống luôn, không ngờ một giống đực lại có thể phát ra một tiếng hét chói tai kinh hồn như vậy, cái phổi này quả thật làm cho người ta đổ kị đây.

“Xảy ra chuyện gì vậy, mẹ kiếp, thằng nào nhuộm tóc giúp tôi, còn nhuộm màu đỏ nữa, nhìn giống như là cái đầu máu. Nhưng mà, khuôn mặt này, quả thật rất có mị lực” Sử Hạo nhìn gương ngẩn người, tướng mạo của mình trong gương không biến hóa quá lớn, nhưng khí chất chính thể lại hoàn toàn thay đổi, mái tóc đỏ như máu, mà màu đỏ này không được dùng để sản xuất thuốc nhuộm, mà cái màu đỏ quái dị này, giống với màu của máu độc nhất vô nhị vậy. Mái tóc màu đỏ, cùng với khuôn mặt thanh tú, cả người mơ hồ để lộ ra khí chất mà quý tộc trưởng thành mới có. Nhưng hẳn chợt cười khổ, biến hóa lớn như vậy thì có lợi ích gì.

Trong lòng Sử Hạo nghĩ mãi vẫn chưa hiểu, việc này quả thật rất quái dị, tựa hồ trên người mình luôn phát

sinh ra những chuyện vô cùng kinh hãi thế tục, năng lượng hồi phục thương thế nói ra cũng đủ làm cho người ta sợ chết khiếp, hơn nữa trong cơ thể còn bùng nổ một lực lượng mà không có bất cứ một giải thích hợp lý nào, hôm nay tóc của mình lại đột nhiên biến thành màu đỏ nữa. Việc lạ mỗi năm, năm nào cũng có, mà càng lúc càng đặc sắc hơn, và hơn hết là luôn xảy ra trên người mình.

Nghĩ mãi cũng không ra, Sử Hạo đành nhìn Yến Tĩnh, bất lực nói : “Đại tiểu thư, sáng sớm không đi học hả? Chạy đến đây làm gì?”

Yến Tĩnh cũng hồi phục tinh thần, quơ quơ cái túi ny long trong tay, mỉm cười ngọt ngào nói : “Tôi mua cho anh bữa sáng, bây giờ mới tám giờ, còn nửa tiếng nữa mới đi học!”

Sử Hạo ngẩn người, cảm thụ sự quan tâm chân thành đó, thần nhiên cười, quay đầu lại nhìn bà nội mái tóc đã bạc màu, vẻ mặt đầy mệt mỏi, đau lòng nói : “Bà nội, bà mệt lắm rồi, bà nhanh về nghỉ ngơi đi, nơi này có y tá, không có chuyện gì đâu”

Tình huống của Sử Hạo, bà nội cũng biết, khi nghe được tin Sử Hạo sẽ tàn phế cả đời, bà nội chấn động gục ngã, trong lòng đau khổ không nói nên lời, đứa nhỏ này từ nhỏ đã phải chịu khổ với mình, bây giờ mới mười mấy tuổi, mà đã bị thương thành như vậy, vẫn chưa có con cái gì. Bà đã xem Sử Hạo trở thành cháu ruột của mình rồi, sao mà không đau lòng được, bây giờ thậm chí lúc mình còn sống nên chăm sóc tốt cho nó : “Bà nội không sao, bà nội ở đây cùng Hạo Hạo”

“Bà nội, thật sự không có gì đâu, bà về nghỉ ngơi nhanh đi” Thái độ Sử Hạo rất kiên quyết, bà nội cuối cùng không lay chuyển được hẳn, đành phải cất bước ra về, nhưng trước khi ra khỏi cửa cứ dằn dò Sử Hạo là có việc thì nhất định phải gọi y tá.

Yến Tĩnh lại có thêm một hiểu biết mới về Sử Hạo, tiểu lưu manh này đối với bà nội thật là tốt, thì ra là một hiếu tử.

Móc trong túi ny long ra một hộp đậu, một chút mỹ vị, một ít bánh ngọt, vài miếng sushi cùng với nhiều thứ khác, Yến Tĩnh cười nói : “Nếu bà nội đã về, vậy thì để cho đại mỹ nữ hầu hạ anh, thật sự là tiện nghi cho anh”

“Đừng tưởng rằng tôi không thể động là cô muốn làm gì thì làm, tôi sẽ bảo vệ thân trong sạch nào!” Sử Hạo mở mồm ra cắn một miếng bánh, vừa nhai vừa nói : “Thật ra tôi cũng không khó hầu đâu... à, cái bánh này thật là ngon, ngày mai lại mua cho tôi nhé, nhớ mua cái loại nào có nhiều kem đấy” Hắn không chút khách khí, ngược lại còn ra yêu cầu không biết xấu hổ này.

“Té đi, sắc phôi, ngày mai tôi sẽ không lại thăm anh đâu, anh cho rằng người ta rất dễ dãi sao?” Yến Tĩnh bất mãn bĩu môi nói.

Nhiều Hải Yến trong tay cầm một phần ăn sáng, đứng lẳng lặng ngoài cửa phòng bệnh, xuyên qua khe cửa chưa đóng chặt này, có thể thấy rõ tình cảnh bên trong, tóc của hắn sao lại...?

Nhiều Hải Yến nhìn người nằm trên giường bệnh, là thiếu niên thanh mai trúc mã mười năm với mình, trên mặt tràn đầy nụ cười sáng lạn, đột nhiên khuôn mặt nàng hiện ra một sự u buồn không thể biến mất, người con gái bên cạnh hắn giống như một cô gái tuyệt đẹp bước ra từ trong tranh, vô luận là dáng người, tướng mạo, hay gia thế đều hơn mình một bậc, mà người ta lại giống như một cô vợ nhỏ vậy, không khí bên trong nhất định rất là ấm áp.

Nhiều Hải Yến đột nhiên cảm thấy có chút mất mát, nhẹ nhàng để bữa sáng xuống trước cửa, xoay người rời đi, tiểu Hạo, đáp ứng mình, mặc kệ thế nào, bạn nhất định phải kiên cường lên...

60. Chương 60

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 60: Bước tiến xa.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: Vip.vandan

“Đúng rồi, tiểu lưu manh, tôi cảm thấy biến đổi hôm nay của anh chắc chắn có liên hệ với người tối qua” Yến Tĩnh đột nhiên nói đến vấn đề tối qua khi đang dứt cái bánh ngọt vào miệng của Sử Hạo.

Sử Hạo há miệng chờ nãy giờ vẫn không cảm giác được gì, nghe Yến Tĩnh nói vậy, Sử Hạo bất chợt nhũn mày, hỏi : “Người tối qua là ai?” Tối qua bản thân ngủ rất thư thái, làm gì cảm thấy có người.

Yến Tĩnh đem chuyện tối qua nhìn thấy người mang áo mưa dễ dàng đánh ngất đám người Vương Hoa, rồi chợt nổi điên lên nhảy từ lầu ba xuống, rồi thêm chút mắm muối vào trong câu chuyện, nói là tướng Sử Hạo bị sát thủ ám sát gì gì đó, giống như trong phim vậy.

Sau khi nghe xong, Sử Hạo cũng im lặng, một người mang áo mưa trùm kín vào trong bệnh viện, khẳng định là không muốn để cho người ta nhìn thấy mặt, bước vào phòng mình mà không giết mình, gặp đám người Vương Hoa thì chỉ đánh ngất, cũng không gây tổn hại đến họ, chẳng lẽ là chú Phương đã trở về? Cũng chỉ có chú Phương mới có thể ra tay chuẩn xác như vậy, khoan! Chú Phương về thì tại sao không gọi mình dậy, hình như không phải chú Phương, vậy rốt cục là ai? Rốt cục đã làm gì mình? Nhuộm tóc của mình thành màu đỏ? Dùng thuốc nhuộm rẻ tiền ở ngoài đường thí nghiệm lên đầu của mình sao? Sợ rằng thử nghiệm ở ngoài sẽ gây ảnh hưởng xấu sao? Ừ, có thể là khả năng này, nhưng mà, không đúng! Nếu nhuộm tóc thì có thể tắm rửa là hết được, nhưng cái này không phải là nhuộm, mà là tự nhiên chuyển đổi, quái lạ!!!

Trừ chú Phương ra, mình tựa hồ đâu có quen biết cao thủ nào lợi hại đến mức vừa ra tay đã có thể đánh ngất bốn người, Chung Long mặc dù cũng có thể gọi là cao thủ, nhưng tuyệt đối không thể dễ dàng đánh ngất đám người Vương Hoa được. Suy nghĩ nhiều quá nên có chút nhức đầu, vì thế Sử Hạo liền vứt qua một bên, quản con mẹ nó là ai chi vậy, nếu có thể giúp cho vết thương của mình lành lại, vậy thì sẽ cảm tạ mười tám đời tổ tông nhà người ta.

Sau khi ăn một bữa sáng thịnh soạn nóng ấm, Yến Tĩnh liền đi đến trường, nhưng khi ra đến cửa thì lại thấy bữa sáng do Nhiều Hải Yến để lại trước cửa, Yến Tĩnh nghi hoặc nhìn thoáng qua, rồi cuối cùng cho rằng người ta để loạn bữa sáng ở đây, vì thế tiện tay ném vào thùng rác gần đó.

Trong phòng bệnh chỉ còn lại một mình Sử Hạo, nằm trên giường bệnh ngửa đầu nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, thấy ánh mắt trời âm áp, tựa như một cô gái thẹn thùng trốn sau đám mây, vừa ngáp ngừng vừa lộ nửa đầu ra.

Sử Hạo cười khổ, vừa rồi có Yến Tĩnh ở đây, nên hắn cố gắng làm cho bản thân vui vẻ lên, nhưng khi nàng đi rồi, thì hắn lại trở nên cô độc và phiền muộn, và còn có một tia sợ hãi không hiểu lúc nào cũng làm bạn với hắn, bản thân còn có thể đứng lên sao? Mười năm khổ luyện, chẳng lẽ chỉ vì một lần thất bại mà lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục sao?

Thời gian dần trôi qua, chớp mắt một cái đã hơn nửa tháng, và người mang áo mưa cũng không trở lại, Long Giang và Tiền Nhâm Hào lúc nào cũng cầm theo dao trấn thủ trong phòng bệnh của Sử Hạo, chờ đợi cái bóng người mang áo mưa kia trở lại, nhưng cuối cùng vẫn không thấy bóng dáng đâu, ngược lại, mắt của hai người trở thành mắt của gấu mèo rồi.

Mà hơn nửa tháng nay, Yến Tĩnh ngày nào cũng mua bữa sáng lại cho Sử Hạo, mỗi ngày người làm bạn bên cạnh hắn nhiều nhất trừ bà nội ra chính là nàng, mà cũng bởi vì có nàng, cho nên Sử Hạo mới cảm thấy cuộc sống không còn đần độn và vô vị, cô nàng này rất thông minh, hoạt bát, ngày nào cũng nghĩ ra biện pháp cùng Sử Hạo chơi đùa, thậm chí có đôi khi còn làm ra những động tác mập mờ, Sử Hạo cũng chỉ mỉm cười, có lẽ cô nàng này cảm thấy áy náy với mình nên mới làm vậy.

Đám người Vương Hoa, Long Giang cùng mấy cô nữ sinh Trần Thi Lô ngày nào cũng đến thăm, còn đám bạn học ban 7 thì không một ai đến, có lẽ vì không quen hay là vì nguyên nhân khác, nói tóm lại là không một ai đến.

Tâm tình Sử Hạo lúc đầu là hưng phấn và chờ mong, nhưng dần dần đã lọt vào trong vực sâu hắc ám, mặc dù cơn đau đã nhanh chóng biến mất, nhưng trừu tượng phải do bị thương quá nặng nên vẫn chưa hồi phục, chân trái và hai tay đã không còn cảm giác như trước. Cảm giác đau xót ban đầu đã rất nhanh biến mất,

Sử Hạo lại một lần nữa ôm hy vọng mãnh liệt, kỳ vọng bộ xương của mình nhanh chóng phục hồi, nhưng nửa tháng trôi qua, đau đớn không còn nhưng tri giác lại không có, chỉ còn lại một cái đùi phải thì mình có thể làm được gì? Bản thân thật sự đã tàn phế rồi, trở thành gánh nặng cho xã hội, Sử Hạo tâm như tro tàn đều đã từng muốn tự sát, bất quá hắn vẫn chưa hưởng được những điều tốt đẹp nhất trên thế gian này, con kiến còn muốn sống, huống chi là con người.

Cuối tháng mười một, bất thành linh một trận gió lạnh tràn vào Đông Sơn huyện, mọi người đều bắt đầu sửa nhà cửa lại, trên người cũng mặc thêm nhiều quần áo, và hôm nay, Sử Hạo quyết định ra ngoài, trên bầu trời lại có một trận mưa nhỏ, hắn đã không còn hy vọng vào bản thân mình, cho nên ở lại bệnh viện cũng chỉ là lãng phí tiền, chi bằng về nhà rồi bắt chước mấy ông già, sáng sáng rồi giường an vị trước cửa ngồi phơi nắng, ngồi xem thiên tượng, phân tích đại thể thiên hạ, hắn tựa hồ đã sa sút tinh thần đến cực độ, thành linh xảy ra đã kích làm cho tất cả hy vọng không phòng bị của hắn đều tan biến, làm cho hắn không còn dậy nổi hào khí cùng trời tranh mệnh như xưa nữa.

Hôm nay là cuối tuần, đám người Vương Hoa, Yến Tĩnh cùng tập trung đến bệnh viện, vì thủ tục xuất viện của Sử Hạo, tiền viện phí của Sử Hạo đều là do một mình Yến Tĩnh gánh chịu, rồi còn vì Sử Hạo mà mua một chiếc xe lăn tự động công nghệ cao, Sử Hạo mặc dù không nói, nhưng đều lảng lạng ghi lòng tạc dạ tất cả những chuyện nàng làm ỉn.

Sử Hạo đột nhiên nhớ trường học, mặc dù hắn biết bản thân vĩnh viễn không bao giờ được đến lớp, đám người Vương Hoa không nói gì, chỉ mặc áo mưa vào, im lặng đẩy Sử Hạo đến Nhị Trung.

Nhưng mà trên đường đi, tự nhiên lại đụng phải một đám người đáng ghét.

Hoàng Tiểu Suất đang ôm một cô nữ sinh miễn cưỡng có thể gọi là xinh đẹp, cùng với hai ba tên tiểu đệ làm binh sĩ, nhìn thấy Sử Hạo đang ngồi xe lăn, khỏe miệng hắn lộ ra một nụ cười đắc ý, móc ra một điều thuốc, đi đến bên cạnh Sử Hạo, nhổ một làn khói lên mặt Sử Hạo, rồi sờ sờ cái xe lăn, nhếch miệng cười nói : “Này, không phải đây là Hạo ca sao, nhuộm tóc nhìn giống một con khỉ ghê, sao lại ngồi xe lăn đến đây, đi đứng khó khăn hả? Chiếc xe này hơn mười vạn đồng à?”

“Hoàng Tiểu Suất, mày cút mẹ mày cho tao”Tiền Nhâm Hào nổi giận nói.

“Mày sửa con cặc gì đó, người lớn nói chuyện con nít không được xen vào, không chút quy tắc cũng không biết”Hoàng Tiểu Suất trừng mắt nhìn Tiền Nhâm Hào, biết được tin đám người Cửu Vương sẽ đối phó với Sử Hạo, hắn còn sợ đám người này sao, đừng tưởng rằng bắt chước xã hội đen tổ về nguy hiểm rồi tưởng mình rất ghê.

Lúc này, Sử Hạo ngồi trên xe lăn không hề nhìn mặt của Hoàng Tiểu Suất, Trương Thiên Cường phụ trách đẩy xe, đứng phía sau còn một đám nam sinh nữ sinh, thật là có phong phạm của một lão đại xã hội đen.

“Dis mẹ...”Tiền Nhâm Hào không nhịn được định giơ tay đánh vào mặt của Hoàng Tiểu Suất, lại bị Sử Hạo gọi lại : “Tiền tổng, đừng so đo với loại người như vậy, chúng ta là người có thân phận”

“Hắc hắc, người có thân phận?”Hoàng Tiểu Suất cười cười đưa tay nhéo đùi của Sử Hạo : “Bây giờ bị phế như vậy còn nói chuyện thân phận với tao hả, tao thấy mày chỉ là một phế nhân”

“Cút”Sử Hạo đột nhiên giơ đùi phải lên, cái phần chân bên này là phần duy nhất còn hoàn hảo, hết lần này đến lần khác lại bị thằng ngu này nhéo trúng, làm cho cái chân tự động co giật lên, một cước đạp vào bụng Hoàng Tiểu Suất, làm hắn bay đi mấy mét, Sử Hạo cười lạnh nói : “Cho dù là Hạo ca tàn phế, cũng không phải là nhân vật mà loại người như mày có thể đối phó, chạy về nhà bú ti mẹ mày đi!”

Hoàng Tiểu Suất đứng lên, còn muốn xông lại, Trương Thiên Cường, Long Giang, Vương Hoa, Tiền Nhâm Hào bốn người ném dù xuống, bước ra chắn trước người Sử Hạo, Vương Hoa lạnh lùng lên tiếng : “Đến đây, lão tử phế hết bọn mày”

Hoàng Tiểu Suất thấy bên mình chỉ có ba người, hơn nữa hai tên tiểu đệ không có bản lĩnh gì, thực lực còn kém xa, cho nên chỉ đành hậm hực bỏ đi, bất quá, hắn chỉ là kẻ giữ cửa cho Tây Môn Cửu Vương, hắn không hiểu được tại sao bốn người Vương Hoa lại đứng ra bảo vệ ột kẻ đã tàn phế như Sử Hạo? Có lẽ loại người như hắn cả đời vĩnh viễn không biết được cái gì là nghĩa khí và tình nghĩa.

61. Chương 61

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 61: Vương tử gặp nạn

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: Vip.vandan

Đông Sơn Nhị Trung thân là một trong ba trường học đứng đầu Đông Sơn Huyền, chất lượng giáo dục và thiết bị dạy học cũng có thể nói là có danh có tiếng, riêng chỉ có thành tích huyền đại tái (Thi đấu của huyện) là luôn luôn thấp hơn Đông Sơn Nhất Trung, nhiều năm qua bị Nhất Trung đè đầu đến nỗi không còn mặt mũi, làm cho đám học sinh Nhị Trung nhìn thấy đám Nhất Trung liền tự nhiên bị lùn đi một cái đầu.

Đám nhân viên cao cấp của Nhị Trung cũng khấn trương trong lòng, dù sao thì cái này cũng liên quan đến vinh nhục cùng danh dự của nhà trường, trường học từng một lần gia tăng đầu tư cùng kiến thiết lại phòng học, phòng thính nghiệm, phòng hội trường, nhưng trường học chú ý nhất chính là CLB võ thuật, đầu tư một lượng lớn chi phí xây dựng vào cùng với mời cao thủ về dạy võ, nhưng mấy năm liền cũng chỉ dành nhìn chức quán quân trong tay người khác, điều này làm cho đám người của Nhị Trung xúc động muốn điên, vì thế bỏ ra thêm một đồng tiền lớn mua dụng cụ luyện võ, rồi mời huấn luyện viên võ thuật giá cao về, rồi ưu đãi cho người của CLB võ thuật rất nhiều quyền lợi, bất quá đối mặt với cao thủ đệ nhất của Nhất Trung Chung Long, đám tuyển thủ của Nhị Trung cũng đành bó tay mà thôi.

Bầu trời bị mây mưa che kín không thấy rõ sắc trời, vẫn tiếp tục rỉ rả xuống đất, tạo thành dòng nước dưới đất, những dòng nước khác nhau cùng chảy trên những con đường khác nhau, nhưng cuối cùng cũng chảy về một hướng, vận mệnh của Sử Hạo cũng giống như những dòng nước đó, nhìn bình thần vô cùng, cũng chảy trên mặt đất, những rồi cũng ngấm vào mặt đất, làm cho kẻ khác không cách nào dự liệu.

Một đoàn người đi đến cánh cửa Nhị Trung, mặc dù là cuối tuần, nhưng có rất nhiều học sinh lui tới, chơi đùa vui vẻ, hoặc tình chàng ý thiếp này nọ... Sử Hạo ngồi trên xe lăn, một mái đầu màu đỏ rất là quý dị, vô tình phát ra khí chất thiếu gia quý tộc gặp rủi ro, khiến cho đám học sinh liên tiếp ghé mắt, nhẹ giọng nói nhỏ thì thầm bên tai nhau.

“A, người kia có phải là thiếu gia nhà giàu đến từ phố lớn gặp rủi ro hay không, chẳng lẽ vì lớn lên đẹp trai quá nên bị người ta đồ kỵ mà đánh cho tàn phế? Ấc, có lẽ bây giờ hắn nhất định rất nghèo túng, với dung mạo tuyệt sắc của chị thừa cơ này mà đến quyến rũ hắn, nhất định có thể dụ dỗ vào tay, hi hi” Một nữ sinh mặc váy chỉ cao hơn đầu gối một chút, nói với một cô nữ xinh có thể tính là xinh đẹp bên cạnh, vừa nói vừa chớp mắt nhìn Sử Hạo, cặp mắt nhì có thể dùng hai từ long lanh để hình dung.

Theo nghiên cứu lâu dài của đám lưu manh, hễ là nữ sinh xinh đẹp thì bên cạnh luôn có một hoặc một đám nữ sinh vây quanh, hoa hồng luôn cần có lá xanh để nổi bật, chính là đạo lý này.

“Chúng ta đừng nghĩ nhiều, em không thấy ba cô gái bên cạnh người ta sao, chúng ta đi đến so thì cũng chẳng khác nào kẻ ngốc”

“Nhưng cũng có không ít thiếu gia có tiền có thú vui đặc biệt mà”

Ngoài cổng trường càng lúc càng nhiều người, mà vẻ buồn bã trên mặt Sử Hạo càng lúc càng nhiều, Tiền Nhâm Hào thấy thế, buông cây dù xuống, đi đến cầm một cái thùng rác lên ném về chỗ nhiều người nhất, hù dọa ọi người một trận hết hồn, hết lớn : “Mẹ kiếp, chưa thấy qua đàn ông phải không, đi mẹ”

Nhìn Tiền Nhâm Hào như vậy, Sử Hạo cười lạnh nhạt : “Đẩy tao vào đi, đã lâu rồi không đến trường”Mấy người không nói gì, chỉ đẩy Sử Hạo đi dạo Nhị Trung một vòng, Nhị Trung có rất nhiều chỗ cho dù trước kia không có kỉ niệm vui, nhưng bây giờ đột nhiên lại trở nên tươi sáng lạ thường/

Những cái cười đùa, những sự tức giận, hay cái liếc mắt đưa tình với bạn gái, hoặc cùng với đám anh em đùa nghịch khắp nơi... những cái này, chưa bao giờ thuộc về hắn, càng làm cho Sử Hạo thêm đau đớn.

Phòng học, phòng ăn, thao trường, khu nghỉ ngơi của giáo viên, thậm chí còn có cả WC, cũng gây ấn tượng rất mạnh cho Sử Hạo, từ tiếng cười đùa, những lời mắng chửi, những hình ảnh đó càng ngày càng trở nên mơ hồ, từ từ tung bay về phía chân trời, cuối cùng biến mất không còn dấu vết, Sử Hạo ngẩng đầu lên nhìn phía chân trời, trên khuôn mặt thanh thú xuất hiện hai giọt nói...

Lúc đi ra cổng trường, cũng đã hơn một giờ chiều, đám người quyết định đi đến quán cơm đối diện trường học ăn, thấy Sử Hạo rầu rĩ không vui, Yến Tĩnh đi đến bên cạnh hắn, hai tay ôm chăm lấy bả vai của Sử Hạo, vỗ vỗ ngực hắn nói : “Tiểu lưu manh, đừng có nhụt chí như vậy, chắc chắn sẽ tốt thôi, cùng lấy thì chị sẽ nuôi em”

Nếu như những lời này từ miệng một cô gái khác, sợ rằng có ý châm chọc trong lời nói, nhưng Sử Hạo biết cô nàng này luôn luôn là nói năng như vậy, nghĩ gì nói đó, cũng cười cười nói : “Cái này chẳng phải để tôi ăn cơm thừa canh cặn sao, bất quá cũng tốt, cô là một phú bà, thuận tiện nuôi luôn bà nội và em gái của tôi” Sử Hạo chỉ nói giỡn một câu, nhưng ngờ cô nàng Yến Tĩnh này lại cho là thật, ngày hôm sau thật sự muốn đem ba người Sử Hạo đến nhà nàng ở, thiếu chút nữa làm cho Sử Hạo nghẹn chết, bất quá cái này để nói sau.

Sau khi thức ăn lên, bởi vì hai tay Sử Hạo không thể cử động, cho nên ăn cơm chỉ có thể dựa vào người khác, Yến Tĩnh và Trần Thi Lô đã tranh nhau đảm nhận nhiệm vụ này, bất quá Trần Thi Lô đơn thuần thẹn thùng làm sao có thể là đối thủ của nha đầu điên Yến Tĩnh, hai người lúc đầu đòi chơi đoán số, Yến Tĩnh thua hết ba ván, cuối cùng tung ra một đòn sát thủ, tuyên bố muốn so ngực ai to hơn.

Lời này làm cho Long Giang, Tiền Nhâm Hào xịt máu mũi và phun cơm ra ngay lập tức, nhiệt huyết dâng trào, sống chết đòi làm giáo khảo, kết quả là, Trần Thi Lô đành phải đỏ mặt giờ cờ đầu hàng, hậm hực ngồi xuống bên cạnh Nhiêu Hải Yến không lên tiếng này giờ, thấy cuộc đấu không thành, trong lòng Sử Hạo cũng thở dài một hơi, không ngờ đến lúc tàn phế lại được hưởng diễm phúc của người Tề như vậy, thật sự là châm chọc.

Sau khi toàn thắng, Yến Tĩnh đắc ý không thôi, vừa đút cơm vào miệng cho Sử Hạo, vừa nhìn chăm chăm vào mái tóc màu đỏ của hắn, bàn tay trắng nõn không nhịn được khẽ vuốt ve vài cái, vẻ mặt đầy kinh ngạc : “Tiểu lưu manh, tôi phát hiện ra tốt của anh thật tốt, ồ, cái màu này là màu đỏ tự nhiên của máu, không giống như cái màu thuốc nhuộm bình thường, nhìn có chút chói mắt”

“Tôi xin cô, dù đồ ăn rất ngon, như đừng có đút xuống vào trong mũi của tôi, ê ê, cô còn gấp món này nữa hả. ê đừng để tôi ăn cơm không chữ, gấp cái thịt kho tiêu cay cay cho tôi đi”

“Trời đất, bốn tiểu thư đút cơm cho ăn mà còn đòi hỏi này nọ nữa hả, nè, há miệng ra, ừ, ngoan”

Sử Hạo thật sự là bó tay với đại tiểu thư này rồi, tựa hồ như sợ thất ăn không nóng, nên cố ý bỏ vào trong miệng để thử, sao đó muốn ỉn ăn, nàng tưởng hắn là con nít ba tuổi hay sao vậy, trước mặt đám đồng môn làm ra loại chuyện không biết xấu hổ này.

Sau khi đã lấp đầy cái bao tử lép xẹp, mấy người liền có ý định đưa Sử Hạo trở về, vừa ra khỏi quán, không ngờ phiền phức lại đến.

Hoàng Tiểu Suất đang đứng trước cổng trường, đưa mắt nhìn đám người xuất hiện ở cửa quán, không biết nói với người bên cạnh cái gì gì đó, mà người kia vùng tay lên, mười mấy người khác đã bao vây lấy đám Sử Hạo.

Trong lòng Sử Hạo mát lạnh, ánh mắt không ngừng liếc nhìn về hướng người dẫn đầu, chính là A Hoàng đã từng bị mình đánh, tiểu tử này chính là tiểu đệ của Cửu Vương, bây giờ xuất hiện tại đây, thẳng ngu cũng có thể dùng cái đầu gối để nghĩ là chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, nếu như bây giờ mình vẫn còn giữ được thân thể như xưa, thì cũng không cần quá sợ bọn chúng, nhưng bây giờ chỉ còn một chân có thể cử động, bây giờ đi lại cũng khó khăn chứ đừng nói là đánh nhau.

62. Chương 62

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 62 : Chặt một cánh tay.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: Vip.vandan

Bầu trời vẫn còn mưa nhỏ, làm giảm nhiệt độ của Đông Sơn Huyền xuống, mọi người đều mang thêm một lớp áo khoác hoặc áo lạnh, nhưng không khí ở cổng trường lại nóng lên, và làm cho người ta cảm thấy rất áp lực.

Đám người Sử Hạo đan bị đám tiểu đệ của Cửu Vương vây lấy, cầm đầu chính là A Hoàng, Hoàng Tiểu Suất họ Hoàng, thằng này được người ta gọi là A Hoàng, và được Hoàng Tiểu Suất gọi tới, Sử Hạo mơ hồ đoán được quan hệ giữa chúng rồi, bất quá cái này không quan trọng, quan trọng là hôm nay thoát thân thế nào. Nếu như bình thường bị đám này đánh thì không sao, nhưng hôm nay còn có mấy cô gái xinh đẹp sau lưng nữa, không chừng đám cầm thú này sẽ làm ra chuyện trời thần phẫn nộ thì sao.

Đám người Vương Hoa, Tiền Nhâm Hào đều đã đánh qua với đám này, đây là cái lũ ngày đó tại Tây Môn đuổi theo, bây giờ thấy bọn chúng đột nhiên xuất hiện, cũng biết là không ổn, trong trường học mặc dù cũng có vài anh em, nhưng tình huống bây giờ không có cơ hội đi gọi người.

A Hoàng thấy bộ dáng của Sử Hạo bây giờ, đầu tiên là ngăn người, chợt cười nói : “Mới lần lộn trong trường hai ngày mà đã học nhuộm tóc giống người khác, rất sành điệu đấy!”

Thần sắc Vương Hoa rất thản nhiên, nghiêm nghị mà bình thản, đôi mắt không giận mà uy áp nhìn chăm chăm vào A Hoàng, nói : “Muốn cái gì cứ trực tiếp ra tay”

“Muốn cái gì? Haha, được rồi, tất cả quỳ xuống hô lớn ba tiếng Hoàng gia gia, hôm nay tao có thể coi như không thấy bọn mày” A Hoàng đưa tay vuốt mũi, bộ dáng vô cùng kiêu ngạo, nói.

Một đám côn đồ bu quanh lại đây, làm cho người xung quanh thấy tò mò, nhưng không ai dám đến gần, mà ông chủ quán ăn cũng đi đốt nhang cúng thần tài thổ địa này nọ, cầu khẩn cho bọn họ đừng đánh nhau ở chỗ này, làm ảnh hưởng đến việc làm ăn của mình không nói, còn đập phá bàn ghế này nọ nữa...

“Té con mẹ mày đi chỗ khác đi, quỳ xuống hả, phi, mày có chết cũng đừng có mơ” Tiền Nhâm Hào phẫn nộ, trả lời một cách rất mỉa mai.

“Không quỳ cũng được, vậy bọn mày vào bệnh viện nghỉ ngơi vài ngày đi” A Hoàng lạnh mặt, đấm một cái vào mặt của Tiền Nhâm Hào, “bốp” một cái, Tiền Nhâm Hào lão đảo lui về sau vài bước, phun ra một ngụm nước miếng và máu, trong trường tung hoành thiên hạ không sợ một ai, bị một đám này làm cho hấn nổi giận lên, điên cuồng lao lại : “Đis con mẹ...” Chữ mẹ còn chưa ra khỏi miệng, thì nắm đấm đã đến trên mặt A Hoàng, đã có luyện qua vài chiêu trong CLB võ thuật, cộng với thân thể cao lớn nên Tiền Nhâm Hào cũng không dễ đối phó, sức mạnh của cú đấm này đương nhiên không phải chuyện đùa, A Hoàng bị một đấm này suýt té ngã trên mặt đất.

Mất thấy đã khai chiến, Trương Thiên Cường, Long Giang, Vương Hoa lần lượt xông lên, tham chiến với mười mấy thằng côn đồ, liều mạng đấm vào mặt của đối phương. Dù cũng có kẻ đã ngã xuống đất, nhưng số lượng và thực lực kém quá xa, dù bọn họ có luyện tập ở CLB võ thuật thì cũng không bằng đám côn đồ trong xã hội, xài đao thật súng thật vô số lần, chỉ một lát sau, bốn người Vương Hoa đều bị đánh ngã xuống đất, Long Giang và Trương Thiên Cường là kiên trì lâu nhất, đánh ngã ba bốn thằng rồi mới bị đập ngã xuống, bốn người mặt mũi bầm dập nằm một đồng dưới đất, nước mưa và bùn đất làm cho bọn họ đau đớn trong lòng, trước cửa trường học mà phải chịu nhục thế nào, về sau biết ra đường thế nào?

Hoàng Tiểu Suất trong lòng vui vẻ không thôi, lần này có thể làm cho bốn tên này nằm một đồng dưới chân mình, khuôn mặt đắc ý của hắn tuyệt đối làm cho người ta không nhịn được muốn đập thẳng vào mặt, sau đó phun một hộc nước miếng lên mặt hắn.

Ba cô nàng bị dọa đến run cả người lên, nhưng thật ra trong đó Yến Tĩnh là người có gan lớn nhất, không đến nỗi kinh hoàng thất thốn, tâm hồn thiếu nữ của nàng đang rất rối rắm a, vì buổi sáng khi đến đây, đã nói với chú Trần rằng đến bệnh viện thăm bạn, nên không cần bảo vệ, bây giờ thì tốt rồi, cần bảo vệ thì chẳng bao giờ mang theo cả.

A Hoàng dùng đầu gối liếm một bên khoe miệng bị thương, đi đến bên cạnh Sử Hạo, hai tay chống lên tay vịn xe lăn, cúi đầu xuống lạnh lùng nói : “Sao không đứng dậy, anh em của mày đang nằm một đống dưới đất kì, đánh tao đi, có khí phách thì mày đánh tao đi.

Sử Hạo gơ chân phải lên, đá một cước vào bụng hắn, làm cho hắn văng ra ngoài, cười khẩy nói : “Lão tử cho đến giờ vẫn chưa từng nghe qua yêu cầu nào kỳ quái như vậy”

Mọi người không khỏi ngạc nhiên, không thể tin được, một tên tàn phế đang ngồi xe lăn, lại có thể đá bay một người gần 100kg, đóng phim hả?

Yến Tĩnh, Trần Thi Lôi, Nhiêu Hải Yến ba nàng càng kinh ngạc hơn, trên mặt tràn đầy vẻ không thể tin.

“Dis con mẹ mày!” A Hoàng bò dậy từ mặt đất, bộ đồ vừa mới mặc để chuẩn bị đi kua gái đã đầy bùn đất, điều này làm cho hắn sao không thể giận được, đứng lên vọt tới, hai tay nắm lên một bên xe lăn, ý muốn lật Sử Hạo xuống, đám học sinh chung quanh nhìn thấy đều nhủ mày, như vậy đối với một người tàn tật, thật sự rất là không phải, bất quá cũng chỉ im lặng cầu khẩn cho người tóc đỏ kia, trái tim đồng tình không thể so với sự an toàn của tính mạng được.

Sức của A Hoàng cũng rất lớn, chiếc xe lăn bị lật tung lên không, và phải nói là Sử Hạo phản ứng rất thần tốc, chân phải đạp mạnh một cái, có thể trực tiếp xoay 360 độ trên không trung, rồi nghiêng người đáp một chân xuống đất, dù có phải lui mấy bước, nhưng cũng không ngã, điều này làm cho người chung quanh xém rớt cằm xuống đất, hai mắt thì muốn lọt ra ngoài, trên mặt chỉ hai chữ “Siêu Nhân”, hoặc là nghĩ rằng người này đang giả bộ, Yến Tĩnh cũng không tự chủ bước lại hai bước, thầm nghĩ : Chẳng lẽ tiểu lưu manh đã khỏe rồi?

Thần sắc Sử Hạo lạnh lùng đánh giá A Hoàng cùng đám côn đồ kia, đám anh em cũng bị bị đồng này đánh gục xuống đất, sự phẫn nộ này không ai có thể hiểu thấu được, mái tóc đỏ như máu, và ánh mắt tức giận cũng đỏ như màu của máu, điều này làm cho đám người A Hoàng không khỏi lui lại theo tiềm thức, đây tuyệt đối là ánh mắt của một dã thú đáng sợ.

Thấy mọi người có vẻ khiếp sợ, A Hoàng lấy can đảm hét lớn : “Mẹ kiếp, chỉ là một thằng phế vật, sợ cái chó gì, chặt tay nó cho tao, Cậu ca nói, ai chặt được tay hắn, chẳng những có tiền thưởng, mà còn có thể thăng chức sớm”

A Hoàng thân là trợ thủ đắc lực bên cạnh Cửu Vương, cũng có chút đầu óc, nên cũng hiểu được tâm lý mọi người, tiền bạc đã không còn quan trọng, máu chốt là lên chức, đi ra đường, người nào mà không muốn có một ngày ngồi lên đầu người khác, thống lĩnh tiểu đệ đi đánh chém khắp nơi, chiếm lấy một mảnh giang sơn ỉnh, đây chính là ước muốn của một tên côn đồ. Cho nên A Hoàng nói vậy, đối với chúng, không thể nghi ngờ rằng, giống như một đám người trên núi mấy chục năm, bây giờ nhìn thấy một cô nàng vô cùng xinh đẹp, loại hưng phấn này không cần nói cũng hiểu được, tất cả đều hét ầm lên lấy can đảm mà xông lên, dao trong tay đã đâm tới hướng của Sử Hạo.

Sử Hạo bây giờ chỉ có thể cử động một chân mà thôi, đối mặt với mấy cây dao đang đâm tới, hắn có thể hiểu rõ tâm tình của đám côn đồ này, quả thật giống như một đám trốn viện tâm thần vậy, đừng nói là chặt một tay của mình, ngay cả mạng của mình bọn chúng cũng lấy được, Sử Hạo cũng không ngu ngốc mà ngồi trông chờ bọn họ sẽ mềm lòng, chỉ có kẻ yếu mới ôm tâm lý may mắn, mặc dù đứng bằng chân phải hơi chật vật một chút, nhưng hắn vẫn dùng toàn lực tránh né, vì chỉ có một chân nên động tác chậm rất nhiều, dao xẹt qua tay hắn, bắn ra một đường máu thật dài, trong nháy mắt bị nước mưa hòa tan.

Đám Vương Hoa bị đè chặt trên mặt đất, không thể làm gì được, điên cuồng giãy dụa, giận dữ hét : “Thằng con chó, có khí phách thì đối phó bọn tao này, đối phó với một người không thể cử động được thì tính cái chó gì”

A Hoàng chậm chạp : “Đối phó với bọn mày không cần yêu cầu cao”

Sử Hạo tránh thoát một dao, nhưng lại suýt té ngã, khi hắn chưa kịp ổn định thân hình thì dao thứ hai đã tới, đâm mẹ, đám này điên rồi, muốn lấy mạng mình mà, mẹ kiếp.

Đối mặt với một dao sắp đâm vào vai mình, Sử Hạo cũng không thể tránh né, bằng vào một chân, điều có thể làm quả thật rất có hạn.

63. Chương 63

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 63 : Xuyên qua thời đại vũ khí lạnh.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: Vip.vandan

Sử Hạo bây giờ cảm thấy ông trời bất công lắm, thấy rằng sao mình xui xẻo thế này, hắn tự hỏi trong tim rằng, trừ lúc bé trộm áo mưa thổi bong bóng và tạt nước ra, rồi giữa đường lừa lấy nụ hôn đầu tiên của một nữ sinh, rồi trong hồ bơi xem trộm mấy em xinh tươi tắm rửa ra, thì trừ mấy cái đó ra, cũng không có làm chuyện gì thương thiên hại lý cả, tại sao cái số của mình như số con rệp vậy, đầu thánh đến giờ xui không thể tả, thất tình nè, bị đánh nè, rồi đến tiền viện nè, bị tàn phế này, bây giờ còn bị chặt tay nữa nè, mình không cần thận đắc tội đến vị thần tiên nào thế trời???

Ba người, ba con dao, từ ba hướng đâm tới người Sử Hạo, đối mặt với đám người điên này, Sử Hạo tay không thể cử động thật giống như một con gà chết, à không, giống như một cô gái nằm yên chờ bị hãm hiếp vậy, không có bất kỳ lực phản kháng nào, đối mặt với một người bình thường Sử Hạo đã không có đủ tự tin rồi, càng huống chi là ba tên côn đồ đã lâm vào trạng thái điên cuồng này, ngay cả phản ứng thần kinh cùng với ý thức chiến đấu đã đạt đến mức kinh người của Sử Hạo, cũng không thể phối hợp để tấn công, phản ứng cũng không làm được chuyện gì, giống như một chiếc xe vậy, không có mô tơ, không có bánh xe cùng với các phụ kiện phối hợp, tất cả giống như một đồng phế thải vậy, cái gì giống như nói về một người phụ nữ có cặp ngực và cặp mông phải nói là khổng lồ vậy, nhưng vòng hai thì như cái thùng phi vậy, thì bộ ngực và cặp mông kia cũng chẳng còn giá trị gì ngoài một đồng thối béo cả.

Sử Hạo là như thế đó, không có phản ứng thần kinh cùng với ý thức chiến đấu kinh khủng, cũng không thể làm ra những động tác gì, mắt thấy ba cây dao đã đến trước người mình, chỉ cần một cái chớp mắt, bản thân sẽ giống như một con gà chuẩn bị chờ người ta cắt cổ vậy, cảm giác giống như đang ở giữa mùa đông, được người ta đặt vào trong tủ lạnh hoặc là trong hồ nước lạnh vậy, cảm giác là không còn lo lắng nhiều. Trái tim của Sử Hạo ngày càng trầm, từ từ rơi xuống vực sâu đen tối... cả đời này coi như xong rồi, con mẹ nó.

Nhưng mà, đúng lúc này...

Bên cạnh Sử Hạo đột nhiên xuất hiện một người mặc áo mưa, vừa rồi trong mắt mọi người chỉ có hình ảnh Sử Hạo cùng với ba tên côn đồ thôi, tập trung chú ý, nên không ai phát hiện ra người mặc áo mưa xuất hiện thế nào cả.

Chỉ thấy áo mưa của người này phủ lên, tay phải đánh mạnh ra, đúng là đi sau mà lại tới trước, đánh vào ngực một tên côn đồ khi dao trong tay hắn chuẩn bị đâm vào thịt của Sử Hạo, rồi chọt nghiêng người, tay trái lại đánh vào tay của một tên côn đồ khác, dao trong tay hắn vừa rớt xuống, thì ngực đã ăn thêm một đâm, người mặc áo mưa đắc thủ, cũng không dừng lại, thuận thế đột nhiên xoay người, một chuồng chụp vào tên côn đồ phía sau Sử Hạo. Nói thì có vẻ khá là lâu, nhưng thực tế thì thời gian rất ngắn, tốc độ của người này rất nhanh, mọi người chỉ nghe ba tiếng “Bốp, bốp, bốp...” rồi ba tên côn đồ đang lao về hướng Sử Hạo đột nhiên văng ngược ra ngoài, từ xa nhìn lại, chọt phăng phất như một đóa hoa nở rộ với Sử Hạo là trung tâm.

Trong lòng Sử Hạo kinh hãi không nói nên lời, vừa rồi chuẩn bị nhắm mắt để chịu chết, thì khé mắt đột nhiên cảm thấy một bóng người với tốc độ cực nhanh phóng lại, bằng vào nhãn lực của hắn cũng chỉ có thể thấy là bóng người thôi, rồi chợt nghe ba tiếng bốp, Sử Hạo nghe thấy tiếng vang mà giống như là gió lạnh mùa đông thổi vào mặt vậy, phảng phất như trong đêm tối tìm được một tia sáng, Sử Hạo đánh nhau vô số lần đương nhiên rất quen thuộc với âm thanh này, vừa nghe là đã biết đánh trúng rồi, hơn nữa còn là ba cú vô cùng mạnh mẽ, khi hắn phục hồi tinh thần lại, thì đã thấy ba tên côn đồ nằm ôm ngực rên rĩ trên mặt đất, bên cạnh chính là người mà đám Yến Tĩnh Vương Hoa đã kể lại với mình, là người mang áo mưa đã xông vào phòng bệnh của mình đêm mưa, và kiểu tóc của mình có thể là do người này làm ra.

Bất quá người này đột nhiên xuất hiện ngay lúc này, xem ra người này vẫn đi theo mình, nhưng mà người này là ai, là chú Phương sao, hoặc là những người khác được phái đến bảo vệ mình theo lời của chú à? Sử Hạo đối với thân thể của mình vẫn còn rất là mơ hồ, căn bản là không nghĩ ra được nguyên nhân, đành phải bình tĩnh lại, cẩn thận quan sát người mặc áo mưa này, chỉ là người này mặc áo mưa đã che hết khuôn mặt, căn bản là không thể nhìn rõ tướng mạo, thậm chí ngay cả giới tính cũng không phân biệt được, chỉ có thể mơ hồ cảm nhận được đôi mắt của người đó, rất lạnh nhạt, hoặc cũng rất sáng ngời, giống như là hai ngôi sao sáng trên bầu trời đêm vậy, rất có mị lực, bất quá vô công của người này rất lợi hại, mà trong ấn tượng của Sử Hạo, thì chỉ có Phương Thiên Nghị mới có được thân thủ như thế này.

Những người xung quanh đứng xem thì tim như ngừng đập, mắt miệng thì mở hết cỡ, nhìn Sử Hạo cùng với người mang áo mưa, mọi người đều có cảm giác là thời gian đã thay đổi, nếu không phải đang đứng giữa những tòa nhà cao tầng cùng với những chiếc xe hơi không ngừng chạy qua chạy lại, thì còn tưởng rằng bản thân đã xuyên qua thời gian trở về cái thời đao kiếm khi xưa, thật sự rất tò mò, người đó là ai mà có thể có tốc độ như vậy, gọi là khinh công giống giang hồ cổ đại cũng không quá đáng.

Đám người A Hoàng cũng tràn đầy kinh hãi, thằng kia vốn có thể đánh rồi, mà bây giờ lại xuất hiện một người này càng có thể đánh ghê hơn, A Hoàng vừa đoạt lấy một cây dao trong tay một tên đàn em, thì hai tay đột nhiên run lên, hét lên : “Mày... mày là ai, biết Cửu Vương của Tây Môn không, bọn tao là người của Cửu Vương, mày dám đụng đến bọn tao, tao sẽ khiến mày không thể ở tại Đông Sơn Huyền, đừng tưởng rằng mang áo mưa thì tao không nhận ra mày... mày... đừng đến đây... tao là Đao Thần A Hoàng.... đao này không có mất... đừng đến đây... nếu mày lại đây... tao... tao sẽ kêu cảnh sát...” Nhìn thấy người áo mưa bước đến gần, sắc mặt A Hoàng tái nhợt đến xanh lè, nói chuyện lộn xộn luôn.

Đôi mắt của người mang áo mưa vẫn không dao động, chợt nghiêng người, thân thể trong nháy mắt tăng tốc, bay lên đập một cước trúng cằm A Hoàng, chỉ nghe một tiếng “Bốp” kinh tâm, cả người A Hoàng bay lên không trung theo hình vòng cung rất là đẹp. Còn đám côn đồ đang đề chặt đám Vương Hoa thì bị hù dọa làm xém đá trong quần, vội vàng buôn đám người Vương Hoa, Long Giang ra, chạy đến bên đường, đỡ A Hoàng dậy, vội bỏ chạy, lúc đi còn không quên bỏ lại một câu : “Chờ đó đi, Cửu Vương sẽ không bỏ qua cho bọn mày”

Vương Hoa vuốt vuốt cánh tay bị thương, rồi cùng Long Giang đỡ Sử Hạo lên xe lăn, người mặc áo mưa đứng trong mưa lẳng lặng nhìn bọn họ, khé mắt nheo lại, hình như là đang cười, rồi không một tiếng động xoay người vào một hẻm nhỏ.

Sử Hạo thấy thế, dưới tình huống cấp bách, lớn tiếng kêu lên : “Chú Phương...”

Người mặc áo mưa vừa tiến vào trong con hẻm, nghe Sử Hạo kêu như thế, chợt dừng lại, xoay người nhìn thấy Sử Hạo đã rơi nước mắt đầy mặt. Người khác có lẽ không thấy, nhưng Sử Hạo lại thấy rất rõ ràng, lúc hắn kêu lên hai tiếng kia, thì thân thể của người mang áo mưa khẽ run lên, kích động và vui sướng giống như gặp lại người thân, làm cho Sử Hạo nhất thời không nhận được khó lên, hắn cảm thấy đó chính là chú Phương, nhưng hắn không hiểu là tại sao chú không nhận mình.

Nhìn chăm chú Sử Hạo một hồi lâu, người nọ xoay người vào hẻm, không quay đầu lại.

Sử Hạo kinh ngạc nhìn chăm chăm vào con hẻm đó, trong lòng có chút mâu thuẫn, nhưng

nghĩ mãi vẫn không ra, cũng không có tâm tình ngắm mưa nữa, thấy đám Yến Tĩnh, Trần Thi Lôi cùng với Nhiều Hải Yến đi lại gần, vì thế kêu bọn họ đẩy về nhà.

Tuy nhiên, khi đám người Sử Hạo vừa mới đi khỏi, thì trên mái nhà của một tòa nhà đối diện, đột nhiên

xuất hiện một bóng người, đứng lặng từ trên cao nhìn xuống.

64. Chương 64

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 64 : Đôi vớ đen.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: Vip.vandan

Mưa dần tạnh, đêm tối tịch liêu như cái chết bao phủ lên cả Đông Sơn Huyền nhỏ bé này, nó thổi qua tóc của mọi người, làm lạnh thân thể người đi đường, thổi vào trong trái tim đã chết của vài người, trong một đêm khuya yên tĩnh thế này, thế mà lại có người không thể nào bình tĩnh được.

Sử Hạo nằm trên giường, một cái chăn mềm cũ nát đắp lên người, trong phòng cũng không bật đèn, bóng tối bao trùm khắp nơi, giờ tay cũng không thấy được năm ngón tay, hắn mở lớn mắt ra, nhìn lên trần nhà tối thui, một mình chịu đựng tất cả phiền muộn và cô độc.

Hắn đã hơn một lần muốn trốn tránh sự thật, nhưng rồi lại không thể không đối mặt với những đả kích trầm trọng, trong đêm khuya yên tĩnh, luôn có một cảm giác sợ hãi không hiểu được. Sợ tương lai, sợ cuộc sống, mà những cái này vốn không nên có trong suy nghĩ của một đứa học sinh mười sáu tuổi, nhưng hết lần này đến lần khác, mỗi khi ở một nơi không tiếng động, trong một căn phòng không có ánh sáng, thì trong đầu hắn luôn quanh quẩn rất nhiều chuyện tự hỏi...

Có lẽ, bản thân đã quá xúc động rồi, hoặc có thể nói là tuổi trẻ cuồng vọng, kiêu ngạo ngang ngược. Có đôi khi lùi một bước trời cao biển rộng, lui một bước cũng không tính là thua, thậm chí có thể trưởng thành hơn từ cái lui đó. Chỉ là, đạo lý này mình đã phát hiện ra quá chậm, ngã một lần, khôn hơn một chút, mình đã hiểu, thật sự đã hiểu, nhưng, còn cơ hội sửa đổi không? Một lần ma luyện, khiến ình lậm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục.

Sử Hạo rất sợ hãi, tưởng tượng ra bộ dáng lúc này của mình, nhất định sẽ rất tàn tạ do nội tâm phát ra sợ hãi, hắn tựa đầu vào gối, thân thể không nhịn được run lên, một mình đối mặt với sự cô độc hư không, nhưng vậy thì sao có thể một mình mà đối mặt với xã hội tàn khốc này. Sự mờ mịt này làm cho người ta khủng hoảng, hắn ép buộc bản thân không nghĩ nữa, có lẽ do quá mệt mỏi, nên dần dần, mi mắt đã nặng xuống, đối với hắn, ngủ thiếp đi cũng là một hạnh phúc.

Trong lúc đang nửa tỉnh nửa mê, Sử Hạo đột nhiên cảm thấy có người đi vào phòng mình, giống như một hồn ma bay đến bên giường mình, hắn có thể cảm thấy có một người đang đứng cạnh giường nhìn chằm chằm mình, nhưng dù là cố gắng thế nào, hắn vẫn không thể mở mắt ra nhìn rõ tướng mạo của người đó, trong lúc mơ màng hắn cho rằng đây là ảo giác, nhưng cảm giác lại rất thật.

Sử Hạo cảm thấy mi mắt càng nặng, chỉ có thể mơ hồ chứng kiến thấy người đó tiêm vào cơ thể của mình một cái gì đó, chợt cảm thấy trong người khô nóng khó chịu, giống như đang ở trong một lò hỏa vậy, nhưng không cách nào tỉnh lại, chợt, hắn khép hắt hai tròng mắt lại, rồi cuối cùng ngất đi.

Sau khi ngủ đến mức mặt trời đã lên cao rồi, hôm nay khí trời rất tốt, sau cơn mưa bão xuất hiện mặt trời luôn làm cho người ta có cảm giác ấm áp, tia nắng rực rỡ chiếu qua cửa sổ vào trong phòng, phơi nắng cả người Sử Hạo đang ngồi trên xe lăn, hắn an tĩnh ngồi nhìn mặt trời chói mắt ngoài cửa sổ, hắn đột nhiên tự cười giễu, vốn sáu mươi tuổi mới làm cái việc này, nhưng không ngờ mình lại làm nó ở tuổi mười sáu.

Đứng thấy ngoài mặt hắn bình tĩnh vô cùng, thật ra trong lòng hắn đã kích động đến trình độ điên cuồng, vì sáng nay, hắn cơ hồ cảm thấy hai tay và chân trái vốn đã không còn tri giác đột nhiên lại có phản ứng, mặc dù chỉ là cảm giác rất yếu ớt, chỉ có thể di động rất nhỏ, nhưng cũng đủ làm cho hắn có hy vọng được phục hồi như cũ.

Ngồi chờ trong phòng đến trưa, bà nội mới đẩy hấn đi ăn cơm, vừa mới ăn cơm xong, tâm tình của hấn đang cực tốt, chuẩn bị ngồi ngắm mặt trời tiếp, thì Yến Tĩnh đột nhiên chạy ù vào, vừa chạy vừa gọi : “Nhanh, nhanh thu dọn đồ đi, mang bà nội theo em luôn” Không đợi Sử Hạo trả lời mà đã đẩy ra khỏi cửa.

Trong lòng Sử Hạo chấn động, chẳng lẽ đám người của Cửu Vương đã tới? Vì thế hấn vội la lên : “Xảy ra chuyện gì?”

“Dọn đồ theo emi, ngày hôm qua không phải anh nói muốn đến nhà em ở sao, mang bà nội cùng đi luôn” Yến Tĩnh nói tỉnh bơ.

Sử Hạo thở phào một hơi, thì ra là lo ảo, hấn không khỏi dở khóc dở cười, ngày hôm qua chỉ nói đùa một câu mà cô nàng này lại cho là thật, tâm địa thật là tốt mà, cứ như vậy mà đến nhà nàng, không bị ông già của nàng đóng cửa thả chó ra đuổi mới là lạ.

Sử Hạo cẩn thận đánh giá nàng, hôm nay vì trời ẩm áp, trang phục của nàng đúng như tâm hồn, phía trên mặc một cái áo khoát trắng, cùng với một cái áo thun lót bên trong màu đen, bộ ngực cao vút hoàn mỹ không tỳ vết. Bên dưới mặc một cái váy ngắn màu đen, bắp đùi trắng nõn được một đôi vớ chân màu đen bao lấy, đôi vớ cao đến tận đùi, phối hợp với dung nhan thuần mỹ của nàng, quả thật rất gợi cảm quyến rũ, kiều diễm mê người, mị cốt trời sinh. Vì mãi nhìn Yến Tĩnh, nên trong đầu Sử Hạo không nhin được nghĩ bậy, hình như năm nay vớ chân màu đen rất được chuộng thì phải.

Hấn cười khặc khặc, nói : “Hôm qua chỉ nói giỡn với em thôi, nha đầu này không có đầu óc thật, không biết phân biệt đâu là nói thiệt đâu là nói giỡn, a, hôm nay là thứ hai đó, không đi học hả? Còn nữa, ăn mặc đẹp như vậy, có phải là muốn dụ dỗ anh không? Trời đất, hôm nay anh chịu khổ một lần, đến đây đi, tuyệt đối không phản kháng đâu, cùng lắm là nửa trong nửa ngoài thôi”

“Đi chết đi!” Yến Tĩnh cười hi hi nói : “Em nói với chủ nhiệm là người bạn thân đến, mà chủ nhiệm lại là nữ, nàng ta biết cái đó rất là phiền toái, cho nên đã đồng ý chi em nghỉ, hi hi, em thông minh quá!”

Trong lòng Sử Hạo chợt lạnh, giống như toàn thân bị người ta tạt một gáo nước lạnh vào vậy, nha đầu này thật đúng là... hào phóng quá, sao nàng ta dám nói là kinh nguyệt không điều hả...

Sử Hạo reu reo : “Thì ra là bạn thân tới, việc này không thể hàm hồ được, để anh giúp em kiểm tra thân thể cho, em yên tâm, bây giờ anh không thể động được, nên cũng không làm ra chuyện gì đâu”

“Té đi, sắc phơi” Yến Tĩnh hờn dỗi liếc Sử Hạo một cái, trên mặt có chút đỏ ửng, cả người mơ hồ toát ra một nét kiều mỹ chấn động tâm hồn người khác, nhìn thấy nụ cười mê đắm của Sử Hạo, Yến Tĩnh không hề thấy phản cảm, ngược lại còn thấy mừng rỡ, tiểu lưu manh rốt cục đã vui lên rồi, thật sự là quá tốt.

Yến Tĩnh đã đến rồi, nên Sử Hạo quyết định đi đến trường một chuyến, hấn đã ra một quyết định, dù bây giờ hấn biết rằng bản thân có lẽ không đánh lại Chung Long, nhưng hấn cũng muốn nghĩ biện pháp ngăn cản bước chân của Chung Long tại đại hội. Vì Sử Hạo vốn không phải là loại người ngược lớn như đại dương, đại nhân đại lượng, ngược lại, hấn là kẻ có thù tất báo, người đắc tội với hấn, chắc chắn sẽ bị hấn trả thù.

65. Chương 65

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 65 : Lái xe lăn đi dạo trong trường học.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: Vip.vandan

Sáng hôm nay hai tay và chân trái đột nhiên khôi phục lại một ít tri giác, làm cho Sử Hạo không khỏi mừng như điên, hấn tựa hồ như đã nhìn thấy ánh mặt trời xa xôi, dù biết rằng ánh sáng rất yếu ớt, nhưng ít ra vẫn còn hy vọng. Mặc kệ là mấy tuần, mấy tháng, thậm chí là mấy năm, có hy vọng là tốt rồi.

Sử Hạo được Yến Tĩnh đẩy đến Nhị Trung, Yến Tĩnh có chút vui mừng, vì thế vừa đẩy vừa cười đùa. Dọc đường đi hai người không ngừng đấu võ mồm, làm cho người khác cảm giác trai tài gái sắc, làm cho người đi đường nhìn thấy mà giật cả mình.

Hai người đi đến CLB võ thuật của Nhị Trung, đại hội được tổ chức vào ngày mười tháng một, cũng là lúc sau khi thi xong, thời gian đăng ký tham gia kết thúc ngày năm tháng mười hai, qua đợt này, nếu muốn tham gia thì phải đợi đến năm sau. Mà trong mười mấy lần đại hội trước đây, Nhất Trung nghiêm nhiên trở thành một biểu tượng sống hùng mạnh, mỗi lần đại hội đều làm mưa làm gió cả, làm cho các nơi đều náo nhiệt như đêm ba mươi vậy.

Mà hai năm nay, cao thủ xuất hiện tầng tầng lớp lớp, lúc đầu là Hoa Diệc Sơn, Yến Phi Nam nhất đẳng cao thủ, sau đó là Chung Long, Quan Chánh siêu cấp cao thủ, có thể nói thịnh hơn bao giờ hết. Mà trong hai năm nay trình độ của mọi người không thua gì người luyện võ cả, vì thế, lần đại hội này, càng được tất cả người dân của Đông Sơn huyện mong chờ.

Còn đám thế lực hắc đạo của Đông Sơn cũng bắt đầu rục rịch, Tây Môn, Long Sơn Lộ, Hằng Sơn Kiều, Hoàn Thành Nhai, Nông Dân Nhai, năm thế lực này đều ngo ngoe muốn động cả, đều muốn tuyển chọn nhân tài về mình. Đối với thế lực hắc đạo của Đông Sơn, đại hội lần này giống như là một cơ hội để bọn họ lựa chọn và bồi dưỡng những cao thủ siêu cấp, về phần có thể mượn sức được hay không, đợi sau này tính.

CLB võ thuật, Yến Tĩnh thấy một đám người cao to, bắt đầu dốc sức luyện tập chuẩn bị cho đại hội, Sử Hạo đột nhiên xuất hiện làm cho bọn họ vô cùng kinh hãi, tất cả đều dừng lại nhìn người thanh niên có mái tóc đỏ như máu đang ngồi xe lăn kia, không biết hôm nay hắn đến đây làm gì, nhưng mà mái tóc đỏ quả thật rất là độc đáo.

Sử Hạo tại Nhất Trung đánh với đệ nhất cao thủ Chung Long đã được truyền đi khắp trường, vô tình làm cho Sử Hạo trở thành danh nhân trong mắt đám học sinh. Bất quá đều chỉ là nghe tên, chứ chưa gặp người được một lần. Tất cả mọi người đều chỉ biết là tại Đông Sơn huyện đột nhiên xuất hiện một người có thể đánh ngang tay với Chung Long, và không biết rằng Sử Hạo đã bị Chung Long đánh cho tàn phế, bất quá, thân là anh của Yến Tĩnh, Yến Phi Nam cũng biết được chuyện này, mỗi ngày đều nghe Yến Tĩnh léo nhéo bên cái lỗ tai, không muốn nhớ cũng khó à.

Yến Phi Nam dừng tay, đi đến bên cạnh Sử Hạo, đánh giá Sử Hạo, hắn chưa từng nghe Yến Tĩnh đề cập đến vấn đề Sử Hạo đổi màu tóc bao giờ cả.

Sử Hạo dường như nhìn thấu suy nghĩ của Yến Phi Nam, lắc đầu, cười nói : “Rất cool phải không, vừa mới nhuộm mấy hôm trước đó”

Yến Phi Nam đỡ lấy cái gọng kính lên, lạnh nhạt nói : “Vết thương của cậu... à, cậu đến đây có việc gì?”

Sử Hạo cũng không giấu diếm, đi thẳng vào chủ đề : “Tôi muốn gia nhập CLB võ thuật, đăng ký tham gia đại hội”Ngữ khí của hắn lạnh nhạt vững vàng, không nóng không lạnh, có vẻ rất hiển nhiên, hắn muốn đích thân đi diệt giặc mộng quán quân của Chung Long.

“Đăng ký tham gia đại hội?”Yến Phi Nam kinh ngạc nhìn Sử Hạo, rất hiển nhiên, vì hắn không thấy được bộ dáng của Sử Hạo bây giờ còn có thể động võ. Phải biết rằng, danh sách tham gia cũng có hạn chế, nếu để cho Sử Hạo vào, thì nhất định phải gạt tên một người ra. Nếu lúc Sử Hạo còn khỏe mạnh, thì Yến Phi Nam nhất định sẽ vui vẻ đồng ý, nhưng Sử Hạo bây giờ... làm cho người ta rất không tin tưởng.

“Sao, thấy chân tôi không cử động, coi thường tôi hả?”Sử Hạo ưỡn ngực nói, lúc trước còn cực lực mời mọc mình, bây giờ thì lộ cái bản mặt thật ra.

Yến Phi Nam dở khóc dở cười, người này nói chuyện thật đúng là thẳng thắn quá độ, có chút khó xử, nói : “Số người đăng ký có hạn chế, bây giờ cậu lại như vậy, dù tôi có tin cậu, thì bên phía nhà trường cũng sẽ không đồng ý”

Dù sao cũng liên quan đến vinh dự của trường, nhà trường đã tốn rất nhiều thời gian và tiền bạc để cho ra lò đội ngũ CLB võ thuật này, chính là muốn giành lấy giải quán quân cho lần đại hội này, mà đám lãnh đạo trường học cũng không phải bị điên, nên tuyệt đối sẽ không cho phép một người tàn tật tham gia thi đấu.

“Ồ, anh cảm thấy Nhị Trung có bao nhiêu phần hy vọng đoạt quán quân?” Sử Hạo cũng biết chỗ khó của Yến Phi Nam, hẳn là chủ CLB võ thuật, bên trên còn có hiệu trưởng, giáo đồng nữa, liền cười cười, đổi đề tài nói chuyện.

“Không có hi vọng, thực lực của Chung Long cậu thấy rõ rồi, CLB của chúng ta dù có Quan Chánh, nhưng...” Yến Phi Nam chỉ vào một người thiếu niên mặt lạnh ngồi cách đó không xa, dù chưa nói xong, nhưng cũng đã biểu đạt được ý tứ rất rõ ràng.

Sử Hạo theo tay của hắn nhìn qua, thấy rõ là người thiếu niên lạnh lùng mà lần trước mình đến và thấy. Yến Tĩnh hình như đã nói qua là ở trong CLB võ thuật Nhị Trung không ai có thể trong vòng mười chiêu có thể đánh bại Yến Phi Nam, chẳng lẽ hắn có thể?

Dĩ nhiên, nếu chuyện đã như vậy, Sử Hạo cũng không có hứng thú chờ đợi, chào tạm biệt Yến Phi Nam, rồi tặng một nụ hôn gió đến anh chàng đang ngồi ở góc kia, rồi kêu Yến Tĩnh đẩy ra ngoài.

Trên đường đi đến lớp, Yến Tĩnh đột nhiên dừng lại, ngồi xổm trước mặt Sử Hạo, hai tay đặt lên đùi hắn, cái miệng nhỏ chu lên, nói : “Tiểu lưu manh, sao em cảm thấy mình giống bảo mẫu của anh quá à, em mệt mỏi quá!”

Sử Hạo nhìn thoáng qua, rồi chợt liếc một cái, và dường như không có việc gì cả, cuối cùng luyến tiếc dời mắt đi, từ trong mắt hắn có thể thấy rõ hai chữ “sắc lang” chính hiệu, nhưng lại không ai phát hiện ra hắn là sắc lang cả. Nói thì có vẻ khó hiểu, nhưng thật ra là Yến Tĩnh mặc váy đó mà, lại ngồi xổm nữa, nên hiểu sao thì hiểu đi. Hắn trả lời : “Vậy làm sao bây giờ, em không thể nhẫn tâm ném anh ở đây được, nữ sinh của Nhị Trung rất là cường bạo, anh sợ mình khó giữ thân trong sạch lắm”

“Hihi...” Yến Tĩnh bị vẻ mặt nghiêm túc của Sử Hạo làm cho cười rộ lên, nghe hắn nói cứ như là đúng rồi vậy, Yến Tĩnh nghiêng đầu suy nghĩ một chút, rồi nói : “Như vậy đi, để em ngồi trên, em sẽ đẩy giúp anh, hi hi!” Yến Tĩnh vì Sử Hạo mà làm xe lăn tự động, giả bộ như có gắn thêm động cơ vậy, và đây cũng là kỹ thuật khoa học tiên tiến nhất dành cho người tàn tật, bỏ đi cái phần dùng tay đẩy phức tạp đó.

Sử Hạo nhìn cái xe lại, mình ngồi gần hết chỗ rồi, chỉ chừa lại một chỗ dành cho đứa bé ba tuổi mà thôi, người lớn ngồi thì thật sự có chút khó khăn, liền hỏi : “Em ngồi ở đâu?”

Yến Tĩnh đáp không cần suy nghĩ : “Ngồi trên đùi anh đó!”

“Em ngồi lên anh? Trước mặt công chúng, nhiều người như vậy, không tốt lắm đâu!” Sử Hạo xấu hổ nói.

“Có gì mà không tốt, dù sao cũng không muốn đẩy xe nữa, không bằng để em lăn bánh giúp anh, nhưng mà như vậy không được tiện, người ta cũng không thoải mái lắm”

“Hay là thôi đi, anh sợ ảnh hưởng không tốt” Sử Hạo bắt đầu dùng chiêu lấy lùi làm tiến, vì tối qua hắn vừa nghĩ thông suốt chuyện này, hôm nay liền ứng dụng vào cuộc sống.

“Bổn tiểu thư không thấy gì thì thôi, người có da mặt dày như anh sao lại nói nhiều quá vậy”

“Anh chịu thiệt nhiều lắm đó, được rồi, hai chân này, coi như bị quỷ đè cũng được”

Đám học sinh đi ngang qua nghe hai người nói chuyện kinh điển thế này, nói ra những lời mà con nít không nên lời, không khỏi toát mồ hôi lạnh. Bất quả vì biểu hiện phong độ của mình, nên vẫn phải tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa than, thời đại nào thế này, nữ sinh điên cuồng, quá hào phóng.

Yến Tĩnh có trí thông minh tỉ lệ nghịch với bộ ngực hiển nhiên không nghe ra được ý tứ trong đó, đỉnh đặc ngồi xuống, khởi động, lăn xe.

66. Chương 66

Một Kẻ Lưu Manh Cuối Cùng

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 66 : Hình Nam.

Dịch: yudfire

Nguồn: LX.us

Yến Tĩnh hôm nay ăn mặc thập phần gợi cảm, thân trên mặc một áo bó có quai đeo, hạ thân là váy ngắn cùng tất chân màu đen, cả người tản ra một loại dụ hoặc đầy dã tính, từng đợt mùi hương đặc trưng của thiếu nữ đánh sâu vào khứu giác của Sử Hạo, thiếu chút nữa làm hắn ngất xỉu.

Yến Tĩnh quả thật rất vui vẻ, chân ngọc được bao bọc bởi tất chân màu đen giầy loạn không ngừng, kiểu quần không an phận hoạt động liên tục trên đùi Sử Hạo, tuy còn cách một lớp quần áo nhưng Sử Hạo có thể cảm nhận rõ ràng những chỗ da thịt mềm mại trắng mịn của nàng ma sát mang đến kích thích, thằng nhỏ sớm đã cứng như thép, nhưng do vẫn bị kiểu quần của Yến Tĩnh đè nặng, thì thoảng nàng ta lại cựa quậy một chút, do một vài cơ hội ngẫu nhiên đó làm cho thằng nhỏ thiếu chút nữa là xâm nhập vào kiểu quần của nàng.

Sử Hạo sắc mặt xanh mét, loại cảm giác này khó chịu như thế nào thì không cần phải bàn, hắn xê dịch hạ thân một chút để “ Hạo ca ” của mình được tự do một tí, nếu cứ bị áp bức thế này có lẽ sẽ bị nàng ta nghiền nát không chừng.

Yến Tĩnh trải nghiệm cảm giác “ Xe lăn tự động ” thật thích thú, vì Sử Hạo cứ cựa quậy nên khó chịu nói:

“ Đừng lộn xộn, anh cứ nhích tới nhích lui làm em khó chịu ”.

Sử Hạo cười khỏ, đại tiểu thư à em cho là anh thoải mái lắm sao, tuy vậy hắn cũng không dám nói ra, im lặng không nói thêm gì nữa, nàng ta muốn ngồi thì để cho nàng ngồi đi, “Hạo ca ” nhẩn nhẩn một chút chờ ta “ vượt khó làm giàu ” xong nhất định sẽ giải phóng cho người.

Yến Tĩnh cảm giác lúc mình đánh tay lái, hai tay Sử Hạo luôn gác qua tay mình, cản trở đến việc cho xe tự trôi đi, vì thế tùy tiện cầm hai tay Sử Hạo gác lên trên chân mình, ma chướng của Sử Hạo vì thế mà mà được vinh hạnh được đưa lên trên đùi của nàng, nhìn từ phía sau giống như là Sử Hạo đang vòng tay ôm lấy nàng, hơn nữa là nhân cơ hội làm mấy chuyện xấu xa.

Sử Hạo vô cùng hưng phấn nhưng không nói ra, hắn cảm giác hạnh phúc như muốn hôn mê, sáng nay cánh tay mới khôi phục lại một chút tri giác, không nghĩ là nhanh như thế đã được thể nghiệm cảm giác hương điểm như vậy.

Yến Tĩnh giống như là đối với chuyện nam nữ khá mơ hồ, ở trước mặt Sử Hạo nhưng không có một chút đề phòng nào mà con gái nên có, hoặc cũng có thể nói ở trước mặt Sử Hạo nàng như buông bỏ hết thảy không chút gì phòng bị cả, không thể không nói tính cách này không phải là nghiêm trọng một cách bình thường.

Mĩ nữ ngồi trên đùi cùng đi xe lăn quanh vườn trường, cái tình huống này hiếm hoi như thế nào a, hiện là xế chiều đúng là giờ ra chơi nên có cả đám người nhìn thấy “ kì quan ” này, kẻ thì trợn mắt há mồm kẻ thì bĩu môi khinh thường, một đôi kì nam dị nữ lập tức trở thành tâm điểm chú ý của trường Nhị Trung.

- Lãng mạn quá, anh xem người ta lãng mạn thế kia cơ mà, ai như anh lần trước đi thuê phòng còn đồn cục trên xe bus.

- Đi xe bus mới gọi là lãng mạn chứ em.

- Em mặc kệ, em cũng muốn chơi đùa cái kia bằng không anh phải công em dạo chơi.

- Em không đem anh bức tử là không hài lòng a ?

- Nhưng mà hình như bọn họ định “ Dã chiến ” thì phải.

- Xuân tâm nhộn nhạo quá, thôi thì mình đi tới sân thể dục lãng mạn chút nha.

...

Sử Hạo nhanh chóng hết xấu hổ, một lão Đại bị một nữ hài tử ngồi trên đùi khi đi xe lăn thì có tính là gì ? Hắn nhắm mắt lại làm ngơ, coi như không nghe không thấy, nhưng mà thằng nhãi này cũng quá vô sỉ, nhắm mắt vậy nhưng vẫn tựa vào lưng Yến Tĩnh (trong khi hai tay đang ôm con bé), có tiện nghi mà không chiếm đó là thằng ngu (vương bát dẫn).

Yến Tĩnh đang lúc cao hứng, sao để ý đến mấy lời đàm tiếu, ngay cả cảm giác khác thường dưới kiêu đồn cũng không nhận thấy, đôi chân không ngừng quẫy đạp, kiêu đồn do đó mà loạn bày ra (her đã con mắt cho thằng Sử Hạo thôi), miệng khanh khách cười, người không biết lại tưởng nàng bị kiên đỉnh chạm đến hoa tâm mà không nhận được rên rỉ a.

Xe lăn khi đạt đến vận tốc hai mươi mã (éo hiểu gì đoạn này luôn) cũng là lúc hai người về đến nhà sau, Yến Tĩnh liền đứng dậy rời khỏi người Sử Hạo, Sử Hạo không khỏi có chút tiếc nuối, tuy tiểu đệ đệ bị áp bức khó chịu nhưng phải thừa nhận cái loại cảm giác kiêu đồn ma sát, da thịt chạm nhau quả thật là kì diệu.

Yến Tĩnh cúi đầu chuẩn bị đem Sử Hạo đẩy vào trong phòng thì chợt phát hiện hạ thể Sử Hạo đã đem quần đội lên một khoảng cao, lại có một chút dấu vết ướt át. Yến Tĩnh tuy là hoàng hoa khuê nữ nhưng cũng đại khái biết tình huống này là cái gì, hồi tưởng lại tình cảnh vừa rồi không khỏi thẹn đỏ mặt lên, cao giọng gắt:

- Sắc lang, ngồi xe lăn mà cũng không chịu an phận.

Sử Hạo khó chịu sửa lại:

- Làm ơn, là em ngồi trên đùi anh đấy, nếu là nam nhân bình thường tất nhiên là phải có cảm giác rồi, hơn nữa em lại không cho anh động, em nghĩ anh không khó chịu sao.

- Hừ, lại tiện nghi cho anh rồi, ăn đậu hũ của bốn tiểu thư lâu như vậy.

- Uy, em phải nói cho rõ ràng nha, là ai ăn đậu hũ của ai, anh còn đang cảm thấy thiệt thòi đây. Anh là hoàng hoa khuê nam vậy mà để cho em tiếp xúc thân thể như vậy, đã bị em hủy đi sự trong sạch rồi, nếu mà anh mang thai sẽ bắt em phụ trách. Sử Hạo vẻ mặt phần nhiên nói.

- Bị anh chiếm tiện nghi, bốn tiểu thư cũng không thêm so đo với anh. Dù sao để anh chiếm tiện nghi còn hơn là để cho tên kia.

- Cái gì mà tên kia?

- Không có gì, tiểu lưu manh em bồi tiếp anh cả ngày như vậy, anh lấy gì cảm tạ em đây.

Yến Tĩnh cười hì hì nhìn Sử Hạo, đôi môi kiêu diễm ướt át đối diện Sử Hạo không ngừng phả ra từng đợt hơi thở thoang thoảng như hoa lan, trên cánh mũi cao cao đáng yêu còn đọng một giọt mồ hôi sáng lấp lánh.

- Để có thể cảm tạ mà nói, anh chỉ còn cách đưa em nộ hôn đầu của anh

Sử Hạo không chút xấu hổ nói, nộ hôn đầu của hắn cũng không phải là nhiều bình thường (mà là nhiều VL ^_^)

Yến Tĩnh chợt nhớ ra lần trước mình cùng Sử Hạo môi chạm môi, chính là nộ hôn đầu tiên ngăn ngừa vội vàng kết thúc của mình, đều là do tiểu lưu manh này làm hại. Nàng bĩu môi khinh thường:

- Anh làm gì còn nộ hôn đầu tiên, mà nếu còn thì cũng chẳng đáng giá

- Em đây là vũ nhục nhân cách của anh, nếu không cần nộ hôn đầu vậy anh chỉ còn cách đem cái đồ lỗi tư (Là Durex - một nhãn hiệu bao cao su nổi tiếng đấy ạ - thằng này nói chuyện với con gái bựa VL ^_^) trân quý mà anh vẫn cất dấu cho em.

- Ai thêm cái đó, em cũng không có dùng.

- Vậy không có biện pháp rồi, chỉ còn thân thể băng thanh ngọc khiết của anh thôi.

...

Huyện Đông Sơn, cảnh mùa thu vào lúc hoàng hôn đẹp dễ lạ thường, đẹp nhưng cũng vô cùng ngăn ngừa, làm cho con người ta một nỗi lòng say đắm cảnh chiều tà, như thấu hiểu tâm tình con người ta, ánh dương

chậm rãi hạ xuống đỉnh núi phía xa, kết thúc một ngày lao động mệt nhọc của phần lớn mọi người. Ánh trăng từ từ nhô ra phá tan tầng tầng đám mây che phủ, dần dần nhô lên cao cùng với bầu trời đêm yên tĩnh đầy sao, mang đến chút ánh sáng chống lại màn đêm hắc ám.

Khoảng 8 giờ, Sử Hạo đang nghiên cứu làm thế nào lừa được Yến Tĩnh cùng mình thí nghiệm hiệu quả của đồ lô tư (là Durex Bao Cao Su đấy ạ). Trước cửa đột nhiên xuất hiện một chiếc xe đắt tiền, đèn xe bắn ra ánh sáng trắng chói mắt, đem cửa nhà Sử Hạo chiếu sáng như ban ngày, Sử Hạo cùng Yến Tĩnh nghi hoặc quay đầu nhìn lại.

Sử Hạo đang cố đoán xem rốt cuộc là ai, dựa vào kiểu dáng của chiếc xe này mà đánh giá, hắn đoán không dưới vài chục vạn.

Cửa xe chậm rãi mở ra, đi ra là một thiếu niên tầm mười mấy tuổi. Hắn nhìn hoàn cảnh xung quanh không khỏi nhún mày lại, nơi như này cũng có thể để người ở được sao? thật là không thể tin được. Nhờ đèn xe và đèn đường chiếu rọi, Sử Hạo có thể nhìn rõ ràng tướng mạo của thiếu niên. Cảm nhận đầu tiên là bạn hữu này có thể làm cho đại đa số nam nhân tự ti về ngoại hình của mình, tóc ngắn bông bông, áo sơ mi trắng hơi mở rộng cổ, tay áo xắn lên gần tới khuỷu, lộ ra làn da màu tiểu mạch (chính là lúa mì đấy ạ, muốn biết màu nó thế nào thì xài google thần chú cùng wiki đại pháp thì ra ngay - nói đơn giản là màu nâu nhạt nhưng không chính xác lắm), ánh mắt thâm thúy hữu thần, mũi cao thẳng, môi gợi cảm. Tất cả phối hợp cùng một chỗ nên giống như là một tác phẩm tinh xảo ứng ý của thượng đế vậy(đệt chém VKL làm éo gì có ai như vậy).

Xe thể thao càng tôn lên khí chất của tướng mạo vốn tương đương hình nam (diễn viên, ca sĩ nam ?) ,tuyệt đối là xử nữ hủy diệt giả (kẻ chuyên “thịt” xử nữ ^__^).

Chính là Sử Hạo cực kì nghi hoặc, trong ấn tượng của hắn không có ai như vậy, hắn bình thường không thích kết bạn dễ nhìn, như vậy khác nào tự mình tìm đả kích, mà bạn hữu này tới nhà mình làm gì đây?

67. Chương 67

Một Kẻ Lưu Manh Cuối Cùng

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 67 : Có tiền chính là ngư xoa a!

Dịch: yudfire

Nguồn: LX.us

Thân là công tử của tổng công ty lớn nhất thị trường huyện Đông Sơn-Kim Khách Long, Tiêu Dật như thế nào cũng không nghĩ ra Yến Tĩnh sẽ ở lại địa phương như thế này nghỉ ngơi một ngày. Kim Khách Long cơ hồ lũng đoạn hai phần ba sinh ý thị trường huyện Đông Sơn, tài sản tại Đông Sơn có thể xếp trong top 5, Tiêu Dật hàng năm vẫn ở hoa viên biệt thự nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa lần nào “ xuống nông thôn thị sát “qua, bởi hắn thấy nơi đây là xóm nghèo của huyện Đông Sơn, khắp nơi rác rưởi tùy ý chất đống, vừa nãy đi xe đến đây khắp phố là lũ côn đồ dạo phố hò hét inh ỏi, trị an thật hỗn loạn không chịu nổi, hơn nữa phòng ốc cũ nát tối thiểu cũng phải hơn mười năm lịch sử, một khi xảy ra động đất nơi này tuyệt đối là nơi nguy hiểm nhất.

Tiêu Dật quay đầu ra hiệu cho lái xe chờ trên xe một lát rồi bắt đầu nhìn khắp bốn phía, vốn cái xe này là quà sinh nhật năm 18 tuổi cha mẹ tặng cho hắn, tuy đã có bằng lái nhưng cha mẹ không yên tâm giao cho hắn lái xe nên thuê riêng một lái xe cho hắn.

Tiêu Dật cặp mắt như sao sáng giữa trời đêm chuyển hướng quan sát vào trong phòng, nơi Sử Hạo đang ngồi trên xe lăn ánh mắt si mê đánh giá chiếc xe yêu quý của mình, thấy bộ dáng của Sử Hạo thần sắc của hắn trở nên sững sốt, chợt tầm mắt dừng lại trên khuôn mặt tràn đầy kinh ngạc của Yến Tĩnh. Lúc này khóe mắt hắn hơi động, miệng hơi nhếch lên, lộ ra nụ cười đủ cho bao nữ sinh say mê gào thét điên cuồng.

Thấy thiếu niên tuấn lãng phiêu dật đang đi về phía mình, Sử Hạo há hốc mồm, có chút khoa trương cười nói :

- Hắc, hắc, he, người anh em tìm ai ?

Tiêu Dật tò mò nhìn Sử Hạo, tướng mạo mặc dù không xuất chúng nhưng cũng rất thanh tú, đầu tóc nhuộm đỏ như máu, thoạt nhìn thì có vẻ quái dị, nhưng nếu cẩn thận quan sát thì có thể thấy cả người hắn mơ hồ toát ra một loại khí chất đáng chú ý, giống như trên TV hay chiếu mấy bộ phim quý tộc gặp rủi ro. Nhưng mà cái bộ mặt tươi cười này ... thật sự làm cho người ta không dám khen tặng, khí chất vừa toát ra đã biến mất không còn lại chút gì, bây giờ đây mười phần là hình tượng của một gã lưu manh.

- Xin chào, muộn như vậy rồi mà còn quấy rầy, thật có lỗi, tôi tới tìm Tĩnh nhi.

- Tiêu Dật lịch sự hướng Sử Hạo gật đầu cười cười, thanh âm giống như tiếng nước chảy trong rừng, rất êm tai lại tao nhã lịch sự và rất cuốn hút, thật xứng với tướng mạo phiêu dật tuấn lãng, làm cho ai gặp lần đầu cũng phải sinh hảo cảm.

Hàng năm ảnh hưởng sự giáo dục rất tốt từ gia đình nên Tiêu Dật cũng không có cái tính kiêu ngạo ương ngạnh, mắt mọc trên trán như con nhà giàu bình thường, ngược lại từ nhỏ đã được phụ thân dạy dỗ lấy lễ đãi người, lấy đức phục người, người như vậy có lẽ chính là hình tượng bạch mã hoàng tử trong truyện cổ tích, (vốn là vương tử hình tượng nhưng ta dịch thế cho nó thuận) cùng là người với người, Sử Hạo bắt đầu cảm thấy mất tự tin dần dần. (hé hé chém týt)

Vốn tưởng con nhà giàu sẽ giống như trong phim ảnh với tiểu thuyết, đầu tiên là lấy đối phương làm mục tiêu chê bai, sau đó thuận tiện khoe khoang nhà mình giàu có. Nhưng mà hắn ta lại không có làm cái hành động thấp kém như vậy, vô cùng lịch sự lễ phép làm cho Sử Hạo có chút ngoài ý muốn, hắn liền cảm thấy phim ảnh tiểu thuyết hoàn toàn là bậy bạ, con nhà giàu thôi mà, đại đa số vẫn nhận được sự giáo dục tốt của gia đình. Xã hội bây giờ không còn là kẻ nào hoành hơn làm lão đại nữa rồi, nếu cứ không biết cách làm người, không biết đến lễ tiết thì cuối cùng ngay cả tại sao chết cũng sẽ không biết.

Bất quá Sử Hạo lại tóm được câu nói mập mờ của Tiêu Dật, Tĩnh nhi? gọi thân thiết như vậy cơ à, quan hệ quả là không bình thường a. Nhưng mà Yến Tĩnh cùng ta từng có “ tiếp xúc da thịt “ mà, này bạn hữu làm sao hơn được ta. Nhưng mà Sử Hạo cũng chỉ có thể ca thán, con gái nhà giàu, hơn nữa như Yến Tĩnh là loại vừa là con gái nhà giàu, tư sắc lại đủ để nói là nghiêng nước nghiêng thành, hại nước hại dân, vậy thì bên người không thể thiếu những công tử con nhà giàu theo đuổi xin đảm nhiệm chức hộ hoa sứ giả. Ài, cuộc đời này thật bi ai, con người cũng bi ai.

Sử Hạo nhếch miệng cười:

- Như vậy là đến nhà ta tìm Yến Tĩnh, người muốn cùng nàng ta đi thuê phòng sao? Một trăm một lần, qua đêm năm trăm, trả thù lao dặt mỗi đi, ta biết một khách sạn tiện nghi lại sạch sẽ, mà lại cung cấp miễn phí BCS... á .

Yến Tĩnh vô cùng xấu hổ và giận dữ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cắn môi đỏ mọng nhìn Tiêu Dật cười khỗ, tay phải lại vụng trộm sờ lên lưng Sử Hạo giống như gậy bàn tính bốc lên một khối thịt lớn xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, đau nhức như kim đâm khiến cho Sử Hạo đau đớn kêu lên, trừng mắt oán hận nhìn về mặt như không có việc gì của Yến Tĩnh.

Yến Tĩnh không để ý đến ánh mắt oán hận của Sử Hạo nhìn mình mà nhìn về phía Tiêu Dật hỏi:

- Tiêu Dật, làm sao người biết ta ở đây?

- Anh hỏi vệ sĩ của em.

Tiêu Dật thanh âm lạnh nhạt, khóe miệng không giảm vẻ tươi cười, quả là người cũng như tên tuấn dật tiêu sái, giờ tay nhắc chân đều có một cỗ khí chất cao quý, phóng khoáng, loại khí chất này không thể giả

bộ được.

Yến Tinh đã thả lỏng hơn, chính mình lúc trưa đến đây là vệ sĩ đưa đến, nhìn đồng hồ cũng đã gần chín giờ, cảm thấy cũng nên về nhà rồi. Quay qua Sử Hạo nói:

- Tiểu lưu manh, em về nhà đây, ngày mai tan học sẽ lại đến thăm anh.

Nói xong liền cùng Tiêu Dật xoay người đi về phía cửa xe thể thao. Sử Hạo nhìn bóng dáng của họ bất mãn kêu lên:

- Các người đi thuê phòng không mang ta theo sao, ta ở bên ngoài trông chừng cũng được mà, ai có tâm hoan quên cũ ái, hiện tại còn trẻ mà đã không có lương tâm, người trẻ tuổi, vội vàng không ăn được đậu hũ nóng, nhớ rõ phải mang BCS, thôi quên đi, này đẹp trai có muốn hay không đưa xe, xe này của ta tối đa cũng được 20 mã lực (horse power), của người là bao nhiêu.

“Ặc” Tiêu Dật ngăn người, không nghĩ rằng một tên ngồi xe lăn mà còn có thể nói như vậy, có chút ngoài ý muốn, lại nghĩ nếu đổi là người khác sẽ không dễ dàng rời đi như vậy, đối với Sử Hạo càng ngày càng không ưa nhưng vẫn không lộ ra thần sắc bất mãn, lạnh nhạt nói:

- Của ta 240, có cơ hội sẽ tìm người.

Ngồi trên ghế sau của ô tô, Yến Tinh vô cùng giận dữ và xấu hổ, thậm chí đã tưởng tượng sẽ lột hết quần áo của Sử Hạo, đem hắt trời tại đầu giường, lấy roi da hung hăng quất hất, sau đó nhỏ nhen lên người. Đồ tiểu lưu manh quá mức vô sỉ, ân sẽ đối xử với hắt như vậy.

Ô tô quanh lại, thân xe vẽ trên đường cái một hình vòng cung, động cơ rất êm, ánh sáng đèn sau quét qua một cái làm người ta chói mắt làm cho người ta tan nát cõi lòng sau đó gào thét mà đi. Làm cuốn lên và tản ra trên trên đường một đám túi ni lông giống như một đám cô gái mặc bikini nhảy múa trên không trung vậy. Sử Hạo than thở một tiếng: “ có tiền đúng là ngư xoa (trâu bò a) ”.

Ngây ngốc một lúc ở đại sảnh, bà nội ở trong phòng bếp đi ra liền đẩy Sử Hạo về phòng. Có lẽ vì mệt mỏi nên Sử Hạo nhanh chóng thiếp đi, nhưng hắt không hề biết rằng, năng lượng vẫn ẩn giấu trong cơ thể hắt lại đột nhiên bùng lên, thông thả không ngừng chạy trong cơ thể hắt, từ từ từng bước chữa trị tổn thương nghiêm trọng của gân cốt, tốc độ chữa trị tuy chậm rãi nhưng không hề ngừng lại. Trải qua sự chữa trị của luồng năng lượng nọ gân cốt không những khôi phục mà còn đạt hiệu quả cường hóa, do đó càng thêm cứng cỏi, càng thêm có lực, chỉ dùng từ mạnh mẽ hữu lực để hình dung cũng không đủ.

Chữa trị - cường hóa - lột xác ba quá trình lần lượt như máy móc tự động làm thành một vòng tuần hoàn, mỗi một phần giây trôi qua, năng lượng trong cơ thể hắt vẫn không ngừng chạy. Mỗi một lần chạy trong cơ thể hắt là một vòng tuần hoàn, vô hình trung trong lúc mơ ngủ Sử Hạo đã trải qua quá trình “ thoát thai hoá cốt ”.

Sử Hạo ngủ rất ngon, trên mặt nhàn nhạt ý cười, hiển nhiên là không thấy đau đớn hay có gì khác thường cả.

Có lẽ có được tình huống thần kì như thế này, tất cả đều do người mặc áo mưa thần bí nọ ban tặng, không thể không nói rằng hắt là nhân họa đắc phúc.

68. Chương 68

Một Kẻ Lưu Manh Cuối Cùng

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 68 : 150 đồng một lần “yêu”.

Dịch: yudfire

Nguồn: LX.us

Hôm nay Sử Hạo dậy thật sớm, hắn theo bản năng vớ lấy cái thắt lưng, thực kinh người là hai tay lại có thể làm ra được động tác ấy, chỉ là hai tay nâng lên một chút rồi không thể nhúc nhích, sau đó toàn thân là một trận đau nhức như hồng thủy mãnh thú kéo đến. Trong nháy mắt làm cơn buồn ngủ của Sử Hạo biến mất tiêu.

Hai mắt nhìn chăm chăm vào hai cánh tay, im lặng nửa ngày không có phản ứng gì, đồng tử không ngừng co rút rồi phóng đại, miệng vẫn còn vương dấu nước miếng từ từ mở to ra. Biểu tình trên mặt từ thống khổ biến thành mê mang, cuối cùng là mừng rỡ như điên, hắn nhin không được mà ngửa mặt lên trời rống lên một tiếng xúc động, bởi vì hiện tại trời vừa mới sáng, hàng xóm xung quanh còn đang trong giấc mộng nên đột nhiên hét to một tiếng khẳng định sẽ bị mắng cho cầu huyết lâm đầu, nói không chừng còn bị dùng đá tảng chọi vào cửa sổ. Sử Hạo cố kìm chế tâm tình kích động, hắn trong lòng có chút cảm giác lo được lo mất, sợ đây chỉ là giấc mộng, sợ cánh tay của mình chỉ là hồi quang phản chiếu, động được một chút rồi vĩnh viễn không động nữa. Hắn kinh sợ nhẹ nhàng ngoắc ngoắc ngón tay.

“ Ngao “ một tiếng hét kinh thiên động địa điên cuồng vang lên trong khuôn viên trăm dặm làm kinh động gia cầm, cư dân xung quanh bừng tỉnh khỏi giấc mộng. Nhất thời khắp ngã tư đường gà bay chó sủa, âm thanh tức giận chửi mắng vang lên không ngừng.

- ĐKM, gọi hồn à, có đạo đức không đấy, mẹ nó còn tưởng là đến giờ đi Tống - Kim, (nguyên văn: ma thú công thành, chém týt cho nó hợp với) hại lão tử ngay cả quần cũng chưa mặc bỏ chạy đi ra đoạt cờ.

- Mẹ, đừng có để cho tao biết thằng nào hét, nếu không tao ột cái lôi điện cấp ba đánh cho lông tóc dựng đứng lên cho xem.

Nhìn thân thể đã có thể hoạt động, tuy chưa phải là linh hoạt mười ngón nhưng Sử Hạo cũng không nhin được nữa, bộc phát ra tiếng gầm rú hưng phấn của dã thú, mặc kệ cho hàng xóm thóa mạ một chút nhưng trong lòng hắn không thể kìm chế được kích động. Hi vọng khỏi hắn đã ở ngay trước mặt.

- Mẹ nó có thể động, rốt cuộc là có thể cử động được rồi.

Lúc này Sử Hạo giống như con sói đói vài ngày bụng kêu ục ục trong rừng chợt thấy con mồi, lại giống như người lạc tại chỗ băng tuyết rét run phát hiện một cái áo bông, làm cho hắn trở nên có hi vọng sống giống như dã thú vì khát vọng sống còn mà truy tìm chút hi vọng xa vời (đoạn này cao siêu quá chỉ hiểu 1 ít >.<>

- A, ta đau mà cũng thấy vui sướng a.

Sử Hạo đối mặt với vách tường ngậy ngô cười, ngày hôm qua mới khôi phục lại được một chút tri giác mà nay đã có thể cử động mười ngón tay, không thể phủ nhận đây là một kì tích không nhỏ. Tuy loại đau đớn kịch liệt này làm Sử Hạo không dám tùy tiện nhúc nhích, nhưng mà đau đớn không phải cũng là một cảm giác vui sướng sao.

Sử Hạo thử giật giật chân trái, cùng hai tay cũng không sai khác lắm, khẽ cử động là đau đớn, miễn cưỡng nâng lên một chút cảm giác đau đớn không phải người bình thường có thể chịu đựng được. Ngay cả người có sức chịu đựng siêu cường như Sử Hạo cũng không dám dễ dàng ném thử cảm giác đau đớn này, vạn tiền xuyên tâm, vạn trùng phệ cốt cũng chỉ đến như thế.

Sử Hạo tin tưởng rằng với tốc độ khôi phục như vậy, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra nhiều lắm là một tuần mình sẽ khôi phục lại năng lực hành động bình thường. Cảm giác cực độ mất mát lúc trước trong nháy mắt biến thành cực độ phấn khởi, hai loại cực hạn cảm xúc tương phản nhau xuất hiện làm cho Sử Hạo nhất thời không biết làm như thế nào, giống như người liệt dương vài năm đột nhiên phát hiện có thể cứng lên được, cao hứng hơn cả người bảo trì được công năng đến tận năm 50 tuổi vô số lần.

Sử Hạo mang loại cảm xúc phấn khởi cho đến tận giờ Ngọ (12h trưa), hắn cũng không đem phát hiện kinh người này nói cho bất kì ai, cũng không đến bệnh viện kiểm tra vì sự thật này quá dọa người. Nếu để cho người của bệnh viện biết, thế nào cũng ném mình tới trung tâm nghiên cứu siêu năng lực con người để giải

phẫu không chừng. vả lại cũng sợ có tình huống ngoài dự kiến làm cho người thân bạn hữu cao hứng rồi lại thất vọng, chỉ bằng chờ đến khi khỏi hẳn cấp ọi người một sự kinh hỉ (vừa vui mừng vừa sợ hãi).

Giữa trưa mà Yến Tĩnh cũng không thấy tới, Sử Hạo mặc dù có chút tiếc nuối nhưng cũng không quá để ý, giờ phút này cho dù tất cả ngôi sao nổi tiếng tuyệt sắc trên đời cỡ sạch quần áo xếp hàng trước mặt hẳn cũng không thể ảnh hưởng đến tâm tình của hắn.

Tâm tình phấn khởi của Sử Hạo vẫn duy trì cho đến giờ Ngọ. Lúc này đám người Vương Hoa, đám bạn sinh tử không lùi bước của hắn, tranh thủ lúc nghỉ trưa được nửa giờ đến thăm hắn. Đám người Vương Hoa, Long Giang, Trần Tư Lôi, Nhiều Hải Yến đến nơi vẫn thấy hắn cười ngây ngô nên có chút hoảng sợ, lẽ nào hắn không chịu nổi đả kích nên thần kinh có xu hướng phân liệt (dài dòng quá tóm lại là thần kinh phân liệt) vội vàng nổi lên tâm tình cảm thông an ủi hắn một phen, khuyên bảo hắn hãy lạc quan hướng về phía trước, thế giới này vô cùng tốt đẹp không cần phải thất vọng, cho dù không có tay chân thì vẫn có thể hưởng thụ lạc thú con người mà. (khụ, không tay không chân mà còn “ ấy “ thì vẫn còn dùng tốt). Làm cho Sử Hạo ghen không nói lên lời, chỉ đành nói :

- Có ý chờ các người đến đây để đưa ta đi tiểu thôi, nhanh lên dung lượng bàng quang sắp đến cực hạn rồi.

Vương Hoa, Long Giang nhất thời trán nổi mẩn u ám, vạn bất đắc dĩ mấy đại lão gia đành phải khiêng Sử Hạo đi WC giải quyết vấn đề sinh lý.

Trở lại đại sảnh Sử Hạo cười nói:

- Như thế nào hôm nay lại rảnh rồi đến thăm lão nhân gia vậy, đúng rồi ta lâu không đi học như vậy bên trường có nói gì không?

- Làm giấy ốm, chắc là không sao.

Vương Hoa lạnh nhạt nói, hắn biết bây giờ Sử Hạo đang bị giáo viên quan sát, nếu trốn học khẳng định sẽ bị đuổi, nên đã sớm xin nghỉ bệnh cho Sử Hạo.

“ Ân “ Sử Hạo cười gật đầu, Vương Hoa làm việc thành thực lão luyện vượt quá sự tưởng tượng của mình, một đàn em như vậy không biết làm thế nào mà rèn luyện ra.

Sử Hạo tuy niên kỷ so với Vương Hoa thì nhỏ hơn, nhưng những điều mà hắn trải qua thì phong phú hơn cả người trưởng thành. Cuộc sống nghèo khó gian khổ lúc nhỏ làm cho tâm tính của hắn cứng cỏi, thành thực hơn đồng bạn rất nhiều, tục ngữ chẳng nói “ Trẻ nhà nghèo sớm trưởng thành “ đấy thôi (NV: nghèo khổ đích hài tử sớm đương gia). Sử Hạo cười nói:

- Tiền tổng, Long Giang gần đây có đi An Khang khách sạn không, hắc hắc, lần cuối đến là lúc lão tử được xem một trận chiến (rình xem trộm chẳng?)

Tiền Nhâm Hào vẻ mặt giận dữ kêu la nói:

- Mẹ kiếp, nói đến mới nhớ, lần trước ở hắc báo quen một cô em, cũng đến tán gẫu, ta đã nghĩ tìm được tình yêu nên mang nàng đến khách sạn An Khang phát triển chân tình, sau cùng thuận tay đưa nàng hai trăm đồng, người có biết kết quả như thế nào không?

- Nàng cho người một cái tát sau đó tình yêu bay đi.

Sử Hạo nhìn mấy vị gia súc có chút hả hê khi người gặp họa, ngay cả Trần Tư Lôi, Nhiều Hải Yến cùng Sử Thanh tam nữ vì lòng hiếu kỳ mà chiến thắng thẹn thùng, vẻ mặt chờ mong nhìn Tiền Nhâm Hào.

- Như vậy là chế giễu ta a, kết quả là nàng ta thuận tay đưa trả lại ta năm mươi đồng.

Sử Hạo, Long Giang, Trương Thiên Cường ... đều sững sốt một chút rồi phá ra cười lăn cười bò. Long giang lại càng khoa trương hơn cười chảy cả nước mắt hơn nữa còn nằm úp sấp mà đập tay đập chân, đến độ tro bụi bay lên từng đợt.

Tam nữ thì không nghe ra thâm ý trong câu nói đó nên nghi hoặc nhìn mấy vị gia súc động kinh cười run cả người, nhưng câu nói tiếp theo của Sử Hạo đã giải đáp thắc mắc của mấy nàng. Sử Hạo cười đều, khinh thường nói:

- Người đó, cũng có thể tìm được một người để bán thân, cũng coi như là có chút tài, nhanh lên mấy cây cột điện bên ngoài có thể có để lại số điện thoại cùng địa chỉ đấy, đi kiểm tra kiểm tra nhanh. (theo ý hiểu của ta thì cột điện thì chỉ có cún nó hay đến tè nên ý của theng Sử Hạo là thân của thằng TNH chỉ có chó mới thèm mua, không biết có phải không).

69. Chương 69

Một Kẻ Lưu Manh Cuối Cùng

Tác giả: Lạ Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 69 : Mày bị đuổi học rồi.

Dịch: yudfire

Nguồn: LX.us

Cả bọn cười đùa âm ỉ nên thời gian trôi đi rất nhanh, Trần Tư Lôi vẫn muốn tìm cơ hội cùng Sử Hạo ở chung, nhưng Long Giang cùng Tiền Nhâm Hào hai tên gia súc không hiểu nhân tình thế thái cả nửa ngày vẫn không chịu hiểu ánh mắt ám chỉ của Vương Hoa cùng Trương Thiên Cường, cứ bám lấy Sử Hạo cho đến tận lúc đi học. Lúc này cả bọn mới lưu luyến đứng lên chuẩn bị đi học. Trần Tư Lôi đi được ba bước thì quay đầu lại muốn nói với Sử Hạo câu gì đó nhưng lại bị Sử Thanh lôi đi.

Một ngày dài nhàm chán cứ từ từ trôi qua, niềm vui bất ngờ đến nên Sử Hạo có chút không tiêu hóa nổi, nằm xuống giường chỉ một lúc sau đã dần chìm vào giấc ngủ. Nằm xuống là ngủ không phải thứ công phu mà người bình thường có thể luyện được, cũng không phải chỉ luyện một lần là xong. (chỉ có nôbita trong truyện Đôrêmon là có khả năng này, nằm xuống 3s là ngủ ^^). Nhưng Sử Hạo vốn là như thế, mặc kệ có bao nhiêu tâm sự, chỉ cần ngã xuống giường sẽ nhanh chóng ngủ say.

Năng lượng vốn ẩn giấu trong cơ thể Sử Hạo lại tràn ra, chữa trị mọi tổn thương xương cốt của hắn, cường hóa xương cốt cùng tổ chất thân thể. Thật ra trong lúc Sử Hạo tỉnh cũng không phải luồng năng lượng này dừng hoạt động, chỉ là vì cảm xúc mâu thuẫn cùng tinh lực phân tán hơn nữa tinh thần không tập trung, làm cho chỉ có một bộ phận rất nhỏ của luồng năng lượng là vận hành, nhỏ bé đến nỗi Sử Hạo cũng không thể phát hiện ra. Khi Sử Hạo ngủ say, không còn cảm xúc mâu thuẫn, không còn tiêu hao tinh lực, tinh thần thả lỏng và tập trung nên luồng năng lượng kia dễ dàng phá tan áp chế, mạnh mẽ hoạt động trong cơ thể Sử Hạo, bắt đầu chữa trị cùng cường hóa xương cốt bị hư tổn do đó đạt đến quá trình lột xác.

Mấy ngày tiếp theo Sử Hạo tiếp nhập vào một giai đoạn hồi phục cực kỳ vui sướng nhưng cũng rất nhàm chán, chính là như hắn đã dự kiến, việc khôi phục phi thường thuận lợi, hiện tại không chỉ có thể xuống đất đi lại mà hắn còn cảm nhận được rõ ràng tổ chất thân thể tăng vọt, bất kể là lực lượng hay tốc độ đều hơn xa trước kia.

Yến Tinh tựa như biến mất không dấu vết, sau cái lần được tên công tử anh tuấn con nhà giàu đưa về nhà thì không thấy xuất hiện nữa, Sử Hạo mặc dù có chút lo lắng, nhưng cũng nhanh chóng quên đi.

Trung tuần tháng 12 (TQ chia 1 tháng làm 3 tuần là thượng, trung, hạ mỗi tuần 10 ngày) lại một mùa Đông giá rét tới, Đông Sơn huyện giống như một cái tủ lạnh khổng lồ, hơi thở của giá rét làm cho quần áo của đám con gái cứ tăng lên từng lớp từng lớp. Cây ngô đồng (là loại cây thân gỗ lâu năm chứ không phải ngô đồng làm món ngô nướng với bắp rang bơ ở đầu nhà) vốn lớn lên cùng Sử Hạo bây giờ cũng chỉ còn trơ trụi vài cành khô ùng đã bám lên một lớp tuyết dày, tuy vậy mấy cô gái trẻ tuổi thích chưng diện giống như không chịu ảnh hưởng của giá rét vẫn cứ váy ngắn tất chân đen như trước, chính là một cái cảnh đẹp tịnh lệ ở trên đường. Đây cũng là điều duy nhất làm cho đám sắc lang(nguyên văn: gia súc - chả hợp gì cả nên đổi đi 1 tí) cảm thấy không có tiếc nuối điều gì.

Hôm nay Sử Hạo tâm huyết dâng trào, chuẩn bị đến lớp học đi dạo, tuy nhiên vì che dấu bản thân đã khỏi hẳn nên Sử Hạo vẫn quyết định làm cho đám người Vương Hoa vất vả một chút.

“ Đêm qua mẹ bảo tôi, mò sang bếp nhà nàng, thấy gì vợ bằng hết kể cả bát đĩa nồi xoong ... Đêm qua mẹ bảo tôi mò sang bếp nhà nàng thấy nàng đang ngồi tắm bồn trong chiếc chậu nhôm(1)...” .Sử Hạo ngồi trên xe lăn vừa rung đùi vừa rên rỉ bài nhạc chế kinh điển.

“ Cường ca, ta van người, hãy mau giết ta đi, ta không thể chịu nổi công kích bằng sóng âm của hắc nữ rồi”. Long Giang ôm một bên tai, thần sắc thống khổ cầu xin Trương Thiên Cường.

Mọi người vừa đi vừa cười đùa chốc lát đã đến trường Đông Sơn Nhị Trung. Sử Hạo tiến vào trường học làm cho không nhỏ học sinh trong trường kinh động, vốn bình thường hắc đi học cũng không có thể làm nên chút sóng triều nào. Nhưng ngồi xe lăn, mái tóc nhuộm đỏ như máu thì lại khác, vì lúc trước Nhị Trung mới truyền ra một tin đồn rằng một thiếu niên trông như quý tộc gặp vận hạn điều khiển một chiếc xe lăn cao cấp cùng một cô gái tuyệt mỹ cùng ngồi trên đó “ Dã chiến “. Tuy nhiên đồn đại vẫn là đồn đại, cùng sự thật vẫn có ít nhất ba phần sai khác, cho nên hôm nay Sử Hạo trong truyền thuyết hiện thân tại Nhị Trung, lập tức thanh tâm điểm chú ý của mọi người.

Một đường hưởng thụ sự tiếp đón hoa lệ long trọng bằng ánh mắt chăm chú của học sinh toàn trường, Sử Hạo có chút lảng lảng, cuối cùng cũng đi đến phòng học ban 7, học sinh ban 7 đều là vẻ mặt kinh ngạc cùng tò mò. Sử Hạo tại Nhất Trung đại chiến Chung Long đã thành chuyện ồn ào huyền ảo khắp các trường học tại Đông Sơn, chỉ cần là học sinh thì đều đã nghe qua chuyện này. Học sinh ban 7 cơ bản là đều cảm thấy xa lạ đối với Sử Hạo, tuy rằng cùng học ba năm nhưng đại đa số học sinh trong lớp chưa từng cùng Sử Hạo trò chuyện.

Trước đây trong mắt bạn học cùng lớp, Sử Hạo không nghĩ ngờ gì là một người vô hình (nv: trong suốt vật thể). Cho đến kì học này Sử Hạo cùng Tiền Nhâm Hào đại chiến một trận mới làm cho bạn học bắt đầu chú ý đến, thì ra trong lớp mình còn có một người như vậy. Tiếp theo Sử Hạo Giống như có một sự lột xác hoàn toàn khác, lập tức trở thành nhân vật tiêu điểm.

Càng tin đại chiến, phong vân sơn thể dục, một người một ngựa(phải là một đao mới đúng ^^) chiến ban 5, ẩu đả cùng thầy giáo bạo lực, đại chiến cao thủ Chung Long tại Nhất Chung. Một loạt chuyện xảy ra làm cho người ta không dám tin tất cả đều phát sinh trên người Sử Hạo. Gần đây nhất là lời đồn hắc là công tử quý tộc ở trên Kinh (Bắc Kinh hay kinh thành thì tùy các bác hiểu) vì gặp rủi ro mà lưu lạc đến huyện Đông Sơn, gần đây lời đồn làm cho hắc không được mọi người chú ý là rất khó. Tuy vậy thời điểm Sử Hạo bị trọng thương vẫn không có một học sinh trong lớp nào đến thăm hắc , dù sao người như hắc vẫn làm cho con người ta có một chút cảm giác xa cách.

- Các bạn học sinh thật là đáng yêu a.

Ngồi xe lăn bị Vương Hoa đẩy mạnh vào phòng học, Sử Hạo nhìn xung quanh bốn phía, gặp ánh mắt kinh ngạc của mọi người chăm chú nhìn mình, lịch sự hướng mọi người cười cười, miệng hơi nhếch lên tiêu sái, kết hợp cùng mái tóc đỏ như máu làm cho cả lớp được một trận kinh ngạc, người quen biết thì biết thừa hắc đang giả bộ, người không quen lại còn tưởng hắc là quý tộc công tử gặp rủi ro thật.

Trời cao cho hắc bộ dáng như vậy đúng là hại đời mà, cái tướng mạo này đúng là có tính lừa gạt rất lớn.

- Đây cái bàn của ta đâu?

Sử Hạo phát hiện ra có một góc trống sáng sủa phía cuối lớp học, cái bàn của mình vốn ở vị trí đó không cánh mà bay.

Vương Hoa cũng không biết gì vì giữa trưa tan học nó vẫn còn ở đó, bèn quay sang một nữ sinh trong lớp hỏi:

- Cái bàn ở cuối lớp đâu rồi?

- Vừa rồi hiệu trưởng cho người đem đi rồi.

Thất bí hai bên, diện mạo coi như không làm hỏng thất vọng - lớp trưởng Mã Hiểu Yên đứng lên nói.

Sử Hạo nhìn nàng ta một cái, có chút quen thuộc, nữ sinh này hình như lần trước tại sân thể dục đưa nước cho hắc.

- Tại sao lại đem bàn của tôi đi.

- Cái này tôi cũng không biết được.

Mã Hiểu Yến lắc lắc đầu, đối với Sử Hạo, nàng cũng có chút cảm tình, thân thủ giải lại rất nhiệt tình, chỉ là khí chất lưu manh quá nặng mà thôi.

- Bởi vì mày bị trường đuổi học rồi.

đột nhiên một đạo âm thanh lạnh lẽo lại có chút quen thuộc truyền đến, làm cắt ngang suy nghĩ của mọi người, cũng giải đáp những nghi hoặc trong lòng mọi người.

Sử Hạo quay lại nhìn về hướng tiếng nói phát ra thì ra là thầy giáo hóa học Dương Lâm đang đứng ở cửa, dáng vẻ vô cùng đắc ý. Sử Hạo tự nhiên là không tin lời hắn nói, hèn mọn nhìn hắn một cái, quay sang nói với Vương Hoa:

- Nếu ta nhớ không lầm thì thầy giáo không có quyền đuổi học sinh, nhất là thầy giáo hóa học, phải không?

Dương Lâm biết đây là hắn ta đang chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, cũng không tức giận mà trên mặt biểu tình cười mỉa như một thầy giáo nghiêm túc:

- Thầy giáo thì không nhưng thân là một thầy giáo hóa học tận tình với cương vị công tác, ta có quyền lợi cùng nghĩa vụ đem tình hình học sinh đến lớp báo cho hiệu trưởng.

- Tiện nhân.

Sử Hạo giận dữ chụp mạnh vào cạnh bàn gần đó “ rắc rắc” một tiếng rồi đứng lên, làm ọi người ồ lên một tiếng.

(1) hô hô đoạn này nó hát chế nhưng ta không muốn dịch vì dịch cũng không chuẩn nên chế đoạn nhạc chế Hoa Sứ nhà nàng vào cho nó hợp với .

70. Chương 70

Một Kẻ Lưu Manh Cuối Cùng

Tác giả: Lạt Tiêu Giang

QUYỂN 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 70 : Có thuốc không cho xin điều.

Dịch: yudfire

Nguồn: LX.us

Giờ phút này, tất cả học sinh ban 7 trên mặt biểu tình thật là phong phú làm cho người ta hoa cả mắt. Cái này thật là, một giây trước còn ngồi trên xe lăn giống như một quý tộc gặp rủi ro, thế mà giây sau vì tức giận mà ồ bàn đứng lên, hơn nữa lực đạo vô cùng mạnh mẽ cứng rắn, làm cho tất cả bàn ghế đều chấn động một chút, thì ra bạn hữu này luôn ra vẻ đáng thương.

“ Tiểu Hạo, người...” Nhiêu Hải Yến kinh ngạc cực độ, bàn tay nhỏ bé che miệng, khuôn mặt đầy vẻ bất khả tư nghị (không thể tin được) cùng kinh hãi (kinh ngạc+ mừng rỡ).

Vương Hoa, Tiền Nhâm Hào cũng bị động tác của Sử Hạo dọa cho sửng sốt thất thần, nửa ngày cũng không có phản ứng. Vương Hoa ánh mắt phức tạp đánh giá Sử Hạo, trên người tên này quả thật có lắm điều không thể tin nổi, nhìn có vẻ bình thường không có gì nhưng lại biểu lộ ra lắm chuyện làm cho người ta thật khó tin, nói hắn đơn giản, thực ra là mình nhìn không thấu hắn. Vương Hoa kinh nghi(kinh ngạc+nghi ngờ) hỏi:

- Sử Hạo, rốt cuộc thế này là thế nào? Người có thể đứng lên được sao?

Tiền Nhâm Hào hai mắt trừng trừng mở to không dám tin, cầm tay Sử Hạo xem trái xem phải, bắt hấn xấn tay áo lên, hà hơi rồi xoa xoa lên cánh tay sau đó dùng động tác gõ gõ, giống như một nhà khảo cổ gặp được món cổ vật chí bảo vậy, chỉ thiếu mỗi việc là lấy kính lúp ra cẩn thận nghiên cứu nữa thôi, hấn đem tay phải Sử Hạo nâng lên trên ngực, nói:

- Hạo cao, cánh tay này không phải là giả chứ? Hay bởi vì nổi giận mà xuất hiện cổ tiên thiên chân khí lan tràn toàn thân chạy đủ thượng trung hạ tam điền nên cánh tay mới trở nên tốt như vậy?

- Thật ra thì hai ngày trước đã khỏi rồi. Sử Hạo cũng không dấu diếm gì cả.

- Cái gì, hai ngày trước đã khỏi rồi mà bây giờ mới nói, đại ca thật biến thái, ngày hôm qua còn để Trần Tư Lôi sát bên người chăm sóc, anh đúng là cầm thú.

Tiền Nhâm Hào khó chịu kêu la nói, ngoài miệng tuy nói vậy nhưng thật ra trong lòng chính là vừa mừng vừa sợ. Sợ hãi vì chính miệng bác sĩ nói không có hi vọng khỏi hẳn, vậy mà chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi lại có thể bình phục lại, mừng vì huynh đệ của mình rốt cuộc đã có chuyển biến tốt đẹp.

Dương Lâm cũng phải một lúc lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, Sử Hạo mạnh mẽ đánh ra một chưởng làm hấn không tự chủ lùi về sau một bước, hiển nhiên đối với cường lực ngày ấy của Sử Hạo vẫn làm trong lòng y sợ hãi.

- Vương Hoa mày có giúp tao xin phép không đấy? Sử Hạo muốn xác nhận lại một chút.

- À, tao lúc đó đều đem giấy xin phép giao tận tay giáo viên đứng lớp, hơn nữa cũng nói qua với giáo viên chủ nhiệm

- Tự mình giao tận tay cho giáo viên đứng lớp? - Sử Hạo hỏi, bởi vì thật ra Đông Sơn Nhị Trung là một trường tư thục, trường học có quy định rõ ràng nếu muốn nghỉ phải đưa giấy phép đến tận tay giáo viên chủ nhiệm mới tính là có hiệu lực nếu không sẽ bị tính là trốn học. Tổng số tiết trốn học đến một giới hạn thì sẽ bị đuổi học.

- Hắc hắc, tên này tiện nhân. Sử Hạo trong lòng có chút khó chịu hướng về phía Dương Lâm đang đứng ngoài cửa lớp nói, khẩu khí giống như là không để Dương Lâm vào mắt.

- Mày dám nhục mạ thầy giáo? Dương Lâm tức muốn xì khói.

- Ta đã không còn là học sinh nữa thì nói thế nào chẳng được, đừng có chọc giận lão tử bằng không sẽ giết cả nhà ngươi. Ta là người văn minh không nói chuyện thô tục, chỉ cầu cho tỷ tỷ ngươi được làm ngoài phố (đứng đường đó mà ^_^) nam nhân của năm mươi sáu dân tộc đều quen biết qua (hé hé đoạn này cao siêu quá ta không hiểu lắm đại ý là cầu cho chị của lão kia được tiếp đón mọi nam nhân : =))

Sử Hạo chụp một chưởng ở trên bàn sau đó quay sang Vương Hoa nói:

- Tao đi tìm hiệu trưởng

Nói xong cũng không rời khỏi xe lăn mà làm một cú quay đầu rất điệu nghệ giống như xe lăn có gắn động cơ vậy, độ linh hoạt thật không tương xứng với vẻ ngoài công kênh của xe lăn, tăng tốc hướng về phía của nơi Dương Lâm đang đứng giống như muốn đụng hấn vậy.

Nhưng nói gì thì nói vận tốc của xe lăn không bằng cả xe đạp nên Dương Lâm vốn đứng ở ngoài cửa phòng học cách Sử Hạo ba thước vội vàng né qua một bên.

Sử Hạo lướt qua một bên Dương Lâm, rồi khoa trương làm động tác dựng ngón tay giữa thông dụng trên thế giới (Fuck you đó mà) để biểu đạt nội tâm khinh bỉ của mình, rồi dưới con mắt ngạc nhiên của học sinh ban 7 xe lăn như gắn động cơ nhắm phòng hiệu trưởng thẳng tiến. Học sinh ban 7 vội vọt ra cửa xem tốt cùng là sẽ xảy ra chuyện gì nhưng cuối cùng chỉ nhìn thấy một bóng dáng xa dần.

Phòng hiệu trưởng ở trên tầng bốn, Sử Hạo đành phải để xe lăn lại cầu thang thoát hiểm, hấn cũng không muốn phiền toái Long Giang cùng Trương Thiên Cường đem xe lăn của mình lên tầng bốn vì bí mật đã bại lộ mất rồi, nếu làm như vậy thật quá vô sỉ, tuy rằng hấn vẫn luôn inh là kẻ vô sỉ.

Ngựa quen đường cũ tiêu sái tiến đến phòng hiệu trưởng, Sử Hạo trực tiếp gõ cửa, rất nhanh có tiếng trả lời, nhưng dường như là thanh âm trầm thấp của một người còn trẻ, nghe cũng rất có mị lực:

- Mời vào.

Sử Hạo nghi hoặc gãi gãi đầu, cái ôg hiệu trưởng này chẳng lẽ là cây khô gặp mùa xuân, hay là ăn phải thuốc hồi xuân đây? Hấtm đẩy cửa tiến vào, đầu tiên đập vào ắt vẫn là cái đầu hói bóng loáng có thể phản quang của hiệu trưởng, nhưng mà người luôn tâm cao khí ngạo như hiệu trưởng lúc này lại cung kính khom lưng cúi đầu đối với một người trẻ tuổi không quá ba mươi. Sử Hạo cả thất vô cùng khoan khoái trong lòng, ha ha thì ra cũng có lúc ông thâm hại như thế.

Hiệu trưởng quay đầu nhìn lại, thấy đúng là Sử Hạo thì cũng có chút ngạc nhiên:

- Sử Hạo cậu cũng tới rồi hả? cũng tốt đang có chuyện muốn thông báo với cậu một chuyện.

Nói xong cung kính cúi đầu nói với người thanh niên trẻ tuổi nói:

- Cậu ta chính là Sử Hạo.

Nghe hiệu trưởng nói, người thanh niên đang ngồi vắt chéo chân trên bàn miệng ngậm điều thuốc vắt vẻo trên ghế của hiệu trưởng tò mò nhìn Sử Hạo từ trên xuống dưới, giống như là đối với Sử Hạo rất có hứng thú.

- Hiệu trưởng em chỉ muốn biết là ai quyết định đuổi học em.

Sử Hạo cũng không dong dài, mở miệng hỏi thẳng luôn hiệu trưởng làm cho ông ta có chút lúng túng.

- Là ta, cùng với cô giáo chủ nhiệm và các thầy cô giáo bộ môn của em cùng quyết định.

Trước mặt Sử Hạo, hiệu trưởng làm bộ dạng ưỡn ngực làm người, ôn hòa nhìn Sử Hạo nói:

- Cậu dám đánh thầy giáo hơn nữa nói không chừng cậu còn dám đánh cả hiệu trưởng?

Sử Hạo tự nhiên là không biết ý nghĩ trong lòng của hiệu trưởng, nếu không thì nói không chừng đã đứng lên mà ột cái tát. Sử Hạo ánh ắt sắc ben đột ngột đứng lên, các thầy cô bộ môn quyết định sao? khốn thật, lũ khốn này nghĩ cứ như vậy đuổi lão tử khỏi trường học sao? Mẹ nó một đám người luôn nói lấy giáo dục làm chính, vậy mà chưa có giáo dục cái đêch gì đã muốn đuổi lão tử, thế là có ý đéo gì?

Thế nhưng trường học đã có quyết định như vậy, sử Hạo cũng đành buông xuôi, mạnh bạo ngồi lên ghế sofa, học thành thái của thanh niên kia gác chân lên vắt chéo hướng thanh niên kia chớp chớp mắt nói:

- Đại ca, có thuốc không cho xin điếu.

Nói xong Sử Hạo linh quang chợt lóe, một biện pháp có thể giúp mình tránh khỏi bị đuổi học đã xuất hiện trong lòng.

71. Chương 71

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 71: Giao dịch với giáo đồng.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: *****

Trên mặt người này lộ ra ý cười, sau đó móc một gói thuốc Trung Hoa ra, trực tiếp đưa đến trước mặt Sử Hạo, Sử Hạo cũng không khách khí, cầm lấy gói thuốc móc ra một điếu ngậm vào miệng, rồi làm như không có gì nhét gói thuốc vào trong túi, rồi quay lại nói tiếp : “Bạn thân, cảm ơn, ươn lửa!”

Sau khi mồi xong, Sử Hạo hút một hơi thật sâu, rít vào, rồi nuốt toàn bộ vào miệng, rồi bị sặc khói từ lỗ mũi, làm hần ho tùm lum, nước mắt cũng chảy ra luôn, thảm mắng : Mẹ kiếp, gói Nam Hải của Long Giang chỉ có mấy đồng tiền mà lại phê, còn gói Trung Hoa mấy chục đồng này thì lại bị sặc thuốc.

Hai mắt hiệu trưởng mở to ra, tên học sinh này làm cái gì thế, dám hút thuốc trước mặt mình, lại còn thả khói về phía mình, muốn điên rồi.

Sử Hạo lại miễn cưỡng rít vào một hơi, lần này hắn cẩn thận hơn, khói vừa vào trong miệng đã lập tức phun ra, trải qua sự kích thích vừa rồi, Sử Hạo cũng trở nên linh mẫn rất nhiều, làm cho lão hiệu trưởng cúi đầu, thì người thanh niên này khẳng định không đơn giản, Sử Hạo cũng không ngu, trực tiếp nói với người thanh niên : “Đại hội thi đấu sắp bắt đầu rồi, ai đã đăng ký rồi?”

Hiệu trưởng có chút bất ngờ, không nghĩ ra hắn đột nhiên hỏi đến vấn đề này, vốn muốn mở miệng răn dạy hắn, nhưng người thanh niên ngồi ghế sa *** đã nhanh chân hơn một bước, sảng khoái nói : “Đại hội bắt đầu vào ngày hai mươi tháng một, tất cả cách trường đều cũng đã chuẩn bị cho đại hội, thời gian đăng ký chỉ đến ngày một tháng một, đến nay đã dự định chọn xã trưởng Yên Phi Nam, phó xã trưởng Vương Nhất, Thành Lập, Vương Khả, cùng với tuyển thủ vương bài của Nhị Trung, Quan Chánh”

“Ừ, Yên Phi Nam nhìn đại cục rất khá, tốc độ ra chân cũng nhanh, biết tiến biết lui, thực lực không tồi, còn Quan Chánh, nghe nói hắn có thể trong vòng mười chiêu mà đánh bại Yên Phi Nam, thực lực khẳng định rất mạnh, nhưng từ thành tích năm rồi cho thấy, vẫn còn chênh lệch nhất định so với Chung Long” Sử Hạo ngả ra ghế sa ***, rồi từ từ đem tình huống mà mình biết nói ra.

Nghe Sử Hạo đánh giá về Yên Phi Nam không sai, người kia có chút kinh ngạc, rồi kéo một hơi thuốc, hai chân lại đổi thế, cười nói : “Tiếp tục”

“Tôi và Chung Long đã giao thủ, mặc dù tôi bị hắn đánh bị thương, nhưng tình huống của hắn tôi cũng biết rất rõ ràng” Sử Hạo thích nhất là dán vàng lên mặt, đề cao bản thân là lợi thế khi đàm phán.

Lão hiệu trưởng muốn mở miệng, nhưng mà Sử Hạo không cho lão cơ hội, dừng lại rồi nói tiếp : “Thực lực của Chung Long không thể nghi ngờ, đến nay có thể coi là đứng đầu trong đám học sinh, ra tay rất mạnh và tàn nhẫn, phản ứng và chiến ý kinh người, lực bộc phát siêu cường, nhất là tốc độ đôi chân và sức mạnh, có thể nói là nhất tuyệt, mạo muội hỏi một chút, đối với việc Nhị Trung giành giải quán quân, các người cho rằng có bao nhiêu phần trăm?”

Người kia cũng không làm bộ, thản nhiên cười nói : “30%”

“30%, nói không dễ nghe chính là chẳng có cơ hội nào” Thần sắc của Sử Hạo có chút khinh thường.

Người kia thấy Sử Hạo chỉ là một học sinh, bởi vì đối với hành động vô lý của Sử Hạo cũng không để ý, ngược lại còn có hứng thú xem hắn muốn thế nào, bất quá câu hỏi của hắn có chút làm bị thương đến tự trọng, mười năm liên tiếp rồi chưa giành được một giải quán quân nào cả, người này và lão hiệu trưởng đã có chút lo buồn, ngữ khí của người đó cũng trở nên trầm thấp rất nhiều : “Như vậy thì sao? Cậu cho rằng cậu có thể đánh bại Chung Long?”

“Thông minh, nói thật, lần này tôi nắm chắc mười phần đánh bại hắn, bất quá điều kiện tiên quyết là các người phải cho tôi tham gia thi đấu” Mi mắt của Sử Hạo nhú lên, trong mắt cố tình ra vẻ tự tin, nhưng vẫn không che được tính ngang bướng của bản thân, khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà.

Người này và hiệu trưởng thấy ánh mắt này không khỏi sửng sốt, không ngờ một đứa bé nhìn có vẻ tú vắn lại có thể tản ra một khí thế bá đạo như vậy, người thanh niên đó cũng có nghe nói về cuộc chiến của Sử Hạo và Chung Long, người khác có lẽ chỉ biết Sử Hạo đánh ngang tay với Chung Long, nhưng người này thì biết rõ, Sử Hạo lấy mạng đổi mạng, cuối cùng phải dựa vào vũ khí đánh lén mới có thể đánh ngang tay được, cho nên đối với Sử Hạo bị thương vẫn không có nhiều tin tưởng lắm, cười nói : “Danh sách tham gia thi đấu đã định, sợ rằng không thể tùy ý thay đổi được”

Sử Hạo biết rằng đây là lời từ chối lịch sự, lập tức mỉm cười, đứng dậy đi lại hướng cửa, người kia và hiệu trưởng tưởng rằng Sử Hạo hào hiệp bỏ đi như vậy, thấy hắn đi đến cánh cửa đóng chặt, một cước cực mạnh, thân thể phát lực, dồn hết sức toàn thân xuống chân, rồi dùng chân này phóng ra luồng sức mạnh kia ra ngoài, khi bàn chân chạm lên cánh cửa gỗ, sức mạnh mênh mông tràn ra ngoài, một tiếng “rầm” thật lớn vang lên tại phòng làm việc.

Người kia kinh ngạc, đứng dậy, nhìn Sử Hạo dùng chân đá xuyên cửa gỗ.

Sử Hạo trước kia có lẽ không đạt đến trình độ này, nhưng trải qua sự cường hóa của S-P-1, năng lực các phương diện của Sử Hạo đều tăng lên, hẳn tự tin có thể đánh bại Chung Long, cũng là vì như vậy.

Nói đại khái là, lực lượng của một người cùng lắm là có thể đá gãy hoặc ngã cửa gỗ, muốn đạt đến trình độ đá xuyên cửa như Sử Hạo thì phải biết khống chế lực, hơn nữa thu chiêu đúng lúc. Người kia sau khi nhìn thấy, cũng hiểu được mảnh khoe trong đó, ánh mắt nhìn về phía Sử Hạo cũng trở nên nóng rực, có lẽ nó thật sự có thể đánh bại Chung Long, ông già vẫn hy vọng lúc còn sống vẫn có thể chứng kiến cảnh Nhị Trung một lần đoạt giải quán quân, bản thân đã lên cái chức này ngồi mười năm rồi mà vẫn không thực hiện được giấc mộng đó, niềm vui của ông già đã bị phá hủy hoàn toàn rồi.

Lão hiệu trưởng đầu trọc chỉ là một thường dân thôi, lúc này còn đang đau lòng vì cánh cửa gỗ đắt tiền kia.

Sử Hạo chậm rãi đi trở về, cười khanh khách, nhìn người kia nói : “Tôi nghĩ, bây giờ ông có thể thay đổi chủ ý chưa?”

“Chúc cậu may mắn” Người kia đứng lên cười cười với Sử Hạo, chợt quay đầu lại với hiệu trưởng, nói : “Dem thủ tục đuổi học nó hủy đi, mặt khác, bỏ luôn việc giám sát”

Trong lòng Sử Hạo đắc ý vô cùng, đã chuyển lên đến mặt rồi, lần này đã thành công rồi, dám thầy cô đó còn muốn đuổi học lão tử à, lão tử càng phải đi học ấy người nhìn. Sử Hạo cười nói : “Tôi nghĩ các người cần phải thông báo với các thầy cô một chút, nếu không tôi sợ bị bọn họ đuổi ra khỏi phòng học”

“Không thành vấn đề, đi thôi” Người kia tâm tình đang tốt, nên quyết định tự đi giải quyết chuyện này.

Văn phòng giáo viên cũng nằm tại lầu bốn, cách phòng hiệu trưởng không xa, người kia mặc một bộ tây trang màu trắng, nhìn là biết hàng xịn rồi, cả người có khí chất cao ngất luôn, tay trái cầm lấy một túi xách, tay phải cầm một điều thuốc, bước chân vững chắc, có chút phong phạm của nhân sĩ thành công. Sử Hạo cũng bắt chước y chang, tay cầm điều thuốc làm lính đi phía sau hắn, cũng làm ra bộ dáng y chang như vậy.

Lúc này chỉ còn khoảng gần mười phút nữa là đến giờ học buổi chiều, phần lớn giáo viên còn đang ở trong phòng làm việc chuẩn bị đi dạy. Người này đến đây làm cho các thầy cô hoảng sợ, mà đột nhiên Sử Hạo ở phía sau xuất hiện, càng làm cho bọn họ xém té khỏi ghế, và đều đoán ra được bọn họ đến đây làm gì.

Người kia nói thẳng : “Trải qua sự suy xét của giáo phường, quyết định rút lại việc đuổi học Sử Hạo, chúng ta vốn là giáo dục, lấy phương châm giáo học làm đầu, quyết định để Sử Hạo ở lại học tại ban bảy”

Trong lòng Sử Hạo bật cười, rõ ràng chỉ một câu nói của hắn, mà người này lại dám nói là trải qua sự xem xét này nọ, đúng là đám nhân sĩ thượng lưu đều dối trá.

Các thầy cô trong phòng đều biết thân phận của mình, nhân vật như vậy cũng đã lên tiếng rồi, thầy cô như bọn họ có phản đối hay không cũng vô ích. Ký hợp đồng với người ta, rồi cả nhà phải dựa vào tiền của người ta để sống, có thể làm được cái gì chứ.

“Tôi phản đối” Rồi đột nhiên, một âm thanh không giống tiếng người vang lên trong phòng làm việc yên tĩnh.

72. Chương 72

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 72: Giúp tao tìm một con nhỏ.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: *****

Dương Lâm chậm rãi từ bàn làm việc đi tới, đạo mạo nghiêm trang nói : “Khai giảng đã hơn ba tháng, mà số ngày Sử Hạo không đi học đã gần đến hai tháng, trong đó có cả tháng nghỉ học. Dựa theo quy định của trường học, nếu nghỉ học đến nửa tháng sẽ bị đuổi học, hơn nữa còn đánh nhau ẩu đả, uống rượu gây

chuyện, nhục mạ và đánh cả giáo viên. Loại chuyện gì Sử Hạo cũng đã làm, loại con sâu làm rầu nồi canh như vậy kiên quyết không thể giữ lại trường học, trường chúng ta là một trong ba trường đứng đầu Đông Sơn huyện, tuyệt đối không thể vì một tên hư hỏng như vậy mà làm hư tổn đến danh dự và quy tắc của trường. Nếu lần này bỏ qua cho Sử Hạo, lần sau lại xuất hiện hàng ngàn hàng vạn Sử Hạo, đến lúc đó muốn cứu cũng không kịp rồi, giáo đồng, hy vọng ngài suy nghĩ thật trọng” Ánh mắt của hắn chân thành, ngữ khí thành khẩn, giống như là đã suy nghĩ cho trường học vậy.

“Phương diện này trường học đã có phương án, Sử Hạo quả thật đã xin nghỉ bệnh, trường học cũng đã quyết định, không cần nhiều lời” Người kia không ngờ lại có người phản đối trước mặt mọi người, nên vô cùng tức giận.

“Giáo đồng, xin ngài suy nghĩ thật trọng, nếu như để loại học sinh này tiếp tục ở lại trường, sẽ càng mang đến nhiều học sinh hư hỏng hơn, đến lúc đó sợ rằng trường học sẽ bị nhiễm đầy chương khí. Chuyện hắn nghỉ bệnh là thật, tất cả mọi người đều nghe qua chuyện hắn tàn phế, nhưng hôm nay hắn lại đột nhiên từ xe lăn nhảy dựng lên, bây giờ còn đứng đây rất tốt, hơn nữa còn dám nhục mạ đe dọa tôi, loại học sinh này tôi tự hỏi không có năng lực giáo dục tốt”

“Không có năng lực giáo dục học sinh, thì có thể rời trường học. À, đúng rồi, nhớ để thư từ chức trên bàn của tôi” Người kia lạnh lùng lên tiếng, xoay người rời đi, Dương Lâm mặc dù là giáo sư có bằng cấp tại Nhị Trung, nhưng cũng không quan trọng bằng một học sinh có thể giúp Nhị Trung đoạt giải quán quân của đại hội. Đông Sơn Huyện Nhị Trung đã gần mười năm qua chưa đạt được quán quân bao giờ, nhưng cũng không vì thế mà từ bỏ cho đại hội lần này. Tiêu tốn rất nhiều tiền bạc và thời gian, đủ để thấy được trường học rất coi trọng chuyện đại hội lần này. Đại hội là nơi thể hiện trực tiếp giá trị của một trường học.

Hai tay Sử Hạo ôm cái ót, nhếch miệng cười nhìn Dương Lâm, rồi quét mắt nhìn đám thầy cô đang á khẩu không trả lời được, chợt giơ ngón giữa lên, làm ra một vẻ khinh bỉ với tất cả thầy cô trong phòng, lắc đầu than : “Ai, làm giáo viên như các người quả thật là một thất bại!” Nếu bọn họ đã muốn đuổi mình ra khỏi trường, thì mình cần gì phải tôn kính bọn họ nữa? Trong mắt của Sử Hạo chỉ có hai loại người, một là bạn, hai là kẻ địch, không có loại người thứ ba.

Sử Hạo rút một điều thuốc ra, để lên miệng, sau đó thuận tay lấy cái hộp quẹt để trên bàn làm việc mỗi một cái, rồi cũng tiện tay cất cái hộp quẹt vào trong túi của mình, xoay người rời đi. Có giáo đồng làm chỗ dựa, cần phải sợ cái chó gì. Trong trường tư, không người nào có thể có quyền lực vượt qua giáo đồng cả, giáo đồng là Boss cấp cuối cùng rồi, ngay cả hiệu trưởng trước mặt giáo đồng cũng chỉ biết cúi đầu.

Sử Hạo lái chiếc xe lăn 20km/h về phòng học, Vương Hoa và Tiền Nhâm Hào liền vây lấy Sử Hạo, hỏi rõ tình huống. Sử Hạo móc trong túi ra gói thuốc Trung Hoa, đưa ổi người một điều, Vương Hoa cầm lấy điều thuốc, hút một cái rồi nói : “Thuốc này từ đâu mà có, đâu phải loại mày thường hút”

“Vừa rồi có một gã mà giang hồ gọi là giáo đồng đưa cho tao” Sử Hạo vô sỉ bóp méo sự thật một chút.

Tiền Nhâm Hào hít một hơi thật sâu, ánh mắt phảng phất như đạt đến cao trào, Sử Hạo nhìn thấy mà đau lòng, khóe miệng co lại, nói : “Đây là Trung Hoa, chứ không phải Trung Nam Hải, mày hút cho chết hử, sao mà kéo dứ vậy?”

Tiền Nhâm Hào khinh thường nói : “Tao vốn định cai thuốc, mày làm vậy là đầu độc mầm móng tương lai của quốc gia đó”

“Nói đi, rốt cục là thế nào?” Vương Hoa thấy ánh mắt sung sướng của hắn, rồi lại nghe hắn có quan hệ với giáo đồng, biết chuyện khẳng định đã chuyển.

“Vừa rồi lúc tao rời khỏi đây, tự nhiên mắc ỉa, nên phải vào toilet, mà mẹ nó cái toilet hôi chết mẹ, còn tao thì quên mang giấy”

“Nói phần chính đi!”

“À, sau khi đi toilet xong, tao đến phòng hiệu trưởng, vừa đẩy cửa vào thì phát hiện ra hiệu trưởng và Dương Lâm đang chơi trò cầm thú với nhau trên ghế sa lon” Sử Hạo giảng giải một cách mãnh liệt, sinh động y như thật, vừa diễn tả bằng hành động vừa kết hợp với tiếng rên rỉ, không thua gì phim sex cả. Cuối cùng cao giọng nói : “Đây là chuyện bí mật giữa hiệu trưởng và Dương Lâm, giáo đồng bảo tao giữ bí mật, các vị

bạn học ngàn vạn lần đừng truyền ra ngoài” Trong phòng học xôn xao lên, không ngờ hiệu trưởng và Dương Lâm lại chơi gay với nhau.

Vương Hoa cân nhắc một hồi, chỉnh sửa những câu nói từ miệng Sử Hạo, rốt cục cũng tìm ra được tin tức thật. Sử Hạo giúp Nhị Trung cướp lấy quán quân của đại hội, lấy cái này ra làm điều kiện với giáo đồng. Chỉ là, hẳn thật sự có thể đánh bại Chung Long sao? Anh em của mình tham gia đại hội, như vậy chứng tỏ rằng cũng có thực lực, nhưng mà, Chung Long không phải là loại học sinh bình thường, không tránh được một chút lo lắng, lần trước bị đánh cho tàn phế, vừa mới hồi phục một cách thần kỳ lại, tiếp theo không biết gặp phải tình huống gì đây.

Tiếng chuông vang lên, tiết học đầu tiên là tiết hóa, Dương Lâm cầm một xấp bài kiểm tra nghiêm mặt đi vào phòng học, đập xấp bài lên bài, trầm giọng nói : “Đây là đề thi trắc nghiệm mô phỏng thi cuối kỳ, năm mươi người mà có gần hai mươi người rớt, còn năm người thì không giao bài, thật không biết các em đến đây để học hay làm gì nữa”

“Năm mươi học sinh, mà có đến hai mươi người rớt, đúng là, không biết ông đến đây dạy học hay làm cái gì nữa. Trách không được Đông Sơn Huyền lại không có tiền đồ như vậy”

“Ai nói đó” Dương Lâm giận dữ nói.

Sử Hạo đứng dậy, chỉ vào mũi mình nói : “Hạo ca nói!”

Dương Lâm tức đến hộc máu, mặt thì lúc xanh lúc trắng. Trước kia chưa có chỗ dựa giáo đồng thì Sử Hạo cũng đã rất bó láo rồi. bây giờ hậu thuẫn cực cứng, càng thêm kiêu ngạo. Nhưng hẳn không thể làm gì được Sử Hạo, cũng không biết giáo đồng ăn trúng cái gì nữa, lại đi chiếu cố ột học sinh như vậy nữa, tức giận không có chỗ phát tiết ra đến ghen luôn rồi. Sử Hạo chậm rãi đi đến bên cạnh Sử Hạo, nhẹ giọng nói : “Đừng kiêu ngạo, Cậu Vương sẽ nhanh chóng đến tìm mày, tiểu tử, đừng tưởng có chút quyền cước thì bó láo, lúc tao lăn lộn trong xã hội, mày đại khái vẫn còn đang chơi bán đồ hàng đó!”

Thật sự là, việc lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều. Đường đường là một thầy giáo nhân dân lại bắt đầu uy hiếp một học sinh, thằng nhãi này còn tưởng mình ghê gớm lắm, xem ra không cho nó biết một chút, thì nó sẽ không sợ hãi. Ném qua tư vị chịu khuất nhục rồi mới hiểu được trong tim có sợ hãi, mới biết rằng không có thực lực thì nhất định phải cúp đuôi bò xuống.

Dương Lâm là loại như vậy.

Sau khi hết tiết, Tiền Nhâm Hào, Vương Hoa, Long Giang, Trương Thiên Cường cùng tụ lại chỗ Sử Hạo, hẳn nói : “Tiền tổng, giúp tao tìm một con nhỏ, tốt nhất là nữ sinh trung học”

Tiền Nhâm Hào vui mừng ra mặt : “Hạo ca, mày rốt cục đã nghĩ thông suốt rồi hả, hào phóng, kiêu diễm, dâm dăng, hay nội liễm, quyền rũ?”

Sử Hạo suy nghĩ một chút rồi nói : “Dâm dăng đi”

“Mày đúng là một thằng dâm tiện, lại còn ra thích thành thực hơn mình nữa, mang tao đi với?” Long Giang giương nanh muốn vuốt, làm ra vẻ nóng lòng.

“Nếu mày muốn phá thân, không phải là có Trần Thi Lôi sao, nàng ta là một cực phẩm đó. Nếu mày không tin, tao có thể đại công vô tư, hiến dâng trinh tiết của mình ày quan sát”

“Tư tương hơi tởm, cút mẹ mày đi!”

Vương Hoa không để ý đến mấy tên súc vật tinh trùng thượng não này, hỏi : “Sử Hạo, mày muốn làm gì?”

Sử Hạo cười thần bí : “Cho Dương Lâm một đại lễ vật”

73. Chương 73

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 73: Đó là cô gái tốt.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: *****

Càng tiếp xúc với Sử Hạo, Vương Hoa càng không thể nhìn thấu người thiếu niên tóc đỏ trước mặt này, tính cách cổ quái không làm cho người khác nắm bắt được, bất quá có thể khẳng định, hắn từ từ trưởng thành rồi.

Xúc động, ngang ngạnh, đơn độc, trong mắt không người nào, kiêu ngạo ngang ngược, tự đại liêu lĩnh, tất cả đều có thể dùng để nói về Sử Hạo. Nhưng lúc này, Vương Hoa tựa hồ như thấy được một Sử Hạo hoàn toàn khác, hắn dần dần học được cách dùng đầu óc, không đơn giản như suốt ngày giải quyết chuyện bằng nắm đấm nữa.

Nếu là trước kia, nghe thấy mình bị đuổi học, phản ứng đầu tiên của Sử Hạo khẳng định sẽ là đánh cái người hãm hại mình đến nổi má nhìn không ra. Sau đó vẫy đầu tiêu sái rời đi, nhưng hành động của hắn đã nằm ngoài dự đoán của Vương Hoa. Hắn làm ọi người kinh ngạc, dưới mái tóc màu đỏ kia, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười tà, Sử Hạo cũng không nhìn được mỉm cười, tao thấy, mày không chịu cô độc rồi.

“Hạo ca, nói thật đi, mày rốt cục đang nghĩ đến âm mưu quỷ kế gì? Cho Dương Lâm một lễ vật thì tốt hơn để tao sắm khoái trước đi” Đặt mông ngồi lên bàn, miệng ngâm một điệu thuốc do Sử Hạo đưa, Long Giang hỏi, tìm nữ sinh cho Dương Lâm, cũng quá tiện nghi cho hắn.

“Sao mày dần quá vậy, đưa cái lỗ tai lại đây, chúng ta như thế này... thế này... thế này...” Sử Hạo ôm lấy bả vai của đám người Vương Hoa Long giang, nhỏ giọng nói bên tai họ, giảng giải một phen, phun nước miếng đầy mặt bọn họ, mọi người càng nghe càng hưng phấn, càng nghe càng giật mình, vẻ mặt từ kinh ngạc biến thành cao trào, sáng khoái. Thằng nhãi này cũng quá vô sỉ rồi, người ta nói ngã một lần, khôn ra một chút, thằng này sau khi bị tàn phế, liền chuyển hóa đến cực cảnh của vô sỉ rồi.

Sử Hạo cười nói : “Được rồi, chuyện này làm phiền Tiền tổng vậy, vậy tao lái chiếc cadillac này đi hóng gió đã” Nói xong, liền nhảy lên “chiến xa” của hắn, hét lớn : “Người phía trước tránh ra, lưu manh đua xe, đâm chết không chịu trách nhiệm”

“Mẹ kiếp” Đám người Long Giang, Trương Thiên Cường té xỉu.

Đi hóng gió xong về đến Sử Hạo liền nhắm mắt trầm tư trên bàn, nước miếng chảy dài từ miệng dọc xuống bàn cứ như là thác nước ấy, cứ ngủ khò khò vậy, rồi ba tiết buổi chiều cũng trôi qua.

Sau khi tan học, Sử Hạo lại lái chiếc cadillac công nghệ cao của hắn ra ngoài cổng trường, trên đường thỉnh thoảng lại làm ra cảnh nguy hiểm, hù dọa đám học sinh ven đường hét lên chói tai.

“Hả? Tiểu lưu manh, tay anh làm sao?” Đột nhiên, một âm thanh chấn động vang lên như tiếng bể ly dọc theo không khí truyền đến bên tai Sử Hạo.

Sử Hạo thẳng gấp lại, cái âm thanh này quá quen thuộc với hắn, hơn nữa trừ nàng ra không ai đủ can đảm gọi mình là tiểu lưu manh cả, Sử Hạo quay đầu nhìn lại, thấy một dáng người quen thuộc làm cho người ta si mê cùng với đôi môi đỏ mọng kiêu diễm ướt át, tràn đầy kinh ngạc nhìn mình, trong lòng Sử Hạo hiện lên một tia vui mừng lẫn sợ hãi khó hiểu, cười nói : “Nha đầu, sao lại đến đây?”

“Trả lời em trước, tay anh là sao vậy, tự nhiên tốt lên có thể động?”

“Đừng kích động đừng kích động, tay của anh tốt lên, đương nhiên có thể động” Sử Hạo thấy nàng khẩn trương như vậy, trong lòng không khỏi bật cười, bất quá trên khuôn mặt kiêu diễm đáng yêu của Yến Tĩnh lại lộ ra một chút lo lắng, tựa hồ đã tiêu tụy không ít : “Mấy bữa nay em đi đâu?”

“Ngày nào cũng ở nhà, đúng rồi, mấy ngày nay em lên mạng tìm rất nhiều tư liệu về gãy xương cho anh, vốn muốn giúp anh hồi phục lại, nhưng xem ra không cần” Yên Tĩnh cười hì hì nói, đôi môi đỏ mọng kiêu diễm hé ra, đôi mắt đẹp lưu chuyển nhìn quanh, rồi bước đến bên cạnh Sử Hạo, quả thật rất là mê người.

Vì mình kiếm tư liệu? Sử Hạo đột nhiên biết Yên Tĩnh vì sao lại tiêu tụy như vậy, các trường học tại Đông Sơn Huyền đều có lịch học như nhau, học đến chín tiếng mới tan, còn Yên Tĩnh tìm tư liệu tất nhiên là phải tự làm, về đến nhà là làm một mình. Mấy ngày nay nàng nhất định là lên mạng đến khuya mới ngủ, bất quá hình như nàng còn có cái gì khó nói thì phải, lo lắng như vậy sao?

Sử Hạo liếm môi, mở miệng nửa nói thật nửa nói giỡn : “Nha đầu, đối với anh tốt như vậy, chẳng lẽ thích anh sao?”

Yên Tĩnh sửng sốt một chút, rồi chợt khinh thường biểu môi nói : “Bổn cô nương lệ chất trời sanh, ôn nhu đáng yêu, làm gì mà thích anh?”

“Hài tử, biết học nói dối rồi”

“Đi chết đi!”

“Em muốn làm quả phụ hả? Nghe nói bây giờ có rất nhiều quả phụ cô độc cùng động vật...”

“Gì, anh thật là, anh không nhìn lại trong gương xem bộ mặt ngu dần của anh sao?” Yên Tĩnh ra vẻ ác tâm nói, nàng cảm thấy Sử Hạo càng ngày càng tà ác.

Sử Hạo ngại ngùng nói : “Ngại quá, bản thân mỗi buổi sáng đều thấy rất đẹp trai, hơn nữa mỗi ngày nửa giờ đều tăng sự tự tin của bản thân lên”

Yên Tĩnh theo quán tính đẩy xe lăn về phía trước, nói : “Bổn tiểu thư ... sẽ thích anh ở điểm nào?”

“Tốt xấu gì anh cũng đẹp trai tiêu sái phong lưu khí vũ hiên ngang cũng cỡ Phan An, người gặp người thích, xe thấy xe ngã, người đời gọi là lê hoa áp hải xử nữ chung kết Hạo ca, không cần giải thích, giải thích là che giấu”

“Đúng vậy, đúng vậy, Hạo ca quả thật rất đẹp trai” Yên Tĩnh vô lực nói , xem ra là bị ép đến mức bất đắc dĩ.

“Ánh mắt của em thật...” Hai người vừa nói chuyện, bất tri bất giác đã đến sân bóng rổ của trường, Sử Hạo đột nhiên thấy phía trước có một đám người chỉ chỉ trỏ trỏ, thì thầm vào tai nhau, sợ rằng đám học sinh bất lương tụ tập gây chuyện, Sử Hạo cười nói : “Nha đầu, ngồi lên đùi anh đi, anh đẩy em đi”

“Té đi!”

Vương Hoa, Long Giang, Tiền Nhâm Hào, Trương Thiên Cường bốn người đang đứng trong đám người, giằng co với bọn họ chính là đám trung học, có một đứa học sinh cao chừng 1m8 đang ôm lấy một cô gái giữa mùa đông mặc một cái váy siêu ngắn, trang phục diễm lệ như hoa, hân châu chọc nhìn Vương Hoa, trên mặt đầy vẻ hèn mọn, nói : “Bọn mày dám có chủ ý với bạn gái của tao, có phải muốn chết hay không? Nói đi, muốn giải quyết thế nào?”

Vương Hoa, Tiền Nhâm Hào, Trương Thiên Cường, Long Giagn mặc dù cũng có chút thể lực tại Nhị Trung, nhưng so với đám trung học mà nói, thực lực của bọn họ không tính là gì. Đám học sinh sơ trung không lui tới với đám trung học, cho nên đám người Vương Hoa mới vướng chuyện này.

Tiền Nhâm Hào vì muốn giúp Sử Hạo tìm một con nhỏ dám đánh, nên đi kiếm một con nhỏ trung học mình biết, không ngờ lại là bạn gái của người ta, đám người Long Giang, Vương Hoa buồn bực trong lòng.

Đi ra đường quan trọng nhất là mặt mũi, thời đại học sinh cũng thế, ai đánh ta một cái tát, ta sẽ đá hẳn một cước. Thái độ cường ngạnh của đối phương làm đám người vương Hoa mất hết mặt mũi, nhưng thấy đối phương vừa cao lại có đến mười mấy người, trong lòng có chút cổ kị. Vương Hoa muốn quay lưng bỏ chạy, nhưng lại không muốn đánh anh em của mình chịu đòn thay, vì thế lên tiếng nói : “Chỉ là hiểu lầm thôi, muốn tâm sự với bạn gái của anh”

“Tâm sự, tâm sự mà cho nó tiền? Bọn mày cho rằng bạn gái của tao là gà loại ba sao? Chẳng lẽ muốn cưỡng dâm là được?” Về mặt Chu Tinh tức giận, không nhịn được tát cho Tiền Nhâm Hào một cái, “bốp” một tiếng vang dội, làm lòng người rung động.

“Mẹ kiếp”Tiền Nhâm Hào bị đánh bất ngờ, vừa phục hồi tinh thần muốn xông lên liều mạng với Chu Tinh, nhưng hắn vừa bước được hai bước, thì đã bị người của đối phương đâm đá một phen, thân thể bay ra ngoài, về thành một hình uyển chuyển trên không trung.

74. Chương 74

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 74: Hạo ca ày xin lỗi.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: *****

Tiền Nhâm Hào nóng tính không thua kém gì Sử Hạo, trong trường học hắn cũng rất là ngang ngược, ở trung học cũng là lão đại có tiếng một phương, trước mặt đám đông mà bị người ta hung hăng tát ột cái, rồi ăn đập ăn đập ngã lăn ra mặt đất. Nỗi nhục này làm sao mà hắn có thể chịu đựng được chứ, mặc dù thực lực hai bên chênh lệch khá xa, nhưng đây không phải là lý do áp chế hành động của hắn

Bất chấp cả người đau nhức, Tiền Nhâm Hào bò dậy từ mặt đất, lao đến hướng Chu Tinh, Tiền Nhâm Hào cũng thuộc dạng điên cuồng cấp độ nặng, một khi bộc phát thì cũng không khác gì một thằng điên chính hiệu cả, mày đập tao té xuống đất, thì tao sẽ bật dậy cắn tiểu kê kê của mày.

Chu Tinh cũng không phải cái bao cát, mắt thấy Tiền Nhâm Hào vọt lại, nhấc chân đá ngay phần dưới của Tiền Nhâm Hào, mặc dù một đá này không tính là mạnh, nhưng lỡ như mà bị trúng, thì sợ rằng Tiền gia về sau sẽ tuyệt hậu mất thôi.

Vương Hoa nhanh tay lẹ mắt, thấy anh em mình bị người ta oánh, trong lòng hắn cũng giận dữ, nhưng chưa đến nỗi bị mất lý trí, nhanh chóng bước ra, che trước người Tiền Nhâm Hào, hai tay đỡ lấy một đá của Chu Tinh, vất vả giải cứu Tiền Nhâm Hào khỏi cảnh làm thái giám thời hiện đại, nhưng mà, khí lực của Vương Hoa sao có thể so với một thằng trung học như Chu Tinh, thân thể do một đá này làm cho lui về sau mấy bước, may mà phía sau Tiền Nhâm Hào kịp thời đỡ lấy, nếu không thì hắn cũng té chổng vó bốn cẳng lên trời rồi.

Trương Thiên Cường mặc dù to con lớn xác, nhìn qua có vẻ giống người tùy tiện, bình thường cũng ít nói chuyện với người ta, nhưng trong thời khắc mấu chốt hắn luôn có thể đưa ra những hành động và phán đoán chính xác, nắm tay đánh tới, quơ ngã Chu Tinh chưa kịp rút chân về. Nhưng đối phương có hơn mười người, hơn nữa đều là thể lực một phương tại trung học, khi hắn tấn công thì ba tên học sinh bên cạnh Chu Tinh cũng đồng thời ra tay cản lại.

Trong bốn người thì Long Giang và Tiền Nhâm Hào là đánh khá nhất, Long Giang cũng không hàm hồ, mạnh mẽ xông lên, phi thân đá một cước vào ngực của một thằng, làm cho thằng kia bay ra ngoài, hai chân vừa chạm đất liền quay lại đâm thẳng vào mặt một thằng, nhưng mà, bọn họ bị đám trung học vây lại, khi mà Long Giang rơi xuống đất, thì bị ba thằng cùng nhau đập, thân thể chịu lực, không nhận được gục về phía trước, té xuống đất chịu mấy thằng kia đồng thời đâm đá, hắn té xuống đất rồi, bị một thằng to như một cái thùng phi dùng sức đập một cái vào mặt, Long Giang không kịp tránh né, chỉ đành giơ tay che lấy khuôn mặt, cánh tay bị đập trúng, làm cả thân thể vừa té xuống lại bị văng đi.

“Dis mẹ, cùng lên cho tao”Chu Tinh bị Trương Thiên Cường đánh, đồng thời đâm một cái lên khuôn mặt không phòng ngự của Trương Thiên Cường, làm cho hắn lão đảo, nhưng không kịp ổn định thân thể, thì hai tên học sinh bên cạnh đã bay tới, dù là hảo hán cũng không chống được nhiều người, công kích như sóng biển ào ạt đánh tới liên tục, cứ như bão táp phủ xuống, quanh quẩn trên người Trương Thiên Cường, làm cho hắn liên tiếp thối lui, mặt mũi bầm dập.

Vương Hoa thì khỏi cần phải nói, trong bốn người, hắn là người đẹp trai nhất, nhưng thân thủ cũng yếu nhất, có lẽ đám trung học này ghen ghét với khuôn mặt đẹp trai của hắn, nên luôn tranh thủ đánh cái mặt của hắn thì đầu heo.

Chỉ một lát sau, cả bốn người nằm một đồng dưới đất, bị mấy thằng kia bu lại, sự đau nhức cả người cùng với khuất nhục làm cho khuôn mặt của ai cũng dữ tợn cả. Mặc dù có rất nhiều người vây lại xem, trong đó cũng có đám người bình thường xưng huynh gọi đệ với đám Vương Hoa, nhưng đối mặt với sự mạnh mẽ của đám học sinh trung học và thẩm trạng của Vương Hoa, không ai có dũng khí đứng ra.

“Đúng là thứ chó đẻ, bị đánh rồi mới biết sợ” Chu Tinh dùng chân dẫm lên mặt của Vương Hoa, cười nói : “Mặt mũi đẹp trai như vậy, đi làm trai bao còn tốt hơn làm lưu manh nhiều, ha ha ha” Rồi đột nhiên, Chu Tinh cảm thấy trên mặt đau đớn, tựa hồ như có cái vật nhỏ gì đó đập vào, đưa tay sờ sờ, nhìn thấy cả tay đầy máu tươi, tức giận hét lớn : “Thằng nào, ai làm?”

“Tao làm”

Mọi người theo tiềm thức quay lại hướng tiếng nói, chỉ thấy một người có mái tóc đỏ tươi, sắc mặt âm trầm, đang lái xe lặn vượt qua đám người. Bên cạnh người thiếu niên quái dị này còn có một mỹ nữ tuyệt sắc, quốc sắc thiên hương.

Đối với đám học sinh Nhị Trung, thì cái hình ảnh này đã quá quen thuộc rồi, một cặp nam nữ tràn đầy xì can đan trong các góc của Nhị Trung, vừa nhìn thấy bọn họ, tất cả đều sợ hãi than lên.

“Haha, thì ra là Hạo ca bị Đông Sơn Nhất Trung Chung Long đánh thành tàn phế à, sao thế, bây giờ không thể đứng lên sao?” Nói thì có vẻ quan tâm, nhưng về mặt Chu Tinh lại đầy ý châm chọc, chợt sắc mặt của hắn đột nhiên biến đổi, âm thanh lạnh lùng nói : “Các anh em, vừa rồi Hạo ca đã tặng tao một đại lễ, có qua có lại, chúng ta cũng không thể hàm hồ”

Sử Hạo cũng không ngờ đám người này nhận thức mình, biết thế ngày thường nên chú ý hình tượng một chút. Nhìn thấy năm sáu người đang hướng về mình, Sử Hạo nghiêm mặt nói : “Bọn mày muốn chiến tranh?”

“Nếu Hạo ca sợ, thì xin lỗi tao được rồi, dù sao mày cũng là một nhân vật, tao sẽ bỏ qua ày” Chu Tinh vừa cười vừa nói.

“Ồ vậy à?” Sử Hạo quay đầu lại, nói : “Xin lỗi”

“Hạo ca, mày đang nói cái gì vậy?” Tiền Nhâm Hào dẫm một cái xuống nền đất xi măng, nhưng không hề cảm thấy đau đớn, còn ba người Vương Hoa, Long Giang, Trương Thiên Cường thì kinh ngạc nhìn Sử Hạo.

“Haha, có gì đâu, Hạo ca quả nhiên là người sáng khoái” Chu Tinh cười ha ha, ánh mắt đối với Sử Hạo cũng không còn cao nữa.

Vốn hắn có điều cốt kị, tựa hồ như là khiếp đảm, nhưng đã đổi thành sự khinh thường, tưởng rằng người có thể đấu với Chung Long rất cứng xương, nhưng không ngờ, thân thể bị phế, trái tim cũng bị phế theo.

Đám học sinh chung quanh thì kinh ngạc cùng khinh thường nhìn, nhẹ giọng nói nhỏ với nhau, dùng cái đầu gối cũng có thể biết bọn họ đang nói cái gì.

“Thì ra là một tên hèn nhát, đồ hèn”

“Thật sự dọa người, thế mà trước kia lão tử lại sùng bái hắn”

“Nhưng hắn thật sự rất có hình nha”

“Có hình con mẹ nó, xem cơ bắp cuộn cuộn trên cơ thể tao nè, đây mới gọi là hình nam”

Trên mặt Yến Tinh cũng xuất hiện một tia khác thường, thần sắc quái dị nhìn Sử Hạo.

“Hạo ca đã xin lỗi rồi, tao đại nhân đại lượng, cũng không chấp nhất đám tiểu đệ của mày, chừa ày chút mặt mũi, mang đi đi” Chu Tinh vừa cười vừa nói, nhưng trong giọng rõ ràng có ý châm chọc.

“Thật sự là cảm ơn rất nhiều, tốt lắm, xin lỗi đã nói xong, bây giờ đến phần xử tội bọn mày”Sử Hạo không đổi sắc, vẫn nhìn cả đám người bằng nụ cười vô tội, nhưng thái độ và lời nói đột nhiên chuyển 180 độ, làm cho người ta nghe xong liền thấy kỳ quái.

“Chẳng lẽ mày muốn đánh với bọn tao?”Chu Tinh châm chọc.

“Đương nhiên, vừa rồi bọn mày đánh anh em tao”

“Tao không cảm thấy bây giờ mày có năng lực đó”

Khóe miệng của Sử Hạo lại lộ ra một nụ cười tà dị quen thuộc, người khác không biết, chứ những người thân thuộc với hắn, khi nụ cười này xuất hiện tức là lửa giận của Sử Hạo đã bộc phát, mỗi lần như thế đều xuất hiện sự kiện kinh người, tay phải của Sử Hạo chụp tới, túm lấy tóc của Chu Tinh đứng trước người, dùng sức kéo xuống, sức mạnh lớn đến nỗi làm cho Chu Tinh cảm thấy da đầu của mình cơ hồ bị xé rách, làm cho hắn không tự chủ đưa đầu xuống, đưa đón hắn lại là một cái cùi chỏ.. Một tiếng “bốp”thật lớn, rồi một dòng máu mũi bắn ra trên không trung vẽ thành một hình ảnh uyển chuyển hoa lệ.

Sử Hạo đứng lên khỏi xe lăn, thản nhiên cười nói :”Nếu tao bây giờ thì sao?”

75. Chương 75

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 75: Mày đánh mặt tao, tao hủy dung mày.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: *****

“Oa!!”Tất cả đám học sinh vây quanh nhìn thấy Sử Hạo đứng lên khỏi xe lăn, phảng phất như nhìn thấy Phù Dung tỷ tỷ giữa trời đông lạnh giá, mà chỉ mặc trên người một bộ đồ bikini và bắt đầu múa cột vậy, cái miệng rộng đến nỗi đủ để nhét một cái trứng vịt vào, từ trong miệng xuất ra một tiếng than sợ hãi, người này thật sự rất biết cách làm cho người ta lo lắng, tựa hồ như lần nào cũng có thể làm cho người khác vui mừng lẫn sợ hãi ngoài ý muốn, bất quá thằng nhãi này cũng quá vô sỉ, khỏe rồi thì cần gì ngồi xe lăn nữa, ngồi đến nghiện rồi hả

Mặc dù bốn người Vương Hoa Long Giang đều bị đánh ngã xuống đất, nhưng tầm mắt của bọn họ luôn chú ý đến tình huống phía bên Sử Hạo, vừa rồi Sử Hạo xin lỗi Chu Tinh làm cho bọn họ thấy kỳ quái, đây căn bản không phải là tính cách của Sử Hạo, hắn không thể tùy tiện xin lỗi người khác, chứng kiến hắn trần cho Chu Tinh một cái cùi chỏ bay ra ngoài, đồng thời kinh ngạc lại cảm thấy khoái chí trong lòng.

“Chơi đùa chính là thử tim” Sử Hạo đột nhiên cảm thấy mọi chuyện rất kỳ lạ, vừa là xế chiều tan học, vừa là trận bóng rổ, vừa là cùng Yến Tinh một chỗ, rồi vài ngày trước gặp phải đại nạn, hồng nhan họa thủy, rồi bị người ta đánh tàn phế. Bất quá lần này hắn tin tưởng bản thân là người thắng.

Ý cười trên mặt Sử Hạo không giảm, nhẹ nhàng nhảy xuống xe lăn, chậm rãi đi tới chỗ Chu Tinh đang nằm trên mặt đất. Chu Tinh cả người đau nhức, trong mũi chảy ra cả đống máu, hắn giận dữ hét lên : “Con mẹ nó, đánh nó tàn phế cho tao”. Vừa nói chuyện lại động đến vết thương, làm cho cả người đau đến run lên.

Đám học sinh trung học dù gì cũng đã ăn cơm mấy năm, đánh nhau cũng mấy trận, cũng không vì Sử Hạo đột nhiên đánh lén mà lui bước, mười mấy tên lao đến hướng Sử Hạo, tên dẫn đầu hướng nắm tay đâm vào mặt Sử Hạo..

Ánh mắt của Sử Hạo đột nhiên trở nên tàn nhẫn.mày dám đánh mặt tao, tao sẽ hủy dung mày, một cái tát giờ qua, trực tiếp làm khuôn mặt của hắn tràn ra máu tươi.

Người kia chỉ cảm thấy có một cánh tay lướt qua trước mắt, chợt nghe một tiếng bốp, rồi khuôn mặt truyền đến một trận đau đớn kịch liệt như kim đâm vào, cái lỗ tai vù vù, đây là cái bạt tai mà hắn nghe vang nhất trong đời.

Thấy thế, đám học sinh đang xông lên không khỏi sửng sốt, động tác cũng chậm lại, và cái này tạo cho Sử Hạo một cơ hội tấn công, nắm tay như bão táp đâm tới, trong nháy mắt đã đập lên mặt ba người, ba tên này ngã xuống, Sử Hạo đột nhiên nhảy lên, chân phải đá qua, đá chính xác vào mặt một thằng, khi rơi xuống đất, thân thể lại nhảy lên, xoay người giữa không trung, xuất lực toàn thân, nắm tay đâm thẳng vào mặt của một người, trong nháy mắt năm người ngã xuống mà chỗ bị thương đều là ở mặt. Đánh người không đánh mặt, mà thằng nhãi này lại chuyên đánh ngay mặt.

Lúc này, có một thằng đã lao tới, cái nắm tay đã đến gần mặt Sử Hạo, thì chân phải của hắn lại đập mạnh lên đùi của thằng đó, rốp rốp một tiếng, bắp chân của tên đó đau nhức đến nỗi ngã lăn xuống đất, lăn qua lăn lại đúng tiêu chuẩn của một con chó, ối ra một đống máu.

Mà lúc này, một người phía sau Sử Hạo không biết tìm được một cây gỗ từ chỗ nào, tựa hồ đã đánh đổ mất, hai tay nắm chặt, dùng toàn bộ sức lực trên người đập xuống cổ Sử Hạo, lần này sợ rằng có thể đập gãy cả cổ của Sử Hạo chứ chẳng chơi.

Tốc độ quá nhanh, phát sinh quá mức đột ngột, cho nên đám học sinh vậy xem cũng không có phản ứng, khi tinh thần hồi phục, cũng không kịp phát ra tiếng hô, cây gỗ đã đập đến cổ Sử Hạo.

Đang lúc Yến Tinh chuẩn bị lấy tay che mắt, không dám nhìn tiếp, cả người nàng căng cứng như là bị thiếu ô xi vậy, thì chỉ thấy thân thể Sử Hạo đột nhiên quay một vòng giữa không trung, thân thể xoay lại đá một cước qua đầu, chân phải đá chuẩn xác vào cây gậy gỗ, đá bay nó đi khỏi tay của thằng kia.

Thân thể xoay tròn như đang nhảy hip hop vậy, hai chân rơi xuống đất, cũng không quay đầu lại, sau khi Sử Hạo giơ chân phải ra đá bay cây gậy gỗ, cánh tay người kia còn đang tê dại, còn chưa kịp lấy lại tinh thần tự hỏi rằng Sử Hạo đã làm thế nào, thì bụng đột nhiên truyền đến một trận đau nhức, lực phủ ngũ tạng như muốn ối ra ngoài, cả thân thể bay đi, văng xa đến hơn ba mét.

Thật ra, khi người kia giơ cây gỗ lên thì Sử Hạo đã phát hiện, bên tai truyền đến tiếng gió cảnh báo cho hắn, vì hắn muốn chơi đùa cho đẹp mắt nên mới xoay một tư thế đẹp mắt 360 độ giữa không trung, một cước đá bay cây gậy trong tay người đó.

Sử Hạo múa qua múa lại, mười mấy người ngã xuống đất. Nhìn thấy Sử Hạo chậm rãi đi đến chỗ chỗ mình, Chu Tinh cảm thấy sợ hãi. Trên đời này có một loại người thế này nè, nếu đắc tội với hắn, hắn sẽ dây dưa không dứt với mày, nếu mày lùi một bước thì hắn sẽ bức tới hai bước, chỉ đợi đến khi hắn phát hiện ra sự chênh lệch về thực lực, thì hắn mới biết thế nào là sợ hãi.

Lúc này, trong đám người vậy xem, thì có ba tên học sinh trung học đang lẳng lặng đứng nhìn tình thế.

Một thiếu niên tướng mạo bình thường, lỗ tai trái mang một vòng tai, nói : “Lưu Lập Bác, chúng ta có nên làm gì không?”

“Xem thêm chút nữa đi”

“Hắc hắc, thú vị, không ngờ Sử Hạo này đúng là danh bất hư truyền, có dũng khí đem cả trung học làm địch, thật sự không biết viết chữ chết như thế nào, hắn không biết rằng trung học Nhị Trung chúng ta có tiếng đoàn kết sao?”

“Dám đánh cả thầy giáo, liều mạng với cả Chung Long, mày cảm thấy lá gan của nó nhỏ lắm sao?”

“Mày biết mày đang làm gì không?” Ngay lúc này chỉ còn một mình Chu Tinh đứng thẳng đối diện với Sử Hạo, hắn muốn để cho Sử Hạo biết rằng mình là người trung học, mặc dù biết Sử Hạo rất kiêu ngạo, nhưng cũng sẽ không dám ra tay với mình.

“Biết, đang đánh một đám gọi là phế vật, mày biết tao sắp làm gì không?”

“Làm gì?” Chu Tinh hỏi theo tiềm thức.

“Đánh mày”

“Tiểu tử, đừng quá ngông cuồng, mày có biết động vào tao có hậu quả thế nào không?”

“Cái này hình như phải động vào rồi mới biết được” Sử Hạo cười châm chọc, đột nhiên nhảy lên, cùi chỏ tay phải trấn xuống, đập lên mặt Chu Tinh. Thằng này ngu quá cỡ ngoại hạng rồi, mình đã đánh đến như vậy, chẳng lẽ sẽ bỏ qua ột mình hắn.

Chu Tinh không ngờ Sử Hạo nói đánh là đánh, một chút dấu hiệu cũng không có, ra tay tàn nhẫn, không chút lưu tình nể mặt, trong lòng vừa giận vừa sợ, vội vàng né lui về sau, một bên lui, một bên vừa giơ tay ngăn cản cùi chỏ của Sử Hạo, bảo vệ mặt, nhưng cánh tay đã truyền đến một sự đau nhức làm cho hắn phải lui bốn năm bước mới ổn định được thân hình.

“Tào Mộng, Ngô Phái, ra tay đi” Lời còn chưa dứt, đã bị một thiếu niên mang vòng tai tên là Lưu Lập Bác kêu xông lên.

76. Chương 76

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 76: Dám đánh mặt Hạo ca.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: *****

Lưu Lập Bác, Tào Mộng, Ngô Phái, Chu Tinh đều là những học sinh trung học của Nhị Trung, tại Đông Sơn Nhị Trung cũng là một nhân vật có tiếng, trừ đám cao nhân không đề cập đến thế sự bên ngoài của CLB võ thuật ra, thì bốn người này cơ hồ tung hoành tại Nhị Trung rồi.

Đám học sinh trung học bình thường thấy bọn họ đều phải gật đầu cúi người, như một con chó đi theo phía sau vẫy đuôi vuốt mông họ, ở Nhị Trung ngoài đám X-men của CLB võ thuật ra, không ai dám đụng đến bọn họ, cho nên bình thường ra ngoài cũng không dẫn theo đàn em, nếu không mỗi ngày đều có một hàng người xếp hàng thật dài, cũng giống như một lão đại xã hội đen vậy. Nhưng không ngờ rằng, hôm nay lại đụng đến một tên không sợ chết.

“Sử Hạo, mày tốt nhất nên rõ ràng bản thân đang làm cái gì” Được Lưu Lập Bác, Tào Mộng, Ngô Phái đỡ phía sau, Chu Tinh cũng trở nên gan dạ hẳn lên, bất quá vẫn còn rất lo lắng, bởi vì vốn tưởng rằng Sử Hạo bị Chung Long đánh cho tàn phế, dù có hồi phục lại thì thực lực cũng không còn như trước, như tình huống bây giờ nói rõ ra, thực lực của hắn tựa hồ còn mạnh hơn trước.

“Tao rất rõ ràng, mày có rõ không?” Sử Hạo nhìn ba người sau lưng hắn, rồi cuối cùng dừng mắt lại trên người Chu Tinh.

“Mày...”

“Sử Hạo, đừng quá đáng, nên biết điểm dừng” Lưu Lập Bác để hai tay trong túi quần, thần sắc không chút sợ hãi nói.

“Ba người bọn mày cũng muốn chống đối tao?” Sử Hạo nhìn ba tên đứng trước mặt mình, liếm liếm môi khô.

“Mọi người cùng một trường, làm việc cũng nên chừa đường lui, ngày sau còn có thể gặp mặt”

“Vừa rồi nó không chừa đường cho anh em của tao, vậy tao cũng không cần phải chừa đường cho nó, mày nói đúng không?” Sử Hạo chỉ vào bốn người Vương Hoa, Long Giang mặt mũi bầm dập, che tay ôm chân đang nằm trên mặt đất.

“Con mẹ mày, mày tưởng mày là cái thá gì, nể mặt mày nên mới nói chuyện với mày, đừng có bố láo” Chu Tinh đã không còn sợ hãi, bước lên nói, ba người Lưu Lập Bác xuất hiện làm cho lá gan của hắn to trở lại,

nếu bây giờ Sử Hạo dám ra tay, thì chẳng khác nào đối địch với cả trung học của Nhị Trung, nếu như hắn không sợ chết, thì có thể làm.

Sử Hạo không để ý đến Chu Tinh, nhìn Lưu Lập Bác, bĩu môi nói : “Bọn mày xác định là muốn cản tao?”

“Chẳng lẽ mày muốn dọn luôn cả bọn tao?” Tào Mộng đứng bên cạnh châm chọc, từ sơ nhất cho đến cao nhị, hoặc là cả Nhị Trung cũng không ai dám động đến bọn họ.

“Thật đáng tiếc, mày đoán đúng rồi!” Rất hiển nhiên, Sử Hạo là một ngoại lệ, tay phải đánh ra Tào Mộng còn chưa nói xong đã cảm thấy gió tới, nắm tay của Sử Hạo đâm lên cằm hắn, Tào Mộng chỉ cảm thấy thân thể của mình như cây bồ công anh bị gió thổi đi, bay lên không trung, rồi rơi xuống đất, đầu choáng mắt hoa.

Người đeo vòng tai bên lỗ tai trái, Ngô Phái, là người có phản ứng kịp lại, vung tay đánh lên mặt của Sử Hạo. bình thường Sử Hạo đã rất quý trọng khuôn mặt của mình, mày dám đánh mặt hắn, hắn sẽ hủy dung của mày (ầu cũng là do cái tính của mấy thằng xấu trai nó vậy đó). Bất kể là người nào dám đánh lên mặt hắn đều bị ăn đòn lại, ngay cả đệ nhất cao thủ như Chung Long cũng không ngoại lệ, dám phát động công kích mang tính chất hủy dung với Sử Hạo thì đó là một quyết định sai lầm, Cho nên khi Ngô Phái đã chọn một quyết định sai lầm, thì phải trả giá bằng một sự trừng phạt. Sử Hạo đột nhiên giơ ra một quyền, đứng ngay nắm tay mà Ngô Phái đang đánh tới.

“Kịch!”

Một tiếng vang nhỏ, hai quyền chạm vào nhau, Sử Hạo và Ngô Phái đều lui về sau, nhìn có vẻ ngang tài, nhưng thật ra không biết rằng khi này Sử Hạo chỉ dùng ba phần sức lực để chơi đùa với hắn mà thôi.

Ngô Phái đắc ý, thầm nghĩ, cũng chẳng có gì nổi bật, hắn giơ chân phải lên đá về phía trước, tay phải lại đâm tới, và cũng là vị trí trên mặt của Sử Hạo.

Ý cười châm chọc trên mặt Sử Hạo biến mất, chợt nhíu mày, rồi cũng dùng phương thức tương tự khi này tiếp lấy nắm đấm của Ngô Phái, khi quyền đến, đột nhiên cánh tay tăng tốc. Biến cố đột ngột này làm cho Ngô Phái không kịp trở tay, một cảm giác đau khó tả truyền đến ngực.

“Bốp!”

Hai quyền lại chạm vào nhau, nhưng lần này Ngô Phái không được tốt cho lắm, từ cánh tay truyền đến một cảm giác đau nhức toàn thân, đầu khớp xương tựa hồ như muốn gãy, một sức mạnh kinh người từ nắm tay không ngừng truyền lên người hắn.

Khóe miệng Sử Hạo chợt nhếch lên, trong nháy mắt liền đâm ra một cái, khi Ngô Phái vừa định văng đi thì đã chụp lấy cổ tay hắn, kéo mạnh về, Ngô Phái chịu lực, thân thể không nhận được lão đảo về phía trước, Sử Hạo nắm lấy cơ hội này, tay phải nhanh chóng giơ lên, cùi chỏ trấn thẳng vào mặt của Ngô Phái, khi thân thể hắn vừa định văng đi tập hai, thì Sử Hạo đột nhiên nhảy lên, đá một cái thật mạnh vào bụng của Ngô Phái, tốc độ nhanh đến mức làm cho người ta lú lẫm, đám học sinh vây quanh đều há mồm to đủ nhét một cái đầu vào.

Từ đầu đến cuối, chỉ có động tác công kích liên hoàn, không hề có chút dư thừa, cơ hồ không nháy mắt đã hoàn thành, Ngô Phái chỉ cảm thấy bản thân giống như một con búp bê đang bị Sử Hạo chơi đùa.

“Dám đánh mặt Hạo ca” Sử Hạo khinh thường nhìn Ngô Phái đang nằm trên mặt đất rên rỉ như một con chó, cậy mạnh với Hạo ca, không khác gì lấy trứng chọi đá, không thể không bội phục dũng khí của thằng nhãi này.

Mọi người lại bắt đầu xôn xao trở nên, đám nam sinh thì hưng phấn gào thét như trâu bò động đực, còn đám nữ sinh thì thấy cảnh Ngô Phái bị đập đến ộc máu thì sợ đến trắng mặt.

“Tên này thật mạnh, mười mấy người cùng đánh mà không rơi xuống thế hạ phong, thuần túy ngược đãi đối phương”

“Thật mạnh, ơ, không biết phía dưới có mạnh như vậy không, thật muốn được cùng hắn ghê, oh no... ngược đãi em nữa đi!”

“Ê, mày là nam mà!”

“Thông ass mà, đáng ghét!”

Chúng kiến Sử Hạo đối mặt với mười mấy người mà không bị gì, hơn nữa còn đơn phương ngược đãi người khác, làm cho Yến Tĩnh đứng xem mà tâm tình vui như hoa, nhảy lên hoan hô : “Tiểu lưu manh, đánh hay lắm, đánh cho bọn chúng thành đầu heo hết đi, nhanh lên một chút, người ta không chờ được đâu”

Yến Tĩnh vốn đã là tiêu điểm của mọi người, khuôn mặt xinh đẹp, diện nước lại đầy đủ, nhất là khi nhảy lên, buổi nó cứ tung lên tung xuống vậy, hơn nữa còn nghe thấy giọng nói đầy hấp dẫn đầy kiều mỵ của nàng như vậy, nói chung chỉ cần là đàn ông thì chỗ cái cổ không khỏi xuất hiện việc nuốt nước miếng... Lực sát thương của cô nàng này quả thật rất lớn.

Sắc mặt Chu Tinh trắng bệch, không còn vẻ kiêu ngạo như vừa rồi, trên mặt đã xuất hiện sự sợ hãi, rụt rè lui về phía sau Lưu Lập Bá, nhìn về cười cười của Sử Hạo, trong lòng chợt hiện một sự sợ hãi không hiểu.

Đám người Vương Hoa, Long Giang, Trương Thiên Cường, Tiền Nhâm Hào diu nhau đứng dậy, chịu đựng đau đớn đi đến bên cạnh Sử Hạo, Sử Hạo nhìn bọn họ một cái, Vương Hoa là người bị thương nặng nhất, khuôn mặt tuần tú bị đánh đến nổi cả mẹ hấn cũng không nhìn ra, máu tươi cùng máu bầm và sưng đỏ khắp mặt, làm người ta nhìn thoáng qua mà kinh hãi.

Mặt Sử Hạo lạnh xuống, nhìn Lưu Lập Bá, nói : “Nếu chỉ số thông minh của mày trên 60, tao nghĩ lựa chọn tốt nhất của mày là tránh ra”

“Cách làm của mày bây giờ thật ngu xuẩn, cho nên mày nhất định sẽ hối hận” Lưu Lập bá cười lạnh một tiếng, trên mặt không chút sợ hãi.

77. Chương 77

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 77: Một nhóm người khác đến.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: *****

Một thằng đàn ông, có thể mất tất cả, có thể hai bàn tay trắng, nhưng không thể mất đi trách nhiệm, không thể mất đi tôn nghiêm, trái tim háo thắng hình như được sinh ra cùng lúc với họ, nếu mà không có, chứng minh rằng người đó không có thực lực.

Từ nhỏ đã trải qua sự huấn luyện của Phương Thiên Nghị cùng với hoàn cảnh nghèo khổ, hơn nữa gần đây có biến cố không tầm thường, nên tâm lý của Sử Hạo đã được rèn luyện đến mức vô cùng cứng cỏi, vô cùng tàn nhẫn.

Đám người Vương Hoa, Long Giang trong thời điểm khó khăn nhất vẫn không rời mình đi, tình nghĩa còn hơn cả anh em ruột, ân tình trong đó, Sử Hạo mặc dù không nói, nhưng vẫn nhớ sâu trong lòng. Nhìn thấy đám anh em bị người ta đánh đến nổi nằm một đống dưới đất, ăn đấm chịu đập, sự bất đắc dĩ này, làm cho Sử Hạo chợt nhớ lại sự bất lực và tuyệt vọng khi đánh với Chung Long, làm cho hấn điên cuồng lên.

Mặc dù Sử Hạo biết rằng những tên này đều là lão đại trung học, đắc tội với chúng sẽ gây ra nhiều phiền toái, nhưng hấn không thể chịu đựng cảnh anh em mình bị người khác chà đạp trước mắt. Có đôi khi nghĩa khí của đàn ông của giống với tính tình của đàn bà vậy, không thể dùng lời lẽ để giải thích.

“Ồ?” Sử Hạo kinh ngạc nhìn Lưu Lập Bá, cũng cười lạnh nói : “Tao nghĩ tao sẽ không hối hận, hôm nay cho dù toàn bộ trung học có tiến lên thì cũng không bảo vệ được cho thằng chó kia đâu, đương nhiên, nếu bọn mày không chặt đầu tao được thì đừng nói”

“Mày thật sự rất cuồng vọng”

“Đương nhiên, vì tao có năng lực để cuồng vọng”Sử Hạo trêu tức, nhìn Chu Tinh đang trốn phía sau Lưu Lập Bác.

Khổ luyện mười năm, mỗi ngày ăn đòn cùng với ăn đòn ra, thì trình độ huấn luyện không khác gì quân đội, chịu nhiều khổ cực như vậy, chẳng lẽ bây giờ hắn phải nhìn sắc mặt của đám học sinh trung học này sao? Thực lực ảnh hưởng tâm tình, một người càng mạnh mẽ, thì muốn hạ thấp bản thân xuống càng khó.

Sử Hạo vùng đám phải lên, đánh về phía Lưu Lập Bác : “Mày rất có cốt khí, cũng rất có nghĩa khí, trong mắt tao, trừ bạn bè ra, chỉ có kẻ địch, chỉ đáng tiếc là mày lại lựa chọn làm kẻ địch của tao”Trong lời nói, mỗi chữ đều chứa hàn ý làm người ta run sợ.

Sắc mặt Lưu Lập Bác khê biến, không ngờ Sử Hạo nói đánh là đánh, ra quyền rất mạnh, ngay cả cơ hội nói chuyện cũng không có, vội vàng lui về sau, nhưng cho dù hắn có phản ứng cực nhanh, cũng bị một quyền của Sử Hạo đánh trúng ngực, lao đảo về sau mấy bước, trên ngực đau muốn chết.

Lưu Lập Bác không học qua võ công chính quy, chỉ dựa vào đánh nhau bình thường mà luyện ra kỹ xảo, chú ý lấy chiêu thức tàn nhẫn nhất, trong thời gian ngắn nhất mà đánh bại đối thủ, người bình thường khó có thể chịu nổi sự tấn công của hắn, nhưng đối mặt với Sử Hạo đã khổ luyện mười năm, cùng trái tim tàn nhẫn thì vẫn còn cách biệt một trời.

Sử Hạo một chiêu đẩy lui Lưu Lập Bác, chân phải bước xa về phía trước, chân trái theo sát phía sau, nhảy lên dùng đầu gối trấn lên người Lưu Lập Bác, thân thể của Lưu Lập Bác vừa ổn định, thì công kích của Sử Hạo đã đến, lần này muốn tránh khăng định là không kịp rồi, đành phải cắn răng một cái, giơ hai tay lên che trước người, ngăn cản cái đầu gối của Sử Hạo đến. Tuy rằng cản được cái đầu gối mạnh mẽ của Sử Hạo, nhưng thân thể không chịu đựng, lao thẳng về sau, văng lên đám người đang đứng coi.

Trong lòng Chu Tinh đã vô cùng lo sợ, vừa rồi có ba người Lưu Lập Bác che chở, hắn còn có thể làm bộ như không có việc gì, không sợ hãi nói vài câu.Nhưng bây giờ, ngay cả Lưu Lập bác, Tào Mộng, Ngô Phái đều bị đánh ngã xuống, thì lá gan một lần nữa lại bé xuống lại, hai chân hắn không tự kìm hãm được, lui về phía sau, đẩy đám người định trốn.

“Thật sự là phế vật”Sử Hạo nhìn xong nhú mày, vừa rồi ba tên này tốt xấu gì cũng nhảy ra bảo vệ hắn, không ngờ đến lúc này hắn còn có thể chạy trốn, người như vậy không biết từ đâu chui ra nữa, cũng khó trách lưu manh xã hội lại xem thường lưu manh học sinh như vậy, cũng bởi vì xuất hiện quá nhiều tên hèn hạ như vậy.

Sử Hạo đi nhanh về phía Chu Tinh vài bước, đột nhiên ngay lúc Chu Tinh đẩy đám người ra chạy trốn, thì bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng ồn ào, làm cho người ta rung động.

“Bác ca, các anh em đến”

“Mộng lão đại, Phái ca, các anh em cũng đến rồi”

Theo tiếng nói, cả đám người vây quanh trở nên rung động, cái vòng vây đột nhiên lui lại, chừa ra một con đường, mười mấy thằng học sinh hùng hổ tiến vào, nhìn thấy tình huống bên trong, không khỏi sửng sốt, nhân vật cỡ lão đại mà đang nằm trên mặt đất?

“Bác ca, Phái ca, Mộng ca, các anh sao vậy?”Một tên học sinh mặc áo khoác lên tiếng hỏi.

Không đợi ba người Lưu Lập Bác trả lời, thấy thời cơ đã chuyển, Chu Tinh nhanh chóng đoạt tiên cơ, nói : “Tiểu Phong, mày đến đúng lúc lắm, đánh chết mẹ thằng tóc đỏ và bốn thằng kia đi, là bọn nó làm”

“Con mẹ mày”Sử Hạo trong cơn giận dữ quát lớn : “Long Giang, Tiền tổng, còn đánh được thì lên cho tao”

Người đến cũng chỉ có hai ba mươi người, Sử Hạo vẫn không để trong mắt, hơn nữa Long Giang, Trương Thiên Cường bốn người cùng lên, lực chiến đấu cũng không quá yếu, cùng lắm thì rút lăm chi vương ra, chém chết mẹ nó.

Sử Hạo xung trận lao về hướng Chu Tinh, đám học sinh vừa tới cũng không hàm hồ, mặc dù biết người tóc đỏ trước mắt là Sử Hạo đã từng đánh với Chung Long, nhưng ý vào số đông người nhà, cũng không sợ hãi,

cũng lao đến hướng Sử Hạo.

Tuy rằng thân thủ của Sử Hạo mạnh mẽ, nhưng lại không có khinh công trong chốn giang hồ thời cổ đại, không giống như trong tưởng tượng của mọi người, phi thân nhảy lên, đạp lên đầu mọi người đi đến hướng Chu Tinh. Mà sự thật là bị một đám người vây lại.

Mặc dù thân thể của Long Giang, Trương Thiên Cường cũng bị thương, nhưng không mất đi lực chiến đấu, mà lúc này nghỉ ngơi cũng đã đủ, thể lực cũng khôi phục được rất tốt, bốn người thiếu niên nhìn nhau cười, rồi cũng điên cuồng lao vọt đến.

Người chung quanh không khỏi tròn tròn mắt, trong lòng thầm nghĩ năm người này điên hết rồi, cả đám học sinh vây quanh không hiểu được hành động của họ, càng không hiểu trong tình huống bị kẻ địch vây quanh như vậy, mà bọn họ còn hưng phấn như thế, điên cuồng như thế?

Có lẽ, bọn họ vĩnh viễn không bao giờ hiểu được cái tình cảm cùng kẻ vai tác chiến với anh em đâu.

Thân thủ của Sử Hạo là không thể nghi ngờ rồi, phàm là thằng nào bị hắn đánh trúng, không bay ra ngoài, thì cũng ngã xuống đất.

Long Giang, Trương Thiên Cường mặc dù không bằng Sử Hạo, nhưng cũng không phải loại mà học sinh bình thường có thể đối phó, hai người giơ tay múa chân, đánh trái đánh phải, còn Vương Hoa và Tiền Nhâm Hào có thực lực yếu hơn thì ứng chiến lẫn nhau, công thủ hỗ trợ, cũng đánh ngã không ít người.

Năm người chỉ chốc lát đã đánh ngã mười mấy người, còn mười mấy người khác nhìn thấy đám người nằm ngổn ngang trên mặt đất kia, cũng có chút khiếp đảm, đưa mắt nhìn nhau, tựa hồ như muốn hỏi rằng : Mày có lên hay không?

Thấy mười mấy người sợ hãi rụt rè nhìn đám Sử Hạo, không dám tiến lên, Chu Tinh tức giận nói : “Còn chờ con mẹ gì nữa, mười mấy hai mươi thằng mà không chơi lại năm thằng sao, chờ cái mẹ gì, lên đi”

Mười mấy người đó quay lại nhìn Chu Tinh, rồi lại nhìn về mặt đầy sát khí của Sử Hạo, không biết nên làm thế nào.

“Hôm nay Hạo ca nói sẽ giữ lời, tao chỉ đối phó một mình Chu Tinh, nếu ai dám cản tao, đừng trách ta độc ác” Sử Hạo nhìn quét qua đám người đang vây mà không dám tiến này, hắn bước tới một bước, thì đám người này lại lùi một bước, từng bước tiến lại gần Chu Tinh.

78. Chương 78

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 78: Ác ma tóc đỏ.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: *****

Lời nói của người có thực lực hiển nhiên có lực uy hiếp lớn rồi, có lẽ bởi vì đã biết chiến tích huy hoàng của Sử Hạo, hơn nữa hôm nay cũng tự thể nghiệm, nên toàn bộ đám người trung học này bị lời nói của Sử Hạo làm cho kinh sợ, không dám tiến về phía trước, hồi hộp nhìn vào Sử Hạo, giống như là bị cảnh sát bắt gian ngay tại giường vậy.

Chu Tinh nhìn thấy tia lạnh lùng bắn ra từ trong mắt của Sử Hạo, cùng bộ mặt như đang đùa bỡn với một con kiến của hắn, và nụ cười cực kỳ tà ác kia, sắc mặt Chu Tinh trở nên tái nhợt, trong lòng chợt toát ra hàn khí làm cho cả người run lên, nghĩ đến thủ đoạn đối phó kẻ địch tàn nhẫn của Sử Hạo, da đầu chợt tê dại, đôi chân không tự chủ lui về phía sau. Nếu như lúc này ở đây không có vòng vây người xung quanh như vậy, sợ là hắn đã xoay người chạy trốn.

Chu Tinh lùi đến cạnh hàng rào người, vướng vào một tên học sinh, thân thể lão đảo, thiếu chút nữa đã ngã xuống đất, làm cho những người vây xem cười trộm.

Sử Hạo bước đến bên cạnh Chu Tinh, nội tâm sợ hãi của Chu Tinh hiển nhiên đã ảnh hưởng đến suy nghĩ của hắn, bối rối dùng sức đẩy người bên cạnh đến hướng Sử Hạo.

“Hả?” Người nọ bị đẩy một cái, chợt phát ra một tiếng kêu.

“Thằng chó chết này!” Sử Hạo vốn không muốn quản người đang bị đẩy về hướng của mình, nhưng khi nghe thấy tiếng hét kia chợt bừng tỉnh, nhìn kỹ lại mới phát hiện ra người bị đẩy tới là Yến Tinh, bởi vì hai toàn sơn phong trước ngực của Yến Tinh quả thật rất hùng vĩ, cho nên thân thể rất dễ dàng mất cân bằng. Lúc này, nàng ngã về phía trước, liền giống như một mỹ nữ đã ngưỡng mộ mình từ lâu, đang lao về phía mình, không chút đề phòng, cũng không hề cố kỵ.

Sử Hạo vội vàng đưa tay ôm lấy cái eo nhỏ của Yến Tinh, thuận thế xoay người một cái, làm giảm đi xung lực trên người của Yến Tinh hơn một nửa, cảm giác mềm mại, mịn màng vô cùng, da thịt phẳng lì, không chút mỡ thừa, làm cho Sử Hạo không khỏi bóp bóp vài cái, mà phần tiếp xúc trước ngực càng làm cho hắn trở nên mê mẩn.

Lúc này, Chu Tinh kinh hoàng thất thố đã đẩy đám người ra. Mắt thấy đám người tách ra, chui vào trong sân bóng rổ, cả đám người đông như kiến vậy, nếu để hắn lọt vào thì khó mà bắt được, cho nên dù không muốn, nhưng Sử Hạo vẫn buông Yến Tinh ra, bước nhanh theo hướng của Chu Tinh. Tay phải chụp mạnh tới, túm lấy áo của Chu Tinh, kéo mạnh một cái, Chu Tinh không hề đề phòng bị Sử Hạo dùng lực kéo về phía sau, thân thể bay cao lên, ngã ngược vào trong vòng.

“Dừng tay” Lại có biến cố xảy ra, có ba người chợt bước vào trong vòng, Yến Phi Nam, Quan Chánh, cùng với Vương Nhất phó trưởng CLB võ thuật, tiếng kêu lớn vừa rồi là do Yến Phi Nam kêu lên.

Sao bọn họ lại tới? Sử Hạo buồn bực nghĩ, giáo huấn một tên phế vật mà lại có nhiều bất ngờ vậy sao? Xem ra hôm nay ra cửa không nhìn lịch rồi. Ở trong trường này, tựa hồ như tóc đỏ mà xuất hiện ở đâu, thì ở đó liền trở thành hiện trường náo loạn, ngay cả đoàn người của CLB võ thuật, vốn được coi trọng nhất trường, ngay cả mấy tên học sinh lưu manh cũng không dám đối nghịch nữa, cũng phải can thiệp.

Chu Tinh nằm trên mặt đất, giống như sắp chết đuối vớ được một cái cây, vội vàng chạy đến hướng Yến Phi Nam : “Nam ca, cứu mạng, tên này như chó điên vậy, gặp người là cắn, anh xem, tất cả mọi người đều bị hắn đánh thành như vậy”

“Còn muốn chạy sao?” Sử Hạo đột nhiên vùng chân lên đá về hướng Chu Tinh, Chu Tinh vừa mới bị ăn đòn khi này, tinh thần vẫn chưa hồi phục, thì ngực lại đau nhức vô cùng. Thân thể lại ngã xuống đất, Sử Hạo lại dùng chân đạp lên ngực của Chu Tinh, dùng cái ánh mắt cao cao tại thượng nhìn Chu Tinh đang đau đớn vằn vẹo dưới chân, nói : “Tao đã nói rồi, hôm nay cho dù toàn bộ trung học có đến thì cũng không thể cứu được mày, trừ khi là tao chết”

“Sử Hạo, đủ rồi” Yến Phi Nam đặt tay lên vai Sử Hạo, muốn ngăn chặn hành động điên cuồng của Sử Hạo.

Sử Hạo nghiêng đầu lại nhìn Yến Phi Nam, khoe miệng khe nhếch lên, lấy tay hất bàn tay của Yến Phi Nam trên vai ra, thân thể cúi xuống, đột nhiên phát lực, hai tay đánh ra, làm cho Yến Phi Nam văng ngược về sau, Yến Phi Nam không kịp phản ứng, chỉ thấy ngực đột nhiên đau, không kịp phản kháng, thì thân thể đã bị Sử Hạo đánh bay đi, may mắn là thân thủ của Yến Phi Nam không tồi, nên cũng giữ được thăng bằng trên không trung, rơi xuống đất cũng không quá gian nan.

Vừa rồi, Sử Hạo thủ thắng cũng là vì ra tay quá lẹ, đánh lén quá chuẩn, nên mới có hiệu quả. Chứ thật sự đối mặt với nhau tuyệt đối không dễ dàng như vậy, nhưng người ngoài nghề thì không biết mảnh khoe này, còn tưởng rằng thực lực của Sử Hạo đã cao hơn cao đội trưởng CLB võ thuật rồi, sợ hãi thán thán.

Quan Chánh vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, chỉ là ánh mắt nhìn về phía Sử Hạo hơi đổi một chút, nhưng mà, vẫn chưa ra tay.

Sử Hạo cúi người xuống, nắm lấy tóc của Chu Tinh, kéo đi về phía trước, đám học sinh vây xem thấy Sử Hạo đi về phía mình, tự giác tách ra một con đường nhỏ, hồi hộp nhìn Sử Hạo, không dám thở mạnh luôn,

sợ rằng sẽ kích thích tên điên này lên, rồi mình lại chịu nạn. Hai tay đau nhức của Chu Tinh cào loạn lên chân của Sử Hạo, hai chân đạp um sùm, nhưng cuối cùng vẫn không có tác dụng.

Kéo một đoạn dài đến cây cột bằng gỗ, Sử Hạo liếm liếm môi khô, đem đầu Chu Tinh tông thẳng vào cây cột, động tác không chút lưu tình, trái tim lạnh lùng, thủ đoạn tàn nhẫn đến nỗi làm ọi người run lên.

“Kinh...” Một tiếng thật lớn, cái cột cứng rắn đã dính một vệt máu trên đầu Chu Tinh, Chu Tinh nằm co giựt trên mặt đất, máu tươi không ngừng chảy ra từ trên đầu, tình trạng vô cùng thê thảm.

Đám nam sinh thì hít sâu một hơi, còn đám nữ sinh thì dùng cái âm lượng hơn 80 đề xi ben mà hét lên. Bây giờ, tất cả mọi người đang nhìn đều cảm thấy người thiếu niên với mái tóc đỏ kia, khỏe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lùng ấy quả thật là một ác ma.

Sử Hạo lại cúi người xuống, chụp lấy Chu Tinh đang co giựt trên mặt đất, ném đến bên người đám tiểu đệ của hắn, một tay chỉ vào đám người Vương Hoa, Long Giang, lạnh lùng nói : “Vừa rồi thằng nào đã đánh bọn nó, bước ra cho tao”

79. Chương 79

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 79: Có thực lực là có mị lực.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: *****

Vừa rồi, đám người tham gia quần ẩu Vương Hoa, Long Giang bốn người đều đưa mắt nhìn nhau, vừa rồi hành động độc ác của Sử Hạo đã được kiến thức rồi, ngay bây giờ không ai dám nói gì, đều kinh hãi bước ra. Mặc dù kinh sợ, nhưng cuối cùng vẫn tốt hơn là bị tên điên này đánh hết cả đám.

Sử Hạo chỉ vào đám người Vương Hoa, nói : “Biết tao là ai không? Sử Hạo, Hạo ca, biết bọn họ là ai không? Là lão đại mà Hạo ca mới nhận gần đây, lão đại của Hạo ca mà bọn mày cũng dám đánh, thật muốn đập chết mẹ bọn mày. Nhưng tao cũng biết, bọn mày là thân bất do kỷ, nên cũng không làm khó dễ bọn mày, lại đây xin lỗi mấy câu, nhanh lên một chút, lẹ mề cái gì vậy”

“Các vị đại ca, xin lỗi” Mười mấy người liếc nhìn nhau, rồi đồng thanh kêu lên, phảng phất như đã được luyện tập từ nhỏ vậy.

Vương Hoa, Tiền Nhâm Hào ngạc nhiên, không biết nên nói cái gì, bình thường phải ăn nói khép nép và nhìn sắc mặt của đám trung học này, hôm nay cả đám lại dàn hàng ra xin lỗi mình, thật sự là đại khoái nhân tâm nha! Hạo ca quả thật là một nhân vật rồi, nhìn hắn ra tay tàn nhẫn độc ác như vậy, đám người này sao mà không biết sợ chứ.

Thối hư tật xấu của con người là thế đó, không đánh cho bọn chúng sợ hãi, thì bọn chúng sẽ vẫn không biết gì gọi là đau. Sử Hạo ra tay tàn nhẫn với Chu Tinh, cũng bởi vì như vậy, hắn cũng không quen nhìn đồng phệ vật hình con người này.

“Sử Hạo, cậu làm quá lắm rồi, như vậy sẽ gây phiền toái rất lớn” Thần sắc Yến Phi Nam lạnh nhạt, ngữ khí lạnh lùng, nói : “Đi theo tôi” Nói xong liền cùng Quan Chánh, Vương Nhất đi ra.

“Anh muốn làm gì? Đây, đi thông thả một chút, tôi tốt xấu gì cũng là người tàn phế mà” Sử Hạo nhún vai, vẻ mặt cười cười chạy theo, cả đám người đang vây xem lại thấy ôn thần đi tới, liền tự động tách ra một con đường, trong lòng lại xúc động dậy vô cùng, mẹ kiếp, tàn phế mà có thể đánh như vậy sao?

Khỏe miệng Sử Hạo vênh lên, nghênh ngang đi ra ngoài, cuối cùng cũng không quên quay đầu lại nói với đám Vương Hoa : “Mấy vị đại ca nhớ giúp em thu dọn chiến trường nha, đừng để người ta làm phiền em”

Vài người trong ban bảo vệ cũng có mặt, vốn muốn xông lên bắt người, nhưng thấy mấy người của CLB võ thuật dẫn tên này đi, cũng không nhúng tay vào. Chỉ đứng xa xa xem phim thôi, do bọn họ đánh tốt, mà CLB võ thuật ở Nhị Trung có thể coi như là thượng cấp của ban bảo vệ rồi, cho nên cho dù có vấn đề gì thì cũng là chuyện của bọn họ.

Đi ra khỏi đám người, thấy Yến Phi Nam đang đứng ở trên sân cách đó không xa, mà hai người kia thì không thấy đâu, Sử Hạo chạy lại, cảnh giác nhìn bốn phía, nói : “Lão đại, anh muốn làm gì?”

Yến Phi Nam xoay người lại, tháo cặp mắt kính xuống, vừa cười vừa nói : “Hoan nghênh cậu tham gia CLB võ thuật”

“Giáo đồng đã nói cho anh biết?” Sử Hạo cũng không ngạc nhiên, CLB võ thuật được coi trọng như vậy, Yến Phi Nam thân là xã trưởng, hiển nhiên là cũng gần gũi với giáo đồng rồi, cho nên có tin tức gì thì giáo đồng cũng sẽ thông báo sớm cho Yến Phi Nam.

“Đúng vậy, nhưng giáo đồng muốn cậu bí mật tham gia thi đấu, cậu chính là quân cờ sát thủ của trường, cho nên an bài cho cậu tham gia thi đấu vòng sau” Yến Phi Nam giải thích, nghe giáo đồng nói muốn cho Sử Hạo tham gia thi đấu, hơn nữa còn làm ra vẻ thần bí, bây giờ cũng chỉ có hắn, hiệu trưởng và giáo đồng biết chuyện này, quả thật là làm cho kinh ngạc. Vốn hắn không tin tưởng vào thân thể của Sử Hạo, bất quá cú đánh khi nãy đã làm cho hắn hoàn toàn vứt bỏ lo lắng trong lòng, mặc dù là đánh lén, nhưng có thể nhìn ra, thực lực của hắn đã tiến xa rồi, chỉ là, trong lòng hắn có một nghi ngờ, một người bị tàn phế nặng như vậy, tại sao lại đột nhiên trở nên tốt hơn?

“Mục đích của tôi là phụ trách giúp Nhị Trung đoạt quán quân, nhưng mà tôi là một nam sinh đầy phong cách, giấu giếm điểm điểm như vậy thật không phù hợp, các người có thể chịu được không?” Sử Hạo nghiêm túc hỏi, vì cái này cũng không nói cho bốn người Vương Hoa, Long Giang biết việc mình tham gia thi đấu.

“Haha, cậu rất tự tin, cũng rất có mị lực.”

“Có thực lực là có mị lực à, chỉ cần nhìn vào gương là biết tôi rất đẹp trai rồi, không cần anh nhắc nhở”

Yến Phi Nam không nhịn được sôi máu, nếu có thể, hắn thật sự muốn hung hăng dùng chân chà đạp lên cái mặt của tên này. Cuối cùng, nén xúc động lý trí lại, nói : “Chuyện hôm nay tôi sẽ giúp cậu giải quyết, đại hội sẽ bắt đầu vào ngày mười lăm tháng một, chuẩn bị một chút đi, hy vọng cậu có thể mang đến vinh quang cho trường”

Bắt đầu vào ngày mười lăm tháng một, chỉ còn khoảng một tháng mà thôi, xem ra mình không thể thư giãn được nữa rồi. Lâm trận mới mài dao, mình cũng thực sự cần phải vì mục tiêu mà phấn đấu thôi. Trong lòng Sử Hạo âm thầm đưa ra một quyết định...

Người không có năng lực thì chờ cơ hội, bèo dạt mây trôi. Còn người có năng lực thì sáng tạo hội, nắm giữ vận mệnh. Sử Hạo cho rằng bản thân tất nhiên là muốn thành loại người thứ hai.

Sau khi Yến Phi Nam giải thích sơ lược về quy tắc của đại hội, Sử Hạo liền rời đi, trở lại sân bóng rổ. Cũng không còn thấy đám người nhiều chuyện nữa, chỉ còn có vài người đang tập bóng rổ trên sân thôi, còn Yến Tĩnh đang ngồi trên cầu thang, hai khuỷu tay chống trên đùi, hai tay nâng cằm, ánh mắt mê ly, đôi môi đỏ mọng khê cắn cắn, không biết đang nghĩ cái gì.

Sử Hạo đến gần, nhìn thấy đôi môi đỏ mọng đó, thật sự muốn cắn một cái ghê, hắn vỗ vỗ vào vai của Yến Tĩnh, nói : “Tiểu thư, dậy thôi!”

Yến Tĩnh đột nhiên giật mình, theo tiềm thức lấy một tay che ngực, một tay che bụng, nhìn thấy ánh mắt quyến rũ của Sử Hạo đang nhìn mình, chợt phát hiện ra mình đang thất thố, sắc giọng nói : “Chán ghét”

“Đang nghĩ cái gì vậy, phát dục hả?”

“Phát cái đầu anh, đi lâu quá vậy, anh và anh của em làm gì đó?”

“Không làm gì, không làm cái gì cả, anh rất trong sạch” Sử Hạo nói xong nhìn xuống phần dưới của mình, khóa quần vẫn còn nằm ở trên, quần lót vẫn đúng vị trí, không có gì cả.

Yến Tinh hờn dỗi liếc nhìn hắn một cái, nói : “Anh nghĩ cái gì vậy hả? Em hỏi là anh của em tìm anh nói cái gì?”

“Chuyện của đàn ông, phụ nữ không nên quan tâm. Nếu em cho anh chỗ tốt, anh sẽ nói cho em biết”

“Quý keo kiệt, em đến trường đây, không bao giờ tìm anh chơi nữa” Yến Tinh hừ cái mũi nhỏ đáng yêu, đứng dậy lắc lắc mông bỏ đi ra ngoài hướng cổng trường, chỉ để lại một cảnh tượng đẹp mắt, làm Sử Hạo nhìn đến ngơ ngác.

Vừa đi bên cạnh vừa nhìn Yến Tinh tức giận đá hòn đá dưới đất, Sử Hạo đột nhiên hỏi : “Nha đầu, người lần trước đến nhà anh là bạn trai của em?”

80. Chương 80

Quyển 1: Lưu Manh Tiến Hóa

Chương 80: Người bình thường, người của Hạo ca.

Nhóm dịch: Ngạo Thiên Môn

Nguồn: *****

Yến Tinh ngẩn ra, quay đầu lại, đôi mắt đẹp chớp chớp, cười chế nhạo nói : “Đúng vậy, hắn là bạn trai của em, anh ghen hả?” Đôi môi đỏ mọng bao lấy hàm răng trắng, âm thanh nhu mì, để lộ ra nét hấp dẫn chết người.

“Ồ” Sử Hạo nhẹ giọng đáp, rồi chợt ngừng đầu lên, nghiêm túc hỏi : “Vậy lần trước hai người đi mượn phòng thật hả?”

“Em thật muốn giết anh” Yến Tinh trừng mắt tức giận nhìn Sử Hạo, mình là một đóa tiên hoa còn chưa nở, sao có thể là người tùy tiện như vậy.

“Tối đi, dùng cặp ngực đồ sộ của em giết anh đi” Sử Hạo nuốt nước miếng, cười gian nói, nghĩ thầm, nếu có thể lựa chọn, anh sẽ chọn đập đầu trên hai bầu vú của em.

“Em liều mạng với anh” Yến Tinh tức giận dậm chân, gương nanh múa vuốt vọt về hướng Sử Hạo.

Tầm mắt của Sử Hạo chỉ đang tập trung vào cặp ngực đang đập lên đập xuống của Yến Tinh, trong lòng nhộn nhạo, nhìn nó từ từ tới gần mình, theo tiềm thức gờ hai tay lên chụp lấy.

Yến Tinh vẫn chưa đến gần Sử Hạo nữa, mà đã cảm thấy bộ ngực của mình đang bị xâm phạm nghiêm trọng, lập tức sững sốt, cúi đầu xuống nhìn, thấy hai tay của Sử Hạo còn đang nắm lấy bộ ngực của mình, mà còn bóp nhẹ nữa chứ, coi như không có việc gì ấy.

“A...” Yến Tinh hét lên chói tay, vội vàng lui về sau mấy bước, thoát khỏi ma chướng của Sử Hạo.

Yến Tinh trừng mắt nhìn Sử Hạo, trong đôi mi thanh tú ấy tràn đầy sự xấu hổ, trên mặt thẹn thùng đỏ ửng đến tận cổ, phảng phất cứ như là sắp chảy máu vậy, khẽ cắn môi đỏ lại, trong con mắt đã đầy nước, hai dòng lệ chảy dọc theo gương mặt kiều mỵ của nàng : “Đồ lưu manh, tôi ghét anh, không bao giờ đến tìm anh nữa”

Con gái kiêu này hả, bề ngoài thì có vẻ cởi mở, nhưng nội tâm dường như rất bảo thủ. Nàng có thể đùa giỡn với mây, làm cho dục hỏa thiêu đốt mây, nhưng không ày đụng vào, không thỏa mãn mây. Đối với súng thật đạn thật thì các nàng thường có vẻ đề phòng rất cao độ.

“Này, đừng khóc chứ, là em đánh anh mà, anh cũng... coi như là không kìm hãm được tôi. Anh là lưu manh, chứ hổng phải sắc lang” Sử Hạo thấy nàng khóc, trong lòng hắn cũng mềm đi, hắn cũng không phải cái loại đàn ông mà thấy phụ nữ khóc liền luống cuống tay chân, chỉ có cảm thấy bản thân đầy tội lỗi thôi. Có câu

nói : Nước mắt của đàn bà là vũ khí đối phó tuyệt vời nhất với đàn ông, không phải không có đạo lý đâu. Nhưng mà, ngoài miệng thì nói vậy, nhưng trong lòng đang hưởng thụ cái cảm giác mềm mại khi này, vừa định mở miệng giải thích, thì chợt nghe thấy tiếng gọi sau lưng : “Hạo ca, mày ghê thật!”

Long Giang, Trương Thiên Cường, Vương Hoa, Tiền Nhâm Hào bốn người đi tới, vừa rồi bọn họ trốn ở sau cái cây lớn không xa kia, không ngờ rằng Sử Hạo lại làm ra một hành động kích thích như vậy, hình tượng của Yến Tĩnh trong lòng bọn họ rất tốt, mặc dù cũng có chút tính tình của đại tiểu thư, nhưng là một cô gái rất tốt, trong khoảng thời gian Sử Hạo bị thương, nàng ta ngày nào cũng đến chơi với Sử Hạo, mấy người này rất là hài lòng với nàng, có thể làm chị dâu được rồi.

Long Giang vội vàng hô lớn với Yến Tĩnh : “Chị dâu, đừng có hiểu lầm Hạo ca, anh ấy hồng có cố ý đâu, mà là cố tình đấy”

Thân hình Yến Tĩnh đột nhiên lao đảo về phía trước, suýt té xuống đất, cũng không quay đầu lại, nói : “Các người đều là lưu manh”

“Em không phủ nhận”Long Giang đắc ý gật đầu, nhưng không cẩn thận lại đụng đến vết thương trên miệng, làm đau đến nhe răng luôn, cái hình tượng mặt mũi bầm dập này thật là buồn cười.

Sử Hạo nhìn thấy bọn họ, vừa cười vừa hỏi : “Bọn mày không sao chứ?”

“Chỉ là bị thương ngoài da, tối về thoa chút rượu thuốc là hết”Vương Hoa lơ đãng nói.

“Bọn mày bị như vậy, người nhà có đến trường làm loạn không vậy?”

“Haha, yên tâm đi, dù sao người nhà của tao cũng quen rồi”Long Giang cười nói.

Cũng đúng thôi, bọn họ lăn lộn trong trường mấy năm, khẳng định là đã đánh nhau không ít, nhất định là càng bị ăn đòn không ít. Thân thể nếu không thể chịu lực được, thì đánh nhau cũng chẳng được đến đâu. Sử Hạo đột nhiên nhớ đến Yến Phi Nam, chợt nói : “Đúng rồi, chuyện tao tham gia đại hội, đừng nói cho người khác biết”

Mặc dù không biết nguyên nhân vì sao Sử Hạo làm vậy, nhưng đám người Vương Hoa đều gật đầu.

Sử Hạo nghiêng đầu nhìn bốn người, chợt hỏi : “Cảm giác hôm nay thế nào?”

Đám người Vương Hoa, Long Giang sững sờ, mặc dù không nói gì, nhưng sự phẫn nộ trong mắt là không thể che giấu, Tiền Nhâm Hào giận đến nghiến răng luôn, trước mặt mọi người hắn bị người ta tát mà, đánh người không đánh vào mặt, nhất là đàn ông nữa, cho nên đối với cái bản mặt của mình rất là coi trọng, cho nên trong lòng hiển nhiên rất giận dữ.

“Rất bất lực, có phải không?”Sử Hạo vừa cười vừa nói, loại cảm giác này cũng được được thể nghiệm khi đánh với Chung Long, cho nên hắn có thể hiểu được tâm tình của bốn người.

Vương Hoa biết Sử Hạo nói vậy không có ý châm chọc mình, hỏi : “Hạo ca, mày có suy nghĩ gì?”

Long Giang, Trương Thiên Cường, Tiền Nhâm Hào cũng hoang mang nhìn Sử Hạo.

“Khổng Tử từng nói : Trời giáng đại nhâm vu cho người, nhất định là tiên khổ ngoài tâm chí, lao ngoài thân thể, đói ngoài dạ, không phạp ngoài thân...”

“Hạo ca, thông tục một chút, dùng từ của mày đi”

“Hạo ca cũng từng nói : Không có bản lĩnh thì thật sự không được, đối mặt với kẻ địch phải kiên quyết, chúng ta phải dùng thái độ cứng rắn mà dấn nát bọn chúng dưới chân, dùng nắm đấm mạnh mẽ mà dấn cho cái đầu của bọn chúng thành đậu hủ”Sử Hạo nhìn bọn họ vừa hưng phấn lại vừa mê mang, cười nói : “Bắt đầu từ ngày mai, đi theo tao tập huấn, chúng ta chỉ có thực lực mạnh mẽ, thì mới có thể đi xa được”

Lực lượng của một người cho dù lớn, cũng sẽ có hạn. Lực lượng của đá động mới là lực lượng chủ đạo của xã hội, cho nên, cần phải đề cao thực lực của bọn họ.

Vương Hoa rốt cục cũng hiểu Sử Hạo muốn nói gì, hưng phấn nói : “Hạo ca, rốt cục mày cũng đã muốn làm cùng với bọn tao, ha ha ha”Vương Hoa bình thường thấy biến cũng không sợ, nhưng lần này lại cười ha hả lên, không phát hiện ra mình đang thất thố.

Long Giang sững sốt cả nửa ngày rồi mới kích động kêu lên : “Mẹ kiếp, rốt cục cũng tới, ha ha, trận đòn hôm nay cũng đáng giá!”

Sử Hạo cười nói : “Nếu chúng ta muốn làm, thì không thể làm một chuyện bình thường, nếu đã chơi, thì phải chơi cho tới, chơi cho nổi, chơi cho xuất sắc. Nếu không thì đừng chơi, mục tiêu của học kỳ này là thống nhất trung học”Mấy chữ cuối cùng của Sử Hạo tăng thêm vài phần nhấn mạnh, trong giọng nói chứa đầy cảm xúc.

Sử Hạo mặc dù chỉ là một thiếu niên mười sáu mười bảy tuổi, nhưng vài năm trước Phương Thiên Nghị đã nói với hắn rằng, các lĩnh vực trên thế giới này, những người đứng trên đỉnh kim tự tháp rất ít, chỉ có vài người mới có thể chính thức gọi là đứng đầu, còn những người khác, chỉ là lót đường cho những người đứng đầu bước lên đỉnh mà thôi, tùy ý nằm trong tay của người ta, tùy ý bị đùa giỡn, chơi chán rồi thì vứt đi.

Thống nhất Trung Học??? Đám người Vương Hoa cả kinh, cái này không phải là họ không nghĩ qua, chỉ là không bao giờ dám tự tin nói ra như vậy thôi, bất thành lình xảy ra kinh ngạc, lại còn đang trong sự hưng phấn mãnh liệt nữa, bọn họ tựa hồ như cảm thấy cả Nhị Trung đang bị mình dẫm đạp dưới chân vậy, có giấc mộng thì sẽ có động lực, nên những chàng trai trẻ bắt đầu thực hiện giấc mơ của mình.

Sử Hạo nhìn quanh bọn họ một cái, lại nói : “Nhớ kỹ, từ bây giờ trở đi, trong trường chỉ có hai loại người, người bình thường, và người của Hạo ca”Sử Hạo từ tốn nói, rất nhẹ nhàng, không nhanh không chậm, không nóng cũng chẳng lạnh, nhưng lại làm cho người ta có cảm giác bá đạo.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/toi-hau-nhat-ca-luu-manh>